

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

LAURA LANDON

Sessiz İntikam

Roman

Ücretsiz

aspendas

ntey.org

Sessiz İntikam

Leydi Jessica Stanton altı gün içinde yirmi beş yaşına girip kendisini, İngiltere'nin en zengin kadınlarından biri hâline getirecek kadar yüklü bir mirasın sahibi olacaktı. Bu gerçekleştiğinde de üvey kardeşi Colin, özgürlüğüyle birlikte tüm her şeye el koymak için Jessica'ya saldıracaktı. Tek bir çözüm vardı: kendisine Colin'in karşısında durabilecek kadar güçlü bir eş bulmak. Fakat onu koruyabilecek birisini bulabilse bile, hangi adam sırrını öğrendikten sonra onunla evlenirdi ki?

Northcote Kontu Simon Warland'ın iflasın eşiğine gelmiş olmasının yanı sıra, tüm Londra'da, müsrif babasının zamansız ölümünde bir parmağı olduğuna dair dedikodular da devam ediyordu. Artık onu her şeyini kaybetmekten koruyacak bir kadın bulmaya mecburdu. Fakat hangi kadın bir cinayet zanlısıyla evlenmek isterdi ki?

Tamamen mecburiyetten bir araya gelen Jessica ve Simon evliliklerinin anlaşmalı bir evlilik olduğu konusunda uzlaşırlar. Fakat Simon'un kendisiyle evlenmesinin ardında yatan gerçeği öğrendiğinde, Jessica'nın kalbini hiçbir yasal evrak koruyamayacaktır, çünkü Jessica tüm çabalarına rağmen kocasına âşık olmuştur. Oysa aşk, belki de ikisinin de en çok ihtiyaç duyduğu şey olmasına rağmen, ikisinin de istediği en son şeydir.

1. Bölüm

Jessica Stanton şatafatlı balo salonunun en uç duvarının önünde tek başına oturdu ve ev sahipleri olan Stratmore Dükü ve Düşesi'nin yeni bir misafiri karşılamalarını izledi. Varlığını her zamanki gibi çok az insan fark etti ve ona şöyle bir bakıp geçmekten öteye gidenler de her zamanki ilgisiz, mesafeli tavrıyla karşılaştılar.

Hiç şüphesiz ki Jessica, Londra sosyetesı üyeleri arasında dansa kalkmayıp kenarda kalmak isteyen tek kadındı.

Ellerini kucağında düzgünce birleştirmiş, sırtı kaskatı ve dimdik şekilde otururken, sosyeteıe yeni girmiş dört genç kadının tam yanından geçtikleri sırada kısı kısı gülmelerini görmezden geldi. Onu meraklı bakışlarla süzüp, hakkında fısıldaşarak kaba yorumlar yaptıktan sonra ondan sakınmak için geniş bir çember oluşturdular. İstediklerini düşünebilirlerdi. Jessica'nın münzevi olduğunu, tuhaf olduğunu... Kullanmak isteyecekleri herhangi bir tanım gerçeklerden çok daha iyiydi.

Dans pistinde, oldukça şık giyimli beyefendilerin kollarında parlak ipek kumaşlı elbiseleriyle döne döne dans eden zarif kadınlara imrenerek baktı.

Asla onlardan biri olmayacaktı.

Nazik bir şekilde başını çevirerek bu düşüncesini aklından

uzaklaştırdı ve biraz demode sayılabilecek, soluk yeşil renkteki bombazen elbisesinin pilelerini düzeltti. Baron Littlebrook ve eşi devasa merdivenlerden inerken Jessica'nın gözleri kemerli giriş yoluna odaklandı. Ne gelmelerini beklediği çift onlardı ne de tüm akşam boyunca görmeyi beklediği elbise baronun eşinin giydiği elbiseydi. Beklediği elbise kendi elbisesiydi. Tasarladığı elbise.

Jessica elbisesinin dantelli yakasına dokunarak hayal kırıklığıyla derin bir iç çekti, ancak biraz daha beklemekte kararlıydı. Sabır hiçbir zaman en büyük erdemlerinden biri olmamıştı ama Leydi Penelope Drommund'un elbisesini görmeden gitmeyi de reddediyordu. O elbiseyi hayal etmiş, taslaklarını çizmiş ve zihninde binlerce kez resmetmişti. Görene kadar da bir yere gitmeyecekti.

Hareli ipek bir kumaştan yapma elbisenin rengi pembenin en açık tonlarıydı, taze evli bir vikontese en çok uyacak renk de bu olurdu. El ile güzelce işlenmiş fil dişi rengindeki şeritleri, giyenin çekiciliğini arttıracak, ancak asla bayağı gözükmeyecek orantıdaki dekoltesi ile göz kamaştırıcı bir tasarımdı. Jessica gözlerini kapattı ve zihninde genç, güzel vikontesin bu elbisenin içinde nasıl görüneceğini canlandırdı, heyecanı iliklerine kadar işlemişti.

Tasarımlar. Renkler. Londra sosyetesinin en ileri gelen insanları tarafından giyilen mükemmel elbiseler geçidi. Birçoğu onun tasarımıydı. Hiçbir zaman bir parçası olamayacağı o neşe ve eğlence dünyasıyla çevrelenirken, kalabalığın içinde fark edilmeden, çoğu zaman görmezden gelinerek oturmasının ve buraya gelme riskini göze almasının nedeni sadece tasarımlarıydı.

Yıllar geçtikçe kimse tarafından fark edilmeyen bir hiç hâline gelmişti. Ölmüş olan babasının kraliçede hatrının olması ve ölen üvey annesinin de sosyete söz hakkının bulunmasından dolayı onu yok saymak sosyete için kötü bir etiket olduğundan, hiçbir

zaman etkinliklere davetsiz kalmazdı. Yine de Jessica hiçbir zaman onların grubunun bir parçası olmadı. Ancak sırrının sosyete tarafından öğrenilmesine cesurca göğüs germesinin nedeni bu değildi. O sadece tasarımlarını görmek için gelmişti.

Jessica bakışlarını boş merdivenlerin en tepesine doğrulttu. Leydi Drommund nerede kalmıştı? Sadece elbisesini görecektik kadar burada kalmayı planlamıştı, sonrasında ise hemen ayrılacaktı.

Birdenbire uzun kuyruklu ceketleri içindeki üç gürültücü delikanlı ona doğru geldi ve merdiveni görüşünü kapattı. Cesaretlerini içtikleri içkilerden aldıkları çok belli oluyordu. Onun tarafına doğru yürüdüler ve içlerinden ikisi, diğerini Jessica'nın önüne doğru ittirirken kıs kıs gülüyorlardı.

Delikanlı, "Dans etmek ister miydiniz, Bayan Stanton?" diye sordu tıpkı azgın denizlerdeki dalgalar gibi ileri geri sallanırken. "Belki," diye yanıtladı Jessica, bir kraliyet üyesi gibi çenesini hafifçe kaldırmış ve dudaklarına sahte bir gülücük kondurmuştu. "Eğer bir nebze olgunluk ve birinin yardımına ihtiyaç duymadan dimdik ayakta durabilme yeteneğine sahip bir beyefendi beni dansa kaldıracak olsaydı. Maalesef sende ikisi de yok."

Utançtan yüzü kızaran genç asilzade eğilip, vücudunu sabit tutamadığı için düşme tehlikesi yaşayarak geri çekilirken, diğer iki arkadaşı kahkahalara boğuldular.

Jessica başını çevirip hepsiyle ilişkisini keserek bakışlarını başka bir noktaya yöneltti.

Üç delikanlı yanından uzaklaşınca kadar bakışlarını odanın diğer tarafında tutmaya devam edip, sonrasında dikkatini tekrar balo salonuna çevirdi. Leydi Drommund görünürlerde yoktu ama Jessica'nın kuzeni, Collingsworth Düşesi Melinda Wallace, yüzünde hafif bir gülümsemeyle ona doğru yürüdü.

“Görüyorum ki tek amacı ulaşılmaz Bayan Stanton’un ilgisini çekmek olan başka bir genç asilzedenin daha hayallerini yıktın,” dedi kuzeni yanına otururken.

Jessica derin bir iç çekti. “Keşke şu boş çabalarına bir son verseler.”

Melinda güldü. “Ben olsam bu konuda çok da umutlu olmazdım. James senin adının White’s’da bir bahiste geçtiğini söyledi.”

Jessica derin bir soluk aldı ve sırtını iyice kaskatı bir şekilde dikleştirdi. Neden onu rahat bırakmıyorlardı ki sanki?

Melinda, Jessica’nın kucağında yumruk yaptığı elini tuttu. “Senin bu anlaşılamayan yalnız kadın olma çabaların, bu buz gibi görüntünü ilk kimin kırabileceğine dair iddiaların ortaya çıkmasına sebep oldu, Jessica.”

Jessica arkadaşının yüzüne baktığında şefkat ve anlayışın karışımı olan bir ifade gördü. Melinda sadece kuzeni değil, aynı zamanda arkadaşıydı da. *Tek* arkadaş. Konuşabilecek yaşa geldiklerinden beri arkadaşlardı. O zamandan beri kardeş gibi yakınlardı. Melinda, koskoca Londra’da onun sırrını bilip de umursamayan birkaç kişiden biriydi.

“Leydi Drommund hâlâ gelmedi mi?” diye sordu. Yüzünde Jessica kadar heyecanlı olduğunu belirten sabırsız bir ifade vardı.

“Hayır. Ve beklemeye daha ne kadar tahammül edebilirim bilmiyorum.”

Melinda anlayışla gülümsediğinde bembeyaz dişleri ve mutluluktan parıldayan yemyeşil gözleri ortaya çıktı. “Elbisem için daha şimdiden üç iltifat aldım, Jess. Leydi Smithson böylesine müthiş bir tasarımı nereden bulduğumu söyletenc kadar pes etmedi.”

Jessica gülümseyerek karşılık verdi. “Bunun sadece senin için tasarlanan bir orijinal olduğunu söyledin mi?”

“Evet,” dedi kıkırdarak. “Bir anda elbiseyi hazırlayan terzi-nin adını da ağzımdan kaçırdım. İstemedi oldu tabii ki.”

“Tabii ki.” Jessica gülümsemesini gizlemeye çalıştı.

“Yarın öğleden sonra Madam Lamont’un yeni bir müşterisi daha olacağından eminim. Sayende.”

Melinda Jessica’nın elini güven verircesine sıktı. “Neden benimle gelmiyorsun? Pencerenin orada oturalım. Bu duvar dibi çok bunaltıcı bir yer ve bahçede de çok hoş bir esinti var. Eminim açık havada daha rahat edersin.”

Jessica başını salladı. “Burada olmam yeterli, Mel. Lüzumsuz risk almaya gerek yok.”

“Kimse fark etmeyecek, Jess. Söz veriyorum hep yanında duracağım ve —”

“Lütfen, Mel,” diye mırıldandı Jessica, bu kadar ilgili olmasından etkilenmişti. “Yalnız kalmaya alışkınım ve bunu tercih ediyorum.”

“Gelsen hakkındaki söylentileri haksız çıkarabilirdik, Jess. O zaman herkes senin münzevi biri olduğunu düşünmezdi.”

“Ne düşündükleri benim için önemli değil.” Jessica yüzünü boş giriş yoluna doğru çevirdi, sonra da Melinda’nın yüzündeki ciddi ifadeyi muzip bir gülümsemeyle değiştirmeye çalıştı. “Kenarda oturup fark edilmeyen kişi olarak keşfettiğim her şeyi duymak ister misin?”

Melinda’nın gözleri merakla kocaman açıldı. “Evet, seni sinsi küçük ajan.”

Jessica güldü. “Öyleyim, değil mi? Pekâlâ, bir bakalım.” İncecik parmağını yanağına dayadı ve düşünceli bir şekilde yukarı baktı. “Çok ciddi ve terbiyeli Leydi Drucilla Englewood, şu an biz burada konuşurken bile, yakınlığı onu kendinden geçirten bir adam ile serada gizli gizli görüşüyor.”

“Olamaz!” Melinda’nın soluğu kesildi. “Kiminle?”

“Lord Ducannon.”

“Birbirlerine âşıklar mı?” diye inanamayarak sordu Melinda, gözlerini kocaman açmıştı.

“Evet. Hem de çok.”

“Ama o Eddinton Dükü ile sözlü.”

“Çünkü Drucilla’nın babası kızıyla evlenecek kişinin bir dük ya da en azından bir marki olmasını istiyor. Ducannon ise sadece bir baron.”

“Zavallı Drucilla. Ayrıca çok da hoş bir kadın.”

“Kimse de ev sahiplerinin açelyalarını görmek istemiyor. Duyduğuma göre yılın bu zamanlarında çok güzel oluyorlarmış.”

“Hayır, Jess. Böyle bir şey birbirine âşık bu çift için bir skandal olur.”

“Skandallar unutulur gider. Yanlış kişiyle evlenmek ise hayat boyu çekilecek bir acı demektir.”

Artık yüzünde ciddi bir ifade olan kişi Jessica’ydı.

“Kimseye fark ettirmeden ne kadar da kurnaz bir insan oldun sen, Jess. Böyle bir romantik olduğunu hiç bilmiyordum.”

“Aslında hiç romantik biri değilim. Benim tek gördüğüm birbirlerini sevdikleri hâlde ayrı tutulan iki insan. Drucilla ile Ducannon’un birbirlerini nasıl da umutsuzca sevdiklerini tüm sosyete biliyor. Drucilla’yı Eddinton ile evlenmeye zorlamanın bir günah olduğunu da.”

Melinda alt dudağını ısırды. “Sence yapmalı mıyım?” diye sordu seraya çıkan kapıya bakarak.

Jessica arkadaşının elini nazıkçe sıktı. “Lord Parley tam karşıda Leydi Munster’in dul kız kardeşiyle konuşuyor. Duyduğuma göre çiçeklere olan düşkünlüğü neredeyse saplantı derece-

sindeymiş. Bence dul hanımefendiye ev sahibinin açelyalarını göstermekten hoşnut kalacaktır.”

Melinda onaylarcasına başını salladı ve ayağa kalktı. “Gidip bize birer bardak meyve kokteyli alacağım, yani belki...”

Jessica memnun bir ifadeyle arkadaşına bakıp, oturduğu sandalyede arkasına yaslandı. “Eğer kocanı görürsen, ona Lord Mottley’in kuracağı yeni şirkete hiçbir şekilde bulaşmamasını söyle. Adam yeni bir ticari şirket kurmak için yatırımcı arıyor. Riskli işler yapan adamlara güven olmuyor maalesef. Planlarının kanuna uygunluğunun tartışmaya açık olması bir yana, bir de konuşurlarken *kaçakçılık* ve *yasa dışı kargo* gibi kelimeler duydum.”

“Tüm bunları nasıl bilebiliyorsun?”

Jessica omuzlarını silktilti. “Etrafta konuştuklarına kulak misafiri olabilecek kimse olmadığını düşündüklerinde insanların neler söylediğine inanamazsın.”

“Ben gidip şu kokteylleri alayım. Hemen geri döneceğim.”

Jessica arkadaşının balo salonundan geçişini izledi ve sonra tekrar boş giriş yoluna baktı. Leydi Drommund kesinlikle son derece şık olmayı ama aşırı gecikmeyi tercih etmişti.

Gergin bir şekilde derin bir nefes aldı, sonra da kalabalık dans pistine bir göz gezdirdi. Melinda elinde iki bardakla geri gelene kadar, ileri geri savrularak ilgisini çekmeyi başaran onlarca parlak ve göz alıcı süslü şerit Jessica’yı meşgul etmişti.

“Lord Parley, Stratmore Düşesi’nin açelyalarını görmek konusunda oldukça istekliydi. James de sana teşekkürlerini iletmemi istedi. Bahsettiğin şirketten haberi varmış ve bu konuda onu uyardığın için sana minnettar.”

Jessica bardağını dudaklarına götürdü ve kokteyli yudumladı. “Bu akşam Leydi Ellis’i fark ettin mi? Birisi gerçekten ona

acıyıp, o elbisenin içinde ne kadar absürt görüldüğünü söylemeli. Bu kadar açık bir elbiseyi kesinlikle kaldıramayacak kadar tombul bir vücudu var ve ayrıca, onun yaşında bir kadın asla pembe giymemeli. Giymesi gereken tek -”

Mel sessizce uyarırcasına onun omzunu tuttu ve Jessica bir anda sustu. Arkadaşının uyaran gözlerle bakması onu durdurmuştu, bir de elini dudaklarına götürerek “sessiz ol” işareti yapınca Jessica iyiden iyiye endişelendi. Balo salonunu kaplayan durgunluğu görebilmek için arkasına döndü. Daha önce hiç bu kadar tuhaf ve hayret verici bir şey görmemişti.

Şaşkınlıktan gözleri kocaman açılan uşaklar, ellerindeki titreyen tepsilerin üstündeki bardakları dengede tutmaya çalışarak oldukları yerde kaldılar. Müzisyenler ellerindeki at kılından yapma yayları kemanlarının sessiz telleri üzerinde tuhaf bir biçimde öylece tutuyorlardı. Şaşkınlıktan donakalan dansçılar, bir bahçenin içindeki heykeller gibi görünüyorlardı. Gözlerine inanamayan Londra’nın tüm asillerinin ağızları şaşkınlıktan açık kalmıştı; sanki gördüklerine inanamadıkları bu görüntü akıllarının kavrayamadığı öyle bir noktaya gelmiş de hepsi birden konuşurken felç geçirmiş gibiydi.

Jessica anlamayan gözlerle Melinda’ya baktı, arkadaşı elini sımsıkı tutuyordu. Melinda’nın yüz ifadesini inceledikten sonra bakışlarının yönünü takip ederek merdivenlerin tepesinde duran adamı gördü.

Vücudundaki tüm sinirlerine aşırı bir heyecan yüklenen Jessica ürperdi. Adamın varlığı onu esir aldı ve azad etmeyi de reddediyordu. Bakışlarını adamın etkileyici görüntüsünden uzaklaştırmaya çalışsa da yukarıdaki girişte duran o uzun boylu esmer yabancından gözlerini alamadı. Kalabalığa bakarken yüzünde oluşan yakıcı ifade Jessica’nın omurgasında soğuk bir ürperti hissetmesine neden oldu.

Adamın hareket etmesini beklerken, ürpertici görüntüsünden dolayı olduğu yere çakılmış durumdaydı. Yayıdığı enerji Jessica'yı coşku ve korkunun karışımından oluşan tuhaf bir duygunun içine doğru çekiyordu.

Omuzlarını geriye atmış, çenesi havada, savaşa bile hazır uzun ve adaleli bacakları ile mum gibi dimdik bir görüntü sergiliyordu. Üstündeki gece kadar siyah, kuyruklu ceketi, geniş omuzları sayesinde mükemmel görünüyor, boynuna taktığı parlak kar beyaz kravatı ise bronz teniyle bir tezat oluşturunuyordu. Adamın etkileyici uzun boyu ve olağanüstü endamı tüm odada egemenliğini kurmuştu. Ama Jessica'nın kalbini neredeyse durduracak olan şey onun delici bakışlarıydı. Odadaki herkesin nasiplendiği öldürücü bakışları orada bulunmasına karşı çıkacak tüm Londra elitlerine meydan okuyordu.

Kimse karşı çıkmadı.

Kimse kıpırdamadı. Nefes dahi almadılar.

Kimse cesaret edemedi.

Şaşkınlığını gizleyemeyen asillerin içkilerine devam etmelerine açıkça müsaade ettikten sonra merdivenin sonuna doğru kasti yavaş adımlarla yürüdü. Ve sanki her hareketini dikkatle inceleyen gözlere aldırış etmiyormuşçasına, ev sahiplerini tam bir özgüven ve soğukkanlılık ile selamladı.

En ufak bir detayı bile kaçırmak istemeyen Jessica, önündeki iri adam görüşünü engellediği için hafifçe sola doğru eğildi. Geniş omuzlu yabancıнын düşesin eline bir öpücük kondurmak için uzanışını hayranlıkla seyretti. Düşesin şaşkınlıktan ağzı açık kalmış, yüzünün de rengi atmıştı.

Jessica bir facianın patlak vermesini beklerken nefesini tuttu.

Çekici yabancı hafifçe eğilerek ev sahiplerini selamladı. Ne gözlerindeki ciddi bakış, ne de yüzündeki sert ifade yumuşamış-

tı. Tekrar doğrulup dik durduğunda ise rahatsız olduğu çok bariz olan Stratmore Düşesi elini boynuna götürdü.

Adam sanki ev sahibinin kontrolünü kaybedeceğini daha önceden fark etmiş gibi son kez başıyla hızlıca selam verip omuzlarını dikleştirdi ve düşes yere, kocasının ayaklarının dibine yığılırken, oradan uzaklaştı.

Önsezileri kuvvetli olan yabancı yaratmış olduğu kaosu pek umursuyor gibi görünmüyordu. Balo salonunun ortasına doğru birkaç adım atarak, şaşkınlıktan donakalmış uşaklardan birinin tuttuğu tepsiden bir kadeh şampanya aldı ve durdu. Şaşkın kalabalıkla yüzleşmek için yavaş hareketlerle arkasına döndü.

Sanki kaderi gizemli bir güç tarafından kontrol ediliyormuşcasına, Jessica bu yakışıklı yabancı ortalıktan kaybolmadan önce ona daha yakından bakmak zorundaymış gibi hissediyordu. Onu daha iyi görebileceği açıklık bir alana doğru ilerledi.

Adamın bakışları Jessica'nın hareketini yakaladı ve büyüleyici görüntüsü Jessica'nın görüntüsüne kenetlendi.

Jessica bunun farkına vardığında, ensesindeki karıncalanma hissini iyice yoğunlaştıran ve kalbinin derinliklerinde debelenip duran o bariz karmaşıklık hissini daha da güçlendiren bir ürpertinin tüm vücuduna yayıldığını hissetti.

Adam kaşlarını iyice çattı ve kaşları kalın, ürpertici bir çizgi görünümünü aldı. Yüz ifadesi Jessica'nın kendisini gördüğü gibi, adamın da onu görebildiği konusunda Jessica'yı uyarıyordu.

Yoğun bakışlarıyla Jessica'yı esir aldığı anda Jessica'nın tüm dengesi bozulmuştu. Damarlarındaki kan kızgın bir ateş gibi alevlenmiş, ciğerlerini doldurması gereken hava bir anda ortadan kaybolmuştu.

Adam Jessica'yı esir aldı, sonrasında da acımasız bir şok darbesiyle bakışlarını onun üzerinden aniden çekti. Çok yüksek bir

mesafeden yere düşmüş gibi hissedenden Jessica hızlıca bir silkindi. Adam kendisine yol açan kalabalığa son kez etkili bir bakış attıktan sonra bahçeye çıkan açık çift kapıdan geçip gitti.

Gecenin karanlığı adamı zifiri karanlığın içine çekerken, sanki adam onun bir parçasıymış gibi onu tamamen sardı.

Melinda en yakındaki sandalyeye oturup boş giriş kapısına baktı. “Geri döndü.”

“O kim ki?” dedi Jessica, adamın geri gelmesini umarak giriş kapısına bakıyordu.

“O Simon Warland. Northcote Kontu.”

“Gelişi bayağı bir kargaşa yarattı.” Jessica balo salonundaki afallamış insanlara baktı. Kimse dans etmiyordu. Aralarında en meraklı olanlar Northcote Kontu’nun gelişini gitgide artan bir şevkle tartışan grupların birinden ötekisine geçip duruyordu.

“Burada olduğuna inanamıyorum.”

“Neden?”

“Skandal yüzünden. Babası üç yıl önce ölü bulunmuştu. Herkes onu Northcote Kontu’nun öldürdüğüne inanıyor.”

“Sen inanmıyor musun?”

Melinda başını kaldırdı. “James onun babasını öldürdüğüne inanmıyor. O ile kont her zaman iyi arkadaş olmuşlardır ve James, kontun cinayet işleyebilecek birisi olmadığını söylüyor.”

Jessica Melinda’ya baktı, kocasının düşüncesine sorgusuz sualsiz güveniyor olmasına hayran kalmıştı. “Sence neden geri gelmiş olabilir?”

Melinda kendinden emin bir şekilde, “Gelmesinin yalnızca tek bir sebebi olabilir,” dedi. “Kendine zengin bir eş bulmak.”

Jessica kaşlarını kaldırarak arkadaşına şüpheli bir şekilde baktı. Orada bulunan bekâr kadınların yüzlerindeki ifadelere ba-

karak, karanlık bir mezarın çok daha hoş bir alternatif olduğunu düşündü. “Eş mi?”

Melinda başıyla onayladı. “Öyle olmalı. Kont batmış durumda ve James’in dediğine göre eğer bir mucize olmazsa her şeyini kaybedecek. Alacaklılar ay sonunda tüm Northcote varlığına el koyacak.”

Jessica tekrar boş giriş yoluna baktı. Bakışlarını avlu kapısının ötesine ve o kapıdan geçip giden karanlık figürü bulmaya odakladı. “Bunun için kurban edilen kişi olacak zavallı kadına acıyorum. Geleceği çok da parlak görünmüyor,” dedi.

Tam olarak açıklayamasa da, Jessica bu yabancıyla aralarında bir bağ hissetmişti. Bir kumaşın üzerine paralel şekilde dikilmiş, birbirinden ayrı ama modelin bir bütün olması için ikisine de gerek duyulan iki iplik gibi.

Belki de sebebi sosyetenin ikisini de ucube olarak görmesiydi.

Jessica dönüp tekrar merdivenlerin tepesine baktı. Leydi Drommund tüm görkemli asaleti ve Jessica’nın görmek için bütün akşam beklediği elbisesi ile girişte duruyordu.

Heyecanını iliklerine kadar hisseden Jessica’nın kalbi yerinden çıkacak gibiydi. Elbisesi ilahi derecede enfes ve güzeldi. Hayatında tasarladığı en güzel elbiseydi. Sosyetenin elbiseyi görünce verecekleri tepkiyi görmek için sabırsızlanıyordu.

Beğeniyle dolu bakışlar görmeyi ve hayranıktan çığlık atınları duymayı bekleyerek odada bir göz gezdirdi. Ancak kimse giriş tarafına bakmıyordu. Salondaki herkes o yabancımanın karanlığın içine doğru çekildiği balkon kapısına odaklanmıştı.

Kalbinde bir acı hissetti. Kimse Lady Drommund’a ya da elbisesine dönüp bir defa daha bakmadı. Kimse onun orada olduğunu bile fark etmedi.

Simon Warland gerilen omuz kaslarını rahatlatmaya çalıştı. Hayret bir olaydı. Geri dönmek beklediğinden daha zor olmuştu. Stratmoreların kaliteli içkisinden bir yudum aldı ve karanlığın derinliklerine doğru baktı. Kendine yaklaştığını duyduğu ayak sesleri kaslarının gerilmesine neden oldu. Gelen yabancı konuşana kadar kendini rahat hissedemedi.

“Sen bir etkinliğe katıldıysan, hiç şüphesiz ki sosyete bunu haftalarca konuşacaktır, Simon.”

Eski dostu, Collingsworth Dükü, James Wallace fenerlerle aydınlatılan avludan geçerek yanına gelip durdu.

“Bu geceki baloyu nasıl kaçırabilirdim ki? Bu balo her zaman yıl içinde en sabırsızlıkla beklenen etkinlik olmuştur.” Simon midesindeki acıyla mücadele etti ve kristal kadehteki bal rengi sıvıyı çalkaladı. Hepsini birden içerse iyi gelebileceğini düşündü. Bardağını kaldırdı, ancak James’in sözleri daha bardağı ağzına götüremeden durmasına sebep oldu.

“Onu son anda kaçırdın. Rosalind balodan ayrılalı daha on dakika bile olmadı.”

Simon parmaklarıyla kavradığı kırılğan kristal bardağı sıktı. “Ne şanssızlık. Ben de üvey annemi görmeyi dört gözle bekliyordum.” Kısa bir iç çektikten sonra bardağını ağzına götürdü ve bir yudum aldı.

“Stratmore Düşesi kadar şok geçirmiş olmasam da seni gördüğüme şaşırdığımı kabul etmeliyim, Simon. Korkarım hâlâ kocasının ayaklarının dibinde yere kapaklanmış durumda.”

Simon gülümsemeye çalıştı. “Sana haber vermediğim için üzgünüm, James. Ancak baloya gelip gelemeyeceğimi son dakikaya kadar ben de bilmiyordum. Vardığım zaman bir davetiyenin beni beklediği de pek söylenemez.”

Kollarını göğsünde kavuşturmuş ve kalçasını da oymalı korkuluklara dayamış olan Ekselansları, “Nasıl oldu da bir davetiye aldın, sorabilir miyim?” dedi.

“Kendisine teşekkür etmem gereken aracı bir tanıdığım var. Birisini tanıyan bir adam biliyormuş, o da başka birini tanıyor-muş, o da başka birisini daha...” Simon güldü. “Olayı anlamış-sındır.” Başını kaldırarak derin bir nefes aldı. “Umarım banka hesaplarına çok fazla yüklenmemiştir. Korkarım limitli para fo-num yüzünden kendisine asla geri ödeme yapamam.”

Simon bardağını kaldırdı ve bu defa büyük bir yudum aldı. Alkol midesinin derinliklerine doğru ilerleyen yolda bir ateş yak-ıyordu. Bu hissi hoş karşıladı.

“Bedeli ne olursa olsun bu akşam sebep olduğun kriz ve ka-rışıklığa değer. Yıllardır böylesine bir kargaşa görmemiştim. Rosalind’in bu olanları görecektense kadar uzun kalmamış olması ne yazık.”

“Evet. Çok yazık.” Simon bir daha büyük bir yudum aldı. “Planım hepsini birden bir kerede şok etmekti.”

Collingsworth başını geri atarak yüksek sesle bir kahkaha patlattı. “Eğer amaçladığın şey buysa oldukça iyi başardın. Ba-ron Woolsley’i gördün mü? Kendini beğenmiş yaşlı ahmak ayak-ta durabilmek için Tanrıça Venüs heykelinin en uygunsuz yerine tutundu. Utançtan kızaran zavallı eşi de elini oradan çektiremedi. Carlysle Kontu’nu da dışarıya sedye ile taşımaları gerekeceğini düşünmüştüm. Şansına, kontes kendisinin iki katı genişliğinde de kontu ayakta tutmayı başarabildi.”

Simon gülecek gibi oldu, ancak o olayları bu şekilde hatırla-mıyordu. Onun hatırladığı nefret ve rahatsızlıkları yüzlerinden okunabilen insanlardı. Bir inanamamazlık ve tiksintiyle lekelen-miş bakışlardı.

“Onu benim öldürdüğüme inanıyorlar. Bunu yüzlerinde gördüm.” Simon’un sözleri sanki omuzlarındaki ağır bir boyunduruk gibi havada asılı kaldı.

“Londra elitlerini bilirsin,” dedi arkadaşı, yüzü ciddi, ses tonu gerçekçiydi. “Bir hikâye ne kadar gerçek dışıysa, o kadar abartılı.” Collingsworth durdu. “Neden geri döndün, Simon?”

Simon derin bir nefes aldı ve James’in aklındaki en büyük soru olduğunu bildiği soruyu hazmetmeye çalıştı. Kendi kendine de binlerce kez sorduğu soru.

Simon kafasını salladı. “Bilmiyorum. Belki de Ravenscroft’u bir kez daha görmek için. Avlusunda dolaşmak, merdivenlerini çıkıp odalarını bir bir gezmek için. Hatıraları kurtarmak ve her şeyi tamamen kaybetmeden önce o dünyayı derinlemesine incelemek için. Veda etmek için.”

“Yapabileceğin hiçbir şey yok mu?”

Göğsü acı içinde sıkışan Simon, boğazındaki yumruyu yutkundu. “Ben Hindistan’dan ayrılmadan hemen önce alacaklılar bir bildiri gönderdi. Mal varlığı icralı.”

“Eğer biraz daha erken gelebilseydin?”

Simon duraksadı. “Mümkün değildi.” Bardağı ağzına götürdü ve güçlü likörün damarlarında gezen soğuk suyu ısıtmasına izin verdi. “Sence babam kendini mi öldürdü?”

James başını salladı. “Bilmiyorum. Cesedi sen gittikten sonra uçurumun dibinde bulundu. Çok fazla içtiyse dengesini kaybedip düşmüş olması muhtemel.”

“Ama sen öyle olduğunu düşünmüyorsun?”

Dük başını salladı. “Korkarım asla bilemeyeceğiz. Üvey annen hariç ortada bir görgü tanığı yok ve o da hiçbir şey görmediğini iddia ediyor.”

Simon uzun bir süre konuşmadı. Sadece soğuk akşam hava-

sını içine çekti ve sıcak likörün vücudunun her yerine sızmasına izin verdi. “Bu çok komik,” dedi sonunda, saçlarına dokunmak için boş kadehi elinden bırakarak. “Babam hayattayken mirasımı harcamayı kesmesi için yapabileceğim hiçbir şey yoktu, şimdi de mirastan geri kalanı kurtaramıyorum, çünkü babam öldü.”

Gözlerini kapattı ve havayı ciğerlerine doldurdu. Belki de geri gelmek akıllıca bir plan değildi. Onu sonsuza denk kaybedeceğini bilerek Kral 4. Edward yönetiminden beri Northcote ailesinin mülkü olan evi görmeye gelmek de.

“Bırak sana yardım edeyim. Yapabileceğim -”

“Hayır, James.”

“Ama o para senin. Baban o gece aşırı derecede sarhoştı, çok yüksek meblağlarda bahisler koyuyordu. En iyi yolun parasını bana kaybetmesi olacağını düşündüm. Kafası ayıldığında ona geri verecektim. Ancak ertesi sabah uçurumun dibinde cesedi bulundu.”

Simon gözlerini karanlığa dikti.

“Simon. Para senindir.”

“Kana bulanmış para istemiyorum ben. Eğer cidden intihar ettiyse, intiharının sebebi ne yaptığını fark edecek kadar ayık olmasıdır.”

“O hâlde bırak ben sana yardım edeyim. Borç para vereyim. Zaten karun gibi zenginim, o paranın eksikliğini hissetmem bile.”

“Hayır, James. Senden bile gelecek olsa hayır işlerinden medet umacak kadar umutsuz değilim.”

“Bu bir hayır işi değil ki. Borç olarak kabul et.”

“Yeter!”

Kısa bir sessizlik oldu, sonra James arkasını döndü ve kararlı bir şekilde durdu. “Başka bir yol daha var.”

“Hayır.” Simon elini kaldırdı.

“Önerimi hemen reddetmeden önce beni bir dinle ve söylediklerimi bir düşün.” Duraksadı. “Evlenebilirsin.”

“Evlenmek mi?” Simon acı bir kahkaha attı. “Bir daha asla başka bir kadına soyadımı taşımasını teklif etmeyeceğim. Hem etsem bile, hangi kadın onlarca insanın öz babasını öldürdüğüne inandığı bir adamla evlenmek ister ki?”

“Eminim -”

Simon kararlıydı. “Hayır.”

“Bir vârisin olsun istemez misin?”

Simon’un dudaklarına alaycı bir gülümseme belirdi. “Neyin vârisi? Bu ayın sonunda elimde bir vârise bırakabileceğim hiçbir şey kalmamış olacak. Ayrıca benimle evlenmek isteyecek biri olsa bile, hangi baba beni, adı çıkmış, beş parasız ve artık hiçbir yerin kontu olamayacak Simon Warland’ı, kızına layık bir koca olarak görür ki?”

“Seni geri çevirmeyecek insanlar var, Simon. Birçok bekâr-”

“Hayır!” Simon arkadaşına arkasını döndü ve ellerini boynunun arkasında birbirine kenetledi. “Evimi kurtarmak için birisiyle evlenmektense, onun açık arttırılmaya sunulduğunu görmeyi tercih ederim.”

“Bu gayet olası bir ihtimal.”

“Bırak da olsun o zaman! Bir daha bir kadın için kendimi düşüreceğime, sokaklarda dilenirim daha iyi, James.”

Rahatsız edici bir sessizlik karanlığı delerken, Simon nihayet arkadaşına doğru döndü. “Affedersin, James. Bir anlığına kendimi çok zavallı hissettim. Söz veriyorum, bir daha olmayacak.”

Collingsworth Dükü tekrar korkuluklara yaslandı. “Ravenscroft’a gittin mi?”

“Hayır. Yarın gitmeyi planlıyorum. Aradan upuzun bir üç sene geçti ve neyle karşılaşacağım hakkında hiçbir fikrim yok.

Belki borçları ödemek adına elden çıkarılmamış ya da rehin bırakılmamış birkaç şey kalmıştır.”

“Baban...” James rahatsızlıkla boğazını temizledi. “Baban Ravenscroft’daki aile mezarlığında gömülü.”

Simon boğazında oluşan yumruyu yutkundu. “Veda etmeye kimse geldi mi? Arkadaşlarından gelen oldu mu?”

James duraksadı. “Birkaç kişi. Ve evi kapatmak için bekleyen bir avuç uşak.”

“Ve sen.”

“Evet, ben.”

“Teşekkür ederim.” Simon boş bardağına baktı. Bir miktar daha alkol olmasını diliyordu, ancak olmadığı için de minnettardı. Babasının ölümünün öncesi ve sonrasında kör kütük sarhoş şekilde yeterince vakit geçirmişti. Gecenin geri kalanını atlatmak için de açık bir zihne ihtiyacı vardı. Yarın ise tüm yaşananları unutmak adına istediğince içebilirdi.

“Gel haydi,” dedi James balo salonuna doğru yönelerek. “Seni karımla tanıştırayım. Birer içki daha içeriz ve sonrasında da dedikoducu sosyeteyi senin kötü ününü tartışmaya bırakarak ayırılırız.”

“O genç ve güzel masum kız ile mi evlendin, hani şey zamanında düşündüğün...” Simon duraksadı. “Önceden?”

“Evet,” dedi James, rahatsız havayı yumuşatarak. “Melinda Everston. Artık Collingsworth Düşesi Melinda Wallace.”

“Peki mutlu musun, James?”

“Evet, Simon. Daha mutlu olamazdım.”

Collingsworth Simon’un bir omzunu tutarak iyice sıktı. “Keşke Melinda’nın yarısı kadar mükemmel olabilecek birisiyle tanışabilsen. O zaman anlardın.”

“Öyleyse hâlâ meraklı izleyicilerle yüzleşebilecek kadar sağ-

lam bir midem varken beni şu hayatının aşkıyla tanıştır bakalım dostum.”

“Seni uyarmalıyım. Melinda ben daha seni tanıştırma faslını bitirmeden seni uysallaştıracaktır. Balo salonuna girişin herkesin dizlerini titretti ama Melinda seni rahatlatmak ve insanlara senin zararsız olduğunu kanıtlamak adına elinden geleni yapacaktır.”

“O kadar korkutucu muydum?”

“Stratmore Düşesi’nin elleri titriyordu.”

Simon gülümsedi. “Güzel. Sosyetenin benim hakkımda ne düşündüğü zerre kadar umurumda değil. Korku da diğer duygular kadar güzel bir duygudur.”

2. Bölüm

Jessica erkenden uyandı ve tekrar uyuyamadı. Leydi Drommund'un girişini yapmaya hazır şekilde Stratmore balo salonun giriş kapısında bekleyişini unutamıyordu. Tüm gözler ona odaklanmış olmalıydı. Sosyetenin elitlerinin her biri, Jessica'nın tasarladığı muhteşem elbiseye gözle görülür bir hayranlıkla bakarken birer heykel gibi olduğu yerde kalmış olmalıydı.

Ama öyle olmadı.

Aksine, dikkatleri hâlâ Northcote Kontu'nun baloya sürpriz katılımına odaklıydı. Jessica Northcote Kontu'nun yüzünde gördüğü ızdırap içindeki bir ruhu yansıtan o ifadeyi unutamıyordu. O ifadeyi bir tek Jessica mı görebilmişti?

Âdeta alev saçan ve acımasız çarpıcılığıyla Jessica'yı da kendine çeken gözleriyle, uzun boylu ve çekici yabancı onları gölgede bırakmıştı. Mükemmel elbisesi ile Leydi Drommund davet-sizce beliren bir göz yanılığısından başka bir şey değildi.

Lanet olsun o adama!

Örtüleri bir kenara atarak yataktan sıçradı. Hayal kırıklığı ile inleyerek odanın köşesindeki lavaboya doğru yavaşça yürüdü, sonra da gül kokulu banyo suyuyla yüzünü ovalayarak yıkadı. Soğuk su sıcak tenine değdiğinde sarsıcı bir ilhamın gelmesiyle ayıldı.

Leydi Drommund için aynı güzellikle başka bir enfes kıyafet daha tasarlayabilirdi. Ancak bu sefer herkesin dikkatini kendi üzerine çeken kont orada bulunmayacaktı.

Jessica hiç bakmadan sandıktan bir kıyafet aldı ve hemen başından geçirdi. Seçebileceği dört tane günlük kıyafeti olduğundan, hangi elbiseyi giydiğinin bir önemi yoktu. Ayrıca en güzel iki elbisesini katılmak istediği balolarda giymek için saklıyordu.

Yalnızca sade ve basit elbiseler giyiyordu. Dikkatleri üzerine çekmek de, herkesin kendileri için de bir elbise tasarlamasını istediği o gizemli tasarımcı olduğunun ortaya çıkmasını da istemiyordu.

Uzun kestane rengi saçlarını her zamanki gibi sıkı bir topuz yaptı, sonra da elbisesinin dantel yakasını düzelterek mükemmel görüntüye ulaşmasını sağladı. Tam kapıya doğru bir adım atmıştı ki çocukluk bakıcısı ve şimdi de özel hizmetçisi olan Martha odaya girdi.

“Ah, uyanık olmanıza sevindim hanımefendi. Bay Cambden aşağıda, oturma odasında sizi bekliyor.”

“İra mı burada?” Jessica’nın yüzü asıldı. “Tanrım. Umarım karısının doğum günü için tasarlamaya söz verdiğim elbise için gelmemiştir. Daha hazır değil ki. Saten şeritlerin hangi renk tonunda olacağına karar veremedim. Madam Lamont birkaç çeşit örnek daha gönderecekti. İra elbise için geldiğini mi söyledi?”

“Bir şey söylemedi, hanımefendi.”

Jessica görüntüsünü son kez kontrol ettikten sonra kapıya yöneldi. “Bayan Goodson’a bir tepsiyeye sıcak çay ve biraz da Bayan Graves’in bisküvilerinden hazırlamasını söyler misin?”

“Hemen hanımefendi.”

Jessica odadan aceleyle çıktı, merdivenleri sanki hâlâ on sekiz yaşındaymış gibi sekerek iniyordu. İra ne zaman ziyarete

gelse böyle olurdu. Babasının eski dostu ve avukatı olan Ira, on yıl önce Jessica'nın babası öldüğünden beri Jessica'ya "aileden" denilebilecek kadar yakındı. Melinda ve James dışında arkadaşı olmak için kendisine bu kadar yaklaşmasına ve sırrını öğrenmesine izin verdiği az kişiden biriydi.

"Günaydın, Ira." Jessica yüzünde parlak gülümsemesiyle hızlıca odaya girdi.

Ira Jessica'yı görmek için pencereden ona doğru döndü. Arkasında, odayı iç karartıcı bir griye boyayan kasvetli gökyüzünden düşen yağmur damlaları görünüyordu. Jessica sık sık yaptığı, koşup adamın iri vücuduna sarılma eylemini bu defa yapmamak için içindeki dürtüyle savaştı. Adamın yüz ifadesindeki bir şey onu durdurdu.

"Seni beklemiyordum," dedi kararsızca gülümseyerek. "Esther'in elbisesini henüz tamamlamadım. Bu yüzden mi gelmiştin?"

Adam kafasını hayır anlamında salladı. "Esther'in elbisesi için gelmedim."

Adamcağızın altında endişe kaynaklı çizgiler belirdi ve gözlerinde gördüğü korku Jessica'nın kalbinin hızla çarpmasına neden oldu. Jessica, adamın kahverengi deri dosyayı göğsünde nasıl da sımsıkı tuttuğunu ilk defa o zaman fark etti.

Adam iç çekerek elindeki dosyayı masanın üzerine bıraktı ve kollarını açtı. Jessica kendisini sıcak kucaklayacak kollara doğru bir adım attı. "Bir şeyler ters gidiyor, değil mi Ira?" dedi adamdan uzaklaşırken.

Ira Jessica'nın ellerini tutarak, kendi yumuşak ve hafif elleleriyle sarmaladı. Jessica'nın elini göğsüne götürdü ve oraya yerleştirdi. "Evet, bir şeyler ters gidiyor. Belki de otursan iyi olur, Jessica."

Vücuduna bir ürkeklik dalgası yayılan Jessica, Ira'nın yüzündeki bu endişeli ifadeye sebep olan şeyi öğrenmek için beklerken sandalyeye oturdu.

“Ne oldu, Ira? Eminim daha önce gördüklerimizden daha kötü bir şey değildir.”

Jessica'nın on beş yaşında olduğu zamandan beri kendisine bir babalık görevi üstlenen arkadaşı ona baktı ve başını salladı. Jessica bir kez daha vücudunun endişeyle titrediğini hissetti.

“Bunu söylemenin hiçbir kolay yolu yok, Jessica,” dedi Ira alındaki teri silerken, “ama...” Durdu. “Jessica. Öğrendim ki üvey kardeşin, Baron Tanhill, hâlâ hayattaymış.”

Jessica'nın nefesi kesildi ve sabit durabilmek için sandalyenin kollarına tutundu. Nefes alamıyordu. Bu gerçek olamazdı. “Ne?”

“Lord Tanhill ölmemiş ve İngiltere'ye geliyor.”

Jessica'nın beynine kan sıçramıştı. “Hayır. Bu olamaz.”

“Bu gerçek, Jessica. O yaşıyor. Bir arkadaşım yakın zamanda Hindistan'dan buraya döndü ve onu orada görmüş. Sana gelmeden önce bunun doğruluğundan emin olmak için tüm gerekenleri yaptım.”

Jessica başını salladı. “O öldü. Bize öldüğü söylendi. On yıl önce gemisi battığında boğularak öldü.”

“O herkesin böyle bilmesini istedi ama bu doğru değil.”

Jessica ayağa kalktı ve titreyen bacaklarıyla ayakta durdu. Zar zor alabildiği azıcık nefes ile yüzü bembeyaz ve buz gibi olmuştu. “Buna inanmıyorum. Neden herkesin öldüğünü düşünmesini istesin ki? Nasıl bir amacı olabilir?”

“Lord Tanhill'in bazı tehlikeli insanlara çok miktarda borcu vardı. Ölümü borçlarından kaçabilmesi için elverişli bir senaryoydu.”

“O hâlde neden şimdi geri dönerek kendini riske atsın ki?”

Ira’nın yüzündeki ifade iyice kötüleşti. “Sana kalan miras için geri dönüyor.”

Jessica güldü. “Miras mı? Benim mirasım yok ki.”

“Lütfen, Jessica, otur.” Ira onu koltuğa doğru yönlendirdi, sonra masanın üstündeki dosyayı alarak Jessica’nın karşısındaki sandalyeye oturdu. Jessica Ira’nın söylediği hiçbir şeyi kaçırmamak için öne doğru eğildi.

“Benim dışımda kimsenin bildiğini düşünmüyordum,” dedi dosyayı sımsıkı tutarken. “Bu sırrı kendimle beraber mezara götüreceğimden emindim. Ama artık çok geç. Nasıl olduysa bunu keşfetmiş.”

“Neyi keşfetmiş, Ira?”

Ira iç çekti ve resmi gibi görünen bir belge çıkardı. “Bu senin babanın vasiyeti. Vasiyette şehirdeki evin ve evin içindeki her şeyin üvey annene, yani merhum Barones Tanhill’e, dolayısıyla da hayatta kalan vârisi Lord Tanhill’e kalacağı yazıyor.”

Jessica yumruğunu elbisesinin katlarına bastırdı. Evini kaybedemezdi. Evi onun güvencesiydi. Sığınağıydı. Meraklı bakışlara ve kendisini gözetleyen gözlere karşı tek korunağıydı.

Kulaklarında gürültülü dalgaların gürlemesini duyarken kafasının patlayacağından korktu. “Evimi kaybedemem,” dedi göz yaşlarının yanaklarına akması için mücadele verirken.

“Dahası da var, Jessica,” dedi Ira Jessica’nın ellerini kendi elleri arasına alırken.

Jessica oturur vaziyette olmasına rağmen etrafındaki oda sallanıyormuş gibi hissediyordu.

Ira Jessica’nın ellerini bırakarak sandalyesinde geriye doğru yaslandı. “Sen ateşli hastalığını geçirdikten sonra baban olanlarla yüzleşmeyi reddetti. Onun gözünde hâlâ mükemmeldin. Senin

asla evlenmeyeceğini hiç düşünmedi. Senin geleceğini garanti altına almak için de Leydi Tanhill ile evlendi. Onun ismi ile sosyeteye tanıştırılacağı ve evleneceğin kişiye verilecek olan mal varlığının tedarik edilmesi konuları kesinleştikten sonra itibar sahibi bir adamla evleneceğin konusunda artık emindi.”

Jessica’nın kalbi durakladı. Annesi öldükten sonra babasının evlerine girmesine izin verdiği o kadını sadece düşünmek bile midesini bulandırmıştı. “Keşke babamla hiç evlenmeselerdi, Ira. O kadın babamı sevmedi.”

Ira başını salladı. “Yoksul bir kadındı. Babanla parası için evlendi.”

“Peki, bu konunun oğlu ile ne ilgisi var? Colin buraya geri döndüğünde ne yapacağından korkuyorsun?”

Ira yüzündeki ifadenin ciddiliğini korudu. “Babanın vasiyeti-ne göre senin yirmi beşinci doğum gününde, Lord Tanhill bu eve ve evin içindeki her şeye sahip olacak. Ve kocan da senin tüm servetini teslim alacak.”

Jessica Ira’ya inanmayan gözlerle baktı. “Kocam mı?! Ama benim bir kocam yok ki!”

“Baban bir kocan olacağını düşünmüştü. Her zaman seni koruyup kollayacak birisiyle evlendiğinden emin olabilecek kadar uzun yaşamayı umuyordu.”

Jessica koltuğa yığıldı. Şimdi ne yapacaktı? Eğer üvey kardeşi eve sahip olursa, kendi nereye gidecekti? Dünyaya açılmak düşünülemez bir seçenektir. Sahip olduğu tüm cesareti kullanarak balolara katılması için aldığı davetleri kabul ediyordu. Ve sadece Mel’in de katılacağı ya da kendi tasarladığı bir elbiseyi giyecek bir tanıdığı olduğu zaman o balolara gidiyordu.

Tüm bu olanlar gözüne birdenbire çok fazla göründü. Ayağa kalktı ve Ira’nın sözleriyle arasına bir mesafe koyarak Ira’dan

uzaklaştı. Ira'nın kendisine sunduğu gerçekler akıl almaz şeylerdi. Eğer kendine bir koca bulmazsa, evini ve evin içinde babasından kendine kalan ufak tefek ne kadar şey varsa hepsini kaybedecekti.

Odanın içinde bir ileri bir geri yürüdü, sonra durdu. “Eğer bir kocam yoksa ne olacak, Ira?”

Ira eliyle yüzünü sildi. “Eğer kocan yoksa, tüm miras senin olur.”

Jessica durdu. Tüm miras kendisinin olacaktı.

Tüm miras kendisinin olacaktı!

Kendisinin!

Jessica gülmek istedi. Derin bir nefes aldı ve derin bir oh çekti. “O zaman her şey yolunda,” dedi Ira’ya çabucak sarılmak için odanın karşısına doğru koşarken. Titreyen elini ağzına götürüp kapatarak neredeyse histerik sayılabilecek bir şekilde kıkırdadı. “Ah, Ira. Endişelenecek bir şey yok ki. Görmüyor musun? Küçük mirasım ve tasarımlarımdan elde ettiğim parayla geçinebilirim. Çok bir şeye de ihtiyacım olmuyor zaten. Sınırlarımı bilerek yaşamaya devam edersem, oldukça rahat bir şekilde yaşayabilirim.” Ne kadar parası olacağını bilmiyordu ama zaten bir önemi de yoktu. Tasarımları vardı. Kendi kendine bakabilirdi.

Aklına başka bir düşüncenin girmesiyle umutları yükseldi. “Ah, Ira. Muhtemelen Lord Tanhill evi istemeyecek bile. Belki de yok yere endişeleniyorsun.”

Ira'nın yüzüne baktığında onun öyle düşünmediğini anlayabildi. Jessica'nın tek bildiği olayların bu şekilde gelişmesi için gücünün yettiği her şeyi yapacağıydı. Bu ev onun için çok şey ifade ediyordu.

Ira'nın tepkisi hiç de cesaret verici değildi. Başını salladı, sonra da küçük yazı masasına doğru yürüdü ve dosyayı en üste

koydu. Düşük omuzlarıyla, bir kâğıt yığını çıkardı ve aradığını bulana kadar tüm belgeleri karıştırdı. Aralarından tek bir sayfayı Jessica'ya uzattı.

“İşte senin değerin bu, Jessica. Babanın sana bıraktığı *küçük* miras bu.”

Jessica en alttaki rakama gelene kadar sayfaya bir göz gezdirdi. Yüzü bembeyaz olmuştu. Daha önce hiç bayılmamıştı, ancak o anda bayılacağından korktu.

“Bu gerçek mi?”

Ira onaylarcasına başını salladı. “Evet.”

“Ama...” Tekrar sersemletici miktardaki tutara baktı. “Babam bu kadar çok parayı nereden buldu?”

Ira kendisine bir bardak ılık çay doldurdu ve bir yudum içti. “Babasından kalan miras küçük bir kısmı oluşturuyor. Büyük bir kısmı ise Doğu Hindistan Şirketi'nden sağladığı kazançlar. Babam oldukça akıllı bir iş adamıydı. Oldukça idareliydi ve akıllıca yatırımlar yapardı. Servetinin bir kısmı şans faktörüne dayandırılabilir, ancak büyük bir çoğunluğu tamamen bir ileri zekâ ürünü. Kral Midas gibi dokunduğunu altına çeviriyordu. Kraliçemiz bile finansal tavsiyeler vermesi için babanla birkaç kez görüşmek istemişti.”

Jessica tekrar sayfanın sonundaki rakama baktı. “Babamın bu kadar paraya sahip olduğu hakkında en ufak bir fikrim yoktu. Ben ölene dek kendime bakabileceğim kadar bir miras kalmış olsa kendimi şanslı sayacaktım.”

“Keşke baban sana gerçekten de küçük bir miras bırakmış olsaydı,” dedi Ira incelikli bir şekilde. “Yirmi beşinci doğum gününde bırak İngiltere'nin *en zengini* olmanı, en zenginlerinden biri bile olmamanı her şeyden çok isterdim. Seni üvey kardeşinden koruyabilecek kadar gücüm olsun isterdim.”

Jessica'nın yüzü asıldı. "Ne demek istiyorsun?"

"Nasıl öğrendi bilmiyorum ama Lord Tanhill'in senin mirasından haberi var."

"Sen bunu nereden biliyorsun?"

"Çünkü kendisi çoktan tüm İngiltere'nin en önce gelen avukatlarından biri olan Percival Westchester ile bağlantıya geçti. Percival için çalışan çok yakın bir arkadaşım var. Üvey kardeşin sen parayı alır almaz sana karşı dava açmayı amaçlıyor."

"Bana karşı mı? Neden?"

"Senin gerekli niteliklere sahip olmadığını kanıtlamak için. Kendi başına o kadar büyük miktardaki parayı yönetmeyi başaramayacağını ispatlamak için." Ira parmaklarını incelmış saçlarının arasında daldırdı. "Tanhill kendini senin yasal koruyucun konumuna getirmek için hazırlıklara başlıyor. Akıl sağlığının yerinde olmadığını kanıtlamayı ve seni bir akıl hastanesine kapatıp ortadan kaldırmayı planlıyor. Parayı almak istiyor ve bunu sen ortadan kalkmadığın sürece yapamayacağının farkında."

Jessica daha fazla kendini tutamadı. Dizleri onu daha fazla taşıyamadı. Eğer Ira onu yakalamak için uzanmasaydı yere düşecekti.

Bir akıl hastanesi.

Toplunun bakmak istemediği, diğerlerinden farklı insanları kapattıkları, taciz ve yanlış tedavilerin bolca rastlandığı, ancak yardımseverlik ve şefkatin asla görülmediği bir yer. Toplunun bir şekilde karalanmış insanları sakladığı ve öldükleri güne kadar da hatırlamadıkları bir yer.

Böylesine sefalet, pislik ve hastalıkla dolu bir yerde yaşama fikri onu ölümüne korkutmuştu. Rutubetli, gri duvarlarında demir parmaklıklı pencereleri olan, soğuk ve karanlık bir hücreye hapsedilmiş olmanın düşüncesi bile Jessica'yı kâbuslar görecekti.

kadar korkutmaya yetmişti. Tanhill onun evinde yaşarken, Jessica orada diğerleriyle beraber salgın hastalıklara yakalanacaktı.

“Bunu yapabilir mi?” diye sordu cevabı zaten bildiği hâlde. Tabii ki yapabildi. Jessica’nın sırrını biliyordu.

Tanrı yardımcısı olsun, çok korkuyordu.

Jessica olanları kabullendi. “Ne yapabilirim? Onunla nasıl karşılaşabilirim?”

“Sadece tek bir yol var, Jessica. Evlenmelisin. Kendine Tanhill’in karşısında durabilecek kadar güçlü bir koca bulmalısın.”

Jessica kafasını salladı. “Ben evlenemem!” Sesinin fazla yükseldiğinin farkındaydı. Sesinin kulağa üvey kardeşi Colin’in herkesi inandırmaya çalışacağı şekilde bir deli gibi geldiğini biliyordu. “Kim benimle evlenir ki, Ira? Koskoca Londra’da kim bir ucube ile evlenmeye razı gelir ki?”

“Sen bir ucube değilsin.”

“Eğer benim hakkımdaki gerçeği öğrenirlerse, farkı sokağın karşı tarafında yürüyen insanlara açıkla. Bunu tıpkı üvey kardeşimin yaptığı gibi bir akıl hastanesine kapatılmam gerektiğini düşünecek insanlara açıkla.”

“Evlilik senin tek çaren.”

Jessica sesindeki umutsuzluğu gizleyemedi. “Anlamıyor musun? Böyle bir ihtimal yok. Londra’daki hiçbir erkek beni eşi olarak kabul etmez.”

“Korkarım ki yanıyorsun. Sadece paran için bile olsa seninle evlenmek isteyen erkeklerin ardı arkası kesilmez.”

Jessica ileri geri yürüyor, her türlü kaygısını sanki umutsuzluğunu azaltıyormuş gibi sesli şekilde düşünüyordu.

“Benimle evlenmeyi kabul edecek birini bulsam bile, parayı eline geçince onun da beni akıl hastanesine kapatmayacağını nereden bileceğim?”

“Bilmeyeceksin. Baron Tanhill’in karşısında durabilecek ve asla sana ihanet etmeyecek birini bulmalısın.”

“Bunu yapamam, Ira. Para için kandimi satamam. Hiçbir erkeğe de hayatımı ellerine teslim edecek kadar çok güvenemem.”

“Seçim şansın yok. Üvey kardeşinle tek başına savaşırsın, Jessica. O tüm kötülükleri özünde barındıran bir adam. Seni mahvedecektir. Korkarım ancak onun kadar acımasız birisi seni ondan koruyabilir.”

Jessica yanaklarından akan göz yaşlarını sildi. “Ama ben evlenmek istemiyorum,” diye fısıldadı.

“Tek yol bu, Jessica.”

Kabul etmeye pek gönlü yoktu, ancak bu, kusurlu dünyasına kendini hapsettiği günden beri bu sefer tek başına kurtulamayacağı kabul etmesi gereken ilk zamandı.

“Korkuyorum, Ira.”

“Biliyorum. Ben de korkuyorum.”

Jessica mendilini aldı ve yanaklarına damlayan göz yaşlarını sildi. “Ira, çok fazla zamanım kalmadı.”

“Biliyorum,” diye cevapladı Ira.

Jessica tüm kararlılığıyla omuzlarını dikleştirdi.

Altı gün sonra yirmi beş yaşında olacaktı.

Jessica konuk odasında kafesteki bir hayvan gibi yürüyüp duruyordu. Colin’in nasıl biri olduğunu biliyordu. Zalimliğin onun doğasında olduğunu ilk elden biliyordu. Alçaklığın onun karakterinin bir parçası olduğunu biliyordu. Dünya üzerinde Colin’in karşısında kendinden olanı koruyabilecek kadar güçlü ya da korkutucu hiçbir adam yoktu.

Koltuğa oturdu ve başını ellerinin arasına koydu. Yorulmuştu. Ira'nın ona olabildiğinde çabuk şekilde bir koca bulmasının gerekliliğini tekrar vurgulayarak evden ayrılmasının üzerinden saatler geçmişti.

Gözünün önünde bir anda o uzun ve etkileyici adamın karanlık silüeti belirdi. Jessica görüntüyü aklından güçlkle uzaklaştırdı. Adamın imgesinin bir gerçeklik hâline dönüşmesine izin vermeyi reddediyordu. Onlarca insanın karşısında durmaya cesaret etmiş olabilirdi, ancak bu Colin'in yapabileceği sinsiliklere karşı koyabileceği anlamına gelmiyordu.

Pencereye doğru yürüdü. Dışarıda karanlıktan başka bir şey yoktu. İnsanlarının yataklarına çekilmiş olduğu bir şehrin sessizliği dışında hiçbir şey.

Mel Northcote'nin kocasının en yakın arkadaşı olduğunu söylemişti. Collingsworth Dükü'nün ona hayatı pahasına güvendiğini dile getirmişti. Eğer Collingsworth onun hakkında bu kadar olumlu düşünüyorsa, o Jessica'yı da koruyabilecek kadar onurlu bir adam olmalıydı. Ve Jessica, adamın umutsuzca alacaklılarına borcunu ödeyip mal varlığını kurtarmaya yetecek miktarda paraya ihtiyacı olduğunu biliyordu.

Gözlerini kapattı ve Northcote Kontu yeniden belirdi. Bu sefer adamın heybetli görüntüsünün ve gözle açıkça görülen gücünün kendini sarmasına izin verdi. Zihnini adamın büyüleyici ışıltısı ve kararlı bakışlarına odakladı. Gücünün ve hâkimiyetinin kendini sarmasına izin verdi ve bir anlığına kendini huzurlu hissetti. Güvende hissetti.

Bu mümkün müydü?

Çılgın bir kararsızlık içine bir bıçak gibi saplandı. Adam ne de olsa Londra'nın tüm soylularında bir korku yaratmıştı. Jessica bunu görmüştü. Colin ona meydan okumaya cesaret edemezdi.

Jessica her problemi çözerken kullandığı düzen algısıyla bu soruyu da mantığa uygun hâle getirdi. Mel Jessica'ya adamın zengin bir eş bulma konusunda nasıl umutsuz olduğundan bahsetmemiş miydi? Kont tüm varlığını kurtarmaya yetecek kadar parası olan birisiyle evlenmediği takdirde her şeyini kaybetmek üzere değil miydi? Jessica ile evlenmek ikisini de hiçbir riske sokmayacak mükemmel bir çözümdü.

Jessica üvey kardeşinden güvende olurdu, kont da kendisine ait olan her şeyi geri kazanırdı. Jessica ondan hiçbir talepte bulunmayacaktı, zaten düşündüğü zaman da adamın göstere göstere karısı rolünü oynamasını istemeyeceğinden emin oldu. Özellikle de sırrını öğrendikten sonra.

Az önce aldığı kararı sindirmeye çalışırken koltuğun kenarına oturdu. İyi hissediyordu. Üvey kardeşinin parayı almak için yapabileceği şeyler ya da akıl hastanesine kapatıldığında yaşayacağı cehennem kadar olmasa da, hayatını kontun ellerine bırakacak olmak onu korkutmuştu.

Kesin bir kararla döndü ve çan ziline uzandı. "Hodgekiss, at arabasını hazırla."

3. Bölüm

Simon uzun bacaklarını şöminenin önüne doğru uzatıp şarap rengi deri koltuğunda arkasına yaslandı. Rahat berjer koltuk Londra'nın merkezinde bulunan evindeki birkaç eşyadan biriydi.

Derideki üç köşeli yırtığa dokunurken, koltuğun rehin alınan eşyalardan biri olmamasına neden olan bu defoya minnettardı. Masasının sallanan ayağına olduğu kadar, üst katta bulunan yatak başındaki defoya da minnettardı ve evin her tarafına dağılmış olan hasarlı eşyaların kusurlarına da.

Çalışma odasında bulunan az sayıdaki eşyasına baktıktan sonra yanındaki masada duran şişeyi aldı ve şişedeki kehribar rengi sıvı elindeki bardağı tamamen doldurana kadar döktü. Bardağı ağzına götürüp biraz içti, sonra da boş şişeyi yere bıraktı. Şişe tehlikeli bir şekilde sallandıktan sonra devrildi.

Sarhoş olmak istiyordu. Sarhoş olmaya *ihtiyacı vardı*. Bugünü unutmalydı.

Hint uşağı, ufak tefek ve esmer tenli bir adam olan Sanjay, sanki aklını okumuş gibi odanın karşısından onun yanına geldi. En sessiz tavrını takınarak masanın üzerine ikinci bir şişe yerleştirip boş olanı almak için yere eğildi.

“Daha buradaki işimiz bitmeden, benimle beraber İngiltere’ye geri gelmek için ısrar ettiğine pişman olacaksın, Sanjay.”

“Bu asla olmayacak, efendim. Annem ve kız kardeşlerim sizin sayenizde hayattalar. Ben sizin sayenizde hayattayım.”

“Ancak Sarai değil.”

“Bunun sebebi artık onun bu hayattan göçme vaktinin gelmiş olmasıydı, efendim. Siz elinizden geleni yaptınız. Ve size minnettarım. Şu tek hayatımı da size hizmet etmeye adanmış olmam bile yaptıklarınızın karşılığını ödemeye yetmez.”

Sanjay başka bir mum yaktı ve ısıllı parlaman alevi odanın en uzak köşesine yerleştirdi. Sanki mum ışığı havadaki kasveti defedebilmiş gibi, çalışma odası gün ışığı varmış gibi aydınlandı.

“Korkarım öbür hayatımda sizi yine bulmam gerekecek,” dedi Sanjay, daha çok aydınlatması için fenerin ışığını biraz daha açarken. “Böylece başladığım görevi bitirebilirim. Belki de bir eşek olarak geri dönerim. Yükünüzü hafifletmek ve sizi istediğiniz yere taşımak için.”

Simon eliyle gözlerini ovuştururken, onurlu genç arkadaşının kendisine olan sadakati onu gülümsetti. “Nedense senden çok da iyi bir eşek olacağını sanmıyorum.” Bardağını yeni şişeden döktüğü sıvıyla doldurdu ve büyük bir yudum aldı. Başı arkasındaki yastığa düştü ve gözlerini kapattı. “Korkarım ki bana hizmet etmek bu hayatta senin için yüce bir başarı sayılmayacak. Böylesine zayıf bir işveren için çalıştığını fark etmiyorsun.”

“Sadece kötü ruhlar bedeninize saldırdığında zayıf oluyorsunuz. Zaman içerisinde onların güçlerini de yok edeceksiniz.” Sanjay kalın perdeleri açtı ve dolunay ışığının odaya dolmasına izin verdi. “Humma uzun zamandır size musallat olmadı, efendim. Sanırım işkence edecek daha uygun kişiler buldu.”

Sanjay ateşe başka bir odun daha attı ve Simon, bardağını ağzına götürürken dans eden alevleri izledi. Kötü ruhların gücünü yenip yenemeyeceği konusunda şüpheleri vardı.

Son iki saattir içmekte olduğu sert viski bile istediği etkiyi yaratamamıştı. Uyuştüğünü hissediyordu ama o kadar da sarhoş değildi. Hâlâ unutmamıştı.

Günün erken saatlerinde Ravenscroft'a gitmişti, yolun yarısı boyunca yağmur vardı. Hava ve bakımsızlıktan dolayı artık parlak siyah olmayan, kararmış, süslü işlemeli demir avlu kapısından içeri girmişti.

Beklenti ve ürpertinin karışımı olan tuhaf bir duyguyla ailesinin evine çıkan patikaya sapmıştı. Kırık ağaç dalları, yabani otlar ve deve dikenleriyle çevrelenen aşırı uzamış çimlere kederle bakarken göğsü acı içinde sıkıştı.

Çocukluğunu geçirdiği ev terkedilmiş ve sahipsiz görünüyordu. Derin bir nefes aldıktan sonra neredeyse üç yüz yıldır ailesine ait olan evin ağır meşe kapısını açmak için yedi basamağı çıkmış ve ağır adımlarla, nesillerdir Northcote ailesine ait olan eşyaların yokluğuyla çıplak kalmış olan boş odaları dolaşmıştı.

Önceden şöminenin üzerinde ve çalışma odasında bulunan masanın arkasındaki duvarda asılı olan Gainsborough tabloları gitmişti, iki Reynold tablosu ve Millais adındaki yeni bir sanatçıya ait olan bir tablo da. Birkaç mobilya hariç her şey gitmişti, daha eski ve daha değersiz bir iki tane parça dışında tüm odalar bomboştu.

Odadan odaya gezerken, çıplak meşeden yapılma zeminde ayak sesleri yankılanıyordu. Güzelim Türk halılarının adımlarını yumuşattığı zamanlar çok da eski zamanlar değildi. O halıların zengin renkleri ve sık dokusu devasa mimari harikasını sıcacık ve lüks bir eve dönüştürürdü.

Her odada görmeye alışık olduğu mermer heykeller ve Yunan vazoları da artık yoktu, tabii bir zamanlar bu eşyaların üzerine konduğu, büyük bir özenle oyulmuş masalar da.

Çatal bıçaklar, porselenler, cam eşyalar – gitmişti. Mücevherler – gitmişti. Her çekmece, dolap ve gizli saklama alanları – bomboştu. Tüm zemin ve duvarlar çırılçıplak bırakılmıştı. Her şey. Gitmişti.

Simon'un kendini girmeye zorladığı son oda annesinin en sevdiği odaydı. Tüm dünyadaki vazoların içinden en değerli on sekiz tanesinden oluşan annesinin paha biçilemez Çin vazosu koleksiyonunun gururla sergilendiği oda.

Gitmişlerdi. Hepsi, hepsi gitmişti.

Simon bardağından bir yudum daha aldı ve anılarından kaçmak için oturduğu koltuktan kalktı. Ellerini birleştirerek şömineye doğru uzattı ve başını da uzattığı kollarının arasına yerleştirdi.

Alevler dönerek, Simon'un zihnindeki gizli noktaları Ravenscroft'tan ayrılırken eve son bir kez bakışını hatırlamaya zorlayan, büyüleyici birer görüntüye büründüler. O son görüntüyü sonsuza kadar hatırlamak zorundaydı. Çünkü bugünden sonra bir daha asla oraya geri dönmeyecekti.

“Ben de sizinle birlikte eve gelmeliydim, efendim,” dedi Sanjay gölgelerin arasında gizlenmiş dururken. “Belki de size yardım edebilirdim.”

Uşağın da orada olduğunu kavrayabilmek Simon'un biraz zamanını aldı. Sanjay hep oradaydı, Simon onu duymasa da görmese de.

“Boş odaları ve terkedilmiş ahırları kendim de gezebilirim, Sanjay. Ama babamın gömülü olduğu yere bir türlü gidemedim. Ravenscroft Malikanesi'ne oldukça yakın bir çayırda, annemin yanında yatıyor ama yanına gidemedim.”

Göğsündeki ağrı bir türlü dindiremediği tekinsiz bir kederle sıkışırken, Simon bardağına baktı.

“Kendinizi bu kadar üzmeyin, efendim. Babanız ile beraber

bulmak istediğiniz huzur bir gün sizi yiyip bitiren öfkeden daha güçlü olacaktır.”

Simon arkadaşına alaycı bir gülümseme ile karşılık verdi. “Bunun olduğunu görecektir kadar ömrüm olduğunu sanmıyorum.”

Sanjay sessizce bekledi, sonra da kapıya doğru yürüdü. “Başka bir emriniz var mı, efendim?”

“Hayır. Kendi kendimi idare ederim.”

Önce hafif gelen ama sesi gittikçe şiddetlenen kapı sesi odaya çıkarak üzere olan Sanjay’ı durdurdu.

“Gelen her kimse, geri gönder,” diye emretti Simon. “Kimseyle görüşmek istemiyorum.”

“Peki efendim.”

Sanjay çıkarken çalışma odasının kapısını kapattı ve Simon’u öfkesiyle yalnız bıraktı. Tanrı yardımcısı olsun, eğer babası şimdi burada olsaydı, Londra sosyetesinin üç yıl önce yaptığını düşündüğü şeyi yapmak isterdi. Mirasını boş yere harcadığı için, sevdiği her şeyi kaybetmesine sebep olduğu için babasını öldürmeye kalkardı.

Simon bulanıklaşan görüşünü temizlemek için elini gözüne dayadı, sonra da bardağını alevlerin arasına fırlatarak binlerce ufak parçaya ayrılmasını sağladı.

Kahretsin. Vazgeçmekten nefret ediyordu. Northcote mal varlığından geriye kalan birkaç bir şeyin de üzerine atlamak için sırada bekleyen alacaklılardan da nefret ediyordu. Hepsi babasının aptallığı yüzünden oluyordu.

Hepsi o kadın yüzünden.

Parmak boğumları ağrımaya başlayana kadar yumruklarını sıkı, sonra da göğsündeki sıkışmayı rahatlatmak için hızlıca nefes aldı. Kadının şu anda burada olmaması iyiydi, yoksa Simon ellerini onun boynuna sarıp sıkardı, ta ki -

“Efendim.”

Sanjay’ın çekinen sesi onun kâbusundan uyandırdı ancak öfkesini patlama noktasına çok yaklaştırdı. “Ne var?”

“Kapıda sizi görmek isteyen genç bir bayan var. Konunun çok önemli olduğunu söylüyor.”

“Yolla gitsin. Kimseyle görüşmek istemiyorum.”

“Bana kalırsa -”

“Umurumda değil. Bu genç bayanın saatin kaç olduğundan haberi var mı? Böyle sosyal görüşmeler için uygun bir saat değil ve ben bana söyleyeceği hiçbir şeyle ilgilenmiyorum.”

“Bayan oldukça ısrarcı, efendim. Bence onu geri göndermek pek de akıllıca bir davranış olmaz.”

Simon sadık uşağına arkasını döndü ve yumruğunu duvara geçirdi. “Sana dedim ki-”

“Lütfen, Lord Northcote. Sizinle konuşmam çok önemli.”

Simon dönüp ve bu kadını, yumuşak sesli kadına baktıktan sonra tüm gücüyle kükrercesine bağırdı. “Çık dışarı!”

Simon onun korkudan olduğu yerden sıçramasını ummuştu. Gürleyen sesi koca adamları bile korkuturdu ancak o kaçmadı. Bunun yerine gözleri hangisi olduğu çok net olmayan bir duygu kıvılcımı ile parladı. Kararlılık mıydı? Umutsuzluk mu? Simon karar veremedi.

Simon’dan hiç korkmuyormuş gibi sağlam, kendinden emin adımlarla aralarındaki mesafeyi kapattı. Sonra da Simon’un sinir bozucu olduğunu düşündüğü, tam bir güvenle onunla yüzleşti.

Sanjay, efendisini daha da kızdırarak, odadan çıktı ve çıkarırken kapıyı da arkasından kapatarak Simon’u içerde onunla yalnız bıraktı.

Simon bir içki daha almak için masaya doğru yürüdü. “Kim-

sin sen?” diye sordu bardağını doldururken. Cevabını beklerken sandalyesinin önünde hareketsizce durdu. Kadın cevap vermedi.

Simon dönüp ona baktı, o duygunun derinliği gözlerinde çözmesi mümkün olmayan bir karmaşıklık oluşturuyordu. Gözleri sadece karanlık ve gizemli değil, aynı zamanda anlamlandırmaya gücünün yetmediği derin bir maviydi. Teni temiz ve parlaktı. Dudakları ise dolgun ve harika. Çekici. Öpülesi.

Simon onu daha önce görmüştü. Ama nerede?

Biraz daha dikkatli baktı. Ah, evet. Stratmore balosunda.

Nasıl görüldüğünü fark etmek istemeyerek bakışlarını ondan uzaklaştırdı ancak sonrasında uzun süre ona bakmadan duramadığını fark etti.

Çok da genç değildi. Yirmi üç, belki de yirmi dört yaşındaydı. Çok uzun boylu da olmamasına rağmen düzgün görünümlüydü ve oldukça güzeldi. Yumuşaklığını koyu renk saçlarını başının arkasında Simon’un o ana kadar gördüğü en çirkin topuzla toplayarak gizlemeye çalışmış olsa da, amacına ulaşamamıştı.

Kollarını bağlamış ve çenesini de kibirli bir tavırla havaya kaldırmış şekilde duruyordu. Bu kraliçe gibi tavırları bakışlarındaki umutsuzluk ile çelişiyordu.

Onun hakkındaki ilk tepkisi onu merak etmektir, kadın ilgisini çekmişti. Ama bu hissi hemen bastırdı. Sadece gitmesini istiyordu. “Adını sordum,” dedi yüksek sesle.

“Jessica Stanton, lordum.”

Simon’un aklı karıştı. Bu ismi hatırlıyordu. Onu tanıyor muydu? Simon onu daha dikkatli incelemeye başladı, onu ya da ailesini tanıyıp tanımadığını çıkarmaya çalışıyordu. Daha cevabı bulamadan aklı bulandı. Likör artık besbelli kontrolü ele alıyordu. “Ne istiyorsun? Burada olmamalısın. Hem de bu saatte ve tek başınayken.”

Jessica derin bir nefes aldığında göğsü yükseldi. “Size bir teklifte bulunmaya geldim.”

Simon kaşlarını kaldırdı ve onun kenarları dantel işlemeli, pilileri güzelce düzeltilmiş elbisesine baktı. Elbise son moda olmaktan oldukça uzak, eski, sıradan ancak kullanışlı bir elbiseydi.

“Teklif mi?” diye sordu ağzına götürdüğü bardağın arkasından. Dudaklarına yayılan gülümsemeyi durduramadı. Görüntüsü onu tahrik etmeye gelmiş bir kadından çok bir papazın kızı görüntüsüne daha uygundu.

Bardağını yavaşça indirdi. “Ne kadar ilginç. Bir kadından teklif almaya alışık değilim. Genelde teklif eden taraf erkek olur.”

Jessica’nın gözlerinde net bir kızgınlık belirirken, Simon yüzünün sempatik bir şekilde kızarmasını izledi.

Jessica kararlı bir bakışla onu hedef aldı. “Büyük bir hata yaptığınızı temin ederim. Teklifim tamamen bir iş teklifi, asla daha fazlası değil.”

Simon kanını ısındıran sıcaklığı görmezden gelemeye çalışırken alaycı ifadesini hâlâ yüzünde tutuyordu. Onu selamlamak için bardağını kaldırırken “Benim hatam,” dedi.

Kahretsin, kadın gerçekten etkileyiciydi. Sanki bu basit hareket ona sahip olması gereken tüm özgüveni veriyormuşçasına çenesini cüretkâr bir tavırla kaldırmıştı. O korkunç saç stili ve gösterişsiz elbisesinin altında keşfedilmeyi bekleyen bir güzelliği aslında.

“Lordum, acil bir şekilde büyük miktarda paraya ihtiyacınız olduğu konusunda bazı söylentiler var. Size tüm finansal problemlerinizi çözecek bir teklifle geldim.”

Gururuna darbe vuran bu sözler onu sarstığında, Simon gafil avlandığını hissetti. Birdenbire içindeki tüm öfkesi köpürdü. Lanet olsun, James! Simon’u borçlarını ödeyecek kadar parayı kabul etmesi adına kandırabileceğini düşündüğü için lanet olsun.

“Bir iyilik karşılığında,” diye devam etti Jessica, “size hayatınız boyunca ihtiyaç duyacağınız tüm parayı vermeye hazırım.”

“Bir iyilik mi?”

Jessica gergin bir şekilde etrafına baktı ve dudaklarını ıslattı. “Belki de ben anlatırken biraz oturmalsınız.”

“Şu an olduğum yerde çok iyiyim,” diye cevapladı kollarını berjer koltuğun arkasına yaslariken. Onun bu uyumsuzluğu Jessica’nın söyleyecek söz bulamamasına neden oluyordu. “Seni kim gönderdi?” diye sordu Simon.

Jessica şaşırmış görünüyordu. Besbelli oyununun bu kadar çabuk açığa çıkmasını beklemiyordu.

“Söylesene. Bu geceki bu saçmalığın için James sana ne kadar para ödedi?”

“James mi?” Jessica gözlerini kocaman açmış, masum ve şaşırmış bir ifadeyle ona bakıyordu. “Beni kimse göndermedi. Kendi isteğimle geldim.”

James’in kendisine parayı vermek için başka hamleler de yapacağını bilmeliydi. Dün geceki teklifini reddettikten sonra arkadaşı ona yardım etmek için şüphesizce başka bir teklif düşünmüştü. Simon’dan kendisine ufak bir iyilik yapmasını bekleyecek, sonrasında da bu iyilik için minnettar olduğunu gösterecek büyük bir miktar ile onu ödüllendirecek olan oldukça istekli bir suç ortağı da bulmuştu.

James muhtemelen eğer parayı kendi kazanmış gibi hissettirebilirse Simon’a parayı kabul ettirme şansının daha yüksek olacağını düşünmüştü. Simon onun yüzüne baktı. Öylesine açık, dürüst bir yüzü vardı ki. James seçiminde zeki davranmıştı. Seçtiği kadının kesinlikle etkileyici bir görüntüsü vardı. Yanaklarına sıçramış hafif kızarıklık ve ufak, kalkık burnu ile oldukça güzel bir kadındı.

Simon toparlanmak için kafasını salladı. "Peki, talep ettiğiniz iyilik tam olarak nedir, leydim?"

Rahatsızlığı ilk kez bu kadar artmış görünüyordu. Tam konuşmak için ağzını açıyordu ki kelimeler dudaklarından dökülemedi.

"İyilik?" diye tekrarları cevap alamayınca. "İstediğin şey ne?"

"Soyadınız."

Sesi çok yumuşak olduğundan Simon'un duymak için çabalaması gerekti. Sonunda ne dediğini anladığında, Jessica'ya sanki ikinci bir kafası varmış gibi dik dik baktı. Kahretsin! Nasıl bir şakaydı bu?

"Çık dışarı! Koca bulmak için yaptığın sapkın planını da al ve evimden defol."

Gözlerinde bir anlık bir panik gördüğünü sandı. O görüntü yerini hemen kararlılığa bırakmıştı.

"Gidemem. Siz söyleyeceklerimi dinlemeden olmaz. Lütfen, lordum. Bir defa dinleyin. Tek istediğim bu."

Simon ona güçlkle ve uzun süre baktı. Yüz ifadesindeki kararlılığı yanlış anlamış olamazdı.

"Mirasınızı kaybet üzeresiniz, Lord Northcote. Ben ise alacaklılarınıza ödemeniz gereken, hatta daha da fazla miktarda paraya sahibim."

Simon ellerini birbirine bağladı ve yüzüne dayadı. Böylesine zalimce bir şaka yaptığı için kadına, aklını çeldiği için James'e, kendisini böyle aşağılayıcı durumlara düşürdüğü için de babasına sessizce lanet okuyordu. Daha ne kadarına katlanması gerekecekti?

Kadın bir adım yaklaştı. Konuştuğu zaman sesinde bir umutsuzluk belirliyordu. "Bir daha hiçbir finansal problem yaşamayacaksınız. Tüm sorunlarınız çözülmüş olacak."

Kendisine karşı gelmesi için meydan okuyarak ölümcül ba-

kışlarını kadına yöneltti. Jessica geri adım atmadı. “Gerçekten mi?” diye sordu Simon bardağını hasarlı masasına sert bir şekilde bırakırken. “Tüm bu parayı alabilecek miyim?” Şömineye doğru yürüdü ve dans eden parlak alevlere baktı. “Neden buna inanmakta güçlük çekiyorum?”

“Ne dediniz?”

Ona doğru döndü. “Sana neden inanmalıyım diye sordum.”

“Çünkü doğru söylüyorum.”

Simon’a bakışları en sinir bozucu bakış şekliydi. Sanki onu değerlendiriyor, hareketlerini dikkatlice izliyor, her kelimesine cevap vermeye çalışıyor gibiydi.

Simon bunun olduğuna inanamıyordu. Koltuğuna oturarak bacak bacak üstüne attı. Bu işi onun için kolaylaştırmayacaktı. Ve kesinlikle teklifini de kabul etmeyecekti. Hayır işlerini kabul etmek için geri gelmemiştir. O hayır James’ten gelecek bile olsa.

Dirseklerini koltuğun kenarlarına yerleştirdi ve ellerini birleştirdi. “Otursana,” dedi odanın diğer köşesindeki hasarlı sandalyeyi göstererek.

Jessica sandalyeye doğru yürüdü ve onu Simon’un o kadar yakınına ittirdi ki neredeyse dizleri birbirlerine değecekti.

Yeterince kendine güvenli görünüyordu ancak Simon, kadın kucağına yerleştirdiği ellerinin o sırada titrediğine yemin edebiliyordu.

“Bana bu kadar yakın mı oturmak istiyorsun?” diye sordu, provokatif bir gülümseme ile. Oynamasına izin verecekti.

“Ben... Sizi net bir şekilde görebileceğim bir yerde oturmak istiyorum,” dedi titreyen sesiyle.

“Pekâlâ, Bayan Stanton. Bana teklif edeceğiniz başka bir şey var mı?”

Jessica yüzünde şaşırılmış bir ifadeyle ona baktı. “Başka bir şey

mi? Korkarım sizi anlayamadım. Başka neye ihtiyacınız var?”

Simon ayağa kalkıp öne doğru eğildi. Elini kadının yüzünün yumuşak derisine değirdi, sonra boynuna, sonra daha aşağılara yöneldi. “Bu gece bana eşlik etseniz mesela? Anlaşmanız da bu da var mıydı?”

Jessica bir tokat attı.

Simon daha ne olduğunu anlayamadan, inanılmaz bir hızla kalktı ve yüzüne sert bir tokat attı.

Simon geri çekildi ve panik hâlindeki kadının gözlerinin büyümesini izledi.

Jessica ne yaptığını fark ettiğinde ağlamaya başlamış ve kısık sesini bastırmak için elini ağzına kapatmıştı.

“Sanırım yoktu,” dedi Simon omuzlarını silkerek. “Ne yazık.”

Jessica onun kendisini izlediğini görmemek için gözlerini sımsıkı kapattı. Dalgalandan mum ışığında, Simon onun yanaklarındaki kırmızı renklenmeyi görebiliyordu.

“Özür dilerim,” diye fısıldadı Jessica.

Sözleri içten, ancak sesi sertti, inanması güçtü.

Simon koltuğuna oturdu ve gülümsedi. Nedense kadının kendine tokat attığı için üzgün olduğuna inanmamıştı. Ona kendine gelmesi için zaman tanıdı, toparlanmasını ve ona bakmasını istiyordu. “Peki, ne kadar para teklif etmeye geldiniz, Bayan Stanton? Bahse girerim borçlarımı ödemeye, alacaklılar paralarını vermeye yetecek ve tekrar ayaklarımın üstünde durabileceğim zamana kadar da biraz sermaye olacak kadardır. Haksız mıyım?”

“Bilmiyorum, lordum,” dedi, cüretkâr bakışları yeniden belirmişti. “Ne kadar borcunuz olduğu konusunda hiçbir fikrim yok. Ben sadece size ne kadar para verebileceğimi biliyorum.”

Kadın elini kolundan sarkan kadifenin ucundaki küçük el çan-

tasına attı. Kumaş çantasından rulo hâlinde bir kâğıt parçası çıkardı. Sırada Simon onun derin bir nefes aldığını duydu.

“Bunun yeterli olacağından eminim,” dedi çantasından çıkardığı notu elinde tutarken.

“Evet, eminim yeterli olur.” Simon parmağıyla deri koltuktaki üç köşeli yırtıkla oynarken Jessica’yı dikkatle inceledi. Bir anlığına elindeki kâğıdı kendisine vermeyeceğini düşündü. “Arkadaşımın borçlarımı örtmenin ne kadar tutacağını düşündüğünü bir görebilir miyim?”

Jessica bir kez daha tereddüt etti, sonra da rulo şeklindeki kâğıdı Simon’un ellerine bıraktı. Simon kâğıdı açtı ve sayfanın en altındaki rakama baktı.

Bir kez daha baktı. Sonra gözlerini kırıştırdı ve bir daha baktı.

Kendisine zararsız, masum bir ifadeyle bakmakta olan kadına doğru döndü, sonrasında da kör edici bir öfkeyle kâğıdı buruşturup yere attı. “Lanet olsun, kadın!”

Simon koltuğundan fırladı ve onun üstüne yürüdü. “Bu bir çeşit şaka mı? Beni ne kadar aptal sanıyorsun sen?”

Jessica’nın gözleri panikle büyüdü, titrediği bu defa açıkça görülüyordu.

Sandalyesinden fırlayarak yerdeki kâğıdı almak için eğildi, sonrasında kâğıdı göğsüne bastırdı.

En azından adamdan uzaklaşacak kadar akıllı vardı. Simon onu boğmak istiyordu.

“Sana bunu kim, neden yaptırıyor bilmek istiyorum!” Simon Jessica’nın gösterişsiz elbisesinden, mücevher takmıyor oluşuna, elbisesinin eskimiş kollarına kadar her şeyi dikkatle inceledi. Böyle görünen birinin o kadar paraya sahip olduğuna inanmasını nasıl bekleyebiliyordu ki? “Kendine bir bak. Elbisene bak.

Daha kendi karnını zor doyurabiliyor gibi görünüyorsun.” Uzun bir süre durdu ve Jessica’nın yüzündeki şaşkınlık ifadesine baktı, “Eee?”

“Üzgünüm. Ne demi-”

“Geri dönüp, seni gönderen her kimse, ona bu oyununu yutmadığımı söyle.” Simon kadının önceden oturduğu sandalyenin köşelerini parmaklarıyla kavrayarak sıktı. “Gerçekten de yalanlarına inanacağımı mı düşündün?”

Kadının gözleri umutsuzlukla kaplanırken izledi. “Bana cevap ver, lanet olası!”

“Size söyledim, doğru söylüyorum. Para benim ve hepsini size vermeye razıyım tabii eğer -”

“Eğer ne, kadın?”

“Eğer -”

Jessica gözlerini kırpmadan ona baktı ve sertçe yutkundu. “Benimle evlenirseniz,” diye fısıldadı Simon’un zar zor duyabildiği yumuşak sesiyle.

Simon kadının yakınında olmaya katlanamıyormuşçasına ondan uzaklaştı ve inanmayan gözlerle ona baktı.

Jessica’nın umutsuz görüntüsüne daha fazla katlanamayan Simon, ona arkasını döndü. Kim onun üzerinde böyle acımasız bir oyun oynayabilirdi ki? James olamazdı. Rosalind? Bunu yapanın Rosalind olabileceği düşüncesi midisini bulandırdı ve onu boğmak üzere olan öd sıvısını yutkundu.

“Çık dışarı.”

Jessica’nın kıpırdadığını görmek için beklemedi. Arkası ona dönük, şömineye doğru dururken kollarını birleştirdi. İçinde hissettiği öfke ve kargaşanın tersine, şöminede yanan odunlardan huzur veren, rahatlatıcı çıtırtılar duyuluyordu.

"Anlamıyorsunuz, lordum. Lütfen, bana dönün ki sizinle konuşabileyim."

Simon ellerini sıkıcı birleştirip şömineye doğru uzattı ve dişlerini gıcirdattı. Ona bakmaya katlanamıyordu. "Küçük oyununun gerçekten işe yarayacağını mı düşündün?" diye fısıldadı.

"Lütfen, beyefendi. Bana bakmalısınız."

"James beni evliliğe zorlayacağından haberdar mıydı? Yoksa evlilik senin kendi fikrin miydi?"

"Neden bahsettiğinizi bilmiyorum."

"Bu küçük şakanın ne kadar acımasız olduğu hakkında bir fikrin var mı?"

"Bana bakın."

"Bir fikrin var mı?"

"Bana bakın!"

"Bana cevap ver kadın!"

"Bana bakmalısınız!"

"Lanet olsun! Bana cevap ver!"

Simon onunla yüzleşmek için arkasını döndü. İki uzun adımda ona ulaştı. "Lanet olsun be kadın," diye bağırdı bir kol mesafesi uzaklıktan onu tutarken. "Cevap ver dedim! Neyin var senin? Sağır mısın?"

Jessica beyaza dönen yüzündeki şok ile donmuş ifadeyle Simon'un karşısında dimdik durdu. Simon uzun, gergin geçen bir süre boyunca ona baktı, sonra da ellerini kadının omuzlarından çekerek kollarını gevşekçe iki yanına bıraktı.

"Tanrım. Evet, sağırınsın."

4. Bölüm

Jessica boğazında oluşan yumruyu yutkundu ve kararlı bakışları ile Northcote Kontu'nun yüzündeki dehşete kapılmış ifadeye cevap verdi.

Bu ifadeye asla alışamayacaktı.

“Eğer gerçekten sağırsan, benim ne söylediğimi nasıl bilebiliyorsun?”

“Dudaklarınızı okuyabiliyorum. Konuşurken yüzünüz bana dönük olduğu sürece ne söylediğinizi anlayabilirim.”

Jessica çenesini kaldırıp, omuzlarını dikleştirdi; adamın önyargısı ve tikslenme duygusuyla mücadele etmek için kendini hazırlıyordu. Başarısız olamazdı. Kendisini yıldırmasına izin veremeyecek kadar umutsuz bir durumun içindeydi.

Simon'un yüzünü dikkatle inceledi. Gözlerinde nasıl da hiddetli bir bakış vardı. Nasıl da...

Tekrar baktı, ondan iğrendiğini belirtecek bir yüz ifadesi, genelde gördüğü gibi yine kendisine karşı bir antipati görmeyi bekliyordu; ancak ikisini de göremedi. Gözlerinden okuyabildiği tek şey patlamak üzere olan bir öfkeydi. İhanetle çerçevelenmiş bir güvensizlikti.

Bu bakışlar sosyetenin gerçeği öğrenmesi durumunda karşıla-

şacağı bakışlardan çok daha kötüydü. Tanrı yardımcısı olsun. O, Jessica'mn şimdiye kadar karşılaştığı en ürkütücü adamdı.

Colin'le yüzleşebilecek mükemmel bir adam.

Kont kafasındaki karışıklığı temizleyebilmek ya da öfkesini kontrol edebilmek için hareket etmeye ihtiyaç duyuyormuş gibi şöminenin yanında bir ileri bir geri yürüyordu. "Otur," diye emretti sandalyeyi göstererek. Gözlerindeki sert bakış emirlerine uyulmaması gibi bir seçeneğin olmadığını belirtiyordu.

Kont duvara vurarak kırdığı bardağın yerine kullanabileceği başka bir bardak ararken Jessica oturdu ve bekledi. Bardak bulamayan Kont, şişeyi kafasına dikip içtikten sonra ağzını elinin tersiyle sildi. Arkasındaki alevler vücudunun etrafında çizgi oluşturarak onun güçlü fiziğini gözler önüne seriyordu; özellikle uzun, kaslı bacakları ve omuzlarının genişliği iyice ortaya çıkıyordu. Tanrı Jessica'nın yardımcısı olsun, adam göz korkutucu bir yapıya sahipti.

"Kimsin sen?" diye sordu kötü bir şeyi önceden sezmiş gibi olan bakışlarıyla Jessica'yı sıkıştırırken.

"Adım -"

Kont onu durdurmak için elini kaldırdı. "Adının ne olduğunu biliyorum! Kim olduğunu öğrenmek istiyorum!"

Jessica sağır birisine bağırmanın çok da akıllıca bir şey olmadığını söylemek istedi. Ancak bunun yerine adamın dudaklarına odaklandı. O kadar hızlı konuşuyordu ki Jessica ona yetişmekte zorlanıyordu.

Kont'un boynundaki bir damarı şişmişti ve çene kasları da oldukça hızlı çalışıyordu. Elini öfkeyle çenesine yerleştirmiş, Jessica'nın açıklama yapmasını bekliyordu.

Jessica toparlanmak için bir nefes aldı. "Babam merhum Henry Stanton'du. Onun -"

“Olacak şey değil!”

Jessica bir anda durdu. Kont’un kararmış gözleri onun yüzüne odaklanmıştı, vahşi bir şekilde çattığı kaşlarıyla onu öyle bir delip geçti ki Jessica ciğerlerindeki havayı boşaltamadı.

“Babam kimdi dedin sen?”

“Henry Stanton. Stanton Gemicilik ve Stanton Madencilik şirketlerinin kurucusu.” Jessica kontun gözlerindeki sorgulayıcı bakışları inceledi. Söylediği bir şey besbelli bir tepki yaratmıştı. “İki şirket de oldukça başarılı görünüyor. Belki onu duymuş olabilirsiniz.”

“Evet,” dedi ama yüzünde kin dolu bir ifade vardı. “O zaman siz de Baron Tanhill’in...” Cümlesini tamamlayamamış gibi durdu.

“Üvey kız kardeşiyim,” diye cevapladı Jessica durumu kavradığına dair bir işaret belirmesini bekleyerek. Bekleyecek çok zamanı yoktu.

“Bu imkânsız. Henry Stanton’un bir kızı yoktu. Sarhoş olabilirim, ancak Henry Stanton’un bir kızı varsa onu hatırlamayacak kadar sarhoş değilim.”

Jessica yumruklarını kucagında sıkıca birleştirdi. “Vardı.”

Simon gözlerini kıstı, gözlerindeki bakışlar gece kadar siyah, iki uçlu bir kılıç kadar ölümcüldü. “Eğer baban Henry Stanton ise,” dedi Jessica’ya inanmadığını belli ederek, “daha genç yaşlarımdayken onunla bir defa tanışmıştım. Senden hiç bahsetmemişti.”

“Bahsetmezdi,” diye cevapladı Jessica. “Benim... Benim sağırılığım yüzünden babam benden hiç söz etmezdi. Çok korumacıydı. Beni herkesten saklamanın en iyi yol olduğunu düşünürdü.”

Simon açık bir inanmazlık ve tiksintiyle kendisine bakarken

ona odaklanmaya çalışmak zordu. Onun da Jessica'yı sosyetenin göreceği gibi görmesi şaşırtıcı değildi. Bir bütünlüğü olmayan, eksik.

Kont şişeyi tekrar kafasına dikti ve odayı boydan boya yürüdü. Elleri iki yanında yumruk şeklinde dururken, dudakları hareket ediyordu. Tanrı Jessica'nın yardımcısı olsun. Kont konuşuyordu.

"Affedersiniz, lordum," diye lafını böldü. "Bana bakmadığınız zaman ne söylediğinizi anlamıyorum."

Kont yürümeyi kesti ve önce Jessica'ya, sonra da onun oturduğu sandalyenin karşısındaki koltuğa baktı. Koltuğa ulaştığında kendini yastığın üzerine bıraktı.

Jessica'nın az önce söylediği şeyin negatif etkisi apaçık ortadaydı. Özrünün bu uzantısı büyük bir engel oluşturuyordu.

Kont uzun bir süre boyunca yere baktı. Başını kaldırdığında ise karanlık bakışları tüm öfkesiyle Jessica'ya odaklanmıştı. "Neden buradasın?"

"Babamın vasiyetine göre, yakın zamanda oldukça yüklü bir miktarda paraya sahip olacağım. Son on yıldır ise üvey kardeşim Baron Tanhill'in ölmüş olduğuna inanıyordum. Hepimizi öldüğüne inandırdı, ancak geçenlerde hâlâ hayatta olduğunu öğrendim."

Kont dudaklarını alaycı bir şekilde çarpıttı. "Evet, kendisi oldukça canlı."

"Onu tanıyor musunuz?"

"Evet, tanıyorum." Şişesinden bir yudum daha aldı. "Bu pek senin işine yarayacak bir durum değil," dedi şişesini indirdiğinde.

"Biliyorum," diye fısıldadı Jessica. "Kardeşim tanıştığı hiç kimsede olumlu bir etki bırakmadı. Onunla uğraşması gerekip de korkusundan dolayı uzaklaşmayan hiç kimse olmadı."

“Belki de artık neden o gelmeden önce evlenmem gerektiğini, neden kendimi ondan ayırmam gerektiğini anlıyorsunuzdur.” Jessica durakladı. “İstediğim sadece soyadınız, Lord Northcote. Daha fazlası değil.”

“Ama eğer soyadımı vermeyi kabul edersem, bu defa da tüm param bana kaybetmeyecek misin?”

“Para benim umurumda değil, beyefendi.”

“Hah!”

Kont başını geri atarak bir kahkaha attı. Tepkisi Jessica’nın yerinden sıçramasına neden oldu.

“Buna inanmamı beklemiyorsun, değil mi?” Karanlık bakışları Jessica’ya daha dikkatle odaklandı. “Sizi temin ederim, bayan, o kadar ahmak değilim. Dünya üstünde parayı önemsemeyen bir tane bile kadın yoktur. Belki de duymuş olduğunuz üzere, ben bu konuda uzmanım.”

“Aslına bakarsanız geçmişte kadınların açgözlülüğüyle alakalı bu fikirlerinizin oluşmasına sebep olacak ne gibi olaylar yaşadınız hiçbir fikrim yok, umurumda da değil. İhtiyacınız olan güvence her neyse, size onu vereceğim. Kâğıtta yazılı gördüğünüz o miktar evlendiğimizde sizin olacak. Karşılığında istediğim tek şey soyadınız.”

Kont onu daha yakından inceledi. “Neden ben? Neden beni seçtin?”

Jessica geri adım atmıyordu. “Leydi Stratmore’un balosunda ortaya çıktığınızda tüm sosyeteyi nasıl korkuttuğunuzu gördüm. Varlığınızdan etkilenmemiş, biraz da olsa korkmamış bir kişi bile yoktu.”

Kont yorgunluğunun geçmesine bir yararı olacakmış gibi alnını parmaklarıyla ovdu. Çok yorgun görünüyordu. Sanki birisi tüm dünyanın ağırlığını onun omuzlarına yerleştirmiş, sonra da geri gelip ona taşımasında yardım etmeyi unutmuştu.

“Gitmeni istiyorum. Ayık olmaktan çok uzağım ve söylediğin tek kelimeye bile inanmı -”

“Hayır. Gitmeyeceğim. En azından siz teklifimi düşünmeyi kabul edene kadar.” Tüm bu çabaları karşılığında en azından bunu elde etmeden geri adım atmayacaktı. Mirasını kurtarabilecek olmanın Jessica ile evli olmaya değer olduğunu bir şekilde konta kabul ettirmesi gerekiyordu. “Babam bana yüklü miktarda bir servet bıraktı. Hepsi sizin olabilir. Ravenscroft’u kaybetmeyebilirsiniz. Kaybedece -”

“Lanet olsun sana, kadın! Yalan söylemeyi kes! Seninle evleneceğime Ravenscroft’un her taşının ve tahtasının ayaklarımın dibine dökülmesini tercih ederim.”

Jessica gözlerine kapattı ve yumruklarını kucağında sıkıca birleştirdi. Kontun onu istemeyeceğini bilmeliydi. Ne de olsa kim sağır bir kadınla evlenmek isterdi ki?”

“Senin Baron Tanhill’in kız kardeşi olduğuna da inanmıyorum. Muhtemelen seni gönderen kişinin bana teklifte bulunman için sana verdiği paradan başka kendi adına paran da yoktur.”

Jessica başını salladı. “Para benim. Soyadınız karşılığında onu size vermeyi teklif ediyorum.”

Simon koltuğundan fırladı ve aralarındaki ikisini ayıran mesafeyi bir adımda kolayca geçti. Yüzündeki öfke aşikârdı, gözlerindeki hırs ise gittikçe artıyordu. Ona inanmamıştı. Hatta Jessica’nın kendisini tuzığa düşürmek isteyen biri tarafından gönderildiğini düşünüyordu.

Eğildi ve güçlü, kaslı elleriyle Jessica’yı omuzlarından tutarak oturmakta olduğu uzun sandalyenin sırtına sabitledi. Sert yüz hatları o kadar yakındı ki Jessica gözlerindeki siyah benekleri görebiliyordu ve geniş göğsü o kadar yakınlaşmıştı ki açıkta kalan teninden gelen güçlü likör kokusuyla karışık erkeksi kokusu-

nu alabiliyordu. Teninde Kont'un dokunduğu her yer yanıyordu. Böylesi bir duyguya tamamen yabancıydı ve Jessica bununla başa çıkamayacağını farkındaydı.

"Seni bu gece buraya kim gönderdi?"

"Hiç kimse, Lord Northcote. Ben kendim geldim."

Kontun yüzünde beliren gülümseme arkadaşlık belirtisi gibi değil, açık bir savaş bahsi gibi görünüyordu.

Kont elini sandalyenin sırtından çekip boynuna getirdiğinde Jessica'nın nefesi kesildi. Dokunuşu vücuduna yakıcı bir sıcaklık dalgası göndermişti.

"Söyle bakalım," dedi parmaklarını hareket ettirirken. "O büyük, kederli gözlerine baktığımda para için tüm gururumu çiğneyerek sana elimi uzatacağımı mı düşündün gerçekten? Ya da hoş görüntün ve kadınsı çekiciliğinle ilk önce beni kazanabileceğini, böylece dizlerimin üstüne çöküp yalanlarına sorgusuz sualsiz inanacağımı mı düşündün?"

"Hayır," dedi kelimeyi sesli söylemiş olmayı umarak. "Ben size yalan söylemedim."

Başparmağıyla Jessica'nın boynunun en aşağılarında yavaşça daireler çizen kont durdu. Kaşlarını alınının üst kısmına kadar kaldırdı. Düz ve bembeyaz dişleri parlak bronz teniyle çelişmesine parladı ve Jessica için nedenini anlayamadığı bir kıpırtı hissetti.

"Yakın zamana kadar babanın sana bıraktığı büyük servetten tamamen habersiz olduğuna inanmamı mı bekliyorsun? Ve kendi üvey kardeşinin hayatta olduğunu daha geçtiğimiz günlerde öğrendiğine de?" Jessica'nın yanağını avucunun içine aldı. "Hiç sanmıyorum, kadın."

"Söylediklerim doğru." Elinin sıcak dokunuşundan dolayı Jessica'nın sesi titredi. "Eğer bana inanmıyorsanız, Ekselansları-

na, Collingsworth Dükü'ne sorun. Siz ikinizin arkadaş olduğunu biliyorum. O sana anlatacaktır.”

Ellerini bu sözleriyle başından aşağı kaynar sular dökmüş etkisi yaratan Jessica'nın üzerinden çeken kont geri adım attı, ne kadar uzaklaşsa da yeterince uzaklaşmıyor gibiydi.

Etraflarındaki hava hareketsizce asılı kalmıştı. Kontun yüzündeki ifade şüphenin maske şekli almış hâliydi.

“Collingsworth'ün bununla ne ilgisi var?”

“Hiçbir şey. Sadece söylediklerimin doğru olduğunu onaylayacaktır.”

Jessica ne düşündüğünü anlayabilmek için yüzüne baktı, ancak sert ifadesinden bir şey çıkarılamayacağını fark etti.

“Senin yalanlarını doğrulayacaktır, çünkü seni parayla yollayan kendisiydi. Evlilik teklif etmen de onu fikri miydi? Yoksa senin kendi fikrin miydi?”

Kendini savunmak adına söyleyecek hiçbir şey bulamayan Jessica başını salladı.

Kont öne doğru eğildi ve kollarını aralarında duran sandalyenin sırtına bağladı. “Ciddi ciddi seninle evleneceğimi mi düşündün? Gerçekten *o kadar* umutsuz olduğumu mu düşündün?”

Jessica sanki tokat yemiş gibi geri çekildi. Buraya hiç gelmemeliydi. Hayatını ve geleceğini tamamen yabancı birinin ellerine bırakmayı düşünmeyecek kadar akıllı olmalıydı. Kontun onun kusurunu görmezden gelmesinin imkânsız olduğunu bilmeliydi.

Kont etrafından bir adım attığı sandalyenin yanına geçti. “Gerçekten tüm servetini seve seve bana vereceğine inanmamı mı bekledin?”

“İnanmayacağınız aklıma gelmedi. Benim soyadınıza muhtaç olduğum kadar sizin de paraya ihtiyacınız olduğu için teklifimi kabul edeceğinizi düşündüm.”

Kont gözlerini kıstı. “Kontes olmak senin için bu kadar önemli miydi?”

Kontun bu ithamı Jessica’nın yüzüne yediği ikinci tokat darbesi gibiydi. Ona inanmıyordu. Yardım da etmeyecekti. Yardım etmeyeceğini önceden bilmeliydi. Bu kadar büyük miktarda bir servet için bile olsa, bir kont böylesine kusurlu birini kendisine eş olarak istemezdi.

Kontun teklifini geri çevirmesi Jessica’nın kendini üvey kardeşinden korumak adına son umudunu da yok etmişti. El çantasına uzandı ve ayağa kalktı.

“Nereye gittiğini sanıyorsun?”

“Eve.”

“Hayır.”

Kont’un emri göğüs kafesindeki havayı durdurdu.

“Buraya gel.”

Jessica kıpırdamadı.

“Buraya gel dedim.”

Jessica ona doğru titrek bir adım attı, sonra adım daha. Kont Jessica’yı mağlup ettiğini göremeyecekti.

“Bu gece neden buraya geldin?” dedi kont, Jessica neredeyse dokunabileceği kadar yakınındayken. “Biraz bile olsa korkmadın mı?” Ellerini uzatıp Jessica’yı omuzlarından sıkıca yakalayarak kendine doğru çekti. “Ne de olsa mirasımı harcadığı için babamı öldürdüğüm söyleniyor.”

Böyle bir adamın yanına gelirken ne düşünüyordu ki? Northcote Kontu düşündüğünden daha da ürkütücü olduğunu kanıtladı. Öfkeli ve kolay sinirlenen bir yapıya sahipti, ayrıca karanlık, puslu bakışları Jessica’ya o anda ayık zihinli bir insan gibi düşünemediğini gösteriyordu. Dengesiz hareketleri ve dağınık görüntüsü de sadece daha tehditkâr gözükmesine yol açıyordu.

Jessica bakışlarını ondan uzaklaştırmaya çalıştı ancak düşük yakasından belli olan bir tutam siyah tüyden ve beyaz keten gömleğinin boyun kısmındaki açıklıktan görünen bronzlaşmış teninden gözlerini alamıyordu. Kont onu daha yakınına çekti, Jessica ellerini onun göğsüne dayadı. Parmakları kontun omuzlarına doğru ilerleyen ve yumuşak kumaşın altında kaybolan kaslara değiyordu.

Kontun ürkütücü erkeksiliğini görmemek için gözlerini kapattı. Londra'nın tüm asillerine korku salan bir adamı kendisine soyadını vermesi için ikna edebileceğini düşünmekle saflık etmişti. Tüm İngiltere'nin en sert adamlarından biri olan kont ile girdiği bir mücadeleyi kazanabileceğini düşünmek de bir cesaret örneğiydi. Northcote Kontu'nun böylesine kusurlu bir kadınla evlenmek isteyebileceğini düşünmek ise imkânsızdı.

Jessica gözlerini açtı ve kontun çatık kaşlarının altındaki hafif açık olan gözlerinin ardında alevlenen ateşe baktı. Jessica'nın kalbi öylesine hızlı çarpıyordu ki bir an kalbinin göğsünden fırlayacağından korktu. Daha önce hiçbir erkeğe bu kadar yakın olmamıştı. Daha önce hiçbir erkek ona dokunmamıştı.

“Sanırım farkında değilsin ama senden paran dışında başka şeyler de talep edebilirdim, kadın.”

Onu daha kendine çekerek göğsüne yaklaştırdı.

Kont ile çarpışmak tuğla bir duvara fırlatılmak gibi bir şeydi. Sert ve hareket ettirilmesi imkânsız bir vücudu vardı.

Jessica'nın hareket edemediğinden emin olmak için geniş kolunu onun beline dolayarak kendine doğru çekti. Sonrasında yüzünü diğer elinin avuç içine aldı. Baş parmağını teninde dolaştırırken, Jessica sanki kont onu ateşe vermiş gibi yanıyordu.

“Bir isim kazanmak için böyle bir bedel ödemeye değer mi?”

Jessica tam itiraz edecekti ki kelimeler boğazında takılı kaldı.

Ellerini Jessica'nın omuzlarına yerleştirdi, onu sert ve sıkı bir şekilde tutuyordu. Pürüzlü parmak ucuyla Jessica'nın boynunun alt kısmındaki boşluğun etrafında yavaşça daireler çizdikten sonra yukarıya yönelen kont, parmağının nasır tutmuş yüzeyini ileri geri hareket ettirerek Jessica'nın dudaklarını okşuyordu.

Jessica kendisini serbest bırakması için kontun kolunu kavradı ve ittirdi.

Serbest olmalıydı. Düşünemiyordu. Nefes alamıyordu. Kontun sert ve ısrarcı dokunuşları kafasını karıştıırıyordu.

Kontun parmakları Jessica'nın teninde dolaşıyor, anlam veremediğı bir sıcaklık yaratıyordu. Ona böyle samimiyetle dokunması doğru bir şey değildi ama Jessica'nın bir yanı yine de onun sıcaklığını ve gücünü yakınında tutmak istiyordu.

Ne olması gerektiğı kadar korkmuş, ne de utanmıştı.

Kont parmaklarını Jessica'nın ensesinin hassas derisine sürttü, sonra kasıtlı bir şekilde omuzlarına doğru yöneltti, sonra beline doğru ve sırtının en alt kısmına doğru indirdi, sonra daha aşağı -

Jessica yanıyordu.

“Lütfen dur.”

Jessica kelimeleri sesli söylediğini düşünüyordu ama çok da emin değildi. O an hiçbir şeyden emin değildi. Aklı sanki o daha fazla düşünemeyecek hâle gelene kadar esip gürleyen, kargaşadan oluşan bir hortum gibiydi.

Onun yüzünü avucunun içine alan kont, başını aralarında sadece birkaç santimlik bir mesafe kalıncaya dek eğdi. “Tabii ki durmamı istemiyorsunuz, Bayan Stanton. Ne de olsa bu saatte buraya yalnız gelmekteki amacınız bana kendinizi sunmak değildi miydi?”

Jessica başını salladı ve nefes almaya çalıştı. “Hayır. Size

mirasınızı kurtarmanız için gerekli olan parayı teklif etmek için geldim. Karşılığında soyadınızı istiyorum.”

“Hepsi bu kadar mı, Bayan Stanton? Başka hiçbir şey istemiyor musunuz?”

“Ben... Ben...”

“Emin değil misiniz?”

Yüzünü neredeyse dudakları Jessica’nın dudaklarına değecek kadar yaklaştırdı. Jessica konuşup konuşmadığını anlamak için baktığı dudaklarını artık göremiyordu. Konuşmasını istemiyordu. İsteddiği...

Dudaklarını onunkilere öyle gözü dönmüş bir şekilde bastırdı ki Jessica onun karşısında tamamen güçsüz kaldı. Dokunuşu yumuşak ve nazik değil, sert ve kararlıydı.

Binlerce dökme demirin sıcaklığı seviyesinde bir sıcaklık tüm vücuduna hücum etti, sonra kıvrılarak karnının alt kısmında bir noktaya indi ve daha da aşağılarda bir girdap oluşturarak dönme-ye başladı.

Daha önce hiç bu kadar korkmamış ya da kafası karışmamıştı. Ama bu kadar güvende hissetmemişti de.

Onu öpmek Simon’un aklındaki son şeydi. Ona doğru uzanırken bile neden bu kadar aptalca bir şey yaptığı hakkında en ufak bir fikri yoktu. Ancak dudakları onun dudaklarıyla birleştiğinde, tıpkı rüzgârın esmesini ya da güneşin doğmasını durduramadığı gibi kendini de durduramadı. Kesinlikle düşündüğünden daha sarhoştı.

En başta tek amacı Ravenscroft’u kurtarmak için gerekli parayı ona teklif etmesinin James’in emri olduğunu kabul etmesi

için, kendisiyle evlenmeyi bir isim kazanmak adına fırsat olarak gördüğünü, ilerleyen zamanda da kendi kurallarını koyacağını itiraf etmesi için onu korkutmaktı.

Bu onu öpmeden önceydi.

İlk öpücükleri sert, kısa süreli ve duygusuz bir öpücük olmuştu. Onu tutup kendine çekmiş ve sanki Jessica yol kenarında bir handa bulduğu çok kullanılmış bir metresmiş gibi dudaklarını onun dudaklarına bastırmıştı. Yapmak istediği şey yalnızca gereken cevabı vermektir. Daha fazlasını değil.

Ama Jessica başını kaldırıp ona baktığında, bakışları öylesine bir yalvarış, öylesine bir karmaşıklık hissi barındırıyordu ki kadının her şeyi Kont'un anlama kabiliyetinin sınırlarını aşmıştı. Kont ona dokunduğunda sanki gerçekten masummuş gibi titremişti. O andan itibaren kontun her şeyden daha çok istediği tek şey onun gerçekten masum olduğuna inanmaktır.

Göğsüne hızla vuran hava daha önce öptüğü kadınları öptüğü zaman yaşadıklarından yüz kat daha şiddetliydi. Kırılgan vücudunun kendisine değmesiyle hissettiği yakıcı ateş daha önceki kadınların yaşattığı yangınlardan binlerce kat daha sıcaktı. Öpücüklerini şiddetlendirme ihtiyacı karşı koyamadığı bir dürtü hâline gelmişti ve daha önce yaşadığı her şeyden milyonlarca kat daha güçlüydü.

Dudakları en başta gergin ve durgundu. Sanki ne yapması gerektiğini bilmiyor, gerçekten kontun kendisini öpeceğini beklemiyormuş gibiydi. Ancak kontun ağzı onunkine doğru ilerlemeye devam ettikçe yumuşadı ve neredeyse hoşuna da giderek onun bu saldırısını kabullendi.

Kont dudaklarını ilk bastırduğunda, Jessica yumruk yaptığı ellerini onu göğsüne bastırarak ittirdi. En sonunda, sessiz bir inilti ve pes ettiğine dair bir iç çekiş ile yumruk yaptığı ellerini açtı.

Önce çekinerek, sonrasında ise çok daha büyük bir güç ile ona dokundu.

Kont parmaklarını onun saçlarına götürdü, tokasını gevşeterek parlak kahverengi lülelerinin beline dökülmesini sağladı. Dudaklarına daha rahat ulaşabilmek için Jessica'nın başını yana yatırttı ve çok büyük bir arzuyla tadına baktı.

Olacak şey değildi. Ona bir türlü doyamıyordu.

Böyle olmaması gerekiyordu.

Bir kolunu beline dolayarak onu sıkıca kendine çekti. Diğer eliyle ise yüzünü avucunun içine aldı. Teni hiç giyilmemiş kadife gibi yumuşak ve pürüzsüzdü. Tekrar ve tekrar onun lezzetini tattı. Karşısında duran o kadını yudumladı, tattı ve onun zevkini çıkardı. Daha fazlasına ihtiyaç duyuyordu.

Baş parmağını kasıtlı bir şekilde yavaşça çenesine doğru götürdü ve tam alt dudağının altına geldiğinde durdu. Çok hafif bir baskı uyguladı ve Jessica, sanki yıllardır kontun kendisini keşfetmesini beliyormuşçasına kendini ona bıraktı.

Dili sıcak ve tatlı oyuğa girmiş, oradaki gizli hazineyi arıyordu. Jessica onun kollarındayken bir anda güçlendi ve küçük elleriyle omuzlarından ittirerek ondan kurtuldu.

Kont ayrı kalmalarına izin veremeyeceğinden, onu yakınında tutmak için başının arkasından nazikçe tuttu. Sessizce mırıldanan Jessica yumruklarını onun göğsüne bastırdı, tekrar bastırdı ve durdu.

Tanrı kontun yardımcısı olsun.

Aradığı hazineyi buldu. Dili Jessica'nın dili ile buluştu. Dokundular. Geri çekildiler. Tekrar dokundular.

Jessica elleriyle kontun gömleğinin bir kısmı ile beraber etini de kavradı. Kont acı içindeydi. Ancak bu acının nedeni Jessica'nın Kont'un etini sıkımsı olması değildi. Kontun acısı çok daha şiddetliydi.

Kont, anlamlandırma yetisine meydan okuyan bir gözü dönmüşlük durumunu kontrol altına almaya çalışarak ağzını ondan ayırdı ve gözlerinin içine baktı. İkisi de duygulu bakışlar ile donuklaştı.

“Kimsin sen?” diye fısıldadı kont, boğuk sesi rahatsız ediciydi. “Bana bunu neden yapıyorsun?” Tekrar onun ağzına eğilmeden önce soluk soluğa kısaca nefes aldı. Onu bırakmak istemiyordu.

Dudakları Jessica’nın dudaklarıyla birleşti, onu içiyor, onunla kendini paylaşıyordu. Onun bir parçasını da kendine alıyordu. Ve Jessica ona karşı gelmiyordu.

Her öpücükle, Jessica kendinden daha fazla şey veriyordu. Narin kollarını onun boynuna doladı ve açıklanamayacak bir şiddetle ona sarıldı. Ona kendini açmış, onunla beraber hareket etmiş ve ondan kendisiyle paylaşması için elinde olandan daha fazlasını talep etmişti.

Her öpücük ile iradesinden, kendini bu denli güçlü duygulardan korumak adına inşa ettiği güçlü savunma mekanizmasından biraz daha kaybediyordu.

Lanet olsun. Böyle olmaması gerekiyordu.

Zihninde ona daha önce kadınların söyledikleri yalanları, yataşmış oldukları ihanet ve hileleri ve özellikle de onu kendi çıkarı için kullanmış olan bir kadını hatırlatan bir uyarı zili çaldı. Tıpkı yine kendi çıkarı için onu kullanmak isteyen bu kadın gibi.

Acı bir iniltiyle gürleyen Simon, dudaklarını onun dudaklarından çekti. Nefes alamıyor, düşünemiyordu. Göğsü sanki birisi kızgın bir maşayla onu dağlanmış ve kızgın ucunu da kalbini yaksın diye içinde bırakmış gibi yanıyordu. Derin bir nefes almak için çabalarken ağzını açtı. Jessica’ya bakacak kadar cesaretini toplamıştı ancak tek gördüğü şaşkınlık oldu.

Bunların hepsi bir oyundu. Öyle olmalıydı.

Simon onu kendinden uzaklaştırmaya çalıştı ama Jessica'nın dizleri çözülmüştü ve bu Simon'u kadın tekrar kendine gelene kadar ona tutunmaya zorluyordu.

Simon ile yüzleşmeye çok korkuyormuş gibi, bakışları onun bir omzundan öbür omzuna gidip gelen Jessica güçlkle nefes almaya çalışıyordu. Avcı tuzağına düşmüş bir tavşan kadar korkmuş bir görüntüsü vardı. Simon'un kollarındayken vücudunun her santimi titriyordu.

"Hâlâ karım olmak istiyor musun?" dedi kendine bakması için Jessica'nın yüzünü yana yatırarak.

Jessica cevap vermedi. Bakışları Simon'a onun korumasından çok, ondan korunmaya ihtiyacı olduğunu anlamış olduğunu söylüyordu.

Simon'un ellerini üzerinden çekmesiyle Jessica tökezledi ve berjer koltuğun kenarına tutunarak ayakta durabildi. Bir anlığına bir eli karnında, bir eliyle de ağzını kapatarak hareketsizce durdu. Göğsü inip kalkıyordu, onu öptüğü için mi yoksa korkusundan mı bu şekildeydi Simon bilemiyordu. Bilmek istemiyordu. Tek bildiği onun gözünün önünden çekilmesini istediğiydi.

"Çık dışarı, kadın."

Jessica ona bakmıyordu. Simon kendisini duymadığını fark etti.

Ona tekrar dokunmak istemiyordu ancak mecburdu. Ya ona dokunacaktı, ya da korkmuş bakışlarıyla dönüp ona bakmasını bekleyecekti. Ve ona karşı koyacak kuvveti olup olmadığından emin değildi.

Jessica'yı omzundan tuttu ve kendine doğru çevirdi. Ses çıkarmamaya çalışan Jessica'nın boğazından gelen bastıramadığı ağlama sesi Simon'un kalbini acıttı.

Kadının tepkisinden etkilendiğini kabul etmek istemiyordu. Öpücüklerinin herhangi bir değer taşıyor olduğunu kabul etmek istemiyordu. Kalbinde hâlâ onu içeri almaya yetecek kadar taşlaşmamış bir nokta olduğunu kabul etmek istemiyordu.

“Çık dışarı, kadın. Ben ikimizin de pişman olacağı bir şey yapmadan önce çık git.”

Derin bir soluk alan Jessica onun kollarından kurtuldu. “Ben pişman olacağım bir şeyi çoktan yaptım, lordum.” Elinin tersiyle ağzını kapattı.

Başı dik bir şekilde, odadan koşarak ayrıldı.

Simon pencerenin perdesinin ardında durarak Jessica’nın karanlığın içinden dimdik geçerek kendisini bekleyen arabaya binişini seyretti. Jessica güvenli bir şekilde arabaya binene dek pencereden izledi.

“Küçük bayanın buraya vardığı zamanki hâlimden daha fazla korkmuş bir şekilde buradan ayrılacağını hiç sanmıyordum,” dedi giriş kapısında duran Sanjay. “Yanılmışım.”

“Korkmuş mu? Hah.” Simon şömineye doğru yürüdü ve bir kolunu yanan ateşe doğru uzattı.

“Sanırım size hizmet etmek için tekrar dünyaya geldiğimde küçük bir yavru kedi olacağım. Amacım da size nezaketi ve inceliği öğretmek olacak. Buna gerçekten ihtiyacınız var.”

Simon şömine duvarına bir yumruk salladı ve koltuğuna doğru kösteklendi. “Bu gece fikirlerine ihtiyacım yok, Sanjay. Tek ihtiyacım olan-”

“İstediğiniz şey tam da burada, efendim,” diye cevapladı Sanjay, Simon’un oturduğu koltuğun yanındaki sehpa yeni bir viski şişesi ve temiz bir bardak bırakırken. “Hanımefendiye ne kadar kötü davrandığınızı unutana kadar içmek istersiniz diye tahmin ediyorum.”

Simon bardağı doldurdu ve büyük bir yudum aldı. “Vicdanım rolünü üstlenmene gerek yok, Sanjay. Yatağına git ve beni yalnız bırak.”

“Pekâlâ, efendim. Yatağıma gideceğim ama yalnız kalabileceğinizi sanmıyorum. Size gece boyunca eşlik edecek birçok sorunuz var.”

Simon yavaşça kapanan kapıyı duydu ve sonunda yalnız kaldığını anladı.

Berjer koltuğunun yumuşak derisine kendini bırakarak başını arkasındaki yastığa koydu. Gözlerini kapatarak Jessica Stanton’un odadan ayrıldığı sırada ardından salman uzun, lüle saçlarının görüntüsünü aklından silmeye çalıştı ancak işe yaramıyordu. Jessica’nın gözlerinde gördüğü korku ve nefret kendisini yalnız bırakmayan sorunlardan biriydi.

Söyledikleri yalandı, tabii ki. Baron Tanhill’in üvey kardeşi olamazdı.

Simon bardağına biraz viski boşalttı ve bardağı ağzına götürdü. Bardağı dudaklarını tam olarak götürmeden, yarı yolda durdu, parmaklarını bardağa sıkıca sarmıştı. *Jessica Baron Tanhill’in kardeşi olamaz*, diye tekrar etti bir kez daha, sonra bir kez daha.

Jessica’nın doğru söylüyor olma ihtimali kalbinin hızla çarpmasına neden oluyordu. *Eğer gerçekten onun kardeşiyse*, Jessica ona açık açık en amansız düşmanın kellesini gümüş bir servis tabağında görmeyi, kontun sadece rüyalarında görebileceği bir şeyi teklif etmişti.

Onunla evlenmek, Jessica’nın da onayıyla, kendisini İngiltere’nin en zengin adamlarından biri yapmakla birlikte, Tanhill’i de önemsiz bir sefil durumunda düşürürdü. Simon sadece alacaklılarına parayı ödeyip mirasını kurtarmakla kalmaz, aynı zaman-

da Jessica'yı da Tanhill'in onun parasını alabilmek için kurduğu hastalıklı planlarına karşı koruyabilirdi.

Eğer Jessica Tanhill'in kız kardeşiye, Simon onu koruyabilirdi. Ve bu sefer başarısız olmazdı. Koruyacağına dair yemin ettiği başka bir hayatın daha Tanhill tarafından söndürülmesine izin veremezdi. Eğer Jessica gerçekten Tanhill'in üvey kardeşiye, bu kendisinin Tanhill'in Jessica'dan çalmayı planladığı her kuruşa sahip olacağı anlamına gelirdi. Ve böylece, Simon Hindistan'da olanların intikamını alabilirdi.

Simon şöminede duman çıkarmadan yanan kozlara baktı. *Eğer kadın doğruyu söylediyse. Ne de olsa bir kadındı. Tanrı'nın yeryüzüne yerleştirdiği diğer açgözlü, işbirlikçi kadınlardan bir farkı yoktu.*

Ama muhtemelen tüm hikâyeyi kendi uydurmuştu. Muhtemelen kendisine ait tek kuruşu bile yoktu ve buraya gelmesinin tek nedeni James'in böyle istemesiydi. Muhtemelen evlilik fikri de James'in Kont'a vermeye razı olduğu paranın miktarını gördükten sonra aklına gelmişti.

Onu öpmüştü, çünkü hain oyunlarını oynamanın ne kadar tehlikeli olduğunu ona öğretmek istemişti. Simon'un ödemeye razı olmadığı bir bedel karşılığında ona Ravenscroft'u kurtaracak parayı vermeyi önererek aklını çelmeye çalışmanın ne kadar riskli bir şey olduğunu göstermek istemişti. Açgözlü heveslerine yenik düşerek, gönderilme amacından fazlasını koparmaya çalışmanın nasıl felaketler doğurabileceği konusunda onu aydınlatmak istemişti.

Kahretsin. Onu neden öpmüştü ki?

Simon James'i düşündü. Bu Jessica Stanton denen kadını James'in gönderdiğinden bir an bile olsa şüphe duymamıştı. Tabii *eğer gerçek ismi buysa.*

Derin bir nefes aldı ve arkadaşına kızmamaya çalıştı. Eğer her şeyini kaybetmek üzere olan kişi James olsaydı ve Simon bir yardımını dokunabileceğini düşünseydi, kendi de aynı şeyi yapardı.

Fakat James bu kadını Simon'a gönderirken neyi başaracağını düşünmüştü? O kadının Simon'un karısı olma ihtimalinin bir kartopunun cehennemde varlığını sürdürebilme ihtimaliyle eşit olduğunu görememiş miydi?

Simon bardağını dudaklarına yaklaştırdı, Jessica Stanton'u ve öpücüklerinden ne kadar etkilendiğini unutana dek içmeye kararlıydı.

Uzun bir gece olacağı belliydi.

5. Bölüm

Jessica, sanki Colin evin dışında onu akıl hastanesine teslim etmek için bekliyormuşçasına kendini kapana kısılmış hissederek, Collingsworth Düşesi'nin parlak, güneşli oturma odasında boydan boya yürüyordu. İnatla önüne düşen saç tutamını yüzünden çekerek daha düzenli görünmeye çalıştı. Zordu. Daha önce hiç bu kadar korkmamıştı.

Yirmi beşinci doğum gününe beş gün kalmıştı. İngiltere'nin en zengin kadınlarından biri olmasına sadece beş gün vardı. Üvey kardeşinin nefret ve açgözlülüğünden kendini koruyabilmesi için beş gün.

Nefesini kontrol altına almak için elini göğsüne bastırdı. James ve Melinda'nın yardımına ihtiyacı vardı. Ona yardım etmeleri için Tanrı'ya dua ediyordu.

Gergin bir şekilde yumruklarını birleştirdi. Sağırlığından hiç bu kadar nefret etmemişti. Hiç bu kadar çaresiz, bu kadar sersem hissetmemişti.

Bir an önce kaçma planları yapmak yerine, kıymetli vaktini ve emeğini Northcote Kontu'na onunla evlenmesini teklif etmek gibi gülünç bir plana için harcamıştı.

Nasıl bu kadar kör olabilmişti? Bir anlığına bile olsa, kontu kendisiyle evlenmenin tüm sorunlarına çözüm olacağına ikna

edebileceğini nasıl düşünebilmişti? Yüce Tanrım. Londra'nın yarısı hâlâ onun kendi babasını öldürdüğüne inanıyordu. Ne akılla ona gidebilmişti?

Kontun dün gece yaşadığı imtiyazları hatırladı – kendisinin ona verdiği imtiyazlar – ve ürperdi. Adam serserinin önde gideniydi. Bunun kendini ne durumuna düşürdüğünü düşünmeye tereddüt etti. Her ne kadar onu reddederek sağır bir kadını karısı olarak görmenin utancını yaşamak istemediğini açıkça belirtmiş olsa da, kontun tek iyi tarafı Jessica'nın sağırlığından çok da rahatsız olmamış gibi görünmesiydi. Kendini nasıl bu kadar küçük düşürebilmişti?

Aşağıya, arnavut kaldırımli yola bakarken bir arabanın evin önünden geçtiğini gördü. Sabırsız bir şekilde iç çekerek boynundaki beyaz dantel yakayı düzeltti ve parmaklarını dudaklarına değdirdi. Simon'un öpücüklerinden dolayı hâlâ karıncalanan dudaklarına.

Bir adamın dokunuşunun böyle bir çalkantı yaratabileceğini hiç bilmiyordu.

Tüm vücudunu saran duyguları yeniden yaşarken Simon'un öptüğü dudaklarına dokundu. Üzerine doğru gelen uzun görüntüsünü gözünün önünden yok etmeye çalıştı. Fakat onu kendine doğru çeken kaslı kollarını, tenine dokunan ince ama güçlü ellerini, dokunuşuyla etini yakan nasır tutmuş, sert parmaklarını unutmak imkânsızdı.

Sonra kısacık bir süre için Jessica, Simon'un onu koruyabileceğinden hiçbir şüphe duymamasının sebebini hatırladı. Northcote'un üstün gelinemez baskınlığını, tereddütsüz cesaretini hissetmişti. Onda merhametsizliğin sınırlarında dolanan bir güç hissetmişti; Jessica'yı üvey kardeşine karşı güvende tutabilecek bir güç.

Ama artık kontun ona yardımcı olabileceğini düşünmek için çok geçti. Yardım etmeyeceğini biliyordu.

Jessica şömine rafı üzerindeki saate baktı ve Melinda'nın daha fazla gecikmemesi için dua ederek odanın bir ucundan öbür ucuna doğru yürüdü. Ziyaretçi saatinden oldukça erken bir saatti ancak zaman önemli bir şeydi. Kontun yanından ayrıldığından beri içgüdüleri onu geri kalan zamanından bir anı bile boşa harcamaması gerektiği konusunda uyarıyordu.

Elini kaldırıp alnına koydu ve ağrıyı azaltması için şakaklarını ovdu. Kontun evinden ayrıldıktan sonra karanlığın içine kör gibi saatlerce bakmış olmasından dolayı gözleri hâlâ yanıyordu. Sonra da Melinda'ya gelip ona yardım etmesini istemek için sabah olmasını beklerken parkelerin üzerinde sürekli gelip giderek harcadığı işkence dolu saatler geçirmişti.

Omzunu pencerenin çerçevesine dayadı ve gözlerini ovuşturdu; siyah çizgilerin gitmiş olmasını umuyordu. Tanrı yardımcısı olsun, çok yorgundu. Son iki günde çok az uyumuştı. Yedikleri ise çok daha azdı. Endişeleri onu yorgun düşürmüştü.

Küçük, nazik bir el omzuna dokunarak onu kendine getirerek yaşadığı ana geri döndürdü. Arkasını dönerken Melinda'nın hafif meraklı bakışlarının açıkça dehşete dönüşümünü izledi.

Nefesi kesilen Melinda, "Jessica?" dedi. "Ne oldu sana böyle? İyi misin? Canın yanıyor mu?"

"Hayır, canım yanmıyor," diye cevap verdi Jessica, sesinin duyulabilecek kadar yüksek çıktığını umut ederek. Yine de her duruma karşı başını salladı. "Ekselansları burada mı?"

Melinda başını evet anlamında salladı, sonra çanın ipini çekerek bir uşaktan James'in hemen yanlarına gelmesini söylemesini istedi. James kapıdan içeri girer girmez yüzünde beliren hoşnutsuzluk ifadesi Jessica'nın düzgün görünme çabalarının işe yaramadığının göstergesiydi.

“Ne oldu, Jessica?” diye sordu Collingsworth, bir sandalyeyi Melinda’nın Jessica ile birlikte oturduğu koltuğun yanına çekerek. “Sorun ne?”

Jessica başını kaldırdı ve derin bir nefes aldı. “Yardımaınıza ihtiyacım var. Lütfen, Ekselansları,” dedi Collingsworth Dükü’ne bakarak. “Benim... Benim Londra’dan bir an önce ayrılmam gerek.”

Melinda’nın parmaklarını sıktığını hissetti. Collingsworth’ün alnında beliren endişe çizgilerinin daha da derinleştiğini gördü. Onlara bu kadar sıkıntı yaşattığı için kendinden nefret ediyordu ama başka çaresi yoktu. “Bir an önce Londra’dan ayrılmak zorundayım.”

“Ayrılmak mı? Neden?”

Jessica derin bir nefes aldı. Kelimeleri açıkça söylemek oldukça zordu; kâbusunu daha da gerçekçi hâle getiriyordu. “Üvey kardeşim yaşıyor.”

James derin bir nefes alırken omuzları yükseldi, ondan sonra yavaş ve uzunca bir iç çekti.

“Nereden biliyorsun?” diye sordu, yüzü Jessica’nın midесinin derinliklerinde hissettiği korkuya ayna tutuyordu.

“Tanıdıklarından birisi Ira’ya söylemiş. Colin tüm bu süre boyunca Hindistan’daymış ve şu an buraya gelmek üzere yolda. O buraya varmadan gitmeliyim.”

“Belki de gitmen gerekmez. Belki ben-”

“Hayır. Yapabileceğin bir şey yok. Buradan gitmeliyim. Hemen.”

“Nereye gitmeyi planlıyorsun?”

“Bilmiyorum. Umurumda da değil. Fransa olabilir. Ya da... Amerikan kolonileri. Onun beni bulamayacağı bir yer olduğu sürece fazla bir önemi yok.”

Jessica arkadaşlarının yüzündeki şok olmuş ifadelere baktı. “Sizi bu duruma soktuğum için üzgünüm ancak benim için bazı ayarlamaları yapmanıza ihtiyacım var. Kendim halledebileceğimden emin değilim. Özellikle de zaman bu kadar azken.”

Melinda titreyen elini Jessica’nın yanağına dokundurarak onun kendisine doğru dönmesini sağladı. “Beni dinle, Jessica. James oldukça güçlü birisi. Eminim sana yardım edebilecektir.”

Jessica başını salladı. “Korkarım Ekselanslarının güçlü bağlantıları bile beni kurtaramaz. İşte bak,” dedi yüzlerindeki inanamayan ifadeye bakarak. El çantasına uzandı ve Ira’nın kendisine verdiği kâğıdı – Northcote Kontu’nun buruşturup yere attığı kâğıt - Collingsworth’e uzattı. “Yirmi beşinci doğum günümde benim olacak para bu. Babam tüm bu parayı bana bıraktı.”

Collingsworth kâğıdı eliyle düzeltti ve sayfanın sonuna gelene kadar rakamları inceledi. “Aman Tanrım,” diye fısıldadı.

Başını kâğıttan kaldırıp Jessica’ya, sonra tekrar kâğıda baktı. Gözlerindeki bakış oldukça açıldı. Düşüncelerinde yanlış anladığı hiçbir nokta yoktu. Jessica’nın karşı karşıya olduğu tehlikeyi en az kendisi kadar fark etmişti.

Jessica arkasına yaslandı, solgun ve bitkin görünüyordu. “Cuma günü doğum günüm.”

Dük ayağa fırladı. “Ah, Jessica...” Sayfanın sonundaki rakama tekrar baktığında alnındaki çizgiler daha da derinleşti.

“Kimsenin yapabileceği bir şey yok,” dedi Jessica, içinde çığlıklar atan korkusunu susturmaya çalışırken. “Colin para üzerinde tam bir kontrol sahibi olmadan asla durmayacak. Beni bir akıl hastanesine kapatmayı planlıyor. Ira Colin’in işlemleri çoktan başlatmış olduğunu öğrendi.”

Melinda parmaklarını daha da sıkıca tuttu, ikisine de bakamayacak durumda olan Jessica başını çevirdi. “Gitmem gerek,”

diye tekrarladı. “Tek yol bu. Mahkemenin üvey kardeşime benim üzerimde kontrol hakkı tanımayacağı garantisini siz bile veremezsiniz. Ne de olsa o aileden, babamın servetini kontrol etmesi için seçilecek en açık seçenek.”

Kimse konuşmadı. En sonunda Collingsworth Dükü tekrar koluna dokundu.

“Belki de bir yol daha vardır,” dedi Ekselansları. “Belki de evlenirsen-”

Jessica kısa, boğulurcasına bir kahkaha attı. “Hayır. O seçeneği çoktan denedim.” Gözlerindeki soru soran ifadeleri gördü ancak yüklü miktarda paraya ihtiyaç duyan ve bulamadığı takdirde her şeyini kaybetmek üzere olan bir adamın bile onu reddettiğini onlara söylemek istemiyordu.

Melinda Jessica’nın ona bakmasını istediği her zaman yaptığı gibi yine parmaklarını sıktı.

“Ama-” diye başladı, sonra durdu.

Melinda’nın yuvarlak ağzı şaşkınlıkla açılmış, Collingsworth ayağa fırlamıştı. Sanki onları koruması gerekiyormuş gibi kapıya bakarken, bir savaşçı gibi görünüyordu.

Melinda’nın yüzündeki kaygı ifadesi daha da arttı. Onları rahatsız eden şey her ne ise bir alarm nedeniydi. Böyle durumlar sağırılığından daha fazla nefret etmesine sebep oluyordu.

“Ne oldu?” Jessica Mel’in ellerini sıktı. “Bir şey mi oldu?”

Jessica’nın kalbi boğazında atıyordu. Bir şeyler ters gidiyordu, bunu yüzlerinden okuyabiliyordu. Kendilerini çevreleyen tehlikeyi hissedebiliyordu.

“Birisi burada,” dedi Melinda kocası kapıya doğru bir adım atarken.

Northcote Kontu hemen arkasından gelen kızgın kapı görevlisi ile birlikte kapıyı delip geçti. Jessica görevlinin tüm söyledik-

lerini anlayamadı ama davetsiz birinin içeriye böyle girmesine engel olamadığı için bolca özür dilediğini tahmin edebiliyordu.

“Sen ne yaptın, Collingsworth?” diye kükredi odaya girdiğinde. Jessica’yı gördüğünde aniden duraksadı.

Jessica nefes alamadı. Kalbi şiddetle kaburgalarına çarpmış ve kaçak bir at ya da bir araba hızıyla atıyor gibiydi.

Kontun çatık kaşları daha da çatıklaştı, öfkeli delici bakışları ise birilerine zarar vermek için bıçaklar savuruyor gibiydi.

Jessica, kontun görüntüsüne bakarak, onun da kendisi kadar huzursuz bir gece geçirdiğini anlayabilmişti. Aslında, kontun daha kötü durumda olmadığından da emin olamıyordu. Darma-dağınık görüntüsüyle Londra’nın elitlerinden birisine değil de, açık denizlerdeki bir korsana daha çok benziyordu. Kontun kanlı gözlerindeki yakıcı bakışları gören Jessica, yan tarafında bir kılıç asılı olmadığı için şükrediyordu. Eğer olsaydı Kontun onu kullanacak kadar öfkeli olduğuna ya da kılıcı kimin üzerinde kullanacağına dair hiçbir şüphesi yoktu.

İki gündür temizlemediği yüzü ve kıvrılarak alnına düşen siyah, dağınık saç parçası ona felaket habercisi bir görünüm sağlıyordu. Beyaz keten gömleğinin yakası açıktı ve dün gece de Jessica’nın ilgisini çeken parlak bronz teni ile siyah, kıvrıcık tüyler yine görünüyordu. Boynunda parlayan beyaz bir kravat da yoktu, giymiş olduğu iliklenmemiş kuyruklu ceketinin altında bir yeleği de. Ziyaret için olabilecek en uygunsuz biçimde giyinmişti.

Bacağının kalın ve kaslı uyluk kısmını örten golf pantolonu da kaplayan yüksek botları dizlerine kadar ulaşıyordu. Saldırma-ya hazır bir görüntüsü vardı, ancak Jessica’nın asıl panik yapma sebebi kasılan çene kasları ve gözlerindeki yırtıcı bakışlardı. Jessica bakışlarını ondan alamıyordu.

“Keşke sizi burada gördüğüme şaşırdığımı söyleyebilseydim,

Bayan Stanton,” dedi ona doğru bir adım atarak. “Ama ikimizin de bildiği gibi, hiç şaşırmadım.”

Collingsworth Northcote’un kolunu tutmak için uzandı. “Tüm bunlar ne demek oluyor, Simon?” Kont kolunu ondan kurtardı ve Jessica’nın karşısına gelene kadar odada yürüdü.

“Dün gece yalanların ağzından dökülmesi ne kadar da kolay oldu. Yalan dolu bir ağzından dökülen tek bir kelimeye bile inacak kadar aptal mı sandın beni?”

“Simon!” diye bağırdı Collingsworth. “Kahretsin, senin sorunun ne böyle?”

“Bende bir sorun yok, James. Sorunlu olan senin bu güzel, küçük yalancıyla beraber yaptığın plan.”

Jessica’nın bakışları söylenenleri anlama telaşı ile bir yüzden ötekine kayıp duruyordu. Tanrı yardımcısı olsun. Çok hızlı konuşuyorlardı. Ve Collingsworth Dükü konuşurken ona bakmıyordu.

“Melinda, Jessica çalışma odama götür. Simon ve benim ko-”

“Olmaz!” diyerek konuşmasını böldü Simon. “O burada kalacak.” Ekselanslarına sert bir bakış atmak için etrafında dolandı. “Neden? Paranı almayacağımı bildiğin hâlde dün gece neden onu bana yolladın?”

“Dün gece mi? Sen dün gece Jessica’yı nerede gördün?”

Simon başını salladı. Alaycı bir gülümseme yaratmak için dudaklarını büktü. “Yapma, James. Benimle bir şey bilmeyen bir ahmakmışım gibi oynamaya kalkma. Yaptığınız planın farkındayım.”

“Mantıklı konuşmuyorsun, Simon. Neden bahsettiğin hakkında hiçbir fikrim yok.”

Simon öne doğru eğildi, yüzü Jessica’nın yüzünden sadece birkaç santim uzaktaydı. “Ona daha söylemedin mi? Başarısız olduğunu bilmiyor mu?”

Jessica onun öfkeyle dolu gözlerine baktı ve konuşmak için ağzını açtı. “Lütfen, lordum,” diye fısıldadı. Çok yorgundu ve akli çok karışık, doğru düzgün düşünemiyordu.

Simon ona uzandı. Kaslı elini kaldırdı ve Jessica’nın yanağına dokundu. Tanrım, tüm gece boyunca o dokunuşu hayal etmişti. O gücü tekrar hissetmek için dua etmişti.

Ama onun gözlerinde gördüğü tiksinti ve nefreti tekrar görmek istemiyordu.

“Ekselanslarına planının başarısızlıkla sonuçlandığını anlatmamı ister misin? Seni fiziksel olarak çekici bulmuş olmama ve kısa süren fiziksel etkileşimimizden hoşlanmama rağmen sırf bir eş bulabilmen için dilenci rolünü üstlenmeyeceğimi açıklamamı ister misin?”

Oda birdenbire fazla ısınmıştı. Jessica nefes alamıyordu. Vücuduna hava girmesini sağlayamıyordu. Kafasındaki uğultu ve gözlerine vuran parlak ışık başının dönmesine neden oluyordu. Simon’un elini ittirdi ve alnındaki teri sildi. Ondan uzaklaşması gerekiyordu.

Gözünün ucuyla Collingsworth’ün bağırdığını gördü. Simon’un kolunu tutmuş, onu Jessica’dan uzaklaştırmaya çalışıyordu ancak kont onun elinden kurtularak suçlamalarını yağdırmaya devam etti.

“Ya da belki Ekselansları bana kendini satmayı önerdiğinden habersizdir. Bir koca bulmak için nasıl umutsuzca çırpındığının farkında değildir. Hâlâ bana vücudunu değil, sadece para önermeye geldiğini sanıyor olabilir mi?”

Etrafındaki her şey baş döndürücü çemberler çizerek dönüyordu. Tuhaf hissediyordu – yolunu kaybetmiş gibi. Oturduğu koltuktan fırladı ve yolundaki engelleri ya da koşarken çarparak devirdiği sehpayı önemsemeden odanın karşı tarafına doğru koştu. Dışarı çıkması gerekiyordu.

Ama kapıya ulaşmadan güçlü bir kol ona uzandı ve onu durdurdu. Jessica'yı sıkıca tutup çevirdi ve kendine doğru çekti. Yine dün kurtulmak için çabaladığı sert gövdeyle karşılaştı. Ve yine kendini kurtaramadığı o kararlı kollarla.

Yüce Tanrım. Onun kendisini tekrar küçük düşürmesine izin veremezdi.

Sağır edici feryadının vücudundan çıkıp çıkamadığı hakkında en ufak bir fikri yoktu. Çığlıkları beyinde yankılanırken elleriyle kulaklarını kapattı. Sonrasında Jessica kendisini tüketen kutsal karanlığa merhaba dedi.

Ve her şey karardı.

Simon onun zayıf vücudunu yere düşmeden yakaladı, kaldırdı ve kollarında taşıdı. Tüy gibi hafıftı. Yüzü boynundaki beyaz dantel yaka kadar beyazlamış, dün gece öptüğü gül rengi dudakları bile rengini kaybetmişti.

“Lanet olsun!” diye haykırdı.

Çok küçük ve kırılgan görünüyordu. Çok çaresiz. Dün gece evinden çıkıp giden kibirli kadınla hiçbir alakası yoktu.

Simon onu duvarın dibindeki koltuğa nazıkçe bıraktı ve sonra iki gündür tıraş etmediği sakallarına dokundu. “Onu korkutmak istememiştım,” dedi birisini muhatap almadan.

Melinda Jessica'nın yanına doğru hızla ilerleyip Simon'un yanından geçerken ona öfkeli bir bakış attı.

Lanet! Lanet olsun!

Simon gözlerini sımsıkı kapattı ve avuç içlerini ağrıyan göz çukurlarına gelecek şekilde yerleştirdi.

“Jessica'nın sana dün gece söylediği yalanlardan bahsederken

ne demek istiyordun?” dedi arkadaşı arkasından sessizce. Ses tonu iki uçlu bir kılıç kadar ölümcüldü. Simon tehlikeyi görmezden gelmeyi seçti.

“Biliyor olmalısın. Onu gönderen sensin.”

Simon, havanın James’in sıktığı dişlerinin arasından geçişini duydu.

“Bir kere de şaşırt beni, Simon. Dün gece ikinizin arasında ne oldu? Jessica’yı nerede görmüş olabilirsin ki? O evinden hiç çıkmaz.”

Simon Jessica’ya baktı. Yanakları hâlâ kendi rengine dönmemişti ama nefes alışığı şimdi daha normal görünüyordu.

“Senden ne istedi?” diye sordu James.

“Ona verdiğin parayı bana teklif etmeye geldi. Üzerinde çok yüksek bir miktar yazan bir kâğıt parçasını gösterdi ve bana eğer onunla evlenirsem hepsinin benim olacağını söyledi.”

Simon başını kaldırdı ve arkadaşıyla yüzleşti. James’in yüzündeki öfkeli yüz ifadesi midesine yumruk yemiş gibi hissetmesine neden oldu ancak bunun kendisini yıldırmasına izin vermedi. “Bana karun gibi zengin olduğunu söylediğinde hiç de abartmıyormuşsun, James. Gerçekten beni borcumdan kurtarmak için o kadar paranın gerekli olduğunu mu düşündün?”

“Ne kadar gerekli olduğunu bilmiyordum. Hâlâ da bilmiyorum. Jessica sana seninle evlenmesinin neden o kadar önemli olduğunu da söyledi mi?”

“Soyadımı korumak için istedi. Üvey kardeşinin Jessica’nın tüm parasına el koymak için gelmesiyle ilgili gerçek olma ihtimali pek olmayan bir hikâyeye anlattı.”

Melinda ona sindirici bir bakış attı. “Başka bir battaniye almam gerek,” dedi ve Simon’un yanından geçerken ayaklarını vurarak yürüdü.

James kollarını göğsünde bağlamış şekilde karşısında duruyordu. “Karım arkadaşları konusunda çok korumacıdır,” dedi. Simon’a tehlikeli bir bakış attı. “Sağır olduğunu biliyor musun?”

“Evet. En azından o konuda dürüst davrandı.”

Simon koltuğa doğru ve ona huzursuz bir gece yaşatan kıza doğru döndüğünde aralarında uzun bir sessizlik yaşandı. “Neden onu seçtin, James? Başka birini bulamadın mı?” Simon arkadaşıyla yüzleşmek için döndü. “Onu senin gönderdiğini öğrenemeyeceğimi mi sandın?” Omuzlarını dikleştirdi ve ciğerlerini havayla doldurdu. “Vücudunu satıp benim karım olmayı önermesi için de bir o kadar miktar daha para ödemen gerekti mi?”

Simon daha ne olduğunu anlamadan, çenesinde James’in yumruğunu hissetti. Darbenin etkisiyle neredeyse havada uçan kont, ancak geniş vücudunun odanın karşı tarafındaki sağlam duvara çarpmasıyla durabildi.

Bacakları önünde uzanan Simon yerde kaydı. Eliyle yokladığı çenesini hâlâ iş görür vaziyette olup olmadığını anlamak için sağa sola oynattı. O daha ayağa kalkabilecek duruma gelemeden, Collingsworth Düşesi elinde battaniyesiyle birlikte kapıdan girdi. Dönüp Simon’a bakmaya bile tenezzül etmeden ayaklarının üzerinden bir adım atarak geçti, kocasının yanına vardığında durdu ve yanağına ufak bir öpücük kondurdu.

“Teşekkür ederim, James,” diye fısıldadı Simon’un yerdeki vücuduna yukarıdan bakarak.

James başını sallayarak Simon’a baktı ve ona yardım etmek için elini uzattı.

Simon sunulan yardımı isteksizce kabul etti ve ayağa kalkmak için çabaladı. Başını salladı ve koltuğa doğru yürüdü, hâlâ ağrıyan çenesini tutuyordu. “Hikâyenin hangi kısmını yanlış anladım ben?”

“Tamamını, Simon,” diye cevapladı James, ona uşaklardan birinin getirdiği bir bardak çayı uzatırken.

“Onu bana senin göndermediğini mi söylemek istiyorsun?”

“Evet. Onu ben göndermedim.”

Simon bardağındaki dönen çaya baktı. “Peki mirası?”

James onaylarcasına başını salladı. “Cuma günü o mirasın her kuruşu onun olacak.”

Simon ellerini saçlarına daldırdı. “Kahretsin, James. Tamamen yabancı birisine onunla evlenmesini teklif etmesinin sebebi ne? Olay sosyete tarafından duyulduğunda onunla evlenmek için rekabet eden talipleri sıraya girecektir. Neden bana geldi ki?”

“Sanırım senin onu koruyabileceğine dair yanlış bir fikre kapıldı.”

“Neden koruyabileceğime dair...?” Gerçekler Simon’un midesine bir yumruk gibi acılı bir darbe indirmişti. “Tanhill gerçekten onun üvey kardeşi mi?”

James başını evet anlamında bir defa salladı ve derin bir iç çekti.

Simon’un vücudu şimdiye dek tecrübe ettiği en sert tepkimeyi yaşıyordu. Yeni yeni kendine gelmeye başlayan rengi solmuş kadına baktı. “Tanrı yardımcısı olsun.”

“Hayır, Simon. Sanırım Tanrı senin ona yardım etmeni bekliyor. Hatta belki de onun sana yardım etmesini.”

6. Bölüm

Olacak şey değildi. Kadın ona doğruyu söylemişti. Gerçekten de Tanhill'in üvey kardeşiydi.

Simon midesinde dönüp duran yumruyu görmezden geldi ve James'in geri dönmesini beklediği sırada çalışma odasının penceresinden dışarısını izledi. Tanhill'in üvey kız kardeşi hâlâ misafir odasındaydı. Düşes, Jessica uyandığında Simon'un orada bulunmamasının iyi olacağını düşünmüştü.

Pencerede durup yukardan bahçeye bakıyor, tomurcuklanmakta olan bir akça ağacın kalınca bir dalına konmuş olan bir çift bülbülü izliyordu. *Tanhill'in üvey kız kardeşi*. Bundan çıkan anlam ürkütücü bir gerçek olarak aklına yerleşmişti.

Dün Simon ile yüzleştğinde yüzünün o soluk rengi, gözlerindeki o umutsuz bakışlar. Simon kadının sergilediği cesur davranışı unutamıyordu. Kendisinin onunla konuşma şeklini unutamıyordu, onu sıradan bir fahişeden pek farklı olmamakla suçladığında. O anıyı zihninden uzaklaştırmak için gözlerini kapattı.

Dışarıda, erkek bülbülün melodik sesi sabahın tüm seslerini bastırarak şekilde yükseldi, sanki küçük kuşun kutladığı çok önemli bir şey varmış gibiydi. Onun yanındaki dala kıvrılmış olan daha ufak diğer kuşa baktı. Belki de kutlayacak bir şeyi vardı.

Belki ikisinin de vardı.

Arkasındaki kapı açıldı. “O iyi mi?” diye sordu arkasına dönmeyen. Bilinçli olarak nazik bir ses tonu kullandı.

“Evet. O ve Melinda birkaç dakika içinde bizimle olacaklar.” Collingsworth odanın karşısına yürüdü ve iki bardağa çay doldurdu. Birini Simon’a uzattı. “Daha sert bir şeyler ister misin?” diye sordu büyük meşe masasının yanındaki sehpa da duran konyak şişesini işaret ederek.

“Zehirli mi?” diye sordu Simon alaycı bir gülümsemeyle.

Arkadaşının kahkahası sessizlikte yankılandı. “Bunu söylediğim için beni affet ama berbat görünüyorsun.”

Simon ellerini dağınık saçlarında gezdirdi. “Umarım sana bu iltifatını iade edebilme fırsatı asla elime geçmez.”

James şöminenin yanındaki iki adet minderli sandalyelerden birine oturdu. “Otursana, Simon. Şu konuyu mantık çerçevesinde konuşalım.”

“Kahretsin. Bunun konuşulacak mantıklı bir yönü yok ki. Elimde Ravenscroft’u kurtarabilmek için bir şans var. Malikâne-yi, arsaları, ormanları ve göletleri de. Babam ve savurgan karısı paraları boş yere harcadığından beri onarım yüzü görmemiş Northcote sakinlerinin evlerini onarmam ve onlarla ilgilenebilmem için hayatta bir kere ele geçebilecek bir fırsatım var. Ve kiliseyi de tamir edebilir ve...” Simon iç çekti.

“... sonra da diğer beş Northcote arazisinin bakımını yaptırabilirim. Tek yapmam gereken Tanhill’in üvey kız kardeşiyle evlenmek ve onun bahçıvana kaçıp beni bir önceki nişanlığımın yaptığından daha da fazla küçük düşürmemesi için dua etmek. Bu duruma mantıklı bir bakış şekli mi?”

James cevap vermedi. Konuştuğunda ise sesi yumuşak ve kaygılıydı. “Belki de başka bir çözüm yolu vardır.”

Simon boş bardağını masanın köşesine bırakarak arkadaşıyla yüzleşmek için oturdu.

“Bu sabah buraya gelmesinin sebebi İngiltere’den ayrılması için bir yolculuk ayarlamam konusunda yardım istemektir. Kolonilerde güvende olacaktır.”

Simon sandalyesinde öne doğru eğildi ve dirseklerini dizlerine yerleştirdi. “Bunun güvenliğini kesinleştirmeyeceğini biliyorsun.”

“Koruma olmadan burada kalamaz, Simon,” dedi Collingworth Dükü sert bir ses tonuyla. “Elinde koskoca bir servet var. Üvey kardeşi o servete sahip olmak için elinden gelen her şeyi yapacaktır. Onu tanıyorsun, Simon. Jessica’dan kurtulmak konusunda tereddüt etmeyecektir. Ya onu akıl sağlığının iyi olmadığını kanıtlamak ve akıl hastanesine kapattırmak için hâkimin önüne çıkartacak, ya da...”

Simon derin bir iç çekti. “Ya da gidip onu öldürecek,” dedi. “İkimizin de bildiği gibi, çaresiz insanlara eziyet etmek onun için bir alışkanlık.”

“O barmen kızı onun öldürdüğü kanıtlanmış bir şey değil, Simon. Belki de-”

“Biliyorum.” Simon sandalyesinde geriye yaslandı ve göğsünün bir tarafından öbür tarafına kadar uzanan yaraya dokundu. İçinde kaynayarak yükselen öfkesini kontrol etmeye çalıştı ama Tanhill’in Hindistan’da katlettiği insanların yüzlerindeki ıstırap gözünün önünden gitmiyordu. Tanhill’in o uzak ülkede hayatlarını kaybeden sayısız insanın arasına kendisini de katma girişiminin başarıya ulaşmış olmasını dilediği zamanların sayısını unutmuştu.

James öne doğru eğildi. “Ne yapmayı planladığını söyle, Simon.”

Göğsü bir kararsızlık dalgası ile kabardı. Babası onun nişanlısıyla beraber gizlice kaçtığından beri kendine verdiği her söz iğneleyici birer lanet gibi teker teker gözünün önünden geçiyor ve tiz kahkahasıyla onunla alay ederek, onu küçük düşürüyordu. Ravenscroft'u kurtarmak için birisiyle evleneceğine, parçalara ayrılışını izlemeyi tercih edeceğine yemin etmişti. Başka bir yalancı kadınla birlikte olmaktansa, bir karısı, evi ve ailesi olmadan yaşamaktan daha memnun olacağına yemin etmişti.

Fakat aynı zamanda Baron Tanhill'in yaşattıklarının intikamını alacağına da yemin etmişti.

Simon farkında olmadan göğsündeki yaraya dokundu. "Onunla evleneceğim, tabii ki." Kelimeleri söylediğinde vücudunda soğuk bir ürperti hissetti.

James'in yüzünde çok sayıda sorusu olduğunu belli eden bir ifade vardı. "Üvey kardeşiyle evlendiğini öğrendiğinde Tanhill'in ne yapacağını düşünüyorsun? Onun olacağını düşündüğü servete senin sahip olduğunu öğrendiğinde?"

"Ne yapacağından hiçbir şüphem yok. Beni öldürmeye çalışacak. Jessica'nın peşinden gidebilmesi için önce beni ortadan kaldırması gerekecek."

"Tehlikede olacaksın, Simon."

"Öyle sanıyorum." Simon gözlerini kapattı ve derin bir nefes aldı. Hayatında karşısına bir defa çıkabilecek bir şansa sahipti. Ve Tanhill yaptıklarının bedelini ödeyecekti. "Bunu anlamamı beklemiyorum, James, ancak düşmanlarımı yok etmek için böyle bir fırsatım olmalı."

"Tanhill'i yok etmek senin için bu kadar önemli mi?"

"Hem de nasıl. O şerefsizin cehennemde çürüdüğünü görebilmek için şeytanla yer bile değiştiririm."

"Jessica ile evlenirsen, yapacağın şey tam da bu olacak."

“Belki de.”

James birkaç dakika boyunca hareketsiz durdu. Simon onun dikkatli bakışlarının kendisini incelediğini görebiliyordu. Yüzünde gerçekten kaygılı bir ifade vardı.

“Jessica konusunda ne yapacaksın, Simon? Sağırlığıyla nasıl baş edeceksin?”

Simon ayağa kalktı ve pencereye doğru yürüdü. Canlı görünen yansıması camdan ona bakıyordu. “Sağırlığı beni hiçbir şekilde etkilemeyecek,” diye cevapladı. “Tıpkı kendisinin de etkilemeyeceği gibi. Onunla evli olmak benim için hiçbir şey ifade etmeyecek. Birlikteliğimize devam edeceğiz, çünkü bu ikimizin de çıkarına olan bir durum olacak. Daha fazlası değil.”

Simon bir kolunu pencerenin çerçevesine dayadı. “Ona gerekli olan korumayı sağlayacağım. Karşılığında da bana Ravenscroft’u kurtarmamı ve diğer arazilerimi de kârlı hâle getirmemi sağlayacak serveti verecek-”

“Simon,” diyerek lafını böldü James. Sesinde bir uyarı vardı.

Simon kapının açıldığını da, onun içeri girdiğini de fark etmemişti.

Huzursuzluğunu bir kenara bırakarak başını kaldırdı. Bakışları Jessica Stanton’un penceredeki yansımasıyla buluştu. Jessica’nın gözleri Simon’un camdaki yansımasına odaklanmıştı. Yanında Melinda ile birlikte kapı girişinde duruyordu. Simon, Jessica başını kaldırıp, omuzlarını da neredeyse meydan okurcasına dikleştirmeden önce gözlerinde önce anlık bir acı gördüğünü sandı.

Kahretsin. Ne kadar zamandır orada duruyordu? Simon’un söylediklerinin ne kadarına tanık olmuştu?

Simon onun gözlerine, soluk renkli yanaklarına ve dudaklarına baktı. Dün gece öptüğü dudaklarına.

Anılarından rahatsız olarak dik dik baktı ve sonra bakışlarını onun yüzünden çekti.

İki yanında yumruk yaptığı ellerine baktı. Daha önce hiç tatmadığı bir nezaketle dokunan, daha sonra da anlayamadığı bir vahşilikle ona yapışan ellerine.

Öyle ya da böyle, Jessica'ya ne olduğunu umursuyor olma ihtimalini zihninden uzaklaştırdı. Umursamıyordu. Başka bir yalancı kadınla duygusal bir ilişkiye adım atmak istediği en son şeydi.

James iki kadına da oturana kadar eşlik etmek için odanın karşısına yürüyordu ancak Bayan Stanton'un uyarı niteliğinde el kaldırmasıyla bir anda durdu. "Burada kalamam, Ekselansları. Sadece özür dilemeye ve meşgul olmadığınız bir zamanda beni ziyaret etmenizi rica etmeye geldim."

Collingsworth başını salladı. "Hayır, Jessica. Lütfen, kal. Birlikte problemin için bir çözüm bulacağız." Yardımcı olması için Simon'a baktı.

Simon hiçbir şey söylemedi.

"Hayır," diye cevapladı Jessica, bakışları öldürücü, ses tonu ölümcüldü. "Daha fazla söylenecek bir şey yok. Konta söylemem gereken her şeyi dün gece söyledim."

Simon ona doğru bir adım attı. "Bana sorarsanız söylenmemiş birçok şey var, Bayan Stanton." Omuzlarını hafifçe dikleştirdiğini ve gözlerindeki kararlı parıltıyı fark etti. "Dün gece bana bir evlenme teklifiyle geldiniz. Teklifinizi yeniden düşündüm."

"Ben de teklifimi yeniden düşündüm," dedi Jessica. Yüzünde sevimli bir ifade vardı, ancak konuştuğunda sözleri dişlerinin arasından tıslayarak çıktı ve odaya bir zehir gibi saçıldı. "Cehennemde soğuk bir gün yaşandığı zaman, lordum, işte o zaman sizinle evlenirim."

Simon uzun bir süre Jessica'nın donuk bakışlarına odaklandıktan sonra gülümsedi. "O hâlde en iyisi bir battaniye daha getirilmesini rica edin, leydim. Çünkü şu an biz konuşurken bile sıcaklık düşüyor."

Uzun bir süre kimse kıpırdamadı. Nefes bile almadılar. Jessica bir karmaşıklık sisi içinde olduğu yerde duruyorken, Simon'un söylediklerini hazmetmeye çalışıyordu.

"Fikrimi değiştirdim, beyefendi," dedi açıkça, sesi sert ve soğuktu. "Artık sizinle evlenmek istemiyorum."

Simon bakışlarıyla onu hedef almaya devam etti. Tamamıyla uzak denizlerdeki bir korsan, bir kabadayı gibi, şimdiye kadar gördüğü tüm adamlardan daha tehlikeli bir adam gibi görünüyordu. İyi bir uykuya, bir tıraşa ve temiz kıyafetlere ihtiyacı vardı. Yine de, derinliğine inilebilir bir sebepten dolayı, Jessica onun o ana kadar gördüğü en yakışıklı erkek olduğunu düşündü.

"James," diye seslendi Collingsworth Dükü'ne Simon, bakışları hâlâ Jessica'nın bakışlarına kitlenmiş durumdaydı.

Jessica bakışlarını başka bir yöne çevirmedi.

Simon onun meydan okumasıyla karşılaştı. "Bizi bir süreliğine yalnız bırakın ve avukatımı getirmesi için birisini gönderin."

Jessica onunla yalnız kalma düşüncesiyle panikledi. "Hayır. İstemi-" Simon onu dinlemiyor, onunla aynı anda konuşuyordu. Jessica ayağını yere vurdu.

"Ve James," diye devam etti Simon, "hazır ol. Evliliğimiz taahhütlü olmalı. Hiçbir hata yapma ya da en ufak detayı bile atlama lüksümüz yok, yoksa bu en sonunda hayatlarımıza mâl olabilir."

Jessica kanın beynine fışkırdığını ve kulaklarındaki fırtınayı hissedebiliyordu. Söylediği kelimeleri ve verdiği emirleri anlayabilmek için onun dudaklarına baktı. Simon onu gelini yapmayı amaçlıyordu.

Tanrı Jessica'nın yardımcısı olsun.

Dün çaresizce kendine bir eş bulmaya çalıştığı kadar, o gün de o kadar çaresizce ondan kaçmaya çalışıyordu. Dün geceki hareketleri umutsuzluğunun doğurduğu bir düşüncesizliğin ürünüydü. Bunu oradan ayrıldıktan sonra geçirdiği uykusuz saatler esnasında fark etti. Kontun Jessica'yı geri çevirmiş olması bir nimetti. Jessica aynı hatayı ikinci kez yapma ihtimalini göze almayacaktı.

Simon'un dudaklarına baktı. Sanki onun amiriymiş gibi James'e talimatlar veriyordu ve James de her söylediğini dinliyordu. Onlar Jessica'nın geleceği hakkındaki planları tartışırken Melinda bile gözlerini kocaman açmış şekilde dikkatle onları dinliyordu. Jessica orada değilmiş gibi davranıyorlardı.

Simon iki defa gözlerini Jessica'dan alıp sonra tekrar ona döndü, iki seferde de Jessica'nın yüreği ağzına geldi. Öfke ve rahatlık arasında kalmıştı.

Topuklarının üzerinde dönüp odanın karşısına koşmak istedi ama öyle yapmadı. Olduğu yerde duruyordu. Emirler yağdıran ve onun hayatının kontrolünü ele alan adam dikkate alınması gereken bir güçtü. Jessica ondan ne kadar korksa da, o Jessica ve akıl hastanesi arasında duran tek şeydi.

Jessica Simon'un sergilediği yoğun hâkimiyeti inceledi ve irkildi. Simon zalim ve umursamaz görünse de, Jessica'nın ona ihtiyacı vardı. Onu Colin'e karşı koruma göreviyle eşit, yenilemez bir güç gibi Jessica'nın üzerinde doğru geldi.

Jessica tekrar nefes almaya çalışırken, Simon'un göğsü sert-

leşti. Aralarındaki mesafeyi kapattı ve onu keskin bakışlarıyla öyle bir delip geçti ki Jessica'nın kalbi yerinden fırladı.

Herkesi görebilmesi için Jessica'yı döndürdü ve kendi dudaklarını görebildiğinden emin olmak için bir parmağıyla çenesine dokunarak yüzünü kaldırttı. Dokunuşu Jessica'ya attığı sert bakışların tam tersi gibiydi. Neredeyse nazik sayılabilirdi.

“Bize biraz müsaade edebilir misiniz?” dedi Collingsworth Dükü ve düşesine. “Bayan Stanton ile tartışmamız gereken bazı önemli detaylar var.” Önce Melinda'ya, sonra tekrar Jessica'ya baktı. “Jessica'nın güvende olacağına dair söz veriyorum.”

Jessica'nın tüm dünyası durdu.

Jessica'nın güvende olacağına dair söz veriyorum.

Kalbini bir sıcaklık kapladı ve bunun sebep olduğu ısı göğsünden yavaşça sızıp, içinde kaynayan bir su gibi girdaplaşarak döndüğü midesinin derinliklerine doğru ilerledi.

Jessica'nın güvende olacağına dair söz veriyorum.

Aldığı nefes boğazında asılı kaldı. O sözleri söylenirken duymayı ne kadar çok isterdi. Yaşadığı ateşli hastalık onu yalnızlığa, sessizliğin korkutucu dünyasına hapsettiğinden beri hiç kimsenin kendisine böyle güzel bir söz vereceğini hayal etmeye bile cesaret edememişti.

Simon parmağıyla Jessica'nın çenesine dokundu, kendisini izlediğinden emin olmak istiyordu. “James, Bayan Stanton'un avukatının adını biliyor musun?”

“Evet.”

“Güzel. Onu bulması için derhâl birisini gönder, sonra da benim avukatımla iletişime geçecek birisini gönder.”

Melinda Jessica'nın eline uzandı ve onu sıkıca tuttu. “Eğer bana ihtiyaç duyarsan çağır.” Onu nazikçe kucakladı. “Endişelenme. Her şey iyi olacak.”

Jessica onaylayarak başını salladı ve geri çekildi.

Uzun, sarsılmaz vücudu yanında duruyordu, yakınlığı onu tüketiyor, varlığı Jessica'nın vücuduna kavurucu bir sıcaklık gönderiyordu. Jessica hafifçe nefes aldı ve nefesini tuttu.

Simon kararlı bakışlarıyla onu sıkıştırıyordu ve dük kapıyı kapatıp onları yalnız bıraktığında bakışları daha da yoğunlaştı.

Jessica o günden sonra hayatının bir daha asla eskisi gibi olmayacağını biliyordu.

Simon şömineye doğru yürüdü ve alevlerin içine baktı. Şöminenin yaklaşık iki metrelik girişini kavradı ve parmak eklemeleri beyazlaşana kadar bırakmadı. Omuzlarının arka tarafındaki kasları yanıyor ve ensesindeki sinirleri ağrıyordu. Ağrıyan başını kollarının arasına doğru indirerek derin bir nefes aldı.

Onu bıraktığı noktadan ayrılıp ayrılmadığını anlayabilmek için lacivert muslin kumaş elbisesinin hışırtısını duymayı bekliyordu, ancak hiçbir şey duymadı.

Hiç şüphesiz hareket edebilecek cesareti kendinde bulamayacak kadar korkmuş durumdaydı.

Simon onu suçlamıyordu. Düzensiz ve dağınık saçları, yüzündeki kirli sakalı ve kanlı gözleriyle korkunç görüldüğünü biliyordu. Kahretsin, bir gece önce giydiği kıyafetleri değiştirmeye bile tenezzül etmemiştir.

Üstündeki kıyafetlerle bırak ondan karısı olmasını istemek için masum, genç bir kadınla buluşmayı, yakın dostlarıyla bile buluşmaya gidemezdi.

Karısı.

Olacak şey değil.

Gözlerini sıkıca kapattı ve temiz havanın yavaşça vücuduna girmesine izin verdi. Jessica'nın yumuşak sesi Simon'un yarı yarıya dolmuş ciğerlerini felç ederek araya girdi.

“Neden, lordum?”

Onunla yüzleşmek için arkasını döndü. Yüzünde nasıl da bir ıstırap vardı. “Ne neden? Neden şimdi seninle evlenmeye karar verdiğimi mi soruyorsun?”

“Evet.” Jessica ona doğru bir adım attı. “Değişen bir şey yok.” Duraksadı. “Ben hâlâ sağırım.”

“Dün gece söylediğin gibi, doğuştan gelen hakkımı kurtarabilmem için ihtiyacım olan şey sende var.”

“Parayı dün gece de alabilirdiniz. Dün gece de evliliğe razı olabilirdiniz. Fikrinizi değiştiren ne?”

Simon'un bakışları Jessica'nın bakışları ile kilitlendi. Dün gece ona inanmadığını ona nasıl söyleyebilirdi? Dün gece onu doğruyu söylediğine inanıyormuş gibi yapacak kadar istemediğini – onu hâlâ istemediğini ona nasıl söyleyebilirdi?

Onu tüketmekle tehdit eden suçluluk duygusunu görmezlikten geldi. Olayın paradan bile daha önemli olduğunu anlamasını nasıl sağlayabilirdi? Asıl istediği intikamdı.

Jessica'nın üvey kardeşini istiyordu. Tanhill'in sebep olduğu şeylerin, aldığı canların bedelini ödemesini istiyordu.

Tanhill'in Sarai'ye yaptıklarının bedelini ödemesini istiyordu.

Simon avuçlarını gözlerine bastırdı ve koltuğu işaret etti.

“Otur.”

Jessica minderin üzerine oturdu ve ellerini kucığında birleştirdi. Simon onun yanına oturmak için koltuğa yürüdü.

“Hayır. Lütfen. Orada oturun.” Karşısındaki koltuğu işaret etti.

Simon duraksadı. “Isırmam. Söz veriyorum.”

“Bundan korkmuyordum, Lord Northcote. Yüz yüze olduğumuzda söylediklerinizi anlamak benim için daha kolay oluyor.”

Jessica’nın yanakları oldukça kızardı ve Simon bir iç çekti. “Üzgünüm. Düşünemedim.”

“Bilmiyordunuz.”

Yüzü yüze gelecek şekilde koltuğa oturdu ve bakışlarını Jessica’nın bakışlarıyla kenetledi. “Neden evlenmekten başka bir şansımız olmadığını anlıyorsunuz, değil mi, Bayan Stanton?”

“Mirasınızı kurtarmak için benimle evlenmeniz gerektiğini anlıyorum, lordum, ancak sizinle evlenmenin benim için tek çözüm olduğundan emin değilim. Belki de İngiltere’yi terk edersem ve--”

Simon elini kaldırdı ve öne doğru eğildi. Ani hareketi Jessica’yı korkuttu. “Asla hayatta kalamazsınız, Bayan Stanton. Siz sağırsınız.” Dirseklerini dizlerinin üzerine yerleştirdi ve ellerini iki sert gülle hâline gelecek şekilde yumruk yaptı. Onu sarsmak istedi. “Genç, yalnız bir kadın olarak burada, İngiltere’de, size yardımcı olacak arkadaşlarınızın olduğu tanıdık bir çevrede bile kendi ayaklarınızın üzerinde durmanız zor. Garip bir ülkeye gittiğinizde hiçbir arkadaşınız ya da sizi koruyacak hiç kimse olmayacak. Aşırı masum ve tecrübesizsiniz.”

“O kadar da masum ev tecrübesiz değilim, lordum. Kendi kendime bakabilecek durumdayım. Kimsenin koruması olmadan tam on yıl boyunca kendi kendime oldukça iyi idare etmiş olduğumu unutuyorsunuz.”

Simon gözlerini ondan almadan, en sert bakışıyla ona dik dik baktı. Jessica geri adım atmadı. “Sosyeteden ve insanlarla herhangi bir ilişkiden kaçındınız, Bayan Stanton. Söylediklerinizi bu şekilde başardınız. Ve o zaman kapınıza dayanıp, paranızı alabilmek için sizi akıl hastanesine kapattırmak isteyen bir üvey kardeşiniz yoktu.”

Sanki Simon onu tokatlamış gibi, Jessica'nın gözleri kocaman açıldı.

Simon ileri gittiği için pişman oldu ancak o an gerçekleri yumuşatma zamanı değildi. “Üzgünüm, Bayan Stanton, ancak üvey kardeşinizden kaçamazsınız. Dünyanın öbür ucuna da gitseniz, Baron Tanhill'den saklanmak için yeterince uzaklaşmış olamazsınız. Paranız için gözü dönmüş durumda.”

Jessica başını eğdi ve derin bir nefes verdi. “Biliyorum. Ira da aynısını söyledi.”

“Hangi Ira?”

Jessica cevap vermedi. Simon'a bakmıyordu.

Simon ile yüzleşmek için başını kaldırdığında, Simon Jessica'nın gözlerindeki parıltının artık yerinde olmadığını fark etti. İfadesindeki bağımsızlık ve isyan ya da tavırlarındaki sataşma da artık yoktu. Yüzünden okuduğu tek ifade teslimiyetti.

Teslimiyet ve boyun eğme.

“Sanırım isteklerimizi ve beklentilerimizi hemen planlasak iyi olacak,” dedi Jessica yumruklarını daha da sıkarak. Yüzü öncekinden hâlden de soluk görünüyordu. “Böylece sonradan yanlış anlaşmalar yaşanmaz.”

Simon koltuğunda öne doğru eğildi ve dikkatle ve açık sözlülükle Jessica'nın dediğini onayladı. “Evet. Muhtemelen en iyisi bu.”

Jessica bakışlarını Simon'a odakladı ve derin bir nefes aldı.

“Lütfen, lordum. Önce siz başlayın.”

Yüce Tanrım, birisinin gözünün içine baka baka gerçekleri bu kadar açık söylemek zordu. Özellikle de onu inciteceğini bildiği gerçekleri. Ona acı verecek gerçekleri.

“Zalimce davranmak ya da seni kasten incitmek istemiyorum,” dedi Simon açıkça, “ancak seninle evlenmemin nedeni mi-rasımı kurtarabilmek. Sana hiçbir duygusal bağ sunamam.”

Karşısında oturan kibirli, kararlı kadın dudaklarının kenarlarını nazikçe gülümseyecek şekilde kıvırdı. “Evliliğimizde herhangi bir duygusal bağ olacağını asla beklemeyeceğimden kuşkunuz olmasın. Evliliğimizin bir çıkar birlikteliğinden daha fazlası olmadığını farkındayım. Siz borçlarınızı kapatmak için benim servetime sahip olacaksınız, ben de soyadınızın himayesinde korunmuş olacağım. Beni hiç rencide etmediniz, lordum.” Başını yana yatırdı. “Başka bir şey var mı?”

“Evet. Bir isteğim daha var.”

“Her zaman sadece bana sadık kalacaksın ve sana verdiğim soyada asla leke sürmeyeceksin.”

Jessica’nın bakışları kucağındaki ellerine kaydı ve yanaklarında bir kızarıklık belirdi. “Tabii ki lordum,” diye fısıldadı.

Başını yavaşça kaldırdı, Simon kendisinin gözlerinin içine bakmanın ne kadar zor olduğunu anlayabiliyordu. Sessizliğin içinde Jessica’nın nefesi titredi.

“Başka bir şey var mı?” diye sordu.

“Hayır.” Simon kollarını göğsünde birleştirdi. “Senin herhangi bir isteğin var mı?”

“Evet. Üç tane var.”

Simon kaşlarını kaldırdı. “Nedir onlar?”

Jessica’nın derin bir nefes aldığını gördü. “Paranın benim için önemli olmadığını söylediğimde yalan söylemiyordum,” dedi yumuşak bir şekilde. “Ve sizden gereksiz isteklerde bulunmayacağıma söz veriyorum. Ancak beni hiçbir zaman bir akıl hastanesine yatırmayacağınıza söz verdiğinizde dair yazılı bir belge istiyorum.”

Simon oturduğu yerde öne doğru kaydı. Öfkesi en derinliklerinden taşıyordu. “Seni üvey kardeşinden korumayacak ve akıl hastanesinin dışında tutmayacaksam seninle neden evlendiğimi düşünüyorsun? O kadar kalpsiz olduğumu mu sanıyorsun?”

Jessica gözünü kırpmadı. “Karınız olmayı kabul etmeden önce verdiğiniz söze dair yazılı belgeyi istiyorum.”

Tanrım, gerçekten öyle düşünüyordu. Simon ondaki kararlılığı görebiliyordu. “Alırsın o hâlde.”

Jessica rahatlayarak bir oh çekti. “Ayrıca yakında bir yerde benim adıma düzenlenmiş küçük bir ev istiyorum. Basit bir şey. Boyutları önemli değil.”

Simon Jessica’nın önünde ayağa kalktı. “Benim çatımın altı dışında hiçbir yerde yaşayamazsınız, Bayan Stanton. Buna izin vermeyeceğim. Anlaşıldı mı?” Jessica’nın fark ettiğinden değil tabii, ancak Simon sesindeki öfkeyi yatıştıramıyordu.

Cüretkâr bir şekilde omuzlarını yükseltmesinden söylenileni anladığı, ancak hoşlanmadığı belli oluyordu. “O evi sadece her zaman bana ait diyebileceğim bir yerin garantisi olması için, kimsenin benden alamayacağı bir şey olması için istiyorum.”

Simon öfkesinin dindiğini hissetti. Böylesine muazzam bir servete sahip olup, yine de bu kadar kırılğan ve güvensiz hissetmenin nasıl bir şey olduğunu hayal edemiyordu. “Londra’da şu anda alıma açık olan üç tane ev biliyorum. Hepsi de iyi durumda ve yakındalar. Önümüzdeki birkaç gün içinde onlara bakarız ve adına hangisinin düzenlenmesini istediğini seçersin. Avukatım detaylarla ilgilenir.”

“Teşekkür ederim, lordum.”

“Peki, üçüncü isteğin nedir?”

“Aylık ödenek talep ediyorum.”

Simon gülümsemesinin yüzünü kaplamasına engel olamadı. Bir noktada para konusunun açılacağını biliyordu. Paranın onun için önemsiz olduğunu söylese de, yalan söylediğini biliyordu. Dünya üzerinde servet istemeyecek hiçbir kadın yoktu. “Tabii ki. Aylık olarak servetinin ne kadarını istiyorsun?”

Jessica derin bir iç çekti. “On beş pound.”

“Ne?” Onu doğru duyamamıştı. On beş pound dediğini sandı.

Jessica gergin bir şekilde alt dudağını ısırды ve sonra da çenesini cüretkâr bir şekilde kaldırdı. “On beş pound,” diye tekrarladı.

Simon ona baktı, yüzündeki karışıklık ifadesini görmenin kolay olduğunu biliyordu. Kadının elinde ikisinin birden hayatları boyunca tüketemeyecekleri kadar büyük bir servet vardı ve gelmiş Simon ile on beş pound gibi cüzi bir miktar için pazarlık yapıyordu.

“O kadar çok parayla ne yapmayı planladığını sorabilir miyim?”

“Sadece sizin cömertliğinize bel bağlayarak yaşamazsam daha rahat ederim. Dün gece kendinizi açıkça ifade ettiniz ve ben de varlığım ve ihtiyaçlarımla sizi rahatsız etmek ya da canınızı sıkmak istemem. Bağımsızlığa ve kendi başımın çaresine bakmaya alışkınım. Ve böyle devam etmek istiyorum.”

Simon uysalca başını salladı. “Merak etmeyin, Bayan Stanton. Ödeneğinizi alacaksınız.”

“Teşekkür ederim, lordum. Sizden daha fazla bir şey istemeyeceğime söz veriyorum.” Jessica durdu ve kocaman açık gözleriyle ona baktı. “Sadece...”

“Sadece ne?” Simon anlayışla Jessica’ya baktı.

“Çalışanlarım için de bir iş açığınız var mı? Hepsi aşırı derece sadıktırlar ve yıllardır benimle birlikteler. Bayan Graves harika bir aşçıdır, Bayan Goodson...”

Simon açık olan ağzını kapattı. “Evet. Hepsi seninle birlikte gelebilir. Sanjay yardımlarından memnun kalacaktır.”

“Sanjay mı?”

“Benim uşağım. Buraya geldiğimizden beri evi tek başına çekip çeviriyor. Onların yardımını hoş karşılayacaktır.”

“Teşekkür ederim, lordum. Daha fazla bir şey istemeyeceğime söz veriyorum.”

Simon kapının çalınmasıyla kapıya baktı ve Bayan Stanton’un bakışları onu takip etti. Collingsworth, yanında Ira Cambden ile birlikte kapı girişinde duruyordu. Ira odaya girdi ve Jessica koltuktan sıçrayıp, Türk halısının üzerinden geçerek kendine uzatılan kollara doğru koştu.

“Ah Ira,” diye bağırان Jessica, sonra da yüzünü adamın göğsüne gömdü.

“Her şey yolunda, Bayan Jessica,” diye cevapladı Ira ve uzun süre ona sarıldı. Yüzündeki rahatlamış ifade açıkça görülüyordu. Nazikçe onun yanağına dokundu ve gururla yanında durdu. “Lordum,” dedi resmi bir şekilde eğilerek. “Umarım size yardımım dokunabilir.”

Simon gözlerini kıstı. “Bayan Stanton’u tanıyor musunuz?”

“Evet, lordum. Northcote ailesini temsil ettiğim zamandan daha uzun bir süredir Stanton ailesinin avukatıym.”

“Evet, pekâlâ... Görünüşe göre Bayan Stanton’un bir eşe ihtiyacı var. Ve benim anlayış sınırlarımı aşan bir sebepten dolayı bu görev için beni seçti.”

Ira’nın gözleri büyüdü, ağzı hafifçe açıldı ve sonrasında açık bir gülümsemeye dönüştü. “Evet, lordum. Bu doğru. Bayan Stanton’un gerçekten bir eşe ihtiyacı var.” Ira Jessica’nın eline uzandı ve nazikçe okşadı. “Lordum durumun etkilerini tam olarak biliyor mu?”

“Evet, Bay Cambden. Sandığınızdan daha iyi biliyor.”

“Baron Tanhill’in Bayan Jessica ile evliliğinizi hiçbir tepki vermeden kabul edeceğini sanmıyorum.”

“Biliyorum,” dedi Simon eliyle yüzünü kaplayarak. Hepsini çok iyi biliyordu. “Yönergenizi getirin ve oturun. Tartışacak çok

şeyimiz var gibi. James, bize katılsana. Korkarım tüm detayları halletmek için üçümüze de gerek olacak.”

Ira Cambden yanında Jessica ile beraber koltuğa oturdu. Jessica ellerini bir defa bile yaşlı adamın ellerinden çekmemişti.

Simon neredeyse kıskançlık denebilecek bir duyguyla olanları izledi, çünkü Jessica’nın tutmak istediği eller onun elleri değildi. Onun karşısına oturdu ve sandalyesini o kadar yakına çekti ki dizleri birbirlerine değdi. Jessica’nın hüznü dolu gözlerine baktı ve o gözlerde boğulabileceğini düşündü. Maalesef, önceden de gördüğü tereddüt yerini hâlâ koruyordu.

“Ne kadar süremiz var, Bay Cambden?” diye sordu Jessica’nın söylediklerini anladığından emin olarak.

Jessica bakışlarını Ira’ya çevirdi. “Bayan Jessica Cuma günü yirmi beş yaşına basacak. Vasiyetteki şartlara göre, eğer ortada bir eş yoksa o gün tüm para Jessica’ya gidecek.”

“Peki, eğer bir eşi varsa?”

“Para direkt olarak ona gidecek.”

Simon sandalyesinde geriye yaslandı. “O hâlde evleneceğimiz gün...”

“Perşembe, lordum. En geç. Eğer para onun mülkiyetine hiç geçmezse Jessica daha güvende olur.”

Simon uzandı ve Jessica’nın çenesinin altına dokundu. “Perşembe günü evleneceğiz.” Jessica’nın güçlkle yutkunduğunu ve Ira Cambden’in onu rahatlatacak şekilde elini okşadığını gördü. “Anlıyor musun, leydim?” diye sordu Simon.

Jessica onaylarcasına başını salladı ve sesi titreyerek “Evet,” dedi.

“Vasiyetin şartları neler, Ira?” diye sordu Simon, her detayı anlamak ve hiçbir hataya yer bırakmamak istiyordu.

Avukat belgenin bir kopyasını çıkardı ve en ufak bir detayı bile atlamadan madde madde açıkladı.

Bitirdiğinde, Simon sandalyesinde arkasına yaslandı ve derin bir iç çekti.

“Eve gidin ve eşyalarınızı toparlayın, Bayan Stanton. Kıyafetleriniz ve özel eşyalarınız, başka bir şey yok.”

Jessica kaşlarını çatarak yüzünü kararttı. “Anneme ait olan bazı eşyalar var. Sadece onları alsam?” Yüz ifadesi umutluydu.

Onlar evde kalacak. Sen sadece dolabındaki elbiseleri ve kardeşin gittiğinden beri alınan özel eşyaları alacaksın.” Simon Ira’ya döndü. “Vasiyetteki şart böyle, değil mi, Ira?”

Ira evet anlamında başını salladı. “Bayan Jessica’nın sadece parada hakkı var. Ev ve içindekiler Tanhill’in. Ya da yirmi beş Nisan’da öyle olacak.”

Simon Bayan Stanton’un koluna nazikçe dokundu. “Hiçbir şey almayacaksın, leydim. Anlıyor musun? Mücevher yok. Resim yok. Hatıralık yok. Hiçbir şey. Sadece dolabındaki elbiseleri ve Tanhill gittiğinden beri kendi satın aldığı eşyalarını al.”

Simon Jessica’nın gözlerinde bir ıslaklık fark ettiğini sandı, ancak Jessica çabucak gözlerini kırparak her türlü duyguyu uzaklaştırdı ve omuzlarını dikleştirdi. “Evet, lordum. Sadece kıyafetlerim ve benim olan eşyalar. Başka bir şey var mı?”

Simon başını hayır anlamında salladı.

Titrek bir nefes vererek ayağa kalkan Jessica koltuktan uzaklaştı. Dışarıdaki bahçeye bakarken sırtını onlara dönük ve kollarını karnını üzerinde tuttu.

Ira Cambden onun yanına gitmek için harekete geçmeye kalktı ama Simon bakışlarıyla onu engelledi. Bugünden başlayarak, Jessica sadece ona güvenmeyi öğrenecekti. Simon ona doğru yürüdü ve ellerini onun omuzlarına yerleştirdi. Jessica onun dokunuşuyla irkildi.

Simon onu dudaklarını okuyabilmesi için kendine çevirdi.

“Onun yalnız kalmasını istemiyorum, James. Evlenene kadar burada kalması mümkün mü?”

Jessica itiraz etmeye başladı ancak Simon elini kaldırarak onu susturdu.

“Tabii ki,” diye yanıtladı Collingsworth Dükü.

“Jessica eşyalarını toplamak için giderken yanında gönderebileceğin adamların var mı? Hiçbir şeyi şansa bırakmak istemiyorum da.”

Jessica’nın boğazından gelen bastırılmış hıçkırık seslerine al-dırış etmedi. Yüzündeki alarm ifadesini görmezden gelmek ise daha zordu.

Collingsworth Dükü kapıya doğru yürüdü. Bayan Stanton’un bakışları onu takip etti. “Senin için bir oda hazırlattıracağım, Jessica,” dedi Collingsworth. “Ve onun yanında gidecek birkaç adam da,” dedi Simon’a ve odadan ayrıldı.

Simon parmaklarını Jessica’nın çenesinin altına yerleştirerek ilgisini kendi üzerine çekti. “Evdeki çalışanlara talimat ver kişisel eşyalarını toplayıp evi kapatsınlar. Mutfaktaki yemekler hariç hiçbir şeyi almayacaklar. Kalan yemekleri de ihtiyacı olan insanlara verecekler. Kendileri için hiçbir şey almayacaklar. Anladın mı?”

“Evet, lordum.”

“Yasal dokümanlarla ilgili işleri sizin halledeceğinize inanıyorum, Bay Cambden,” dedi avukata. “Detayların üzerinden geçmek için günün ilerleyen saatlerinde size uğrarım.”

“Çok güzel, lordum. Siz resmi olarak evlenir evlenmez Jessica’nın mirasını sizin üzerinize geçirebilmem için dokümanlar bende kalacak.” Avukat dosyasını topladı ve kapıya doğru yürüdü. “Tanhill’in gözden kaçırdığımız hiçbir şeyi bulmaması için her şeyin belgelendiğinden emin olacağım.”

“Çok iyi, Bay Cambden.”

Avukatın arkasından kapanan kapı Simon’u gelecekteki geliniyle baş başa bıraktı. Jessica’nın sesi odadaki sessizliği tıpkı bir bıçağın ılık tereyağını iki parçaya yarışı gibi bölmüştü.

“Hâlâ çok geç değil, lordum. Bunu yapmak zorunda değilsiniz. Sizi yaptığımız pazarlığa uymanız için zorlamayacağım.”

Simon Jessica’nın yüzünde korku ve pişmanlıkla acı çeken bir ifade görmeyi umarak, onunla yüzleşmek için arkasını döndü. Gördüğü şey ise kalbinin göğsünün içinde parçalara ayırdı. Yüzünde sanki ondan beklenen ne ise, onu yapmayı cesurca kabullenmek için kendi kendine vücudundan dışarı adım atabilme imkânı vermiş gibi metanetli ve teslim olan bir ifade vardı.

“Pazarlığımıza geri dönmek gibi bir arzum yok, Bayan Stanton. Sizin de dediğiniz gibi, siz mirasımı kurtarabilmem ve finansal olarak hiçbir problem yaşamayacağım bir hayata sahip olmam için tek umudumsunuz. Paranız olmazsa her şeyi kaybederim.”

Simon da ona anı soruyu sormak istedi ancak buna cesareti olmadığını fark etti. Onun da aynı cevabı vereceğinden emin değildi. “Bir anlaşma yaptık. Ve artık ikimiz için de fikrimizi değiştirmek için çok geç.”

Son sözlerinin kesinliği artık bu işin geri dönüşü olmadığı konusunda hiçbir kuşku bırakmadı. Her ikisi için de.

7. Bölüm

Simon siyah yeleğinin en son düğmesini ilikledi ve aynadaki görüntüsünü inceledi. Berbat görünüyordu. Yüzü bembeyaz olmuştu ve bu gözlerinin altındaki siyah halkaların daha da koyu görünmesine neden oluyordu. Tanhill'in ölümü karşılığında özgürlüğünden vazgeçtiği ani kararı verdiğinden beri yaşadığı her gece gibi, dün gece de çok az uyumuştı.

Oda gözünün önüne geldi ve Simon başının ağrısını dindirebilmek için parmaklarını şakaklarına bastırdı. Vücudundaki tüm kaslar ağrıyordu, ancak son sıtma krizini gün bitene kadar bir şekilde emniyette tutmak için savaş vermesi gerekiyordu.

Londra'daki evinin giriş yolundaki saat zamanın yaklaştığını söylüyordu. Eliyle masif meşeden yapma gardıroba tutundu ve küfretti. Üç saat içinde evlenmiş olacaktı. Eğer o saate kadar dayanabilirse.

Yüzündeki teri bir havlu ile sildi, sonra da yeni konsola doğru durup kollarını birbirine bağlayarak, etrafında dönen odanın durmasını bekledi. Bir daha asla bir kadına soyadını almasını teklif etmeyeceğine yemin etmişti. Rosalind'e teklif etmek yeterince aşağılayıcı olmuştu zaten.

Simon şifonyere bir yumruk salladı. Keşke kadının ona bu

kadar ihtiyacı olmasaydı. Keşke Baron Tanhill'in üvey kardeşi olmasaydı. Keşke Jessica onun sonu için gerekli olan bir araç olmasaydı. Tanhill'in sonu.

İçinden gelen ince bir ses Simon'un can düşmanından intikam almak için Jessica'yı kullanmasının ne kadar adaletli olduğunu sorguluyordu. Simon bir cevap veremedi. Ondan bu kadar çok şey alan adam için hissettiği nefreti görmezden gelemiyordu.

Simon kuyruklu ceketini aldı ve üzerine geçirdi. İliklerine kadar üşüyordu. Kahretsin! Neden şu lanet sıtma yarına, Simon yeminini edip kâğıtlara imzasını atana kadar bekleyemedi ki sanki?

Sanjay'ın onun için önceden hazırladığı sıcak ilaçtan içti ve rahatsızlığının en kötü yüzünü birkaç saat daha göstermemesi için dua etti.

"Ekselansları, Collingsworth Dükü aşağıdalar, efendim," dedi Sanjay arkasından. "Bay Ira Cambden de onunla birlikte."

"Pekâlâ, Sanjay. Ekselanslarına birazdan aşağıda olacağımı söyle." Simon ceketinin son düğmesini de ilikleyip Jessica'nın parmağına takacağı yüzüğün içinde bulunduğu küçük kutuyu cebine koydu. "Bu sabah başka bir mobilya nakliyatı yapılacak ve Bayan Stanton'un çalışanları da kısa bir süre içinde burada olacaklar. Jessica'nın odalarının hazır olduğundan ve çalışanlarının da düzgünce yerleşebildiğinden emin ol."

"Peki, efendim."

Uşağı düşünceli bir yüz ifadesiyle kaşlarını çattı. Simon yüzünü tekrar bir mendille sildi ve Sanjay'ın çok bilmiş ifadesini görmezden geldi.

"İyi olacak mısınız, efendim?"

Simon soruyu kulak ardı ederek odanın karşı tarafına yürüdü. Sanjay onu takip etti. "Sanırım bir sonraki hayatımda nazik

bir esinti olarak dünyaya geleceğim. Her gün saatlerimi sizi sakinleştirmek ve rahatlamak için harcayacağım. Sonra sizi hiçbir endişe duymadan yatıp uzanacağınız yamaçlara taşıyacağım. Geri döneceğim şekil bu olacak.”

Simon durakladı ve sabit durabilmek için kapı kasasına tutundu. “Bence sen nazik bir esinti olamazsın, dostum. Tavırlarım o kadar can sıkıcı olurdu ki daha beni sakinleştirmeye fırsat bulamadan öfkeli bir fırtınaya dönüşürdün.” Simon ellerini iki yana indirdi ve düğünü için oradan ayrılmaya hazırlandı. Kapıya vardığında son bir talimat daha vermek için durdu. “Benim için üçüncü katta bir odayı hazır tutun. Eğer... geri döndüğümüzde rahatsız olursam ortalıkta görünmek istemiyorum. Yeni en sahibesinin ihtiyacı olan her şeye sahip olmasını sağla.”

“Peki, efendim. Endişelenmeyin. Sanjay küçük hanıma çok iyi bakacak.”

Simon en üst merdiven basamağına doğru yürüdü ve bir anlığına duraksadı. Evlenmek üzere olduğu kadını sevmiyorsa ne olmuştu yani? Birkaç istisna dışında, Londra’da evlendiği kadınla sadece şehvet ya da bir mecburiyet duygusu yüzünden evlenmeyen kaç tane erkek vardı ki?

Jessica’yı öptüğü zaman vücudunun ona nasıl ihanet ettiğini hatırlatan oldukça canlı hatırayı zihninden uzaklaştırmaya çalıştığı sırada, sıkıldığı dişlerinin arasından tıslarcasına bir nefes verdi. O gece çok fazla içtiği için o kadar saldırganca davrandığına dair bir şüphesi yoktu. Jessica’nın vücudunun onun vücudunu gittikçe alevlenen bir ateş gibi yalayıp geçmesinin nedeninin uzun zamandır kollarına bir kadın almamış olması olduğunu biliyordu.

Aşağıya indi ve James ile Ira’nın onu beklemekte olduğu çalışma odasına girdi. O günü atlatmak dışında başka hiçbir konu üzerinde durmak istemiyordu.

Müstakbel karısının parası sayesinde salon yepyeni mobilyalarla döşenmişti. Dudaklarında acı bir gülümseme belirdi. Tanrı biliyordu ki Jessica'yı intikam için kullanmaktan nefret ediyordu, ancak başka şansı yoktu.

Yine de kendi kendine bir yemin etmişti. Jessica'ya karşı olan hislerinin yumuşamasına asla izin vermeyecekti. Alacaklılarına borçlarını ödemesini ve eve yeni eşyalar alınmasını sağlayan Jessica'nın parası olsa da, kendisine ona karşı ilgi duymak için asla izin vermeyecekti. Asla. Daha önce bir defa bir kadına ilgi duymuş, onu umursamıştı ve sonunda neredeyse harabeye dönmüştü. Böylesine bir zayıflığı bir daha asla yaşamayacaktı.

Yaptıkları için ona borçlu da olmayacaktı. Ölümüne kadar her gün çalışması gerekse de, ondan aldığı her kuruşu yerine koyabilmek için çok çalışacaktı.

Simon odanın karşısındaki, köşesinde bir konyak şişesi olan masaya doğru yürüdü ve bardağına iki parmak yüksekliğinde içki doldurdu. Konyak acı bir karşılama ile midesine indi. Son nefesini vermeden önce, tüm borçları silinecekti. Babasının öldüğü gibi ölmeyecekti. Borç içinde. Kimseye bir borcu olmayacaktı. Özellikle de karısına.

“Ve sana da hoş, iyi günler, Simon,” dedi Collingsworth Dükü. “Evlenmek üzere olan bir adam için, beklenen mutlu bir damat tipine hiç mi hiç uymuyorsun.”

Simon James'in alaycı yorumunu dikkate almadı ve bardağını yeniden doldurdu. Elini kaldırdı ve bardak dudaklarına değdiği esnada durdu. İçmenin bir yardımını dokunmayacaktı. Belirtiler baş gösterdiğinde de içmeyi denemişti ancak bir yardımını olmamıştı. Sadece rahatsızlığı daha da beter hâle getiriyordu.

“Her şey hazır mı, James?”

“Evet. Tüm hazırlıklar yapıldı. Özel belgeler de bende,” dedi James ceketinin iç cebini göstererek.

“Başka bir şey var mı, Ira?”

“Hayır, lordum. Evlilik gerçekleşir gerçekleşmez adli memurları eve götürüleceğim. Her şeyin yerinde olduğunu, evden bir şeyin götürülmediğini doğrulayacaklar. Sonra da evi mühürleyeceğiz. Törenin ardından tüm belgeleri imzalamanın düğünün kendisinden daha uzun süreceği de bir gerçek.”

Simon tüm ilgisini avukatına verdi. “En ufak bir detayın bile atlanmasını göze alamayız, Ira. Yoksa çok kötü olur.”

Ira alt dudağını ısırды ve başını salladı. “Unutuyorsunuz,” dedi yüzünde ciddi bir ifadeyle, “Baron Tanhill’i ben de tanıyorum. Öylesine kötü başka birisiyle hiç karşılaşmadım. Sanki şeytanın ta kendisi tarafından büyütölmüş gibi.”

Simon James’e döndü ve elini berjer koltuğun sırtına koyarak sabitledi. Tanrım, rahatsızlığından nefret ediyordu. İstemiyordu, ancak onlara söylemeliydi. Muhtemelen daha günün sonuna gelmeden onların yardımına ihtiyaç duyacaktı. “Ben iyi değilim, James.”

James ayaklandı ve ona doğru bir adım attı. Endişesi yüzünden kolayca okunabiliyordu. “Yapabileceğim bir şey var mı?”

“Hayır. Hiçbir şey yok. Birkaç güne geçer. Hindistan’da yaşadığım zamandan kalma bir hatıra. Oradayken sıtmaya yakalandım. Hastalığın bugünden sonraki bir zamana kadar benden uzak durması için dua ettim ama maalesef o kadar şanslı değilim. Her şeyin olması gerektiği gibi olması konusunda sana ve Ira’ya güvenmek durumundayım.”

“Tabii ki,” diye cevapladı ikisi de.

“Kimse bilmesin. Ne rahipler, ne adli memurlar ne de şahitler. Jessica benimle onu korumam için evlendiğinden, bu kadar zayıf bir adamla evlendiğini bilmenin rahat hissetmesini sağlayacağından şüpheliyim.”

“Özür dilerim, lordum,” diyerek konuşmasını böldü Ira, “ancak Jessica’nın zayıf bir adamla evlendiğini düşündüğünden şüpheliyim. O çok güçlü bir kadındır. Ona güvenmekten çekinmeyin.”

Simon güldü. Rahatsızlığı onu pervasızlaştırmıştı. “Güvenmek mi? Ben şu dünyada yaşayan ve güvenilebilecek hiçbir kadın olmadığını öğreneli çok uzun zaman oldu, Ira. Bunu bir an önce anla. Bayan Stanton ile sadece iki sebepten dolayı evleniyorum. Benim olana yeniden sahip olabilmem için alacaklılarımın paralarını ödemek ve onu üvey kardeşinden koruyacağıma dair verdiğim sözü tutmak.”

Simon odanın diğer tarafına yürüdü. O günü bir an önce atlatmak istiyordu. “Gitmeye hazır mıyız?”

Ira ve James kapıya giderken onu takip etti. “Evet,” dedi James onun arkasından. “Her şeyin toplandığından emin olmak için Melinda da Jessica ile birlikte gitti. Yanlarında küçük bir ordu da gönderdim. Güvende olacaklar.”

“Güzel.”

Simon paltosunun düğmelerini ilikledi ve Sanjay’ın onun titreyen omuzlarına örttüğü pelerini düzeltti. Jessica ile evlenmesinin bir sebebi daha vardı. Kimseyle paylaşmayacağı bir sebep. Ve en önemli sebep de oydu. İntikam.

Üvey kardeşinden çalmayı planladığı parayı almak Baron Tanhill’i mahvetme ve ona yaptıklarının bedelini ödetme planının sadece ilk adımıydı.

Ve Sarai’ye yaptıklarının.

Jessica fildişi rengi saten elbisesinin eteklerini düzeltti ve yanında alabileceği her şeyin içinde olduğu üç küçük sandığa baktı.

“Neden biraz oturmuyorsun, Jess,” dedi Melinda, koltukların üzerine örtülen koruyuculardan birini kaldırırken. “James birazdan Simon ile birlikte burada olur, onlar gelene kadar biraz rahatlayabilirsin.”

“Rahatlamak mı?” Jessica tiz kahkahasını bastırdı. Birkaç dakika içinde evinden son kez ayrılacak ve tamamen yabancı birisiyle evlenecekti. Jessica ile evlenmesinin tek nedeninin, Jessica’nın onun soyadına ve korumasına muhtaç olduğu kadar, onun da Jessica’nın parasına muhtaç olması olduğunu açıkça belirten bir yabancı ile. Birlikteliklerinden soyadının Jessica’ya sağlayacağı güvenlik dışında başka hiçbir şey beklememesi talimatını vermek için her türlü fırsatı değerlendirmiş olan bir yabancı ile.

Jessica odada yine boydan boya yürüyordu ki Melinda omzunu tutarak onu durdurdu. “Bunu yapmak istediğinden emin misin, Jess? Fikrini değiştirmek için geç kalmış değilsin. Belki James başka bir şey-”

“Hayır,” dedi Jessica, başka bir şey duymak istemeyerek. “Doğru şeyi yapıyorum. Evlilik benim tek şansım.”

Başka bir seçeneği olduğu ihtimalini aklına getiremezdi. Northcote Kontu ile evlenmemesini sağlayacak her türlü seçeneğin üzerine atlayabilecek durumdaydı. Zayıf bir nefes aldı. “Ben bir Bayan Goodson’a bakayım. Emin olmak is-”

“Her şey hazır, Jess. İki defa kontrol ettik zaten. Hodgekiss talimatına uyarak artan tüm yemekleri fakirlere dağıttı. Evdeki tüm ateşler söndürüldü ve tüm mobilyalar koruma amaçlı örtüldü.”

Jessica koltuğa çöktü ve yorgun omuzlarını düştü. “Beni istemiyor, Mel. Bana her bakışı ve söylediği her kelime benimle evleniyor olmaktan ne kadar tiksindiğini gösteriyor.” Jessica ellerini dudaklarına götürdü ve oradan kaçmak isteyen sessiz hıç-

kırıkları içeride tuttu. Gözlerinin kalbinde hissettiği acıyı yansıtır olabileceği ihtimaline karşı yüzünü arkadaşından çevirdi.

“Ben küçükken, hastalığımın sonra evleneceğim gün ile ilgili hayaller kurardım,” dedi Jessica arkadaşının yüzüne bakmadan. “Parlak zırhı içinde, tapınırcasına ayaklarıma kapanacak bir şövalye hayal ederdim. Aptalca, değil mi? Tabii hayallerimde sağır, basit ve sıradan değildim. Oldukça güzeldim. Sosyetenin en çekici kadınıydım.”

Mel onu omuzlarından tutarak çevirdi. “Sen basit ve sıradan değilsin, Jess. Sen tanıdığım en özel insansın. Benim hayal edebileceğimden çok daha cesur birisisin.”

Jessica başını salladı ve derin bir nefes almaya çalıştı. “Onun ne kadar otoriter olduğunu fark ettin mi? Kontrol etmek istiyor. Onun için kendimden o kadar çok taviz veremem, Mel. Taviz vermeyeceğim. On beş yaşından beri tek başımayım ben. O süre boyunca bel bağladığım tek kişi kendim oldum.”

“Tasarımların ne olacak, Jess? Ne yaptığını ondan nasıl gizleyeceksin? Ya tasarım yapmana izin vermezse?”

Jessica’nın vücudundaki tüm kaslar kararlılıkla kasıldı. “Hiçbir şey değişmeyecek, Mel. Bir şekilde umursayacağından bile şüpheliyim. Sosyete öğrenmediği sürece bir önemi olmayacaktır. Zamanımı nasıl harcadığımı umursayacağından bile emin değilim. Ben de onun fikrinin bir önem teşkil etmesine kesinlikle izin vermeyeceğim. Ona benim üzerimde bu kadar kontrol sahibi olmasına izin verecek kadar güvenemem.”

“Ona biraz zaman ver, Jess. Bir gün bu otoriterliğini senin dayanağın olan bir güç, bir destek olarak göreceksin.”

Jessica bakışlarını yere indirdi. Bu konuda gerçekten şüpheliydi. “Bir önemi yok, Mel. Northcote Kontu’nun eş olarak istediği kişi değilim ben. Ya sosyete benim sağır olduğumu öğre-

nirse? Ya bunu saklayamazsan? Kont sosyetenin bunu öğrenmesiyle yaşayacağı utançtan nasıl kurtulacak?”

Jessica koltuğundan fırladı ve terasa çıkan iki kapıya doğru yürüdü. Ardında yavaş yavaş açmaya hazırlanan çiçeklerle dolu çok güzel bir bahçe vardı. Odadan çıkmadan önce duraksadı ve parmaklarını yandaki duvarın önünde duran ufak, oval masanın üzerine yerleştirdi. Daima hayatının bir parçası olmuş olan özel eşyaları koruyan toz örtüsünü nazikçe kaldırdı ve enfes bir şekilde oyulmuş meşeden yapılma sallanan sandalyesinde kucağında bir bebekle oturan bir kadını resmeden minyatür resmi aldı. Bebek Jessica’ydı. Kadın ise annesiydi.

Jessica resme baktı ve kalp sızısı ile özlemin içini doldurmasına izin verdi. Annesi çok mutlu görünüyordu. Ona hayran olan bir kocası ve sevecek bir bebeği vardı. Jessica’nın sahip olmayı sadece hayal edebileceği bir gelecek.

Mel’in onu izlediğini biliyordu ve başka bir noktaya baktı, gözyaşlarının gözlerinde birikmesini engellemek için devamlı gözlerini kırpyordu. Son iki günde çok fazla hatırasına veda etmişti. Daha fazlasından nasıl vazgeçebilirdi? Bildiği tek hayatından bir hatırasını daha ardında bırakması gerekirse paramparça olacağından korkuyordu. O hatıra bir zamanlar sadece uzak bir anı olmaktan daha fazlası olan bir kadına ait bir portre olsa bile.

Minyatür resim gözünün önüne geldi ve resmi göğsüne bastırırken gözyaşlarını kontrol altında tutabilmek için güçlkle yutkundu. “Belki sadece bunu alabili...”

Bir gölge sağ tarafına doğru geldiğinde sözleri boğazında takılı kaldı. Bakışları giriş yolunu karartan geniş figüre kilitlendi.

Northcote Kontu odaya birkaç adım attı ve durdu.

Gözlerindeki bakış çok yorgun ve bitkin görünmesine neden oluyordu. Yüzündeki ifade ürkütücü derecede ciddi görünüyordu.

du. Bu konuda Jessica'dan daha çok pişmanlık duyduğu çok açıktı.

Azimli ve kararlı tavrıyla odanın diğer tarafına yürüdü. Jessica'nın onu Stratmore balo salonunun merdivenlerinin tepesinde ilk gördüğü zamanki gibi ihtişamlı görüntüsüyle onun üzerine doğru yürüdü. Mükemmel şekilde dikilmiş siyah kuyruklu ceketi geniş omuzlarıyla müthiş bir uyum sağlıyordu ve beyaz kravatı ile gömleği bronz teninde parıldıyordu. Karanlık gözleri onu delici bakışlarıyla esir aldı ve Jessica, kont karşısında belirdiğinde bakışlarını ondan alamadı.

Jessica bir kez daha sıkıca sarıldığı resmi, sonra Simon'un ona uzatmış olduğu eline bıraktı. Simon'un parmakları onun parmaklarına değdi ve Simon sanki pişmanlık acısıyla rahatsız olmuş gibi duraksadı.

Simon resme baktı ve sonra yine masanın üzerindeki yerine bıraktı. "Elbiselerin ve sadece sana ait olan eşyaların dışında hiçbir şey almayacaksın. Üvey kardeşine bizi rahatsız etmesine yarayacak tek bir mazeret bile veremeyiz. Vasiyet evdeki her şeyin onun olduğunu söylüyor. Olması gereken bu."

Jessica güçlkle yutkundu ve bakışlarını başka yöne çevirdi. Bazen sağır olmanın en kötü yanı onun yüzüne bakmak, gözlerinde gördüğü şiddet ve pişmanlığı okumaktı. Simon'un ruhunun ne kadar derinlerini görebildiğinin ya da gizlediği hislerinin bakışlarında aslında ne kadar açıkça görülebildiğinin farkında olup olmadığını merak ediyordu Jessica. Ya da duygularını gizlemek için ne kadar güç sarf ettiğini görebildiğinin? Korkularının ne kadarını öfke gibi göstermeye çalıştığının? Jessica hepsini görebiliyordu. Simon'un bildiğinden şüpheliydi, çünkü bilseydi kendini korumak için başka bir barikat kurardı. Kendini Jessica'dan ayırabilmek için başka bir duvar daha.

Jessica Simon'un aralarındaki ilişkiyi anlamasının ya da kabul etmesinin ne kadar zaman alacağını, ikisi arasındaki mesafeyi ne kadar süre koruyacağını merak etti. Belki kısa bir zaman. Belki de bir hayat boyu.

Simon elini Jessica'nın omzuna yerleştirerek onu hayal dünyasından uyandırdı. Tenine dokunan eli sıcaktı. Ateşi varmış gibi.

Jessica'nın yüreği ağzına geldi. Ateşi olan birinin dokunuşunun yaşattığı yegâne his vücuduna bir panik dalgası yaydı. Jessica başını kaldırıp onun gözlerine baktı. Yüzü kızarmış gibiydi. Gözlerinde Jessica'nın daha önce fark edemediği bir hastalık belirtisi vardı. Emin olmak için parmaklarını tekrar Simon'un eline değdirdi. Sıcaktı. Fazla sıcaktı. Sonra eliyle onun alınına dokunmak istedi.

Daha Jessica dokunamadan, Simon onun ulaşamayacağı bir noktaya ilerledi. Sanki Jessica'nın dokunuşu ona itici geliyormuş gibi kendisini ondan ayırdı.

“Gitme vakti. Hazır mısın?”

Jessica güçlkle yutkund. “Evet, lordum. Hazırım.”

Simon kolunu uzattı. Jessica tereddüt etti ama sonra kolunu onun kaslı koluna doladı. Simon'un ona dokunduğunda parmaklarının nasıl da şiddetle titrediğini fark etmemesi için dua ediyordu. Eğer biliyorsa bile, bildiğini fark ettirmiyordu. Simon odadan çıkan Collingsworth Dükü ve Düşesi'ni takip ederlerken, Jessica'yı kendine oldukça yakın tuttu.

Jessica cesur olacağı konusunda kendisine söz vermişti. Ardına bakmadan çıkıp gidecekti. Fakat eşiğin üzerinde son adımını atmadan önce, Jessica evine son bir kez daha bakmak için arkasına döndü. Doğduğu ev. Annesinin, babasının ve kendisinin konuşup güleştüğü, mutlu oldukları ev. İçinde bütün bir insan olarak yaşadığı zamanları hatırlayabildiği ev.

Hiddetli bir ateşli hastalığın annesini ondan koparıp aldığı ev. Hayatının en güzel ve en kötü zamanlarını yaşadığı ev. Ait olmanın ve sevilmenin nasıl bir şey olduğunu öğrendiği ev. Yalnız kalıp, sevecek kimsenin kalmamasının nasıl bir şey olduğunu öğrendiği ev.

Kapı ardından kapandığında soluğu kesildi. Jessica Northcote Kontu'nun koluna tutundu ve hayatının hatasını yapmamış olmayı dileyerek dua etti.

Herhangi bir gösteriş ya da kutlama olmadan, Londra'nın kenar semtlerinden birindeki mütevazı bir kilisede evlendiler. Kraliçenin piskoposu ve iki tane yüksek rütbeli rahibin görev aldığı nikâhta, Jessica onu zar zor taşıyan bacaklarıyla koltukların arasındaki dar geçitte yürüdü. Bir tarafında Melinda ve kendisine yakın bir yerde duran Ira ile birlikte rahibin söylediklerini dinledi, söylemesi gerekenleri doğru bir şekilde söyledi ve herkesi kont ile seve seve evlendiğine inandırmak için uygun davranışları sergiledi.

Northcote'un şahit olarak getirdiği kilise ve devlet görevlilerinin önünde durdu ve tüm kalbiyle korktuğu o adamı seveceğine, onurlandıracağına ve ona itaat edeceğine dair söz verdi.

Çok süslü bir şekilde oyulmuş ahşap mihrabın önünde diz çöktü ve henüz iyi dilekleriyle ilgili tek kelime etmemiş olan o adama tamamen güveneceğine dair yemin etti.

Simon birlikteliklerinin temsili olan yüzüğü parmağına takarken elini uzattı ve her konuda ona kendini adayacağına, henüz onu onurlandırmak adına bir defa gülümsememiş olan o adama geleceği ve hayatı konusunda güveneceğine dair söz verdi.

Simon'un elinin içine gömdüğü eliyle, onun yoğun kudretinin vücudunun her dokusuna işlemesine izin veren Jessica, onu anlam veremediği bir alevle ısıtan tuhaf sıcaklık hissi varlığının tüm parçalarında kabarmaya başladığında titrek bir nefes verdi.

Simon yalnızca bir defa bir duyarlılık, bir ilgi belirtisi gösterdi. Yeminini tekrar etmeden önce, elini kaldırdı ve parmaklarını Jessica'nın çenesinin altına yerleştirerek, kendisini görmesi için yüzünü kendine doğru çevirdi. Simon yılmaz bir istikrarla Jessica'nın bakışlarını kendi üzerinde tuttu ve onu her zaman koruyacağına dair yeminini tekrar etti. Jessica yeminler edildiği sırada bundan daha ciddi bir duruşu daha önce hiç görmediğini düşündü.

Sonra piskopos onları karı koca ilan etti.

Elini saran Simon'un elinin sıkılaştığında elinde hafif bir baskı hissedenden Jessica bakışlarını yukarı kaldırdı. Yüz yıl yaşayacak olsa bile bakışlarına karşılık veren o bakışlardaki kararsızlığı, onunla evlendiği için akıl sağlığını sorguladığını - akıl sağlığından şüphe ettiğini belirten o bakışı asla unutamazdı.

Ve sonra Simon, Jessica'yı öptü. Yüzünün neredeyse olağanüstü sıcaklığına rağmen, öpücüğü hayal edilebilecek en soğuk, en duygusuz öpücüktü.

Keşke Jessica'yı daha önce hiç öpmemiş olsaydı. Keşke Jessica o diğer öpücüğün sıcaklığını ve ateşini yaşamamış olsaydı, böylece elinde kıyaslayacak bir şey olmazdı. O zaman Simon'un dudaklarının kendi dudaklarına yaptığı hafif baskının gerçekten ne kadar eksik ve duygusuz olduğunu bilmezdi.

Ve artık bitmişti.

Birkaç dakika sonra ikisi de Northcote'un faytonunda oturmuş, Jessica'mn yeni evine doğru gidiyorlardı. Jessica şık faytonun bordo renkli deri koltuğunda arkasına yaslandı ve pence-

reden dışarı bakmak için başını yana çevirdi. Kayıtsızca yüzük parmağındaki muhteşem opal taşlı yüzüğe dokunan Jessica, içinde yükselen ve onu içten içe yiyip bitiren korkularını bastırmaya çalıştı.

Dört siyah at, Londra'nın toplu konutlarının olduğu bölgeye doğru ilerledikleri sırada faytonu bir yabancı sokaktan öbürüne doğru çekiyorlardı. Jessica artık Northcote Kontesi'ydi ve bacaklarını uzatmış, boş gözlerle ileriye bakarak onun yanında oturan adam ise onun kocasıydı. Tüm hayatı boyunca kendini hiç bu kadar yalnız hissetmemişti.

Onları karı koca olarak birbirine bağlayan yeminler dışında, Northcote Kontu ona tek kelime etmemişti. Simon, beklenmedik soruları ve onun konuşanın dudaklarını göremeyeceği şekilde arkasından yapılan yorumları engelleyerek Jessica'yı korumuştur. Kolunu Jessica'nın omzuna atmış ve sanki yıllardır yaptığı bir şeymiş gibi tebriklerini sunan herkesle yüzleşmesi için Jessica'yı onlara doğru çevirmişti. Fakat o tebrik sözcüklerini kendisi asla söylememişti.

Collingsworth Dükü de yakınlarında bekliyordu. İzliyordu. Gözü odaklanmış olduğu gelin ve damadın üzerindeydi. Özellikle damadın. Jessica kendisinden başka fark eden olup olmadığını bilmiyordu ancak Ekselanslarının yüzündeki endişe çok netti. Jessica'nın kocasıyla ilgili bir sorun vardı.

Simon faytonun içindeki koltukta hareketlendi. Kendini dikleştirdi ve Jessica'ya bakmak için gözlerini açtı. "Bu günün muhtemelen hayallerindeki düğün günü gibi olmadığını farkındayım."

"Ben hiç düğün hayali kurmadım, lordum. Hiçbir zaman evlenmeyi düşünmüyordum."

"Hayal kırıklığı yaşamadın mı yani?"

“Hayır. Yaşamadım. Anlaşmada kendi payınıza düşen kısmı tamamladınız. Soyadınızı almamdan kaynaklanan korumaya sahibim. Daha fazlasını beklemiyorum.”

“Her kadın daha fazlasını bekler.” Sırtını koltuğa iyice yasladı ve gözlerini kapattı. “Dudaklarımı okuyabilecek kadar görebiliyor musun?”

“Evet, lordum.”

“Adım Simon. Simon Warland, Northcote’un on ikinci kontu. Sen artık Leydi Northcote’sun. Northcote Kontesi.” Derin bir nefes aldı ve nefesini tuttu. Jessica onun yüzünü acıyla buruşturduğunu gördüğünü sandı.

“İyi misiniz, lordum?”

Simon başını kaldırdı ve bakışlarını Jessica’ya odakladı. Gözlerinde donuk bir bakış vardı ve Jessica onun kendisini gerçekten görebildiğinden emin değildi.

“Adım Simon.”

“İyi hissediyor musun, Simon?”

“Bu senin endişelenmen gereken bir şey değil.”

Simon başını geri yasladı ve Jessica’yı olayın dışında bırakarak gözlerini kapattı. Kendisi hakkındaki hiçbir şeyin Jessica’yı ilgilendirmesini istemediği çok belliydi.

“Vardığımızda her şey hazır olacak. Odaların hazırlandı ve çalışanların yerleşti. Evi mobilyalarla döşedim. Hatırlayacağın gibi her yer tamtakırdı ve Ekselarısları bana senin esnafla pazarlık etmeye pek alışık olmadığını söyledi. Satıcıların yaklaşmakta olan evliliğim için bana yardım etme istekleri inanılmazdı. Eğer hoşlanmadığın bir şey olursa, Sanjay ile konuş. İhtiyacın olan her şey ile ilgilenecektir.”

“Siz orada olmayacak mısınız?”

“Eğer bir şeye ihtiyacın olursa, Sanjay ile konuş.”

“Her şeyin olması gerektiği gibi olacağından şüphem yok,” dedi Jessica parmaklarını kucağında kavuştururken. “Siz ne diyorsunuz, lordum? Siz düğününüz konusunda hayal kırıklığına uğradınız mı?”

“Benim hakkımda endişelenme. Anlaşmanın sana düşen kısmı da tamamlandı. Parana sahibim ve artık babamın borçlarını kapatıp mirasımı kurtarabilirim. İki insan bir evlilikten daha ne bekleyebilir ki?”

Jessica sanki kalbine bir bıçak girmiş gibi hissetti.

Fayton duracakları yere geldiğinde yavaşlarken, Jessica sessizce bir teşekkür duası etti. Hayatında ilk defa sağır olduğu için minnet duydu. En azından kocasının sesinde olduğunu bildiği hoşnutsuzluğu duymaktan kurtuluyordu.

Kontun evine vardıklarına, fayton tarafındaki kapı açıldı ve kafasında bir sarık olan küçük, esmer tenli bir adam onları karşıladı. Öne doğru eğildi - Jessica daha önce bu kadar alçağa eğilen kimseyi görmemişti - ve vücudunu dikleştirdiğinde ise yüzünde kocaman bir gülümseme belirdi. Gülücükler saçarak bakan siyah gözler Jessica'yı esir aldı. Jessica onun gülümsemesine karşılık olarak gülümsemekten kendini alamadı.

“Gelin, küçük hanım,” dedi, faytondan çıkmasına yardım ederken. “Sanjay size yeni evinizi gösterecek.”

Tekrar konuşmadan önce yüzünü Jessica'ya çevirdi. Belli ki Jessica'nın sağırlığı hakkında bilgisi vardı.

“Tüm çalışanlarınız çoktan yerleştiler ve sizin gelmenizi bekliyorlar. Acele edin. Mükemmel aşçınız da bu mutlu günü kutlamak için pasta yapmakla meşgul.”

“Teşekkür ederim, Sanjay.” Northcote'un gelip gelmediğini kontrol etmek için arkasına döndü.

“Efendi gelecektir, küçük hanım,” dedi yüzünü Jessica'ya döndürüp yaklaştırarak. “Acele edin. Herkes bekliyor.”

Jessica hayat dolu uşağı ardından yürüyerek onu evin içine doğru takip etti. Kapıyı onlar için Hodgekiss açtı.

“Hoş geldiniz, leydim,” dedi resmi bir şekilde öne doğru eğilerek.

Martha, Beatrice ve Bayan Goodson yeni gelini tebrik etmek için sırada bekliyorlardı, Bayan Graves bile şenliğe katılmak için mutfağından koşarak çıkıp geldi. Simon içeri girdiğinde ise daha da dik durdular, tıpkı yeni komutanlarını etkilemek isteyen küçük oyuncak askerler gibiydiler.

Simon gülen suratlardan oluşan kısa sıranın önünde durdu. Başını eğerek onları kısaca selamladıktan sonra topuklarının üzerinde dönerek sarmal merdivenlerden yukarı çıktı. Tırabzamlardan tutarken parmak eklemleri beyaza dönmüştü. Jessica bu durumu fark edenlerin sadece kendisi ve Sanjay’dan ibaret olup olmadığını merak etti.

Jessica sadık hizmetkârlarıyla yüzleşmek için arkasına döndü ve yüzlerindeki hayal kırıklığı ifadesi ile karşılaştı. Vücuduna çok güçlü bir korumacılık duygusu yayıldı. Jessica yeni kocası ve çalışanları arasında bir tampon görevi göreceğine yemin etti. Simon onları asla korkutmayacak ya da değersiz hissettirmeyecekti.

Birden, bütün yüzler ona bakmak için yukarı döndü. Simon Sanjay’ın onu takip etmesi için seslenmiş olmalıydı, çünkü küçük adam yaklaşık yarım düzine kadar selam verdikten sonra merdivenlerden çıktı.

Jessica kocası ve uşağı gözden kaybolana dek bekledi, sonra yüzüne parlak bir gülücük kondurarak arkadaşlarına döndü. “Hepiniz yerleştiniz mi?” diye sordu sesini alçak tutarak.

“Evet, hanımım,” diye herkes adına cevap verdi Hodgekiss. “Her şey mükemmel. Geldiğimiz bu ev güzel bir ev. Gerçekten güzel bir ev.”

“Ve sizin için çok güzel geçişli odalar var, leydim,” diye ekledi Beatrice, bir yandan kolalı beyaz önlüğünün iki ucunu kıvrırırken. Efendilerinin aniden ayrılışını örtbas etmeye çalıştığı çok belliydi.

“Güzel,” diye cevapladı Jessica, gözlerinin arkasını ağrıtan gözyaşlarını gözlerini kırptıştırarak yok ederken. “Hazırda bir bardak çayınız yoktur değil mi, Bayan Graves?”

“Var, leydim. Ve fırından henüz çıkmış olan bir tepsi yağlı çöreğim de var.”

Bayan Goodson öne doğru hızlıca bir adım attı. “Siz daha efendinin bu sabah getirdiği o yeni koltuklardan birine oturmadan ben tepsiyi hazır ederim,” dedi mutfığa giden Bayan Graves’i takip ederken.

Jessica hızla dağılan çalışanlarını izledi, Martha dışında hepsi gitmişti. O konuşmadan önce ikisinin yalnız kalmalarını beklemişti. “Tasarımlarım nerede, Martha? Güvendeler mi?”

“Evet, leydim. Üst kattaki koridorun sonundaki odada kilitliler. İşte, anahtar burada.”

Martha cebine uzandı ve Jessica’ya ağır bir pirinç anahtar verdi.

“Oda çalışmanız için mükemmel, leydim. Geniş ve ferah, içeri temiz hava ve ışık girmesini sağlayan büyük pencereleri var. Depoda eski bir çalışma masası ile birkaç tane de sehpa bulduk ve onları sizin için o odaya yerleştirdik.”

Jessica rahat bir nefes aldı. Anahtarı kendi elinde döndürdü, onu sıkıca tutuyordu. Onun için önemli olan her şey o kapının ardında kilit altındaydı.

“Teşekkür ederim, Martha.” Jessica anahtarı güvende olacağı yere, cebine yerleştirdi. “Her şey gerçekten yolunda mı?” diye soru Jessica, dürüst bir cevap alacağını biliyordu.

“Evet, leydim. Efendi her şeyle ilgilendi ve uşağı Sanjay da çok yardımcı oldu.”

Jessica derin bir oh çekti. “O zaman belki de ben çayımı içtikten ve bir şeyler yedikten sonra yeni evimizi turlayabiliriz,” dedi hissettiğinden daha iyimser görünmeye çalışarak.

“Benim için bir zevk olur. Burası çok güzel bir ev.” Martha yüzünde kocaman bir gülümsemeyle çizim odasına giden yolda Jessica’ya öncülük etti. Kapıyı ardına dek açtı ve Jessica içeri girerken geride durdu.

Jessica geniş, ferah odanın içine bir adım attı ve bir anda durdu. Boğazında yutkunamadığı bir yumru oluştu. Oda kendi evindeki çizim odasının aynısıydı. Eğer bir fark varsa bile, Jessica o farkı göremiyordu. Farklı yerleştirilmiş bir sandalye ya da olması gereken yerde olmayan bir sehpa bile yoktu. Jessica’nın eski evinde bıraktığı çizim odasının son hâlinin bir kopyası gibiydi.

Birbirine bakan iki uyumlu koltuk odanın bir kenarındaydı ve iki koltuk arasındaki zeminde geniş ve oval bir halı bulunuyordu. Halının üzerindeki desen bile aynı görünüyordu.

Rahat bir pencere önü koltuğu bahçeye bakan pencerenin altına yerleştirilmişti ve ufak bir yazı masası da terasa çıkan çift kapının yanında duruyordu.

Çiçekler bile eski evinde sahip olduklarından farksızdı ve sanki birisi odasının haritasından bakmış gibi aynı noktalara yerleştirilmişlerdi.

“Bunu kim yaptı?” diye sordu Martha’ya Jessica.

“Efendi yaptı, leydim. Biz vardığımızda bu oda çoktan bu şekilde ayarlanmıştı. Sanjay Northcote Kontu’nun sizin evinizde gibi hissetmenizi istediğini söyledi. Odanın tıpkı diğer evde bıraktığınız oda gibi olması konusunda çok sıkı talimatlar vermiş.”

Jessica odanın bir tarafından öbür tarafına doğru yürüdü. Bu nezaketten tuhaf bir şekilde çok etkilenmişti. Bu mükemmeldi.

“Ben çayınızı getireyim, leydim,” dedi Martha ve odadan sessizce ayrıldı. Jessica düşünceleri ile baş başa kalmıştı.

Evde de sık sık yaptığı gibi pencere önü koltuğuna oturdu ve bahçeye baktı. Tanrı Jessica’nın yardımcısı olsun, ancak adam başlı başına bir çelişkiydi. Mesafeli ve soğuk, ancak nazik ve düşünceliydi. Jessica onun kendisi için önemli biri hâline gelmesine izin veremezdi. Ona sadece zorunlu olduğu derecede güvenilecekti. Ona sadece Jessica’yı üvey kardeşinden koruyacağı konusunda bel bağlayacaktı.

Ona daha ileri seviyelerde güvenmek Jessica’nın bedelini ödeyemeyeceği bir zayıflıktı.

8. Bölüm

Jessica pelerininin kapüşonunu başına geçirerek siyah gece ve sert yağmurun içinden geçerek onu bekleyen faytona doğru koştu. Hodgekiss faytonun kapısını onun için açık tuttu ve Jessica faytona tırmanırken, materyal örneklerinin içinde bulunduğu paketi kuru kalmasını sağlamak için sıkıca kavradı. Rahat bir nefes alan Jessica yumuşak deri koltuğa çöktü ve değerli paketi ile Madam Lamont'a sattığı iki tasarımın ücretini barındıran el çantasını da yerleştirdi.

Jessica Londra'nın en ünlü elbise tasarımcılarından biriyle buluşmak için Black Boar Inn'e gittiğinden beri, bahar havası hafif puslu bir hâlden şiddetli sağanak yağışlara dönüşmüştü. Ancak bunun bir önemi yoktu. Sert hava ve saatin geç olması seyahat etmesini daha güvenli hâle getiriyordu. Karanlık Jessica'nın kimliğini örtüyor ve böylece o da kimliği keşfedilmeden işlerini idare edebiliyordu.

Gözlerini kapattı ve Northcote Kontu'nu Stratmore balosunda ilk görüşünden sonraki haftada tüm yaşananları zihninde topladı. Hayatı mümkün olabileceğini asla düşünmediği şekilde değişmişti.

Jessica, düğünün gerçekten yaşandığına dair tek kanıt olan,

yüzük parmağındaki opal taşlı yüzüğe dokundu. Yüzük yapay ve ağır bir his veriyordu. Onu hapsediyor gibiydi.

Ellerini elbisesinin pilelerinin altına soktu. Evliliği hakkındaki çirkin gerçekle yüzleşmek istemiyordu. Kontun kedisine soyadını vermesi için ona servetiyle şantaj yapmıştı. Ve kont da paraya muhtaç olduğu için, Jessica'yı asla karısı olarak görmeye niyeti olmadığı hâlde onun teklifini kabul etmişti.

Dünkü evlilik törenlerinden sonraki soğukluğu ve ayrıca Jessica'ya eşlik etmek için üçüncü kattaki kutsal odasından hiç ayrılmamış olması kontun duygularını açıkça belli ediyordu.

Kocası belli ki sağır bir kadını karısı olarak aldığı gerçeğiyle uzlaşmaya varamamıştı.

Jessica şarap rengi kadife el çantasını sıkıca kavradı ve bugün sattığı iki tasarımı ile tasarlaması için sipariş edilen üç diğer elbiseyi düşündü. Hayatı her zamanki gibi devam edebilirdi. Tasarım ve kreasyonlarına, her zamanki gibi balolara katılma özgürlüğüne ve bu akşamki gibi Madam Lamont ile buluşma şansına sahip olabilirdi. Ve üvey kardeşine karşı güvenliğe de.

Kalbi duracak gibi oldu. Kocasının Jessica ile ilgili hiçbir şey ile ilgilenmek istemediği gerçeğinin önem arz etmesine izin veremezdi. İkisi birbirlerinden mümkün olduğunca kaçınan, diğer kişiyi kapsamayan kendi hayatlarına devam etmekten memnuniyet duyan ve aynı çatı altında aynı yaşam alanını paylaşan iki ayrı kişiydi.

Jessica onu yüzeye çıkmakla tehdit eden her türlü pişmanlık işaretini sağlıklı bir kararlılık düzeyiyle sildi. Hayattan daha fazlasını ummamayı öğreneli çok olmuştu.

Fayton yeni evinin önünde durdu ve Jessica paketlerini topladı, sonra da Hodgekiss'in eve ulaşana kadar onun üzerinde tuttuğu şemsiyenin altında koştu.

Islak pelerinini çıkardı ve onu uşağa verdi, sonra Hodgekiss kolunu uzattığında durakladı.

Jessica başını şaşkınlıkla ona doğru çevirdi ve sonra yukarıdaki balkona doğru bakan, şaşkınlıkla kocaman açılmış gözlerindeki korku dolu bakışlarını takip etti.

Kocası gözlerindeki karanlık ve korkutucu bakışlarıyla yukarıdan öfkeli bir şekilde onlara bakıyordu. Yüzü bembeyazdı, şamdandaki mumların belli belirsiz ışığında daha hayaletimsi bir görüntü sergiliyordu. Alnına düşmüş olan bir tutam siyah saç onun daha tehlikeli görünmesine neden oluyordu. Yataktan az önce çıktığı çok belliydi ve yorgun görüntüsü bir an önce yatağına geri dönmesi gerektiğini gösteriyordu. Maalesef, aklında başka fikirler olduğu çok açıktı.

Jessica, onun gözlerinde gördüğü öfkeden yola çıkarak, konunun bu yapıları onaylamayan bir öfke rüzgârıyla onların üzerinde bir fırtına gibi çökmek için daha fazla bir teşviğe ihtiyaç duymayacağından korkuyordu.

“Hangi cehennemdeydin?”

Jessica onun bu soruyu sorarken kükrediğini biliyordu. Yüzü aşırı bir kırmızıya büründü ve alnındaki terin parlaklığı bu mesafeden bile görülebiliyordu.

“Neredeydin?” diye sordu tekrar.

“Dışarıda,” diye cevapladı, öfkesini böyle sergilemesine sinirlenmişti.

“Saatin kaç olduğundan haberin var mı?”

Jessica ona baktı, damarlarındaki kan neredeyse kaynama noktasındaydı. Evlendiklerinde bile onu görmezden gelen adam, şimdi sanki Jessica’nın ne yaptığını umursamaya hakkı varmış gibi onu sorguya çekiyordu. “Evet, lordum. Gece yarısını biraz geçiyor.”

“Kiminle buluşmaya gittin?”

Jessica hemen söyleyecek bir şeyler düşündü. Ona gerçeği söyleyemezdi. Madam Lamont ile buluşmalarından onun haberi olmamalıydı.

“Kimdi o adam?”

Jessica o tahta tırabzanları kavrarken ortaya çıkan beyaz parmak eklemlerine baktı. Ona böyle bir soru sorduğuna inanamıyordu. “Adam mı? Ben sadece dolaşmak için çıkmıştım.”

“Bu saatte mi?”

Simon tekrar sarsıldı ve tam Jessica onun tırabzanlarda aşağı yuvarlanacağını düşünürken kendini topladı.

“Evet. Gündüzleri çıkmıyorum.”

“Yüce Tanrım. Sen de mi delisin?”

Jessica güçlkle yutkundu ve merdivenlerden yukarı koşarak onu tokatlama güdüsüyle savaştı. “Belki de, lordum. Ancak eğer sorgulamaya kalkarsam, bu kaba tavırlarınız ve talepkâr sorgularınız sizin akıl sağlığınız adına çok az güvence veriyor.”

Çenesindeki kasların gerildiğini görebiliyordu ve onun kendisinden bu kadar uzakta olmasına minnettardı.

“Sana neler olabilirdi farkında değil misin? Gecenin bu saatinde dışarıdayken güvende değilsin.”

Jessica bir an duraksadı. Ona neyi yapıp neyi yapamayacağını söylemeye nasıl cesaret edebiliyordu? “Kendi kendime bakmak konusunda oldukça kabiliyetliyim. Bunu yıllarca yaptım.”

“Lanet olsun, kadın. Tam bir aptalsın.” Derin bir nefes aldı, sonra yeniden sarsıldı. “Bir daha iznim olmadan bu evden ayrılmayacaksın. Yasaklıyorum. Anlaşıldı mı?”

Jessica kocasının böyle bir talepte bulunduğuna inanamayarak ona baktı. Buna izin vermeyecekti. İzin veremezdi. Kocasını bile olsa, hiç kimse onun evden dışarı çıkmasına izin vermeme

hakkına sahip değildi. Kollarını kavuşturdu ve söyleyeceklerini saygılı ve net bir şekilde söyledi. “Çok iyi anlaşıldı, lordum. Ne yazık ki bu kabul edilemez bir talep.”

Simon tahta tırabzana yumruk attı ve Jessica tam yanında duran Hodgekiss’in yerinden sıçradığını fark etti.

“Hodgekiss, evin hanımını odasına götür ve bu gece evden tekrar ayrılmayacağından emin ol.”

Jessica tam uşağın dudaklarının oldukça itaatkâr bir şekilde, “Pekâlâ, lordum,” dediğini görebilecek zamanda yüzünü uşağa döndü.

Sonra tekrar balkona doğru baktı. Kocasının talepleri henüz bitmemişti.

“Sanyaj. Sanjay!”

Son iki gündür Jessica’nın her ihtiyacını karşılamasına yardımcı olan küçük, esmer tenli adam karanlıkların içinden koşarak gelerek iki defa öne doğru eğildi ve Simon’un talimatlarını bekledi.

“Onu odasına kilitlemen bile gerekse umurumda değil. Karım bir daha benim iznim olmadan bu evden ayrılmayacak. Bu konuyla ilgilen.”

“Tabii, efendim,” diye cevapladı Sanjay.

Jessica daha itiraz edemeden, kocası sırtını dönerek onunla ilişkisini kesti. Açık balkonda, destek almak için bir eliyle tırabzanlara tutunarak yürüdü ve ardından üçüncü kata çıkan merdivenlerden çıkarak gözden kayboldu. Sanjay, efendisi tırabzanı tutarak duraksadığında ve ardından merdivenin ilk basamağına çıkarken adımları tökezlediğinde, ona doğru uzanarak arkasından takip etti, ancak ona hiç dokunmadı.

Jessica Sanjay’ın yüzündeki endişeli ifadeyi fark etti ama Sanjay, Northcote sarsıldığında ellerini geri çekti ve yolu yardım almadan yürümesine izin verdi.

Birkaç dakika sonra Sanjay merdivenlerden aceleyle indi ve Jessica'nın yanına gelip durdu. Öbür yanında ise Hodgekiss duruyordu. Kahretsin!

Jessica ayağını yere vurdu ve önce Simon'un uşağına döndü. "Beni bir odaya kilitleyemeyecek," dedi öfkeyle. "Hiç kimse bana kendi evimden dışarı çıkıp çıkamayacağını söyleyemez. Hiç kimse."

"Efendi sizi bir odaya kapatmak istemiyor, küçük hanım. O sadece güvende olmanızı istiyor."

"Hayır. O bana güvenmiyor."

"Efendi başınıza bir şey gelmesini istemiyor. Hepsi bu."

Sanjay Jessica'nın yüzünü görebileceğinden emin olarak merdivenlere doğru geri bir adım attı.

"Gelin sizi odanıza götüreyim, küçük hanım. Sabah her şey daha iyi olacak."

Jessica materyal örneklerinin bulunduğu paketi Sanjay'ın elinden aldı ve yanından bir rüzgâr gibi geçti. Kocasının emirlerine uymak istediğinden değildi, ancak o kadar kızgın, bıkkın ve yorgun hissediyordu ki uşağının önünde kont ile evlenmiş olduğuna ne kadar pişman olduğunu bağıra bağıra söylemek gibi, sabah olduğunda yapmamış olmayı dileyeceği şeyler yapmanın eşiğinde olduğu için yatağına gidecekti.

Yatak odasına geldiğinde odasının kapısını elinden geldiği kadar sert bir şekilde kapattı. Kapı kapandığında çıkan gürültüyü kendisi duyamasa da en azından kocası duyabiliyordu. Bu şekilde Jessica'yı sinirlendirdiğinin farkında olacaktı.

Jessica kendisini yatağa hazırladı ve yataktaki örtülerin arasında kıvrandı. Orada yastık yerine kocasının yüzünün olmasını dileyerek yastığını yumrukladı.

Kendi evinde bir tutsak olmayacaktı. Kocasını onu dışarı çıkarmaktan ve kiminle isterse onunla görüşmekten alıkoyamayacaktı.

Jessica buna izin vermeyecekti.

Jessica Northcote ile yaşanılanları unutmaya çalışarak yatağında bir o yana bir bu yana dönüp durdu. Ona evde kalması emrini verirken kendini ne sanıyordu? Kocasının kendisine bu gibi emirler vermesine izin verirse lanetlenirdi. Onunla bu yüzden evlenmemişti. Sadece soyadını istemişti, onu kontrol etmeye çalışan egemenliğini değil.

Tekrar gözlerini kapattı ama bunun bir işe yaramayacağını biliyordu. Öfkeli bir şekilde iç çektikten sonra örtüleri bir kenara fırlattı ve uyumaya çalışmaktan vazgeçti. Sabahlığını giyerek odasından koridora çıktı. Belki bir bardak sıcak süt sinirlerini yatıştırmasına yardımcı olabilirdi.

Evliliğinin pek de planladığı gibi bir sonuç vermediğini fark etmesinin verdiği rahatsızlığı gideremiyordu. Kocasından tarafından bu eve hapsedilmesinin, üvey kardeşinin onu bir akıl hastanesinde kilit altında tutmasından pek de bir farkı yoktu. İkisinin de yaşanmasına izin veremezdi.

Elindeki mumu biraz daha yukarı kaldırdı ve aşağıdaki geniş salona bakan açık holde yürüdü. Şimdiye kadar gördükleri arasında en büyüğü olan süslü oymalı avize Jessica'nın tam üstünde, kubbe şeklindeki tavandan aşağıya sarkıyordu. Ona şimşekleri hatırlatan dar kesimli karo şekilli camlar gün içinde güneşin odayı aydınlatmasını sağlıyorken, geceleri ise yıldızların Jessica'ya yukarıdan göz kırpmasına olanak tanıyordu. Bu geceki manzara muhteşemdi.

Birbirine uyumlu iki merdiven ikinci kata doğru kıvrılıyor, sol taraftaki merdiven ise üçüncü kata çıkıyordu. Çalışanları mutfağın arka tarafındaki birinci kata yerleştiklerine göre, bildiği kadarıyla bu merdiven kocasının kendi odalarına çıkması dışında kullanılmıyordu.

Jessica yukarı baktı ve bir taraftan bir elindeki mumu sıkıca tutarken, diğer eliyle de sağlam meşe ağacından yapılmış tırabzanlara tutunarak merdivenlerden aşağıya doğru birkaç adım attı.

Daha aşağıdaki geniş salona ulaşmadan, titrek mum ışığında hareket eden bir gölge gördü ve durdu. Omuzlarını dikleştirdi ve ikinci bir harareti raunt için kendini hazırladı. Kocasının ona uşaklarından biriymiş gibi emirler yağdıramayacağını bilmesi gerekiyordu. Jessica'nın hayatını istediği gibi yaşayacağını daha en baştan bilmesi gerekiyordu.

Jessica ışığın daha da parlaklaşmasını izleyerek sarsılmaz bir kararlılıkla merdivenlerin ortasında durdu. Sanjay elinde üzerinde sıcak bir sıvıyla dolu, buharı tüten bardaklar ve bir su sürahesi olan bir tepsi ile ortaya çıktığında Jessica'nın ciğerlerindeki oksijen boşaldı. Jessica'nın orada olduğunu fark etmeyerek merdivenlerden çıkarken bir şeyler mırıldanıyordu ve Jessica da onun söylediklerinden bir anlam çıkarmaya çalışarak onu izledi. Anlayabildiği birkaç kelime nefesinin boğazında düğümlenmesine sebep oldu.

"Humma. Ifrit humma."

Bir parçası oradan koşarak uzaklaşmak istedi. Hummanın neler yapabileceğini, bir insanın hayatını nasıl alt üst edebileceğini biliyordu. Midesinin derinliklerinde oluşan düğüm kaburgalarına vurdu ve Jessica kocasının ellerine dokunduğunda teninin ne kadar sıcak olduğunu hatırladı. Gözlerini kapattı ve loş karanlığın kulaklarına vurmasına izin verdi. Duyduğu şey Simon'un sesi-

di. Jessica Simon'un yardım isteyen sessiz ılığını dşncelelerinden uzaklaştırmak için başını salladı.

Sanjay merdivenlerden çıkarken yukarı baktı ve anlık bir bo-calama yaşadı. Elindeki tepsi sallandı.

“Ah, küçük hanım,” dedi, korktuğu oldukça belliydi. “Orada olduğunuzu fark etmedim. Başka şeyler düşünüyordum.”

Jessica yüzündeki endişeyi gizledi. “Elindekiler efendin için mi?”

“Evet, küçük hanım.”

“Bardakların içinde ne var, Sanjay?”

Sanjay söyleyecek bir şeyler düşünürken gözleri bir noktadan başka bir noktaya kayıyordu. “Efendinin onu ısıtacak bir şeylere ihtiyacı var, küçük hanım. Biraz şmş de.”

Jessica bardaklara ve soğuk su dolu kaba baktı. “O hasta, değil mi?”

“Sizin endişe etmeniz gereken bir durum yok, küçük hanım. Sanjay her şeyi halledecek.”

Northcote'un sadık uşağı elinde tuttuğu tepsiyi diğer elinde alırken Jessica onu izledi. Sanjay'ın yüzündeki endişe gün gibi ortadaydı.

“Artık gitmeliyim, küçük hanım. Siz de yatağınıza geri dnn. Sanjay efendi ile ilgilenecek.”

Jessica Sanjay'ın hızla yanından geçerek üçüncü kata çıkan merdivenlerden yukarı çıkmasını izledi. Northcote'un solgun yüzü, titreyen elleri ve alev alev yanan teninden oluşan tablo gözünün önüne geldi ve başka bir yardım çığlığı daha Jessica'nın kafasının içinde yankılandı. Bu onun sesiydi. Onun acısıydı. Jessica onu ruhunun en derinliklerinde duyabiliyordu. ğrenmek istemese de, sorunun ne olduğunu öğrenene dek uyumayacaktı.

Jessica dikkatli bir şekilde merdivenlerden çıktı ve altından

hafif bir ışık süzülen kapıyı gördüğü koridora girdi. Yavaşça, dikkatlice kapı mandalını kaldırdı ve içeri baktı. Sanjay yatağın yanındaki küçük bir iskemleye oturmuş, az önce getirdiği soğuk suyun içinde bir bez parçası ıslatıyordu. Jessica yatağın içinde kesik kesik sarsılmalar yaşayan adamın kocası olduğunu daha ona bakmadan anladı.

Bir anlığına olduğu yere çakılı kaldı. Nefes alamadı. Sanjay sanki onun varlığını hissetmiş gibi, yüzleşmek için Jessica'ya döndü.

“Ah, küçük hanım. Buraya gelmemeliydiniz. Efendi onu bu hâldeyken görmenizi istemiyor.”

Jessica odanın içine doğru bir adım attı ve kapıyı kapattı. Aradaki mesafeyi aşır Sanjay'ın olduğu noktaya gitti ve yukarıdan yatakta yatan adama baktı.

Vücudunun her santimi ter ile kaplıydı, hırçın bir nehir gibi süzülen sular yüzünden boynuna akıyor ve kocasının çıplak göğsünden çekip durduğu ince çarşafa sızıyordu. Omuzlarındaki ve gövdesindeki siyah tüyler teniyle bütünleşmiş durumdayken, bir tutam siyah saç da alnına yapışmıştı.

Simon kollarına vurarak, Jessica'nın kendi rahatsızlığından hatırladığı görünmez ifritlerle savaşarak, yatakta bir ileri bir geri giderek kıvranıyordu. Jessica bez parçasını Sanjay'ın elinden aldı ve onu soğuk suya batırdıktan sonra Northcote'un ateşler içindeki alnına yerleştirdi. Elini onun yanağına değdirdi, sonra da elini tuttu. “Ne kadar süredir bu durumda?”

“Dün eve döndüğünden beri ve daha da kötüye gidiyor.”

“Bir doktor çağırmalıyız,” dedi, Sanjay'ın neden bir şey söylemediğini merak ederek. “O yanıyor.”

“Hayır, küçük hanım. Doktor bizim yaptığımızdan daha fazlasını yapamayacaktır.”

“Nereden biliyorsun? Efendini görmek için bir doktor geldi mi?”

“Evet, küçük hanım. Birçok kez.”

Jessica bez parçasını tekrar yıkadı ve kocasının alnına yerleştirdi, sonra başka bir ıslak bez alarak vücudunun açıkta kalan yerlerindeki teri sildi. “Ve yapabileceği hiçbir şey yok muydu?” Cevap verdiği sırada Sanjay’ın yüzünü görebilecek şekilde başını kaldırdı.

Sanjay kafasını olumsuz anlamda salladı. “Sıtma hastalığı var. Çoğu zaman güçlüdür, hastalığı uzakta tutmayı başarır ancak bazen şeytani ruhlar o kadar güçlü saldırıyorlar ki onlara karşılık veremiyor.”

“Hastalık ne kadar sürüyor?”

“Üç gün. Belki dört. Bu seferki oldukça kötü.”

Jessica parmaklarını Simon’un yanağına değdirdi. Çok sıcaktı. Çok çok sıcak. “Onun için ne yapabiliriz?”

“Çok su içmesini sağlamalıyız, küçük hanım. Çok, çok fazla. Bir de bu bardaktaki özel sıvıdan içirmeliyiz. Hepsini içmeli.”

“Nedir o?”

“İngiliz doktor buna kunin diyor. Efendinin iyileşmesine yardımcı olacağını söylüyor.”

Jessica bardağı aldı. “Bana yardım et.”

Sanjay yatağın diğer tarafına koştı ve Northcote’un kafasını kaldırdı. “Efendi bunu yapmanızı hiç istemezdi, küçük hanım.”

“Efendi bunu hiç bilmeyecek. Ayrıca zaten beni durduramayacak kadar hasta.”

“Bence bundan hoşlanmayacak.”

“O konuda endişelenme. Sadece bana yardım et.”

Sanjay Simon’un başını tuttu ve Jessica Northcote’un çenesine bastırıldığında, Simon ağzını açtı ve sıvının birazını içti.

Bu şekilde dört defa içirince bardak boşalmıştı. Simon'un başını yastığa koydukları sırada, Simon hemen örtülere uzandı ve onları üzerinden attı. Vücudunun daha alt kısımları açığa çıkmadan Sanjay örtüyü yakaladı, ancak Jessica'nın gördükleri nefesini kesmeye yetmişti.

Bir kolunun altından vücudunun diğer tarafındaki bel kısmının altına kadar uzanan geniş, çirkin bir yara izi vardı. Sanjay onu Jessica'dan gizlemek için örtüyü geri örtmeye çalıştı ancak Jessica elini uzattı ve onu durdurdu.

"Bu nasıl oldu?" diye fısıldadı Sanjay'ın yüzüne bakarak.

"Bu Hindistan'da oldu, küçük hanım. Çok uzun zaman önce. Bu yara onu neredeyse öldürecekti. Bu olduğu zaman sıtma hastalığına yakalandı."

"Ama... nasıl? Bunu ona kim yaptı?"

Sanjay örtüyü tekrar Northcote Kontu'nun üzerine örttü ve sonra Jessica'ya baktı. Yüzündeki ifade çok okunaksızdı. "Hazır olduğu zaman efendi size söyleyecektir."

Jessica Simon'a tekrar baktı ve başka bir bezi yıkamak için arkasını döndü.

Titremeler başladığında yüzündeki ter damlalarını daha yeni silmişti. Sert, şiddetli titremeler vücudunu mahvediyor, tüm yatağın da titremesine neden oluyordu.

Sanjay'ın Jessica'ya Northcote'u örtmesi için uzattığı bataniyelerin ardı arkası kesilmiyor, Jessica örtülerin kenarlarını Simon'un geniş omuzlarının ve uzun gövdesinin etrafına sarıyor, dar belinin ve kalçalarının, daha sonra da kaslı bacaklarının altına olabildiğince sokuşturmaya çalışıyordu. Fakat Jessica, Simon debelenerek örtüleri vücudundan çekip yerlere fırlatana kadar sadece bir noktayı ancak örtebilmiş oluyordu.

Jessica kendisine sonsuzluk gibi gelen, birbirini kovalayan saatler boyunca Simon'un yanı başında oturdu.

Güneş doğdu ve bulutlardan oluşan bir duvarın arkasında battı. Jessica bütün bir gün ve o günü bir sonraki güne bağlayan gece boyunca, hastalık Simon'un vücudunu terler içinde bıraktığında onu soğuk, ıslak bezlerle yıkadı ve titremeler vücuduna hâkim olduğunda ise Sanjay'ın kendisine uzattığı sıcak battaniyelerle Simon'un üzerini örttü. O Northcote'un ateşini düşürmeye ve titrediğinde de onu ısıtmaya çalıştığı sırada, Sanjay da kendisine ve Jessica'ya bir zarar gelmemesi için Simon'un sağa sola savurduğu ellerini tutmaya çalışıyordu. Simon, ara sıra söylediği tek kelimeler dışında, Jessica'nın anlama girişiminde bile bulunamadığı yarım cümleler hâlinde bazı şeyler mırıldanıyordu.

İkinci gün, güneş gökyüzünde iyice yükseldiği sırada Simon derin bir nefes aldı ve huzurlu bir uykuya daldı.

Jessica eliyle onun alnına dokundu ve serin tenini hissetti, ardından yumruk yaptığı elini içinde derinlerden bir yerden dışarıya fırlamak isteyen mutluluk çığlığını engellemek için ağzına götürdü.

Simon'un yatağının başında oturdu ve yanağından süzülen tek damla gözyaşını sildi. Vücudunun her santimi ağrıyordu ve Jessica boynuna doğru uzanan acı içindeki kaslarının yanmasını azaltmak için omuzlarını esnetti, ardından Sanjay'ın duygu dolu gözlerine baktı. "Hastalık geçti artık, Sanjay. Sanırım efendin şimdi biraz uyuyacak."

"Hastalık bu defa çok kötüydü, küçük hanım. Her zamankinden daha çok endişelendim."

Jessica Northcote'un göğsünü kaplayan örtüleri düzeltti, sonra da Sanjay'ın yüzünü kaplayan derin çizgilere baktı. "Dinlemen gerek, Sanjay. Sen uyurken ben onun yanında otururum."

"Buna izin veremem, küçük hanım. Efendi ona göz kulak olmak için buraya gelmiş olmanızdan hoşlanmayacaktır."

“Efendinin bundan hiç haberi olmayacak. Ayrıca, bir süre onun yanında kalmak istiyorum. Eğer uyanacak gibi olursa seni hemen çağırırım.”

Sanjay’ın yüzünü hafif bir gülümseme kapladı. “Pekâlâ, küçük hanım. Ben dinlenirken siz efendi ile oturabilirsiniz. Dinlenmem uzun sürmeyecektir.”

“Ve Bayan Graves’e sana yiyecek bir şeyler hazırlamasını söyle.”

“Tamam, küçük hanım. Teşekkür ederim, küçük hanım.”

Sanjay öne doğru birkaç defa eğilip onu selamladı ve Jessica’nın arkasına doğru yürüdü. Jessica onu takip edebilmek için sandalyesini döndürdü. “Sarah kim, Sanjay?”

“Sarai, küçük hanım.”

“Efendinin Hindistan’dayken tanıdığı birisi miydi?”

“Evet.”

Kendini tutamayarak, “Efendin onunla çok ilgilenir miydi?” diye sordu.

“Evet, küçük hanım. Efendi ona oldukça düşküncü.”

Jessica “Anlıyorum,” diye fısıldadıktan sonra yatakta huzur içinde uyuyan adama baktı. Arkasını döndüğünde ise odada yalnız olduğunu fark etti. Üç gün önce kocası olan adamla baş başaydı. Yavru bir kedi gibi zayıf bir hâldeyken bile Jessica’nın kalbinin göğsünden çıkacak gibi çarpmasına ve teninin ürpermesine neden olan adamla. Hindistan’dayken Sarai adlı birini sevmiş ve onu kaybetmiş olan adamla.

Jessica yorgun vücuduyla Simon’un yatağının yanındaki koltuğa uzandı ve onun düzgün yüz hatlarını inceledi. Titreyen elleriyle Simon’un alnına düşmüş olan bir tutam saçla uzandı. O anda, tereddütlü bir şekilde hareket ederek aşağılara, belirgin ve düzgün şekilliyanak kemiklerinden, yumuşak parmak derisine

batan sıkı ve düzensiz sakalına, sonra da çenesinin katı ve güçlü kenarlarına doğru indi.

Ona dokunmak karnının derinliklerinde ateşlenen ve yükselen garip bir sıcaklığa neden olarak, vücuduna binlerce parlak, kayan yıldızın yayılmasına neden oldu. Uyuduğu sırada ona dokunmak, içinde kafasını karıştıran sayısız his uyandırdı. Daha önce hiçbir adama dokunmamıştı. Teninin onun tenine değmesinin vücudunda her bölgeye yayılan böylesine yoğun bir sıcaklığa sebep olabildiğine inanamıyordu.

Jessica elini Simon'un yüzünden çekti ve aşağıya, göğsünü kaplayan koyu tüy tutamlarına götürdü. Gömleğinin altından görünen o esmer üçgene, ona dokunmak isteyerek kaç defa bakalmıştı? Hatırlayabildiğinden çok daha fazla.

Birkaç titreşim nefesin ardından, Jessica elini tekrar onun göğsüne bastırdı. Dikkatli bir şekilde parmaklarını yukarı doğru götürdü ve iki parmağını boynundaki boşluğa yerleştirerek kalbinin düzenli atışlarını hissetti.

Jessica ellerini yavaşça onun sert omuzlarına, oradan da şişkin kol kaslarına doğru kaydırdı. Simon, Jessica ona böyle bakarken çok güzeldi. Elini en sonunda Simon'un örtülerin üzerinde duran elinin üzerine yerleştirdi.

Kendi soluk teniyle onun esmer tenini karşılaştırdı ve elini onun elinin altına yerleştirdi. Elleri ve avuç içleri birbirine değerken, birinin sıcaklığı öbürüne geçiyordu. Parmaklarını onun parmaklarına geçirdi ve bunun verdiği hisse hayran kaldı. Kocaman elinin yanında Jessica'nın eli ufakık kaldı ve sonra Jessica, tuhaf ve güçlü bir kudretin vücuduna sızdığını hissetti. Daha önce hiç hissetmediği bir şey ve onsuz kalmayı istemediği bir güçtü.

Simon kıpırdadı, başını diğer tarafa doğru atarken, Jessi-

ca'nın elini koparırcasına sıkıyordu. "Sarai? Sarai? Ah Tanrım, hayır."

"Şşşhh," diye fısıldadı Jessica Simon'un kulağına, yanağını onun yüzüne bastırıyordu. "Her şey yolunda, Simon. Her şey yolunda."

Jessica'nın yanağının altında rahatlayan Simon, Jessica'nın elini sıkıca tuttuğu elini gevşetiyor, hızlanan nefes düzeni yavaşlıyordu. Bir süreliğine huzurluydu.

Jessica tekrar Simon'un yüzünü ve göğsünü yıkadı ve yatağın kenarına oturdu, terlik giydiği ayaklarını sıcak tutmak için altına çekti ve Simon'un eli Jessica'nın kucağında duruyordu, çünkü Jessica onu bırakamamıştı. Yüzünün keskin hatlarına baktı. Kesinlikle mükemmeldi. Ve uyurken hiç de Jessica'ya kızgın ya da hayal kırıklığına uğramış gibi görünmüyordu.

Daha önce paylaştıkları tek öpücüğü hatırlayarak, Simon'un parmaklarını ağzına doğru götürdü ve dudaklarını onun tenine bastırdı.

"Soğuk... Çok... Soğuk."

Simon şiddetli bir şekilde titredi ve Jessica örtüleri onun etrafına iyice sardı. Onu sıcak tutması gerekiyordu. Jessica bir an tereddüt etti, ardından Simon uyuduğu sırada onun bir elini kendi göğsüne bastırarak yanına uzandı.

Gözlerini açtığı anda güneş gökyüzünün yükseklerinde asılı duruyordu. Ağır bir mavi battaniye ikisinin de üzerini örtecek şekilde serilmiş ve Simon bir kolunu onu kendine yakın tutacak şekilde Jessica'nın omzuna sarmıştı. Jessica'nın eli Simon'un

çıplak karnı üzerine kıvrılmışken, başı ise onun göğsünün üzerinde olabilecek en uygunsuz biçimde duruyordu. Simon'un göğsünün düzenli bir şekilde inip kalkıyor olması Jessica'nın tüm vücudunu yatıştırdı.

Jessica onu rahatsız etmeyeceğinden emin olarak dikkatlice yataktan çıktı ve örtüleri onun etrafına yeniden sarmaladı. Elini onun alnına götürdü ve alnının soğukluğunu hissedince rahat bir nefes aldı. Arkasını döndüğünde Sanjay'ın köşede oturarak onu izlediğini gördü. Parmağını dudaklarına bastırarak, parmak uçlarında kapıya doğru yürüdü.

“Sanırım o artık iyi olacak, Sanjay.”

“Küçük hanım oldukça cesurlar. İblis humma bu sefer çok güçlüydü. Korkup kaçmadığınız için çok minnettarım. Efendinin size gerçekten ihtiyacı vardı. Sizin burada olduğunuzun farkında olmasa bile.”

“Ben artık gitmeliyim,” dedi Jessica esmer tenli adamın yüzüne bakarak. Adamın gözlerinde anlayış ifadesi vardı - çok fazla anlayış. “Bir şeye ihtiyacın olursa beni çağır.”

“Tabii, küçük hanım. Ancak bu seferlik, efendiye sizin burada bulunduğunuzu söylemeyeceğiz.”

Jessica başını salladı. “Bilmesine gerek yok.”

Jessica derin bir nefes aldı ve hızlıca odasına geri döndü. Simon'un onun hastalığını gördüğünü bilmesine asla izin vermeyecekti. Oldukça gururlu biriydi; Jessica'nın onu o şekilde gördüğünü bilmek istemezdi, ya da Jessica'nın onun yanında yattığını ve ona samimi bir şekilde sarıldığını da. Bu eşit derecede utanç verici olurdu. Her ikisi için de.

9. Bölüm

Jessica şeftali rengi şifon kumaşı fıstık yeşili ipek kumaşın yanına yerleştirdi ve geri çekilip baktı. Hayır. Hâlâ bir sorun vardı. Daha fazla renge ihtiyacı vardı.

Kumaşı gitgide büyüyen kenara atılmış kumaşlar yığınının üzerine fırlattı ve zümrüt yeşili rengindeki saten bir kumaşa uzandı. Kumaşları yan yana dizdikten sonra sonucu görmek için geri çekildi. Beklenmedik bir heyecan dalgası tüm vücuduna yayıldı. Evet. Evet! Ne zaman mükemmel bir tasarımı tamamlasa ya da mükemmel eşleşmeyi bulsa hissettiği o gurur dalgası Jessica'da odanın içinde dans etme isteği uyandırıyordu.

Hızlı adımlarla darmadağın çalışma masasına doğru yürüdü ve bir kara kalem aradı. Üzerinde çalıştığı tasarımın olduğu kâğıdı serdi ve tekrar çalışmaya başladı. Elbise tamamıyla hatalıydı. Etek kısmı çok dar ve sadeydi. Daha geniş, daha zarif olmalıydı. Elbisenin genel hatlarını çizdi. Daha yuvarlak. Daha dolu. En az üç firfır olacaktı. Hayır, dört. Elbisenin en altından otuz santim kadar yukarıdan başlayacak, birbirinin üzerinde olacak dört firfır.

Jessica her katın genel hatlarını çıkardı. Her firfır, otuz santimlik aralıklar kalacak şekilde bir araya toplanmış, yumuşak midye tipi kumaşa asılı ve gevşek bir biçimde sarılmış şeftali

rengi şifon kumaşla işlenecekti. Her pile zümrüt yeşili saten kumaştan yapılacak olan geniş bir çiçekli rozetle birbirine tutturulacak ve çiçeklerin etrafına yerleştirilen vişne çürüğü rengindeki püsküllerle vurgulanacaktı.

Sadece etek kısmı bile çapları yedi santim kadar olacak şekilde yüz elliden fazla ufak çiçek gerektiriyordu. Hayır, on santim çapında olacaktı. Ve elbisenin üst kısmı...

Ah, elbisenin üst kısmı. Jessica, eteğin dolgun hatları nedeniyle, olduğundan daha da ince görünen ince bir bel çizdi, ardından çizgileri yukarı doğru çekti. Omuzlar açık olmalıydı. Dekoltesi o kadar düşük ve cüretkâr olacaktı ki odadaki tüm gözler ona dönecekti. Yumuşak tenin gözükmemesini zar zor engelleyecek gevşek biçimde sarılmış şeftali rengi şifon örtü, elbisenin üst kısmıyla uyum gösterecekti. Ve elbisenin üst kısmının ortası ise oldukça aşağı açılıyor olacaktı.

Zümrüt yeşili geniş rozet elbisenin ön kısmına renk katacak, göğüslerin arasındaki açık noktayı görmezden gelinemeyecek bir odak noktası yapacaktı. Elbiseyle eşleşecek bir çiçek beldeki hafif V kısmına ve başka bir çiçek de arka tarafına yerleştirilebilirdi.

Jessica tasarımı yeterince hızlı çizemedi. Her pileye baktı ve tüm dikkatini toplayarak muhteşem detaylarıyla her dekoratif rozetin şeklini çıkardı.

Hawthorn düşesi, kraliçenin Haziran ayında yapılacak doğum günü kutlamasında giymek için özel bir elbise siparişi vermişti. Madam Lamont siparişi Jessica'ya beş gün önce Jessica onu görmeye gittiği zaman vermişti. Kocasının öfkesini sahnellediği ve Jessica'ya bir daha onun izni olmadan evden çıkmayı yasakladığı aynı akşam.

Simon'un ateşi çıkan teninin ateşini düşürdüğü ve üşüyen vücudunu kendi vücuduna yaklaştırdığı gece.

Jessica bir iç çekti ve sandalyesine yaslandı. Bakışları yerdeki nota odaklandı ve ardından Jessica kapıyı açmaya gitti. "Günaydın, Martha."

"Günaydın, leydim. Korkarım düşündüğünüzden çok daha uzun süre çalıştınız. Saat çoktan öğlen oldu."

"Ah." Jessica güneşe baktı, öğlen saatinde gökyüzünde durduğu noktayı çoktan geçmişti. "Neredeyse bitti," dedi tasarımını göstererek. "Ne düşünüyorsun?"

Martha elbiseyi incelerken Jessica bekledi. Hizmetçisinin gözlerinin büyüyüp kaşlarının yukarı kalkmasını izledi. Ve sonra Martha'nın yüzü kocaman bir gülümsemeyle parladı.

"Ah, hanımım. Bu çok güzel. Düşesin esmer teni ve altın saçlarıyla nefes kesici görünecektir."

"Oldukça güzel, değil mi?" Jessica kâğıdı elinde tuttu ve bir kez daha baktı. Bir anlığına bu kadar güzel bir elbise giyip özel birisinin kollarında balo salonunda dönerek dans etmek, salona girdiğinde müziği ve hayranlıkla iç çeken insanların seslerini duymak, kimsenin onun anladığını fark etmediği sessiz yorumlar ve asık suratlar yerine, yüzlerinde gülücükler olan herkesin bakışlarının ona odaklanmış olması nasıl bir şey olurdu diye merak etti.

Düşünce kafasında somutlaşır somutlaşmaz, Jessica onu aklından uzaklaştırdı. Küçüklüğünden beri böyle aptal hayallere kapılmamıştı. Sağır olduğu gerçeğinin hayatını nasıl değiştireceğini fark ettiğinden beri. Neden böyle hayallere şimdi kapıldığını anlayamıyordu.

"Bana bir tepsi getirebilir misin, Martha? Elbisenin kol kısmı hakkında yapmam gereken birkaç ayar daha var."

“Affınıza sığınarak söylüyorum, leydim, ancak efendi sizi çalışma odasında bekliyor.”

“Efendi mi? Lord Northcote mu?”

Martha’nın dudakları yüzünde utangaç bir gülümseme oluştu. “Evet, leydim.”

“Ne istediğini söyledi mi?”

“Hayır, leydim. Sadece müsait olduğunuz en erken zamanda onunla çalışma odasında buluşmanızı istedi.”

Jessica rahatlamış görünmeye çalıştı. “Teşekkür ederim, Martha.” Evlendiklerinden beri kocası tarafından ilk kez çağrılıyor olması onu telaşlandırmamış gibi davranmaya çalışıyordu. “Lord Northcote’a söyle, birazdan aşağıda olurum.”

“Tabii, leydim.”

Martha kapıyı açtı ve Jessica’yı düşünceleriyle baş başa bıraktı. Derin bir nefes aldı ve olduğu yerde durdu, ardından yeşil ve beyaz çizgili günlük elbisesinin eteklerini düzeltti ve elbisenin kollarının yıpranmış bilek kısımlarını özenli bir şekilde aşağıya doğru katladı. Lacivert elbisesini giymiş olmayı diledi, ancak artık çok geçti.

Parmaklarındaki kara kalem lekelerini temizledikten sonra saçlarının hâlâ düzgün durduğundan emin olmak için ensesindeki topuza dokundu. Yüzünü çevreleyen, kontrolden çıkmış sadece birkaç tutam saç vardı, ancak Jessica’nın o an bu konuda yapabileceği bir şey yoktu. Kendisini şaşırtan bir gerginlik ile çalışma odasına varana dek merdivenlerden aşağı yürüdü.

Kapı açıktı. Kocası arkası Jessica’ya dönük ve kolları geniş kayıtlı pencerenin her iki tarafına dayalı şekilde duruyordu. Koyu renkli sık saçları dalgalar hâlinde yakasının arka tarafının tam üstüne düşüyordu.

Jessica parmaklarını onun saçlarında gezdirmenin ve saçları-

nı yüzünden geri ittirmenin nasıl bir his olduğunu biliyordu. Kocasına ona doğru döndüğünde bir tutam siyah saçın çatık kaşlarının üzerine düşmüş olacağını da biliyordu.

Simon ceket giymemişti. Üzerinde kendisine biraz bol gelen ve bronz teniyle bir zıtlık oluşturan kar beyaz bir gömlek ile kaslı bacaklarını fazla sıkı bir şekilde saran siyah golf pantolonundan başka hiçbir şey yoktu. Yüce Tanrım. Gergin ve kaslı etlerinin rahatsız edici dokusunu biliyordu. Nahoş bir sıcaklık yanaklarını ısıttı.

Jessica kılını bile kıpırdatmadı ancak Simon sanki onun varlığını hissetmişçesine ona döndü. Bakışları kilitlendi.

Yüzü tıraşlıydı, tıpkı Jessica'nın hatırladığı gibi olan güzel yüz hatları görünüyordu. Teni hâlâ hafif soluk görünüyordu ve gözlerindeki yorgun bakışlar Jessica'yı endişelendirmeye yetti, fakat onunla ilk tanıştığı günden beri mücadele ettiği egemenlik havası her zaman olduğu kadar kuvvetliydi.

Sakin ve özgüvenli bir şekilde duracağına dair verdiği söze rağmen, gergin bir şekilde kıpırdanıp duruyordu. İlk konuşmalarını yapacakları zaman nasıl hareket edeceğini ve neler söyleyeceğini prova yapmış olacağını düşünmüştü fakat Simon'un yüzündeki ifadeye ya da gözlerindeki bakışa kendini hazırlamamıştı. Tüm iyi hazırlanmış planları pencereden uçup gitmiş, sıcak bahar havasından gelen bir fırtınayla yer değiştirmişti.

Zoraki bir kontrol gösterisi yaparak, boğazını temizledi. "Beni görmek istemişsin?"

Simon bakışlarını onun üzerinden çekmedi ve yüzündeki değerlendirici ifadeyle Jessica'nın altından kalkabileceğinden çok daha fazla bir yoğunlukla onu inceledi. Simon ellerini arkasında birleştirerek karanlık bakışlarını Jessica'ya odakladı ve Jessica'nın onun ne düşündüğünü merak etmesine gerek kalma-

dı. Simon'un eskimiş elbisesi ve dağınık saçlarına bakışlarından her şey belliydi. Sade, yüksek yakalı, moda uymadığı çok açık olan ve bilekleri aşınmış elbisesi birden bire gözüne çok daha kötü bir kıyafet seçimi gibi göründü.

"Oturmaz mısın?" dedi, Jessica'nın oraya ilk geldiği gece tanıştıkları yerdeki, meşe ağacından yapılmış geniş masanın yanındaki sandalyeyi işaret etti.

Simon ona doğru bir adım attı fakat Jessica geriye adım atınca durdu. Burası onunla ilk tanıştığı, onu ilk kez öptüğü yerd.

Simon'un kendisini kollarına alıp tam da o an bulundukları yerde nasıl öptüğünü hatırlayınca Jessica'nın yanakları alev aldı. Bir ısı dalgası tüm vücudunu yaktı. Tekrar Simon'a baktığında, yüzünün asıklığından onun da o geceyi hatırladığını anladı. Orada oturamazdı. Yavaşça masanın diğer tarafındaki başka bir sandalyeye doğru yürüdü ve oturdu. Simon gülümsedi, ardından masanın etrafında yürüdü ve oturdu.

"Seni böylesine ihmal ettiğim için özür dilerim," dedi sandalyesinde geri yaslanırken. "Yeni evine alışma sürecinde yalnız kalmış olmandan pişmanlık duyuyorum, ancak burada bulunmuyor olmam kaçınılmaz bir durumdu."

"Nerelere gittiğini bana açıklamak zorunda değilsin."

Simon'un kaşları onu suçlar gibi yukarıya kalktı. "Tıpkı senin geçen gece nereye gittiğini bana açıklamaman gerekmediğini düşündüğün gibi mi?"

Jessica ona karşı çıkarcasına çenesini kaldırdı. "Umursayacağımı düşünmemiştim."

Simon'un yüzündeki ifade yaşadığı şaşkınlığı gizlemiyordu. "Gece yarısından sonra yalnız başına dışarıda olmanı umursamayacağımı mı düşündün?"

“Umursaman için bir neden göremedim.” Jessica omuzlarını kaldırdı ve daha dik oturdu.

“Anlıyorum.”

Jessica boğazını temizledi. “Karşılıklı çıkarlarımız için evlendiğimiz bilinmeyen bir şey değil. İkimiz de birlikteliğimizden daha fazlasını beklemememiz gerektiğini bilen olgun yetişkinleriz. Senin gidip gelmelerin hiçbir şekilde beni ilgilendirmez, tıpkı benimkilerin seni ilgilendirmeyeceği gibi. Bu yüzden şu anda yapılacak en iyi şeyin tüm hoş olmayan detayları ortadan kaldırmak olduğunu düşünüyorum.”

“Peki bu detaylar nelemiş, karıcığım?”

“Plan programlar. Rutin işler. Alışkanlıklar. İkimizin de birbirimizin hayatını zorlaştırmadan bu evi paylaşabilmemizi sağlayacak küçük detaylar.”

Simon dudaklarını sıktı. “Birbirimizden kaçınmak için bir plan yapmayı mı öneriyorsun?”

“Hayatlarımızı olabildiğince az karmaşıkleştirmek için gerekli olan ne varsa yapmayı öneriyorum.” Jessica Simon’un masanın üzerinde duran, sıkıca birleştirdiği yumrukları ile çenesinin sert yapısına baktı ve bir korku hissinin vücuduna yayılmasına engel olamadı. “Bu senin canını mı sıkıyor? Ben bu fikrime onay vereceğini düşünmüştüm.”

“Onay vermek mi? Neden buna onay vereceğimi düşündün?”

“Çünkü benimle hiçbir bağlantın olmasını istemediğini açıkça belirttin. İkimiz de hayatlarımızı ayrı ayrı yaşamaya alışmış insanlarız ve sırf karı koca olduk diye bir şeylerin değişmesine izin vermek için bir sebep görmüyorum. Sonuç olarak bizim evliliğimiz ticari bir anlaşmadan farksız.”

Simon şaşırtıcı bir kuvvetle sandalyesini ittirdi ve ayağını

yere vurdu. Avuç içlerini masanın üzerine dayadı. “Senin için ticari bir anlaşmadan farksız olabilir,” dedi öne doğru eğilerek, “ancak seni karım olarak kabul etmek benim için önemsiz bir konu değildi. Birbirimizi gerçekten önemsemeyi asla öğrenemeyebiliriz ama sen artık Northcote Kontesi’sin ve...”

Jessica’dan uzaklaştı ve pencerenin önünde bir öne bir arkaya yürümeye başladı. Jessica ne söylediğini anlamıyordu.

“... Anladın mı?” dedi ve sustu. Jessica’nın yanakları yandı. “Affedersiniz, lordum, fakat konuştuğunuz sırada yüzüme bakmazsanız ne söylediğinizi anlayamıyorum.”

Simon gözlerini kapattı ve başını önüne eğdi. “Affedersin,” dedi onunla bir kez daha yüz yüze gelerek. “Bunu hatırlamam zaman alacak.”

Yutkundu ve tekrar konuşmaya başladı. “Bana kalırsa kurallar koymaya başlamadan önce evliliğimize birkaç gün verelim, karıcığım. Belki de herhangi bir önyargılı sınırlama yapmadan birlikte yaşamaya gayet uygun olduğumuzu görürüz.”

Jessica yere baktı, başını kaldırdığında ise Simon önünde duruyordu.

“Martha öğlen yemeğini yemediğini söyledi. Seni yemek yemeyi bile unutturacak kadar meşgul eden şey nedir?”

Jessica güçlkle yutkundu. “Ben... Ben... Yeni bir elbise için malzeme bakıyordum.”

Simon’un bakışları Jessica’nın elbisesinin yıpranmış yaka ve bileklerine kaydı. “Güzel. Bu zamana kadar gördüğüm elbiselelerinin durumlarına bakarsak, gerçekten yeni bir gardıroba ihtiyacın var.”

Alt dudağını ısırırken Jessica’nın yanakları daha da ısındı.

“Buraya gelirken odalarına uğradım ama yoktun. Ben de dışarı çıktığını düşündüm.”

Jessica başını salladı. “Ben gündüz vakti dışarı çıkmam.”

“Ben de öyle hatırlıyorum.” Ellerini arkasında birleştirdi ve omuzlarını dikleştirdi. “Öyleyse artık bu alışkanlığı değiştirmeliyiz. Sana öğle yemeğini yemen için zaman veriyorum, ardından sen üstüne daha uygun bir şeyler giydikten sonra biraz gezintiye çıkacağız.”

“Gezintiye mi?”

“Evet. Parkta bir gezinti. Faytonla. İkimiz.”

Korkunç ve kontrolü dışındaki bir şey Jessica’nın gözleri önünde çok parlak bir ışık gibi parladı. Jessica bunun saf korku olduğunu biliyordu. Başını salladı, sonra da karşı koyarcasına çenesini kaldırdı. “Hayır. Ben burada kalmak istiyorum.”

Jessica yeşil ve beyaz eteğinin pilelerinden birini tuttu ve kıvırdı. “Eğer gezintiye çıkmak istiyorsan, ben Hodgekiss’e faytonu hazırla-”

“Beni yanlış anladın. Ben sadece ikimiz bir gezintiye çıkalım istiyorum.”

Jessica bakışlarını indirmede. “Üzgünüm, lordum, ancak ben öğle saatlerinde dışarıda olmaya alışık değilim.”

“Öyleyse bu değiştirmemiz gereken bir alışkanlık.” Jessica’nın gözünden kaçmayan bir öfke sergileyerek ellerini pantolonunun ceplerine soktu.

Jessica ona doğru bir adım attı ve kararının arkasında durdu. “Kimlerle karşılaşacağımızı biliyorum. En üst mertebelerdeki sosyete elitleri ve sosyetenin birkaç tane de daha hatırı sayılır mensubu. Northcote Kontesi ile tanışmalarının vakti geldi.”

“Yapamam!”

Simon ona doğru eğildi. “Yapacaksın. Sonsuza kadar saklanamazsın, karıcığım. Artık Northcote Kontesi’sin ve artık üzerine düşen rolü oynama vaktinin geldiğine karar verdim.”

“Ama sosyete benim sağır olduğumu anlayacak!”

Simon suratını astı. “Neden sağırlığını büyük bir sorun gibi göstermekte böylesine ısrarcısın?”

“Çünkü bu büyük bir sorun.”

“Sadece senin için öyle.”

Jessica yumruklarını uyluklarına vurdu ve sözlerinin hissetmekte olduğu öfkeyi iletmesine izin verdi. “Sosyete sağır olduğumu keşfettiği zaman beni hiç ortaya çıkarmamış olmayı dileyeceksin. Ben dışlanıp sen de hayatı boyunca senin sesinin tonunu duyamayacak birisiyle evlendiğin için alay konusu olduğunda, yaşadığın pişmanlığın bir sonu olmayacak.”

Simon elini sallayarak Jessica’nın korkularını uzaklaştırdı. “Henüz öğrenmeyecekler. Sen oldukça akıllı bir kadınsın.”

“Sen de çok fazla aptalsın.”

Simon bunu kabullenerek eğildi ve yüzünde kocaman bir gülümseme belirdi. “Fazlasıyla aptalım, leydim. Ben asla sahip olmayacağım diye yemin ettiğim şeye, bir eşe sahibim. Ancak sen de hiç çıkmam dediğin bir gezintiye çıkarsan ödeşebiliriz.”

Simon masasının etrafından dolaştı ve Jessica’yı odadan çıkarmak için ona elini uzattı. Jessica onun bu teklifini görmezden geldi ve odadan tek başına çıktı. Kapıya geldiğinde, onunla yüzleşebilmek için arkasına döndü. “Her zaman sizin istediğiniz olmayacak, lordum,” diye uyardı onu boğmakla tehdit eden korkuyla savaşıırken. “Benim sözlerimi dinlemiş olmayı dileyeceğiniz günler de gelecek.”

“Kendimi gereken şekilde uyarılmış sayıyorum, leydim.”

Jessica arkasını döndü, onun azılı muhalefetiyle daha fazla savaşacak gücü kalmamıştı.

Yemek odasına vardıklarında, Simon Sanjay’a daha fazla talimat verdi. “Bayan Graves’e soğuk bir servis tabağı hazırlamasını söyle ve Bayan Franklin’e de söyle evin hanımının giymesi için güzel bir elbise seçsin.”

“Tabii, efendim,” diye cevapladı Sanjay yüzündeki geniş gülümsemeyle. “Hemen, efendim.”

Simon Jessica ile yalnız kalana dek bekledi, ardından döndü ve elini onun çenesine götürdü. “Güven bana, Jessica. Senin koruyacağıma dair yemin ettim, benim yanımdayken her zaman güvende olacaksın.”

Jessica o kadar korkuyordu ki Simon’un sözlerinde kendini rahatlatacak hiçbir şey bulamadı. “Sosyete sağır bir kadın ile evlendiğini anladığı zaman benim gibi sen de bununla baş edemeyeceksin. Alay konusu olacaksın ve iğneleneceksin ve-”

Simon Jessica’yı omuzlarından sertçe tuttu. “Kes şunu. Sence ben sosyetenin benim hakkında ne düşündüğünü zerre kadar umursuyor muyum? Endişelenmesi gereken sensin, karıcığım. Sosyete senin bir katil ile evlendiğini düşünüyor.”

Jessica onun bakışlarını yakaladı. “Sosyete her zaman en kötüsüne inanmayı ister.”

“Ve sen istemez misin?” Jessica’yı susturmak için elini kaldırdı. Jessica daha fazla bir şey söyleyemeden, “Her neyse,” diye lafını kesti. Masadan bir sandalye çekti. “Otur. En azından aslanlarla karşılaştığımızda karnımız tok olsun.”

Jessica masaya oturdu ve tabağının yanında duran şaraptan bir yudum aldı. Sözlerinden anlıyordu ki hiçbir şey Simon’u istediğini elde etmekten alıkoyamazdı. Jessica’nın yüzünde gördüğü korku bile. Jessica hiçbir şansı olmadığını biliyordu. Midesindeki düğüm daha da çok dolandı. Sosyete en iyi tavrını takınırken bile ikisini birden mahvedebilir ve yaptıkları şeyi ise zerre kadar umursamayabilirdi.

Jessica’ya bir şey olmasına asla izin vermeyeceğine yemin etmiş bile olsa, sosyete bir kez onlara düşman olduğunda azılı Northcote Kontu bile onları durduramazdı.

10. Bölüm

Jessica yüzünün yamulacağını düşünene kadar kontrollü uysal duruşunu koruyarak, açık faytonun koltuğunda asil ve dik bir şekilde oturdu. Kahretsin, Simon! Jessica sağırlığını onlardan gizli tutmak için her türlü çabayı göstermişti ve kendisini koruması için evlendiği adam birkaç dakika içinde neredeyse her şeyi mahvediyordu.

Sanki dünyada umurunda olan hiçbir şey yokmuş gibi iyice açılmaya başlamıştı ve Jessica Simon'un onun geleceği konusunda böyle bir risk alabilmesine içten içe öfkelenmişti.

Yüzündeki gülümsemeye baktı ve öfkesini kontrol etmeye çalıştı. Jessica'nın onun gülmeyi bildiğinden bile haberi yoktu. En azından Jessica'ya önce ona bunu hiç göstermemişti. Onunla tanıştığından beri tek yaptığı kaşlarını çatmak, somurtmak ve ona dik dik bakmaktır. Şimdi ise yüzünde sanki onun gerçek doğasının bir parçasıymış gibi duran ve yürekleri durduran bir gülümseme vardı.

Jessica Hyde Parkı'nın düzgün yollarında ilerleyen sonu gelmez fayton, at arabası ve londo sırasını izlemek yerine, kendi faytonlarını süren üniformaları sürücünün sırtına bakıyordu. Konuşmak için durmak isteyen birinin yanından geçecek olmanın kaçınılmaz olduğunun farkında değil miydi?

Jessica buz gibi parmakların ruhunun derinliklerinde ona dokunduğunu hissediyordu.

Buradan uzaklaşmak istiyordu. Güvenli bir yerde olmak istiyordu. “Düşünüyordum da belki de artık geri dönmeliyiz. Hava biraz serinledi.”

Simon’un yüzündeki gülücük daha da büyüdü. “Göz kamaştırıcı bir bahar günündeyiz, leydim. Hava bir şal takmayı gerektirecek kadar bile soğuk değil.”

Jessica umutlu gözlerde ona baktı. “Belki de yarın daha sıcak olacaktır?”

“Belki de.” Hiçbir uyarı yapmadan Jessica’nın eline uzandı ve onu kendine doğru çekerek koluna girmesini sağladı. “O zamana kadar, seni sıcak tutacağım konusunda bana güvenmek zorundasın.”

Kan Jessica’nın beynine sıçradı. Daha önce hiçbir erkek tarafından böyle alıkoyulmamıştı. “Bu yaptığınız hiç de doğru bir şey değil, lordum. İnsanlar bizi görürlerse ne düşünecekler?”

Simon parmaklarının tersiyle onun çenesine dokundu. “Yeni evlendiğimizi ve ayrı durmaya dayanamadığımızı düşünecekler.”

Jessica’ya öyle bir gülümsedi ki Jessica dünyanın ekseninin eğik olmasına bu gülümsemenin neden olduğundan emindi, ardından Simon, Jessica’nın düşünmesine bile engel olan bir mesafeye gelene kadar başını ona doğru eğdi. Keşke Jessica’ya o şekilde bakmasaydı.

“Evliliğimizin bir aşk evliliği olduğunu, birbirimiz için mükemmel eşi bulduğumuzu düşünecekler.”

Elini kaldırdı ve Jessica’nın yanağını avucunun içine aldı. Teni alev almışçasına yanıyordu. Nefes alamıyordu. Simon Londra’daki tüm havayı çalmıştı.

“Ve birbirimize dünyanın geri kalanının varlığını unutacak kadar bağlı olduğumuzu düşünecekler.”

Bakışları Jessica'nın bakışlarına kilitlenip, onu bu büyüden azat etmeyi reddederken, baş parmağını onun dudaklarına doğru götürdü.

Başını yavaşça yana doğru yatırdı, dudaklarını onun dudaklarına yaklaştırdı ve durdu. Bakışlarını Jessica'nın sol omzunun üzerinden arka tarafa doğru yönlendirdi ve kaşlarını kaldırdı. Jessica sıcak baskıyı ağzında hissetmeyi beklerken gözlerini onun dudaklarına dikti. Onu öpmesi için dua ediyor, öpmeyecek diye çok korkuyordu.

“İyi günler, Covingsworth.”

Jessica Simon konuşurken dudaklarının kıpırdadığını gördü, ancak Simon kendini toparlayıp onun üzerinden geri çekilene kadar ne söylediğini anlayamadı. Kafasını sol tarafa çevirdi ve yanlarındaki at arabasında seyahat eden marki ve markiz Covingsworth'ü gördü. Yüzlerindeki gülümsemeler Simon'un az önce ne yapmak üzere olduğunu kesinlikle bildiklerini gösteriyordu. Jessica ölmek istedi.

“Sizi karımla tanıştırayım,” dedi Simon, kolunu Jessica'nın omzuna sararken.

Simon yaptığı her şeyde olduğu gibi tanıştırma faslını da hiçbir çaba göstermeden halletti ve Jessica'nın konuşmaları izleyip, uygun zamanda cevaplamaya çalışmaktan başka yapabileceği bir şey yoktu.

“Sizinle tanışmak çok büyük bir zevk, leydim,” dedi marki, yüzündeki ifade oldukça samimiydi. “Sizinle tanışmanın nasıl bir onur olduğunu anlatamam.”

“Teşekkür ederim,” dedi Jessica, yüzünün kıpkırmızı olduğundan emindi. Utancından ölmek istiyordu. Neredeyse Simon'un onu gündüz vakti Hyde Parkı'nın orta yerinde öpmesine izin veriyordu ve sosyetenin en önde gelen isimlerinden iki kişi onları

görmüştü. Baş ağrıyordu. Marki ve markiz yanlarına gelmemiş olsaydı, Simon'un başka neler yapmasına izin verirdi sadece Tanrı biliyordu. Jessica zayıflığı yüzünden kendine yine kızdı.

Markiz öne doğru eğildi ve Jessica'nın gördüğü en zehirli gülücük ile onu selamladı. "Tebrikler, Leydi Northcote. Kocanız ve benim kocam her zaman çok yakın iki arkadaş olmuşlardır ve biliyorum ki siz ve ben de en yakın zamanda aynı yakınlığı kurabileceğiz."

"Teşekkürler, Leydi Covingsworth," dedi Jessica, Simon'un arkadaşlarının onu aralarına bu kadar çabuk almalarından etkilenmişti. Ya da onun özrünü öğrendikleri zamana kadar o şekilde davranacaklardı.

"Ne zamandır sana hoş geldin demek istiyordum, Simon," dedi marki, Jessica dudaklarını izliyordu. "Artık geri dönme vaktin gelmişti."

"Evet. Yeteri kadar uzak kaldım."

"Eğer yardım edebileceğim bir şey olursa, sormaktan asla çekinme."

"Teklifini takdir ediyorum, Covey."

"Arkadaşlar bu yüzden vardır." İki adam birbirlerine uyanık bakışlar attılar ve marki koltuğunda arkaya yaslandı. "Ve evlendiğini öğrendiğimde ne kadar mutlu olduğumu sana anlatamam. Ne kadar şanslısın. Büyüleyici bir karın var." Jessica'ya baktı ve gülümsedi.

"Teşekkürler, lordum," diye cevapladı Jessica, Yüzünün öncekinden daha da kırmızı olduğunun farkındaydı. Kendisine bu kadar açık şekilde iltifatlar edilmesine alışık değildi. Bugüne kadar kimse onunla konuşmaya cesaret bile edememişti. Ta ki Simon onu umumi bir alana çıkarıp, kendi dünyasının bir parçası olması için zorlayana dek.

“Oldukça şanslıyım,” diye cevapladı Simon. “Londra’nın en mükemmel kadını buldum. Eğer tüm bu süre boyunca burada olduğunu bilseydim, geri dönmek konusunda daha da acele ederdim.”

Simon Jessica’nın eline uzandı. Parmaklarını Jessica’nın parmaklarıyla iç içe geçirdiğinde, gitgide artan bir sıcaklık Jessica’nın tüm vücuduna yayıldı. Bakışlarını konuşan kişinin dudaklarına odaklamaktan başka bir tercih hakkı olmamasına rağmen, Jessica’nın yapmak istediği tek şey bu karmaşanın arasından sıvışmaktı. Simon için onun aklını başından almak nasıl bu kadar kolay olabiliyordu? Eğer onunla yalnız kalacak olursa neler olabilirdi? Jessica bunu düşünmek bile istemiyordu.

“Seni biraz daha meşgul etmek için pek uygun bir zaman olmadığını farkındayım, Northcote,” dedi marki yüzündeki anlayışlı gülümsemeyle, “ama sana eve hoş geldin demek için bu şansı kaçıramazdım. En kısa zamanda iletişime geçeceğim.”

Markiz oturduğu yerden öne doğru eğildi ve yüzünde kocaman bir gülümseme belirdi. “Önümüzdeki hafta evimizde ufak bir toplantımız olacak, Leydi Northcote. Belki de siz ve kocanız da bize eşlik ederek bizi onurlandırmak istersiniz?”

“Ben-” Jessica gözlerini kocasına çevirdi. Ondan bir bahane üretmesini bekliyordu. Ancak kullandığı cümleler Jessica’yı şok etti.

“Onur duyuyoruz, Leydi Covingsworth. Teşekkürler.”

“Önümüzdeki hafta görüşürüz o hâlde.” Markiz veda ederek başını eğdi, ardından sürücüye eliyle işaret verdi.

Jessica tekliflerini reddedebilmek için geri dönmelerini dileyerek markizin at arabasının yavaşça uzaklaşmasını izledi. İnanmayan gözlerle kocasına baktı, ancak Simon’un yüzü Jessica’nın şüphe ve korkularından hiçbirini yansıtmıyordu. “Az önce ne yaptığının farkında mısınız?”

Simon beklenmedik bir şekilde kaşlarını kaldırdı. “Yakın bir arkadaşımla hızlı bir konuşma yaptım, sonra da tekrar baş başa kalabilelim diye ona veda ettim. Şimdi, nerede kalmıştık? Ah, evet.” Jessica’ya doğru eğildi ve az önce olduğu gibi yakın olana kadar vücudunu ona yaklaştırmaya devam etti.

Jessica onu sertçe iterek kendinden uzaklaştırdı. Kahretsin, Simon! Çok fazla risk alıyordu. Jessica bunu yapamazdı. “Ben küçük toplantılara katılmam. İnsanların benim onlarla konuşmamı beklediği yerlere gitmem. Ben -”

“Biliyor musun,” dedi Simon, Jessica’nın kucağında duran elini kaldırıp, parmaklarının arasına kendi parmaklarını geçirirken, “saçlarının rengi şimdiye kadar gördüğüm en güzel renk. Kahve rengi değil ama tam siyah da sayılmaz. Güneş ışığının altında bir kaleydoskop gibi olağanüstü tonlarda pırıldıyor. Koyu bir çikolatayla karıştırılmış cilalı pirinç rengi gibi ve...”

“Bir yangında yanıp kavrulmuş bir pirinçle aynı renkte,” dedi Jessica, elini tutan sıcak tenin etkisiyle savaşarak. Onun yanında olmak neden içinde böyle kıyametler kopmasına neden oluyordu ki?

“İlgisi bile yok, leydim. Yanmış pirinç ile hiçbir ilgisi yok.”

“Beni dinleyin, lordum. Covingsworth etkinliğine katılamayız. Siz -”

“Omuzları gevşek ve dökümlü bir şey ile nasıl görünürdün merak ediyorum. Ya da yüzünün etrafında hafif buklelerle. Yüzünü şimdiye kadar sadece başının arkasına yaptığı saçma topuzla görebildim.”

Jessica’nın saçlarına dokundu. Jessica önüne düşen saçları kaldırmasını önlemek için elini kaldırdı. “Simon, yapma. Uygun bir mazeret bulmalıyız ve-”

“Ve gözlerin. İlk başta gözlerin kahve rengi sanmıştım ama

öyle değiller. Gördüğüm en alışılmadık altın rengi tonundalar. Mısır'ın zenginlikleri gibi. Derin ve altın ve-”

“Şimdi iyice komikleşmeye başladın. Gözlerimin rengi dünyada en sık görülen renk. Beni dinlemiyorsun. Hayatımı mahvetmene izin vermeyeceğim. Katılama-”

“Ve dudakların...”

Simon'un bakışları Jessica'nın dudaklarına odaklandı ve Jessica'nın nefesi kesildi. Onun ellerini tutan elleri ya da çok yakında duran yüzü başka bir şeydi ama dudakları neredeyse Jessica'ya değecek gibiydi. Yüce Tanrım. Tekrar onu etkilemesine izin veriyordu. “Simon, ben... Sanırım artık eve gitmek istiyorum.”

Simon bakışlarını onun üzerinden çekmedi. “Gördüğüm en büyüleyici dudaklara sahipsin. Dolgun, yumuşak ve...”

“Bu çok saçma. Tarladaki bir ineği de rahatlıkla bu şekilde tarif edebilirsiniz, lordum.”

Simon'un dudakları kocaman ve o kadar masum bir gülücük şeklini aldı ki gözlerinin kenarlarındaki kırışıklıkları bile göründü. “Hiçbir zaman bir ineği öpme isteğim olmadı, leydim.”

Hava boğazında takılı kaldı ve Jessica güldü. Günlerdir, hayır, haftalardır ilk kez gülünecek komik bir şey bulmuştu. Ve durmak istemiyordu. Yorumunu o kadar komik bulmuştu ki gözlerinden yaş bile geldi.

“Ben de sizin bir ineği öptüğünüzü hayal etmek bile istemiyorum, lordum,” dedi kahkahalarını bastırarak. “Eminin çok da hoşunuza gidecek bir durum değildir.”

Simon'un yüz ifadesi göz açıp kapayana kadar değişti ve Jessica onu daha yakından inceledi. “Ne oldu, Simon? Yolunda olmayan bir şey mi var?”

Yüzünde biraz pişmanlık ile karışık bir şaşkınlık ifadesi vardı

ve Jessica böylesine belirgin bir değişime sebep olacak ne söylediğini ya da yaptığını merak etti. Böylesine bir pişmanlık yaratacak bir şey yapmış ya da söylemiş olmalıydı.

Simon onun yüzünü avuçlarının içine aldı, ardından da baş parmağıyla yanağındaki ıslaklığı sildi. Kaşları çatılmıştı ve bakışları Jessica'nın bakışlarından ayrılmıyordu. Hareketlerinde öyle bir duyarlılık, öyle belirgin bir hassasiyet vardı ki Jessica onun için endişelendi.

“Sorun ne, Simon? Seni kızdıracak bir şey mi söyledim ya da bir şey mi yaptım?”

Simon hayır anlamında başını salladı. “Hiçbir alakası yok. Bana sana karşılığını asla ödeyemeyeceğim bir şey verdin - kahkahanın sesi. O sesi sana açıklayabilmek için dünyaları verirdim. Senin için istediğim şeylerin içinde en çok istediğim şey, bunun verdiği saf hazzı senin de duyabilmen.”

Jessica yüzünü diğer tarafa çevirdi. Onun böyle davranmasını istemiyordu. Aksiliğiyle savaşılabildi, öfkesiyle başa çıkabilirdi, ancak böylesine bir sevecenlik karşısında ondan etkilenmemek imkansızdı. Ona ne yaptığının farkında değil miydi? Onu özrü-nün eninde sonunda keşfedileceği halka açık bir alana çıkmaya zorluyordu. Onun güvenli ve تنها dünyasından ayrılmak zorunda bırakıyordu. Gerçekleşmesi imkansız olan şeyleri istemesine neden oluyordu.

Simon onun çenesine dokundu ve yüzünü kendisine doğru çevirdi. “Jessica, ben öyle demek-”

“Lütfen, yapma. Gerçekleşmesi asla mümkün olmayan şeyler dilemenin bir şeye yaramadığını öğreneli çok oldu.”

Jessica kendini ondan ayırmaya çalıştı ancak Simon onun uzaklaşmasına izin vermiyordu. Bunun yerine onu kendine daha da yaklaştırdı ve elini Jessica'nın yüzünde gezdirdi.

Ona bunu neden yapıyordun? Neden onu umursuyormuş gibi davranıyordun? Ancak Jessica onun bu umursuyor numarasını çok uzun süre boyunca devam ettiremeyeceğini biliyordu. Sağırlığının Simon için çok büyük bir utanç kaynağı olması an meselesi idi. Artık onunla birlikte görülmek istememeye başlaması ve insanlar sağır olduğunu anlamasın diye onu herkesten gizlemek istemesi an meseleydi. Tıpkı Jessica'nın babasının yaptığı gibi.

“Bugün etrafta cıvıldaayan kuşlar var mı, Simon?”

Simon etrafı dinlemek için duraksadı. “Evet, cıvıldaayan kuşlar var.”

“İlk duymak isteyeceğim şey bu olurdu,” dedi, sesin yukarıdan geldiğini bilerek ağaçların içine doğru baktı. Sonra da yüzünü güneşe doğrulttu. Gündüz vakti bahçesi dışında başka bir yere çıkmayalı çok uzun zaman olmuştu. Birdenbire orada olanları yeterince anlamamış gibi hissetti. Henüz... Eğer başarısız olursa, bunun sonuçlarıyla yaşayabilecek kadar güçlü olup olmadığını bilmiyordu. Her deneyim, Simon'un onun almasını beklediği başka bir riskti.

Simon Jessica'nın parmaklarını nazikçe sıktı ve Jessica ona döndü. Simon onun kendisine bakmasını istediğinde Jessica elinin üzerindeki baskıya alışmıştı.

“Gördün mü, Jesse, kabul etmelisin ki dışarısı korktuğun kadar kötü bir yer değil. Seni bekleyen kocaman bir dünya var ve ben de seninle olaca-”

Simon'un konuşması kesildi, gözleri uzaktaki bir noktaya odaklanmıştı. Tüm vücudu kaskatı olmuş, her kası bir okçunun oku fırlatmaya hazır olan yayı gibi gerilmişti. Yüzündeki ifade sertleşti, bakışları yılmaz ve kararlıydı.

“Şoför, buradan dön,” diye talimat verdi ve fayton sağa doğru keskin bir dönüş yaptı.

Jessica ileriye baktı ve kendilerine doğru gelen bir at arabası gördü. “O kim, Simon?”

Simon ona bakmadan konuştu. Jessica dudaklarını söylediklerini anlayabilecek kadar görebiliyordu, fakat biliyordu ki Simon o an Jessica’dan çok kendilerine doğru gelen at arabasıyla ilgileniyordu.

“Bir sorun var, Simon. Ne oldu?”

“Bir sorun yok. Şu an yüzünde bir gülümseme olmasını isterdim gerçi.”

Jessica dudakları kendisine bile sahte gelen bir şekilde kıvrılarak bir gülücük şeklini aldı.

Simon ona baktı, bakışları değişmişti ve mesafeliydi. “Bu çok içler acısı bir gülümseme oldu, karıcığım,” dedi Jessica’nın dudağının bir kenarına dokunarak. Dokunuşu nazikti. Gözlerindeki bakışlar hiç de öyle değildi. “Belki de Milebanke Kontu ve Kontesi ile tanışmadan önce bu konuda biraz pratik yapmak istersin.” Simon başıyla gelmekte olan at arabasını işaret etti. “Bizi ziyaret edip tebriklerini sunmak istediklerine hiç şüphem yok.”

Jessica’nın yüreği ağzına geldi. Milebanke Kontesi bugün görmek istediği en son kişiydi. “Tabii, faytonu durdurmayacaksınız?”

Karşıya düşmanca bir bakış atarken, Simon’un yüzünde daha da alaylı bir gülümseme belirdi. “Tabii ki durmalıyız. Leydi Milebanke ben buralarda yokken değişmiş olsa da, kendisi Londra’daki en büyük dedikoduculardan biri. Onu görmezden gelmek düşünülemez bile.”

“Simon, hayır. Onun nasıl biri olduğunu bilmiyorsun. Küstah ve zalim olmakla bir ünü var. Benimle ilgili bir tek şüpheye bile kapılırsa-”

“Hiçbir şeyden şüphelenmeyecek, karıcığım, senin Lond-

ra'daki en güzel kadın olduğun ve seni benimle evlenmeye ikna edebilmiş olduğum için ne kadar şanslı birisi olduğum dışında hiçbir şey düşünmeyecek."

"Simon..."

Jessica iki siyah at tarafından çekilerek ilerleyen iki tekerlekli, üstü açık, parlak at arabasının kendilerine doğru gelişini izledi ve karnında sıkı bir düğüm oluştu.

"Gülümse, Jesse. Güvende olacağına söz veriyorum."

Simon güven verici bir şekilde elini tuttu ve ardından konsantre olmuş bakışlarını yanlarında duran at arabasının içindeki iki kişiye çevirdi. "İyi günler, Milebanke. Leydi Milebanke."

Jessica sesinin de gözlerindeki bakış kadar dengesiz olup olmadığını merak etti. Simon koltuğuna yaslandı ve kolunu Jessica'nın koluna sararak onu güven ve hâkimiyet hissiyle sardı. Dışarıdan bakıldığında sanki karısının özrünün keşfedilmesi en ufak bir ihtimal dâhilinde bile değilmişçesine, hiçbir şey umurunda değil gibi görünüyordu. Jessica göğsünde yükselen panik dalgasıyla savaştı. Ona çok yakın oturduğundan, patlak vermeye hazır gibi duran gerilimi hissedebiliyordu.

"İyi günler, Northcote," dedi kont, adı çıkmış olan Northcote Kontu ile birlikte görünmek isteyip istemediğinden emin olmayan rahatsız tavırlarla etrafa bakınırken. "Tebriklerini sunmak isteyenler sıraya girmişler diye duydum."

"Evet," dedi Simon Jessica'ya doğru dönerek. "Karımı tanıştırayım, Leydi Northcote. Jessica, bunlar da Lord ve Leydi Milebanke."

"Nasılsınız, Lord Milebanke? Leydi Milebanke?"

"En iyi dileklerimiz sizinle, Leydi Northcote," dedi Milebanke. "Northcote'un kendisine bir eş bulduğunu duyduğumuzda ne kadar şaşırdığımızı hayal edemezsiniz."

Jessica kendisine gülümsemesi gerektiğini hatırlattı. “Evli-liğimizin Londra’daki insanların çoğunu şaşırtmış olduğundan eminim, lordum. Bugün gördüğümüz insanların bakışları da bunu doğruladı.”

Kontes Simon’a gördüğü en alaycı bakışı attı, ardından dudakları bir ölüm öpücüğü kadar zehirli bir gülümseme şekline aldı. Jessica için kendisi hariç oradaki tüm oyuncuların oynadıkları oyunun kurallarını bildikleri çok açıktı. O an Simon’a daha önce hiç olmadığı kadar öfkelenmişti.

Leydi Milebanke dikkatini tekrar Simon’un üzerine çevirdi. “Yaşlıtlarınız evlenmek için olan... acelenizi anlayışla karşılasa da, hiçbirimizin leydi ile birbirinizi tanıdığınızdan bile haberi yoktu.”

“O hâlde bunu bir iltifat olarak alıyorum,” dedi Simon kolu- nun üzerinde duran eli yavaşça sıvazlayarak. “Tüm sosyetenin White’s’da bunun sonucunun ne olacağı konusunda iddialara gir- mesine fırsat bırakmadan, karımla gizlice flört edebildiğimi bil- menin ne kadar güzel bir lütuf olduğunu hayal bile edemezsiniz. Bu konularda mahremiyet benim için en önemli şeydir.”

Leydi Milebanke dantelli yelpazesini açtı ve düşünceli bir şekilde karışık desenlere dokundu. “Bazıları geri döndüğünüzde bir eş seçmek için daha yakın bölgelere bakarsınız diye düşün- müştü.” Dudaklarında zoraki bir gülümseme belirdi. “Hepimizi şaşırttınız. Özellikle de sevgili üvey annenizi. Bildiğiniz gibi kendisi sizin mutlu olmanızla çok ilgileniyor.”

Kontesin gözleri soğuk ve alaycı, hatta nefret dolu bakışlarla parladı ve Jessica elinin altında Simon’un gerilen kaslarını hissetti.

“Üvey... *annemin* kendi mutluluğu dışında başka hiç kimse- nin mutluluğuyla ilgilendiğini sanmıyorum. Onu benden daha iyi tanıyan kimse olmadığını unutuyorsunuz.”

Kontes Simon'un sözleri nedeniyle oldukça şaşırılmış görünüyordu, tıpkı Jessica gibi. Kont bile konuşmadaki boşluğu zararlı bir konuyla doldurmadan önce oturduğu yerde rahatsızca kıpırdandı.

"Siz ve eşiniz dışarıda olduğunuza göre, artık sosyal gezintilerinizi yapmaya hazır olduğunuzu varsayabilir miyiz?"

"Evet," diye cevapladı Simon. "Önümüzdeki hafta için bir daveti kabul ettik bile."

"Mükemmel. Bu Cuma günü bir balo düzenliyoruz," diye yorumda bulundu kont. "Belki siz ve eşiniz de katılmak istersiniz?"

Jessica Leydi Milebanke'nin oturduğu yerde huzursuzlukla dikleşmesini izledi. Sözleri de bunu onayladı.

"Eminim Leydi Northcote'un toplum içinde rahat hissedebilmesi için henüz çok erkendir. Belki de--"

Simon elini kaldırdı. "Saçma. Bu etkinliği hayatta kaçırmayız."

"Harika," diyerek cevapladı kont, karısının öfkesinden habersiz bir şekilde. "Bir dans talebim olacak, leydim," dedi Jessica'ya gülümseyerek. "Özellikle valse çok düşkünümüdür."

"Karım da öyledir," diye destekledi Simon. "O akşamı ve dansı sabırsızlıkla bekleyecektir."

"Güzel. Güzel. Tekrar tebrik ederim, Leydi Northcote," dedi Milebanke şoförüne gitme emri verirken.

Jessica yüzündeki gülümsemeyi ve çift gözden kaybolana dek Leydi Milebanke'nin yüzündeki hiç de arkadaş canlısı olmayan ifadeye bakmayı devam ettirdi.

Savaş çıkarmaya bile yetecek öfkesi ile kararlı bir hamleyle kocasına döndü. Konuşmaya çalıştı, fakat ilk başta başarılı olmadı. Korkudan tüm vücudu uyuşmuştu. Simon ona ne yapmıştı?

Birkaç saat gibi kısa bir sürede, hayatını başa çıkabileceğin-

den çok daha fazla karıştırmıştı. Onu büyülemiş, güzel sözlerle kandırmış ve arzularıyla sersemlemiş bir şekilde ortada bırakmıştı. Jessica gardını düşürdüğü anda yıldırım hızıyla ona sırtını dönmüş ve onu üstesinden gelemeyeceğini bildiği durumlara sokmuştu.

Boğazının derinliklerinde bir yumru oluştu. Onu kullanmıştı. Bunu artık sanki Simon itiraf etmiş gibi bariz bir şekilde görebiliyordu. Bu yüzden buraya gelmişlerdi. Bu yüzden onu gezintiye çıkarmıştı. Sonunda Jessica'nın zarar görüp görmeyeceğine dair en ufak bir endişesi olmadan, Leydi Milebanke'nin balosuna davet edilmek için onu kullanmıştı. Umurunda olan tek şey, istediği şeyi elde edebilmektir.

Ondan elinden geldiğince uzağa kaydı, yüzündeki hâlimden memnun ifadeyi görmek acı vericiydi. "Artık eve gitmek istiyorum."

"Evet. Artık gidebiliriz."

Jessica bakışlarını onun yüzünden uzaklaştırmayı reddediyordu. Simon'un gözlerindeki bakışlar daha önce gördüklerinden çok daha fazla şeyi ele veriyordu. Kararlı, hükmedici ve acımasızdı. Takıntılı bir adamdı ve onu hiçbir şey durduramazdı. Özellikle de bir kadın. Karısı bile olsa.

"Umarım tatmin olmuşsunuzdur, lordum."

Simon oturduğu yerde geri yaslandı, yüzündeki intikamcı bakış apaçık görülüyordu. "Evet, karıcığım. Yeterince tatmin olmuş durumdayım."

11. Bölüm

Jessica yatak odasında bir ileri bir geri yürüyerek, öfkesinin kaynama noktasına gelene dek yükselmesine izin verdi. Simon onu topluma nasıl bu şekilde gösterebilirdi? Çocukluğundan beri sakladığı sırrını birisinin öğrenmesi ihtimali olan bir yerde arkadaşlarıyla buluşma riskini nasıl alabilirdi? İkisi de durumun öyle olmadığını bildikleri hâlde ondan nasıl karısı rolünü oynamasını isteyebilirdi? Tipik Simon küstahlığı.

Jessica şalını omuzlarına daha sıkı sardı ve bir kez daha odanın bir yanından öbür yanına doğru yürüdü. Onu neden bunu yapmaya zorluyordu ki? Jessica'nın asla sosyeteye karışamaya-çağını bilmiyor muydu? Onun balolara sadece çok kısa bir süreliğine katıldıktan sonra hemen oradan ayrıldığını bilmiyor muydu? Baloya gittiğinde Mel dışında hiç kimse ile konuşmadığını fark etmemiş miydi?

Tanrı yardımcısı olsun. Jessica'dan Milebanke Kontu ile vals yapmasını bekliyordu.

Jessica ellerini iki yanında yumruk hâline getirdi ve odayı boydan boya yürüdü. Bunu yapamazdı. Bunu *yapmayacaktı*. Tasarım ve kreasyonlarıyla baş başa bırakılmayı istiyordu. Simon'un ne söyleyeceğini ya da ne kadar öfkeleneneceğini umursa-

mıyordu, onun hayatı üzerinde bu şekilde bir kontrolü ele almasına izin vermeyecekti.

Yatağın başındaki ince mum azalıyordu ve onun yerine başka bir mum yakarken Jessica'nın elleri titredi. Işığa ihtiyacı vardı. Hem de çok fazla ışığa. Duyamıyor olması yeterince kötüydü. Etrafını görememeye de katlanamazdı. Başka bir mum yaktı ve Simon'un onun katılmasını beklediği baloyu düşündü.

Eğer gidecek olursa, her zamanki gibi gidecekti. Tek başına. Bir kenarda oturup, onun tasarımlarını giyen kadınların oraya varmasını bekleyecekti. Ardında eve gidecekti. Sosyete istediğini düşünsün. Kocasını istediğini söylesin. Simon eğer o anda orada olsaydı, Jessica...

Fakat orada değildi.

Simon bu gece yine onun yatağına gelmemişti.

Jessica bir yastık aldı ve onu göğsüne bastırdı. Yokluğunun kendisini etkilemesini istemiyordu ama Simon'un onu istemediğini bilmek canını yakıyordu. Kendisinin bu durumu umursadığını bilmek ise daha da acı vericiydi.

Ne diye uzak ve ulaşılamaz bir tavır takınmamıştı ki? Bunun yerine, bu öğlen Jessica'ya kişiliğinin çok farklı yönlerini göstermişti. Etkileyici, esprili ve karşı koyulamaz bir tavır sergilemişti. Jessica'nın içinde hiç kimsenin ona hissettiremeyeceğini düşündüğü duyguları uyandırmıştı. Ona bakışı, onunla konuşması ve onu sürekli kendine yakın tutması Jessica'nın açıklayamadığı bir ağrıya sebep olmuştu.

Öğle vakti çıktıkları gezintiden geri geldikten sonra Simon'un o tavırlarına tekrar şahit olamadı. Toplum içinde oldukları sırada bir hâkimiyet hissiyle elini tutmuş ve Jessica'ya onun üzerinde çok büyük bir etki yaratarak gülümsemiş olsa da, tüm bu sevgi dolu hareketler tüm sosyeteyi yeni karısını çok önemseydiğine inandırmak için yaptığı bir gösteriydi.

Eve döner dönmez, Ira'dan gelen bir paketi de yanına alarak hemen çalışma odasına gitti. Günün geri kalanında ise kendini kâğıtlarla dolu odaya kilitledi ve sadece yemek yemek için dışarı çıktı. Nazik görünmesine yetecek kadar bir süre yemek masasında oturuyor, ardından tekrar kâğıtlarla birlikte kendini odasına kapatıyordu. Jessica'nın bildiği kadarıyla hâlâ alt kattaydı.

Orada kalsın. Onunla ilgili hiçbir şeyi istemiyordu. Orada çö-rüse bile Jessica'nın umurunda değildi.

Hastalığı geçtiğinden beri emirler yağdırmaktan ve onun adına kararlar vermekten başka hiçbir şey yapmamıştı. Parkta bir gezintiye çıkmaya o karar vermişti. Covingsworth'lerin akşam yemeği partisine katılmaya o karar vermişti. Cuma günü Mile-banke'lerin balosuna gideceklerine o karar vermişti.

Her kararı o vermişti, fakat tüm riskleri alması gereken kişi Jessica'ydı. Şey, bunu düşünecekti.

Jessica yastığı kollarının arasından çıkardı ve odanın karşı tarafına fırlattı. Yatağı bir metrelik mesafeyle ıskaladı ancak duvardaki oldukça süslü ve pahalı görünüşlü, yaldızlı bir çerçevesi olan bir tabloyu vurdu. Resim yere düştü ve parçalara ayrıldı. Jessica eliyle ağzını kapattı ve çığlığını bastırdı. Ne yapmıştı böyle?

Parçalara ayrılmış resme baktı. Hepsi Simon'un suçuydu. Ah o yastığın bu güzel tablo yerine kocasını vurmuş olmasını nasıl da isterdi. Hak ediyordu. Jessica'nın hayatında böyle bir kaos yaratan oydu.

Jessica tabloya doğru koştu, eğildi ve yerde duran incecik ayrılmış parçalara dokundu. Kanvas tablonun kendisi hâlâ tek parça hâlindeydi ama çerçevesi öyle değildi. Belki de çok değerli bir tablo değildi. Belki de Simon, Jessica'nın tabloyu mahvettiğini fark etmeyecekti bile.

Parçaları toplaması gerekiyordu. Parçalara ayrılmış çerçeveyi içine koyabileceği bir şey aramak için ayağa kalktı ve durdu.

Kocası kollarını göğsünde kavuşturmuş ve çizmeli ayaklarından birini diğerinin önüne yerleştirmiş bir şekilde kapısı açık olan giriş yolunda duruyordu. Omzunu kapı çerçevesine yaslamıştı, uzun ve geniş vücudu ilgisizce giriş yolunu kapatıyordu.

“Ben...” Jessica boğazındaki yumruyu yutkundu. “Ben... Tablo kırıldı.”

“Ben de öyle görüyorum.”

Kendisini giriş kapısından uzaklaştırdı ve Jessica’nın yanında durup, kırık resim çerçevesine yukarıdan bakana kadar odanın karşı tarafına doğru birkaç adım attı.

Onunla yüz yüze gelene kadar kafasını çevirdi. “Tablodan bu kadar çok mu nefret ettin?”

Jessica güçlükle nefes aldı. “Hayır, tablo çok güzel, ama...”

Simon eğri duran kanvas parçasına daha iyi bakabilmek için başını yana eğdi ve ardından bakışlarını tekrar Jessica’ya yöneltti. “Bu tabloyu gerçekten güzel mi buldun?”

“Yani, çok güzel olmasa da hoş bir tabloydu.”

“Sanırım öyleydi. Korkarım daha önce onu hiç fark etmemiştim.” Eğri kanvası eline aldı ve baktı. Ardından Jessica’ya baktı. “Sanırım daha önce buna hiç eleştirel bir gözle bakmamış olmamın tek sebebi bu tabloyu yapanın büyük annem olmasıydı.”

Jessica ağzından hafif bir nefes verdi. “Ah,” diye mırıldandı. “Büyük annen.” Jessica diz çöktü ve çerçevenin kırılan daha büyük parçalarından birkaçını topladı. Çok büyük bir dikkatle onları Simon’a verdi. “Onu kırmak istememiştim. Gerçekten. Sadece... Bir anda oluverdi.”

Simon parçaları yakındaki masanın üzerine serdi ve büzülmüş yastığı almak için öne eğildi. Onu Jessica’ya uzattı. “Kazaya sebep olan şey bu mu?”

Jessica yutkundu. “Evet.”

“Eğer kırmaya çalıştığın şey tablo değilse, vurmak istediğin başka bir şey olduğunu varsayabilir miyim? Canını sıkan bir şey?”

Jessica yüzünü başka bir yere çevirdi. Bunların hepsi Simon’un suçuydu. Eğer parkta bir gezintiye çıkmak için ısrar etmiş olmasaydı, Milebanke’ler ile karşılaşmamış olacaktı. Ve eğer Jessica Milebanke’ler ile karşılaşmamış olsaydı, ondan Cuma gecesi yapılacak bir baloya katılması beklenmiyor olacaktı.

Simon parmağını onun çenesinin altına yerleştirip bakışlarını kendi üzerine çektiğinde Jessica’nın vücudundaki tüm kaslar gerildi.

“Yastığı fırlattığın zaman *birisini* düşünüyor olabilir miydin? Özel birisini?”

Koyu renkli kaşları yukarı yükseldi ve yana eğmiş olduğu başı da Jessica’dan bir cevap beklediğini belirtiyordu.

Jessica kollarını karnının üstünde birleştirdi ve ondan uzaklaştı.

Simon çok yakındaydı. Dokunduğu her yer ürperiyor ve ısınıyordu. Jessica ona ne zaman çok yakın dursa, midesinde binlerce kelebek uçuşuyordu. Uzaklaşmak zorundaydı. Çok geç olmadan bu hislere bir son vermeliydi.

“Bir şeye mi sinirlendin, Jessica?”

Jessica derin bir nefes aldı. Tabii ki sinirlenmişti. Jessica’nın ortada belli bir sebep yokken bir şeyleri etrafa fırlatan birisi olduğunu mu sanıyordu? Nasıl bir kadınla evlendiğini düşünüyordu? “Bugün olanlardan sonra hâlâ bana bunu sorabiliyor musun?” Ona arkasını döndü ve odayı boydan boya yürüdü. Durdu ve direkt olarak Simon’un gözlerinin içine baktı. “Öfkeliyim.”

“Neden?”

“Neden mi?” Jessica buna inanamıyordu. Simon ona ne yaptığıının farkında bile değildi. Ne kadar mantıksız bir adamdı. Yapmasını beklediği şeyler. Almasını beklediği riskler. “Seninle tanıştığım andan itibaren hayatımı alt üst etmekten başka hiçbir şey yapmadın.”

“Peki onu nasıl yaptım?”

Odanın karşı tarafına doğru yürüdü ve kapıyı kapattı. Jessica’nın neredeyse kalbi duracaktı. “Kapıyı neden kapattın?”

Simon ona yaklaştı, tek bir kelimeyi bile kaçırmaması için tam önünde durdu. “Çünkü bir cadı gibi çılgılık atıyorsun, karıcığım. Ve ben Old Cherry Lane’deki tüm komşuları bırak, evdeki hizmetçilerin bile bizim konuştuklarımızı duymasını istemiyorum.”

Jessica dudaklarını büzdü ve çıplak ayağını yere burdu. Be ne cüret! “Bir cadı gibi bağırduğımdan şüpheliyim, *kocacığım* ama eğer bağırıyorsam da, bunu hak ediyorsun.”

Simon karyolanın uzun direğine yaslandı ve Jessica’ya baktı. O kadar kayıtsız ve rahat görünüyordu ki Jessica ona vurmak istiyordu.

“Tüm bu azarlamaların odak noktası olmayı hak edecek ne yaptığımı bana açıklamak ister misin?” dedi.

“Bugün yaptığın her şey.”

“Neymiş onlar?”

“Öncelikle, bir gezintiye çıkmak için ısrar ettin.”

“Ki bunun çok hoş bir deneyim olduğunu düşünmüştüm.”

Jessica gözlerini devirdi. “Sonra Covingsworth marki ve markizi ile konuşmak için durarak ikimizin de geleceğini kasıtlı olarak riske attın.”

“Ki bunun da gayet iyi gittiğini düşündüm.”

“Ama durduğun zaman böyle olacağını bilmiyordun.”

“Öyle mi?”

Jessica yüzündeki kendini beğenmiş ifadeye baktı. Simon kendisinden çok emindi. “Ardından, gidemeyeceğimi bildiğin hâlde, Cuma günkü baloya davet edilebilmek için beni kullandın.”

“Ben öyle bir şey yapmadım, Jessica.”

“Beni zorlayamazsın, Simon. Bu riski almaya hazır değilim.”

“İyi olacaksın. Söz veriyorum, yanından bir anlığına bile ayrılmayacağım.”

Jessica yumruklarını uyluklarına vurdu ve ona karşı gelerek öne bir adım attı. “Yanımdan ayrılmamaya söz mü veriyorsun?” Kahkahalarla güldü. “Bunu görmek için sabırsızlanıyorum, Simon. Eminin Milebanke Kontu da ikimizle beraber dans etmekten çok hoşlanacaktır.”

Kocasının yüzünde bir gülümseme oluştu ve Jessica o gülümsemeyi kocasının yakışıklı yüzünden yok etmek için çok büyük bir istek duydu.

“Pekâlâ, belki de kontun seninle yalnız dans etmesine izin veririm.”

“Hayır!”

“Korkma, Jesse. Zavallı Milebanke o kadar kilolu ve kondisyonsuz ki bırak o adımları atarken konuşmaya çalışmayı, sadece dansı bitirebilse kendisini şanslı sayacaktır.”

Jessica dişlerini gıcırdattı. “Bu umurumda değil. Onunla dans edemem.”

“Evet, edebilirsin. Ve edeceksin. Tüm dans boyunca onunla yüz yüze olacaksın. Söylediği hiçbir kelimeyi kaçırmayacaksın.”

“Ama...”

“İyi olacaksın.”

“Hayır!” diye bağırdı. “Hayır, iyi olmayacağım!”

“Neden?”

“Ben dans etmeyi bilmiyorum.”

Yüzündeki şaşkınlık ifadesi görülmeyecek gibi değildi. Jessica hayatı boyunca hiç bu kadar utanmamıştı. Hiç bu kadar korumasız hissetmemişti. Ya da daha noksan. Göğsündeki gerginlikle savaştı ve gözlerinde barındırabileceği en düşmanca bakışlarını Simon’a yöneltti.

Lanet olsun.

“Şımartılmış bir sosyete kızıyla evlenmedin, Simon. Genç yaşlarını çayın nasıl döküleceğini ya da nazik bir sohbetin nasıl yürütüleceğini öğrenmekle geçiren biriyle evlenmedin.” Ona daha fazla bakamadı. “Ya da dans etmekle.”

Kahretsin, Simon.

Jessica arkasını döndü ve Simon’un onun olmayan parti elbiseleri için satın aldığı yeni gardırobun köşesine tutundu. “Sen partiler ve balolar düzenlemek ya da sosyeteyi eğlendirmek için yıllarını harcamış, sana uygun biriyle evlenmedin. Her anını insanların ağızlarını izleyerek geçiren, dudaklarını okuyup ne dediklerini anlamaya çalışan eksik birisiyle evlendin. On yedi yaşına gele-ne kadar normal bir konuşmayı bile devam ettiremeyen birisiyle. Kusurlu, mükemmellikten çok uzak-”

Simon ellerini onun omuzlarına kenetledi ve yüzleşebilmek için onu kendine döndürdü. “Kes şunu. Bu şekilde konuşmana izin vermeyeceğim.”

Vücudundaki tüm kaslar dondu ve Jessica onun yüzünde gördüğü öfkeli ifadeye gözünü kırpmadan baktı. “Lütfen, beni serbest bırak. Bana dokunmanı istemiyorum.”

Jessica ellerini iki yanında yumruk yaptı ve onun karşısında dimdik durdu. Vücudunun dokunulmak için attığı umutsuz çılgı-

ğa yenilmeyecekti. Simon'un gücünün kendisine istediğini yaptırmasına izin vermeyecekti. On beş yaşından beri güvendiği tek kişi kendisiydi ve şimdi hain vücudunun her şeyi mahvetmesine izin vermeyecekti.

Ona soyadını vermiş ve onu koruyacağına dair yemin etmiş bile olsa, Jessica asla on ikinci Northcote Kontu Simon Warland'ın kendisini gerçekten umursadığını düşünecek kadar aptal olmayacaktı. Sosyete Jessica'nın sağır olduğunu öğrendiğinde, Simon'un ona nasıl da hemen sırtını döneceğini görecekti. Ve o zaman Jessica'nın güvenilebileceği tek kişi yine kendisi olacaktı.

Jessica boğazındaki yumruyu yutkundu. "Lütfen git. Saat çok geç oldu ve yorgunum."

Simon ellerini gevşetti fakat onun kollarını tutmaya devam ediyordu. Nazik bir baskıyla ellerini aşağı yukarı ovuşturarak Jessica'nın gerginliğini azaltıyordu. Altındaki bacakları titriyordu ve Jessica, gözlerini sımsıkı kapattı. Lütfen gitsin diye dua ediyordu.

Simon onu kollarında döndürdü ve ona sarıldı. Jessica onun yüzüne bakmaya cesaret edemedi. Ağzından çıkacak olan bir mazereti bile okumak istemiyordu.

Su gibi akıp giden bir zaman dilimi içinde, Simon ellerini onun kollarından aşağı indirdi ve parmaklarından tuttu.

Parmaklarının dokunduğu yerlerin uçlarından Jessica'nın tüm vücudunu kontrol edemediği bir titreme ile ısıtan öfkeli şimşekler çakıyordu. Simon Jessica'nın elinin kenarlarını kendi elinin kenarlarıyla, avuçlarını kendi avuçlarıyla birleştirdi ve parmaklarını onun parmaklarına sardı. Jessica'nın sol elini hünerli bir şekilde kaldırarak kendi omzuna yerleştirdi, kolunu onun beline doladı ve onu kendisine doğru çekti.

"Ne yapıyorsun?" İnce tül geceliğinin altındaki çıplak vü-

cudu ürperdi ve üstündeki bol kaftanı ise Simon'un dokunuşları ile yanan tenini korumaya yetecek bir engel değildi. Simon'un eli Jessica'nın sırtındaydı, tenini yakıyor ve ciğerlerindeki nefes almak için gerekli olan havayı çalıyordu.

"Yapma, Simon." Jessica onu kavramış olan Simon'dan kaçmaya çalışarak kendisini geri çekti. "Bir yararı olmayacak. Ben dans edemem. Müziği duyamıyorum."

"Duyman gerekmiyor."

"Evet, gerekiyor. Bu dudakları okumakla aynı şey değil." Jessica elini çekti ve boğazında takılı kalan havayı yutkundu. Simon'un onu bırakmak gibi bir niyeti yoktu. "Bunun nasıl bir şey olduğunu bilmiyorsun. Müziği duyamıyorum."

Kanı kafasının içinde dalgalar hâlinde kulaklarına çarparak akıyordu. Simon ondan daha fazlasını bekleyemezdi. Jessica imkansız olan bir şeyi yapmak için çabalamayı reddediyordu.

"Ben müziği senin yerine duyarım."

Jessica dişlerini alt dudağına kenetledi ve başını başka bir noktaya çevirdi. Bilmiyor muydu? Jessica'nın asla normal olmayacağını farkında değil miydi? Onu başkaları için çok kolay olan şeyleri yapmaya ne kadar zorlarsa zorlasın, gerçekleri değiştiremeyeceğini göremiyor muydu?

Karısı duyamıyordu.

Simon'un Jessica'nın bakışları kendi bakışlarıyla buluşana kadar başını kaldırmak için parmağını onun çenesine götürdüğüünü hissettiğinde Jessica'nın kalbi göğüs kafesine hızla çarptı. Simon'un gözlerindeki kararlı bakış Jessica'yı ona bağlıyordu. "Güven bana, Jesse. Sana gösterdiğim yolu takip et." Yavaşça sağa doğru hareket etti. Sonra tekrar sola. Sonra tekrardan sağa. Sonra bir daha sola.

Jessica ona daha sıkı tutundu ve korku dolu bakışlarını ayaklarına indirdi. Simon'un parmağı onun çenesini kaldırdı.

“Yüzüme bak, Jesse. Benimle beraber hareket et. Sana gösterdiğim yoldan git.”

Jessica sağ ayağını hareket ettirdi, sonra da sol ayağını. Vücudundaki tüm kaslar titredi. Bunu yapamazdı. Ama yapıyordu. Tanrı yardımcısı olsun, ne kadar da güzel bir duyguydu.

Onun güvenli kollarının arasındaydı. İkisi sanki tek kişiymiş gibi birlikte hareket ediyorlardı. Gözleri tekrar ayaklarına doğru kaydı ancak Simon elini sıkarak onu uyarınca hemen yukarı baktı.

“Rahatla. Ben yol göstereceğim ve sen de takip etmelisin. Dans edebilmek için, sana nereye gideceğini göstermesi konusunda partnerine güvenmelisin.”

Jessica’yı daha yakına çekti ve önce sağa, sonra sola doğru basit adımlardan oluşan başka bir seri sergiledi.

Eli Jessica’nın belini sıkı bir mengene gibi sardı. Her hareket Jessica’nın Simon’un kaslı gövdesine göğüsleri ağarana kadar sürtünmesine neden oluyordu. Onu tüketen bir sıcaklık midesinin en derinlerinde bir girdap gibi dönüyor ve daha aşağılara ilerliyordu.

Jessica çırpınan bir nefes verdi ve omuzlarının düşmesine izin vermeye çalıştı. Simon’un kolları onu sararken nasıl rahatlayabilirdi ki? Midesinde dönüp duran kargaşa girdabıyla nasıl rahatlayabilirdi? Daha düşünmeyi bile başaramıyorken nasıl rahatlayabilirdi?

Sağ. Sol. Sağ. Dön, sol. Jessica gözlerini kapattı ve vücudunun Simon ne isterse onu yapmasına izin verdi. Sağ. Sol. Dön, sağ.

Bir erkeğin kollarındayken bir odanın içinde hareket etmenin bu kadar mükemmel bir deneyim olabileceğini kim düşünürdü ki? Tabii böyle hissetmek pek de uygun değildi.

Simon'un parmakları Jessica'nın elinin etrafında yine sıkılaştı ve Jessica yukarı baktı. Simon'un dudakları aralandı. Nazik bir gülümseme yüzünü aydınlattı. "Çok hızlı öğreniyorsun, karıcığım."

Jessica yutkundu ve ardından derin bir nefes aldı. Anlamadığı bir sebepten dolayı o an nefes almak normalden daha zordu. "Sadece beni tutan kişi sen olduğun için böyle. Bana sanki vücudum senin vücudunla birmiş gibi hareket etmekten başka bir seçenek bırakmıyorsun. Lord Milebanke'nin beni bu şekilde tutacağından şüpheliyim."

"Eğer tutarsa şafağı görecektir kadar uzun yaşayamaz."

Jessica suratını astı. Simon'un söylediğini yanlış anlamış olmalıydı.

Simon boğazını temizledi. Jessica elinin altındaki göğsünün gürüldeyişini hissedebildi.

"Vals için, benzer adımlardan oluşan bir seri sergileyeceksin. Sağ ayağınla başla ve yavaş-hızlı-yavaş, yavaş-hızlı-hızlı düzende hareket et. İşte böyle." Simon adımlarını sergiledi, ardından onu kollarının arasına doğru çekti ve odanın diğer yanına doğru hareket etti.

Jessica ilk iki hızlı adımda tökezleyince Simon durdu ve baştan başladı.

Simon'un sabrı Jessica'ya güven verdi. İkinci deneme daha iyiydi, birkaç defa daha denediklerinde ise Jessica, Simon'un kolları arasında sanki doğduğundan beri dans ediyormuş gibi hareket ediyordu.

Elinde hissettiği hafif baskı bakışlarını yukarı kaldırdı. Simon onun bakışlarını göz alıcı bir gülümseme ile karşıladı. "Aşağıya bakma. Gözlerini açık tutup gülümsemeyi unutma."

Odanın etrafında döndüler, Jessica'nın bir kolu Simon'un şiş-

kin kaslarının bulunduğu omzundayken, diğerini ise uzatmıştı, parmakları güvenle Simon'un avuç içine yerleşmişti.

Zeminin üzerinde hareket ederlerken Jessica ona tutunuyor, bakışlarını onun yüzünden ayıramıyordu. Kocasının çok güzel bir yüzü vardı. Jessica'nın hissetmek istemediği şeyler hissetmesini, anlamadığı şeyler için acı çekmesini sağlıyordu. Birdenbire vücuduna ürperti dalgaları yayıldı.

Elinin onun omzunda gezinmesine izin verdi. İnce gömleği pek fazla bir şey gizlemiyordu. Ön kısımdaki yakanın açıklığı birçok şeyi gözler önüne seriyordu. Jessica daha önce hiç böylesine bir güç hissetmemişti. Nefesi kursağında takılı kaldı.

Bakışlarını tekrar Simon'un ağzına çevirdi. Neredeyse nefesi kesilene dek kendisini öpen ağza. Hâlâ hafızasında olan bir öpücük. Hâlâ titremesine sebep olan bir öpücük.

"Dans ediyorum, değil mi?"

"Evet, Jesse, hem de çok güzel dans ediyorsun."

Simon onu sıkıca tuttu ve birlikte tekrar odanın içinde dönecek dans ettiler.

Bu dans etmek değildi. Bu cennetti. Gerçek bir dans pistinde, başka birinin kollarında olmak bununla aynı olmayacaktı. Kendini aptal yerine düşürebilirdi ve sonra tüm dünya onun duyamadığı gerçeğini öğrenebilirdi.

Gözlerini kapattı ve vücudunu sertçe Simon'un vücuduna bastırdı. Ani bir sıcaklık patlaması vücudunun her santimine yayıldı. Serin gece havası artık soğuk değil, sanki yazın ortasındaymışlar gibi sıcak geliyordu. Ve neredeyse hiç hareket etmiyorlardı.

Jessica gözlerini açtı. "Simon?" Konuşacak gücü bulmak için çabalaması gerekmişti.

"Evet?"

"Tüm valsler böyle yavaş mı olur?"

“Benim dinlediğim öyle.”

“Ama hiç müzik yok.”

“Sana müziğe ihtiyacımız olmadığını söyledim.”

Neredeyse hiç hareket etmiyorlar, sadece ileri geri sallanıyordular. İleri ve geri. Tek bir noktada duruyorlar ve ileri geri sallanıyordular ki Simon’un eli... Ah, Tanrım. Eli. Jessica alt dudağını ısırırdı.

Simon’un eli Jessica’nın sırtında parmaklarının dokunduğu her noktayı yakarak gezindi. Omuzlarına dokundu. Başını elinin içine aldı. Parmaklarını Jessica’nın bol dalgaları saçlarının arasına soktu. Sonra tekrar sırtının en dar kısmına doğru indi. Ve sonra daha aşağıya.

Jessica yüzünü başka bir tarafa çevirmek istedi fakat yapamadı. Simon’un elleri teninde garip büyüler yaparken, gözlerindeki içine işleyen bakış Jessica’yı ona bağlıyordu. Jessica’nın nefesi kesildi. Tüm vücudu Simon’un dokunuşlarına cevap verircesine ürperdi.

Tek bir hareketle, Simon kaftanı Jessica’nın omuzlarından düşürdü.

Kaftan yere, Jessica’nın ayaklarının dibine düştü. Onları ayıran şey sadece ince tül geceliği idi. Çok açık ancak çok da hapsedici görünüyordu. Midesinin derinliklerinde şiddetli bir sarsılma oldu ve Jessica bunu durduramadı.

Ona neler oluyordu? Simon’un ellerinin ona dokunması, dudaklarının onu öpmesinden başka hiçbir şey istemiyordu.

Simon ellerini onun dudaklarına değdirdi ve çok yavaşça yukarı doğru hareket etti. Göğüslerinin kenarına dokundu ve içeriye doğru ilerledi.

Jessica onu durdurmalıydı. Böyle bir şey yaparsa ölürdü.

Oda birdenbire karanlıklaştı ve Jessica gözlerini kırptırdı. “Mumlardan biri söndü.”

“Işığa ihtiyacımız yok, Jesse.”

“Karanlıkta ne söylediğini görmem mümkün olmayacak.”

“Sorun olmaz, karıcığım. Konuşmayacağım zaten.”

Simon başka bir mumu daha söndürdü, ardından Jessica’yı kendine doğru çekti ve dudaklarını kendi dudaklarıyla kapladı.

Jessica boğuluyordu. Öpücüğün ilk öpücükleriyle hiçbir benzerliği yoktu. Öncekinde, onu iradesizleştiren ve çaresizleştiren yalnızca dudaklarıydı. Şimdi ise Jessica, Simon’un ellerinin neden olduğu kaosu tarif edemiyordu bile.

Daha da yaklaşmasını istiyordu. Kollarını Simon’un boynuna doladı ve sanki düşme tehlikesi yaşıyormuş gibi ona tutundu. Tanrı yardımcısı olsun, gerçekten tehlikedeydi. Simon onu yüksek bir dağın sarp kayalıklarını çıkarmış ve kollarında Jessica ile oradan atlamıştı. Sanki ikisinin de kanatları varmış gibi göğün yükseklerine uçmuşlar, ardından süzülerek yeryüzüne inmişlerdi. Ancak karaya ayak basmamışlardı. Ayakları karanın yakınlığında bile değildi.

Simon Jessica’yı bir daha öptü. Yoğun. Sert. Kusursuz. Jessica’nın ağzının üzerinde kendi ağzını açtı ve Jessica onu takip etti. Simon’un ne istediğini biliyordu ve onu içtenlikle karşıladı. Simon’un dili diline değdiğinde, Jessica’nın içinde binlerce minik ateş topu patladı.

Çok uzun bir süredir yalnızdı, çok uzun bir süredir bir şeylerin hasretini çekiyordu fakat ne olduğunu hiçbir zaman anlayamamıştı. Artık biliyordu ama bu bilgiyle yaşayabileceğinden emin değildi.

İstediği şey Simon’dur. Kollarını etrafında, dudaklarının du-

daklarında hissedebilmek ve ellerinin ona dokunması için yanıp tutuşuyordu.

Jessica kendisine neler olduğunu anlayamadı. Kendi başına ayakta duramıyordu. Simon'un dokunuşlarıyla ve öpücükleriyle yaşattırdığı hisler Jessica'nın hayal edip edebileceği her şeyden daha yüceydi.

Jessica parmaklarını onun kaslı omuzlarına sabitleyerek ona tutundu.

Simon dudaklarını onun dudaklarından çekti ve Jessica'nın yüzünü ellerinin arasına aldı. Cam gibi gözleri ile Jessica'ya baktı. "Böyle bir şeyin henüz yaşanmaması gerekiyordu, Jesse. Yaşanmayacağına dair kendime söz vermiştim."

Dudaklarını tekrar Jessica'nın dudaklarıyla birleştirdi ve bu seferki öpücüğü öncekilerden çok daha yoğundu. Daha talepkâr-
dı. Simon Jessica'nın boynunun alt kısımlarına ardı ardına sıcak öpücükler kondururken, Jessica gitgide alevlenen bir ateşin vücuduna yayılmasından etkilenerek başını yana doğru eğdi.

Elleri Jessica'nın elbisesinin kurdelesini açmaya çalışmakta olan Simon, dudaklarını onun boynunun en altındaki boşluğa yerleştirdi ve ardından göğsüne doğru inen yolu öptü. Kumaş ikiye ayrıldı ve Simon, Jessica karşısındatamamen çıplak kalana dek elbisesini omuzlarından aşağı ittirdi.

Jessica ürpererek nefes verdi. Ah, onun dudaklarının dokunuşunu teninde hissetmek. Simon öpücüklerini onun göğüslerine doğru indirirken, Jessica gözlerini sımsıkı kapattı ve ona yakın durmaya çalıştı. Hissettiği şeyler baştan çıkarıcıydı. Ellerini onun omuzlarına sabitlemek ve onu kendine yakın tutmak dışında bir şey yapabilecek gücü yoktu.

Daha önce hiç bu kadar mükemmel, onu bu kadar kıvrandıran bir şey yaşamamıştı. Artık daha fazla ayakta duramaya-

çağından emindi. Kocasını onu odanın karşısına taşıırken, Jessica kollarını onun boynuna sardı ve başını göğsüne yasladı. Simon onu yatağın ortasına yerleştirdi ve Jessica onu karşılamak için kollarını açtı.

12. Bölüm

Simon, Jessica'nın omuzlarına düşmüş olan parlak kahverengi saçlarından bir tutam aldı ve parmaklarının arasından kaymasına izin verdi. Saatlerdir uyanıktı ve mor, pembe ve mavinin yumuşak tonlarındaki perdelerin kendilerine geçit vermesiyle içeri giren parlak güneş ışınlarını izliyordu. Karısının gözlerini açmasını beklerken, kendisine kızıyordu, çünkü biliyordu ki uyandığı zaman, Simon onu tekrar öpmek isteyecekti.

Saatlerdir kollarında başını onun göğsüne yaslamış şekilde uyuyan karısını seyrediyordu, Jessica'nın yüzünde bir memnuniyet ifadesi vardı. O ifade, Simon'un sahip olduğu iradenin her damlasını test ediyordu.

Ona karşı yumuşak duygular beslemek istemiyordu. Dersini alalı çok olmuştu. Rosalind bu konuda harikulade bir öğretmen olmuştu.

Jessica'nın onu kucaklamak için kollarını açışını, daha neler olduğunu anlayamadığı hâlde, kendisini öylece Simon'a verişini hatırladığında göğsüne rahatsız edici bir ağırlık çöktü.

Simon Jessica'nın yanağına düşen bir tutam saça hafifçe dokundu ve örtüyü onun omuzlarına doğru çekti. Jessica uykusunda elini kaldırıp, Simon'un az önce dokunduğu yeri ovuşturduktan

sonra derin bir nefes aldı ve kolunu Simon'un vücuduna sararak yattığı yere tekrar iyice yerleşti.

Simon ciğerlerini havayla doldurdu ve gözlerini kapattı. Ondan hoşlanmamış değildi. Hem de hiç. Kendisine onu gerekenden daha fazla önemsemesi için asla müsaade etmeyecek olmasına rağmen, genel olarak kendisini şanslı sayıyordu. Görüntüsü sadece göze hoş gelenden bir görüntüden fazlasıydı. İnceleme çabasına girseydi, ki girmeyecekti, güzeldi bile. Hızlı anlıyor oluşu ve zekâsı da onu etkilemiyor değildi.

Ancak Simon'u en çok etkileyen şey Jessica'nın cesareti, ona kendisini ve sırrını koruması için güç veren içsel tahammülüydü. Simon onun yoluna ne kadar imkansız durumlar yerleştirtirse yerleştirtirsin, yenilgiyi kabullenmesine asla izin vermeyen gücüydü.

Yirmi dört saatten daha kısa bir zaman içinde ilk defa gündüz vakti bir gezinti için insanların onu görebildiği bir yere çıkmış, onları duyamadığı gerçeğini ele vermeden ya da tek bir pot kırmadan sosyetenin üst tabakasındaki insanlarla sohbet etmiş, sosyeteyle iç içe geçeceği iki daveti kabul etmiş, vals öğrenmiş ve bedenini Simon'a vermişti.

Jessica belli etmemeye çalışmış olsa da, Simon her deneyimin onu dehşete düşürdüğünün farkındaydı. Onun kendisine karşı çıkışını ve her emrini sorgulayışını izlemek Simon'un suçunun daha tüketici bir hâl almasını sağlıyordu.

Simon onu kullanmış olmakla gurur duymuyordu, ancak o amaç için kullandığı bir araçtı. Mirasını kurtarma hayalini gerçekleştirebilmek için onun servetine ihtiyacı vardı. Onunla uğruna üç yıl beklediği intikamını alabilmek için evlenmişti. Tanhill'in Jessica'dan çalmayı düşündüğü her kuruşu ondan alacak ve o parayla onu mahvedecekti. Tıpkı Tanhill'in Sarai'yi hayatta

kalmak için yalvarttırdığı gibi, o da Tanhill'in hayatta kalmak için yalvardığını izleyecekti.

Simon büyükannesinin vasat tablosundan geri kalanlara baktı. Orta karardan sadece biraz daha fazla olan öfkesiyle, cesur karısı aynı zamanda ateş püsküren bir volkandı.

Simon başını yatak başlığına yasladı ve kendi kendine güldü. Onun bu özelliğinden de hoşlanıyordu.

“Bu kadar komik olan ne?”

Jessica'nın sesi irkilmesine neden oldu ve Simon aşağıya doğru baktı. Onun uyandığını fark etmemişti ve ne kadar zamandır onu izlediğini merak etti. “Seni uyandırdım mı?” diye sordu, Jessica'nın dudaklarını görebilmesi için oturuşunu dikleştirirken.

“Hayır.”

Jessica uzaklaşmaya çalıştı ama Simon izin vermedi. Onun vücudunun kendisinininkine bu kadar yakın olmasının verdiği hissten ayrılmaya henüz hazır değildi. Yanaklarına dokundu ve ardından parmakları Jessica'nın çenesine doğru bir şerit çizdi. “İyi misin? Canını yaktım mı?”

Yüzü kırmızının en alımlı tonuna bürünen Jessica bakışlarını yere doğru indirdi. “Hayır,” diye cevapladı başını sallayarak. “Ben iyiyim.”

Simon kolunu omzuna sarıp onu kendine doğru çektiğinde Jessica rahatladı. Simon dün gece ona sahip olmadan hemen önce yüzündeki karışık ifadeyi görmüştü. Jessica'nın ona güvenmesi için ne kadar çok şey gerektiğinin farkındaydı.

Jessica'nın gözlerinde parlayan tutkuyu da görmüştü, ancak Simon'u asıl ürperten kendi tepkisiydi.

Her zaman her fiziksel durumu kontrol etmekte bir usta olmuştu. Dün geceye kadar. Jessica'ya kadar.

Jessica'nın bakışlarında doruk noktasına ilerlerken yaşadığı şaşkınlığı görmüştü. Doruk noktasında yaşadığı patlama ise Simon'un yaşadığının bir yansımasıydı.

Jessica'nın hafifçe Simon'un tenine değdirdiği parmakları, sonrasında göğsündeki yaraya doğru ilerledi. "Bir kadınla erkek arasında nelerin yaşanabileceğini bilmiyordum. Bana kimse anlatmamıştı." Simon'un yüzünü görebilmek için dirseğinin üzerine yaslandı.

Simon derin bir iç çekti. "Biliyorum." Parmaklarını Jessica'nın yanağında gezdirdi ve ardından yüzünü yukarı kaldırmak için çenesinin altından tuttu. "Saat henüz çok erken. Uyumaya devam et."

"Yorgun hissetmiyorum. Artık kalkabilirim."

"Hayır. Burada kal." Jessica bir anlığına hiç kıpırdamadı fakat ardından elini tekrar Simon'un göğsünde boydan boya uzanan yaraya götürdü. Parmaklarının altında kıpırdayan kasları hissetti.

"Bu yara nasıl oldu?" diye sordu parmağını yaranın pürüzlü yüzeyinde gezdirirken.

Simon'un bakışlarında bir endişe gördü ancak görmezden geldi. "Nasıl olduğunun bir önemi yok. Bu çok uzun zaman önceydi."

"Hindistan'da iken mi?"

"Evet."

"Oldukça derin bir yaraymış. Neredeyse ölebilirmişsin."

"Bu seni tedirgin mi ediyor?"

Jessica alnını çattı. "Ölüm beni her zaman tedirgin eder. Bu herkesi tedirgin eden bir şey."

"Bunu yapan adamı tedirgin etmiyordu. Hayatın vücudumdan akıp gidişini yüzünde bir gülümsemeyle izlemişti."

"Senden çok nefret eden biri olmalı."

Simon o günün dehşetinin ortaya çıkmasını engellemeye çalıştı ama aklının bunu reddettiği anlar da oldu. Jessica'ya üvey kardeşinin adam öldürmek için bir nedene ihtiyaç duymadığını nasıl söyleyecekti? Tanhill acı çektirmekten zevk alıyordu.

“Simon?”

“Evet?”

“Artık bir vârisin olacak mı?”

Simon'un nefesi kursağında takılı kaldı. “Bilmiyorum.”

“Dün gece bana gelmenin nedeni bu muydu?”

Simon tereddüt etti. “Evet. Ama bir şey söyleyebilmek için henüz çok erken. Bu genelde zaman alan bir şeydir.” Simon hoş bir pembeliğin Jessica'nın yanaklarına yayılışını izledi ve vücudu buna tepki verircesine kaskatı kesildi.

“Melinda bir vârisin olmasının çok önemli olduğunu söyledi.”

Simon kendi kendisine tekrar onunla beraber olmayacağını, kendisinin ona karşı hissettiği bu arzuyla savaştık kadar güçlü olduğunu söylüyordu.

Bakışları Jessica'nın bakışlarını kilitlendi ve Simon savaşını kaybetmek üzere olduğunu biliyordu. Dün gece iki defa birlikte olmalarına rağmen, ona yeterli olmamıştı. Vücudu sanki yıllardır hiçbir kadınla birlikte olmamış gibi tepki veriyordu. Sanki yalnızca yanında duran kadının verebileceği bir şeye muhtaçmış gibi.

Başını eğdi ve onu öptü, dudaklarından kulağının arkasındaki hassas noktaya ilerledi ve ardından boynundan aşağı doğru indi. Kadın çok güzeldi.

Dudaklarını bir defa daha öptü ve Jessica'nın yanaklarını avuçlarının içine aldı. “Bana bak, Jesse. Gözlerini aç ve bana bak.”

Jessica, Simon'a dokunurken yanıp tutuşan elleri ve tutkuyla parlayan gözlerindeki karanlık ile ona baktı. Simon kendisini tamamen tüketen bir ihtiyaç hissi ile, onunla yeniden sevişti.

Yolculukları fevkalade, doruk noktasında yaşadıkları ise dünyayı sarsacak kadar şiddetliydi. Simon Jessica'nın üzerine yığıldı ve nefes almaya çabalarken yüzünü onun boynuna gömdü. Onunla sevişmek olağanüstüydü. Daha önce yaşadığı hiçbir şeye benzemiyordu.

Simon kendini kaldırdı ve Jessica'nın gözlerine baktı. Gözlerinde umutlu bir beklenti vardı ve Simon Jessica'nın kendisinden bir çeşit açıklama beklentisi içinde olduğunu biliyordu. İlan-ı aşkı mı bekliyordu? Mümkün değildi.

“Uykuna geri dön, Jesse.”

Simon ondan uzaklaştı ve yatağın diğer tarafına yuvarlandı. Kolunu başının altına yerleştirip tavandaki levhalara baktı ve kendisine ihanet eden vücuduna lanet okudu. İlişkilerinin bu şekilde olmasını istemiyordu. Böyle olabileceğini hiç düşünmemişti bile.

Bakışlarını tekrar onun bakışlarıyla buluşmaması için ondan uzak tutuyordu. Eğer bakarsa yüzündeki acı ve karışıklığı göreceğini biliyordu. Eski duvarların yeniden kalbini sarmasına izin verdi ve kendisine bu durumu önemsemediğini söyledi. Önemseyemezdi. Hiçbir kadın onun üzerinde böyle bir güce yeniden sahip olmayacaktı.

Jessica'nın uyuduğundan emin olduktan sonra yataktan çıktı ve onu rahatsız etmemek için odanın içinde parmak uçlarıyla yürüdü. Yolun yarısında durdu. Ne kadar ses çıkardığının ne önemi vardı ki? Jessica asla duyamazdı.

Neden Jessica'nın sağır olduğunu unutup duruyordu?

Simon son gardırobu da açtı. Bomboştı. Yatakta uyuyan karısına bakmak için arkasına döndü ve ellerini golf pantolonunun ceplerine soktu. Kendisi yaklaşık bir saattir ayaktaydı ve giymişti, ancak belli ki karısının daha fazla dinlenmeye ihtiyacı vardı. Karısının gardırobunu aramaya yeniden başladığında ise memnuniyetten dolayı yüzünde beliren gülümsemeyi saklama gereği duymadı.

Yakaları ve manşetleri yıpranmış olan üç tane fazlaca giyilmiş günlük elbise ile biraz daha iyi durumda olan ancak koyu ve cansız renklerdeki üç tane daha elbise buldu. Simon, Jessica ona ilk geldiğinde giymekte olduğu koyu renkli elbiseyi tanıdı. Ve dün parkta giydiği çizgili elbiseyi de. Ve evlendikleri gün giydiği hoş ancak çok sade olan elbisesini de.

Diğer giysileri neredeydi? Parti elbiseleri? Dışarı çıkacaklarında giyebileceği süslü kıyafetleri?

Simon dolap kapılarını aralık bırakarak koridora çıktı.

“Beatrice,” dedi merdivenlerden çıkmaktan olan hizmetçiye. “Hanımın tüm balo elbiseleri nerede tutuyor?”

“Balo elbiseleri mi?” Yüzündeki şaşkın ifade neredeyse gülünç bir ifadeydi.

“Evet. Elbiseleri. Dışarı çıkarken giydiği elbiseler.”

“Ah.” Hizmetçi elini beline dayadı. “Hanımım çok nadir dışarı çıkar.”

“Biliyorum,” diye sinirlenerek kabullendi Simon, “ama elbette odasında asılı olanlar dışında giyecek başka şeyleri de vardır. Her kadının gereksiz kıyafetlerle dolu fazladan bir dolabı vardır.”

“Hanımımın yok, lordum. Kendisi oldukça kanaatkârdır.”

“Elbiselerini depoladığı başka bir oda yok mu yani?”

Hizmetçi hayır anlamında başını salladı.

Simon aşağı baktı ve sadece kapıları açık olan odaları gördü. Hepsinin içinde ne olduğunu biliyordu. Hepsini biliyordu, koridorun sonundaki oda hariç. Uzun koridoru yürüyerek geçti ve kapı mandalını kaldırdı. Kilitliydi.

“Hanımın bu odada ne tutuyor?”

Gözleri kocaman açılan Beatrice, önlüğünün içindeki ellerini bükmeye başladı. “İvir zıvır, lordum. Sadece ivir zıvır.”

“İvir zıvır?” Simon kaşlarını kaldırdı ve buz gibi bakışları hizmetçiye hedef aldı. “Ne gibi ivir zıvırlar, Beatrice?”

“Söylemeye iznim yok, lordum. İçerdekiler hanımımın özel eşyaları.”

“Anahtarın var mı?”

“Ah, hayır, lordum. Sadece hanımımın anahtarı var.” Beatrice önlüğünü daha da büktü. “Ancak içeride hanımımın hiçbir elbisesi yok. Sadece özel eşyalar var.”

“Hiçbir elbise yok mu?”

“Hayır, lordum.”

Simon topuklarının üzerinde döndü ve odasına doğru yürüdü. Karısı kıyafetlerinin geri kalanını nerede saklıyordu? Elbette başka elbiseleri de vardı. Ve bir kilit ve anahtarla korunması gereken ne gibi özel eşyaları vardı?

Simon gözleri kocaman olmuş hizmetçiyle yüzleşebilmek için arkasına döndü. “Beatrice. Hanımın için sıcak bir küvet ve bir bardak da sıcak çikolata hazırla.”

“Tabii, lordum. Hemen.”

Simon akıllı havada hizmetçiye, aşçıya Jessica için bir dilim tost hazırlatmasını söyleyene kadar hizmetçi merdivenleri yarılamış, duyma menzilinin oldukça dışına çıkmıştı bile.

Simon karısına doğru yürüdü. Odaya girdiğinde, Jessica henüz uyanıyordu. Uzun bir şekerlemeden yeni uyanan bir kedi gibi canlanarak, kollarını başından yukarıya doğru uzatarak esnetti ve ardından yatağın diğer tarafına yuvarlandı. Gün ışığı dün geceki gibi yatağa saçılmış olan kahve rengi saçlarında parladı. Simon göğsünde sıkışan nefesini tuttu ve kıyafetlerini çıkarıp tekrar onunla yatağa girme dürtüsünü uzaklaştırmaya çalıştı.

Lanet olsun. Kadın tam da uyandığında görmek isteyeceği bir manzara gibiydi.

“Bir şey mi arıyorsun?” Esnemesini gizlemek için eliyle ağzını örterken, bakışları da açık gardırop kapılarının üzerindeydi. İffetli bir tavırla çarşafı çenesinin altına kadar çekti ve yatağın içinde oturdu.

Karşı koyulamaz bir görüntüsü vardı. “Evet. Elbiselerini arıyorum.”

Jessica içinde altı tane asılı elbisenin olduğu diğer gardırobu işaret etti.

“Hayır. Süslü elbiselerinden bahsediyorum. Cuma günü Milebankelerin balosunda giymeye uygun olanlardan.”

“Sahip olduğum tüm elbiseler bunlar.” Jessica daha dik oturdu ve dizlerini göğsüne doğru çekti. Simon ile aynı anda acınası hâldeki elbise koleksiyonun içinde bulunduğu gardıroba baktılar.

Simon inanmayan gözlerle Jessica’ya baktı. Gerektiğinde giyebileceği yeni bir elbise almak için aylık on beş pound ödenek talep ettiğini hatırladı. İngiltere’nin en zengin kadınlarından biri olan, Northcote Kontesi Jessica Warland’ın kendisine ait altı elbisesi vardı ve hiçbirisi de dışarıda giymeye müsait değildi.

Simon’un genellikle kontrol altında tuttuğu öfkesi kendini göstermekle tehdit etti. “Cuma günü Milebankelerin balosunda ne giymeyi planlıyorsun, Jessica?”

Gözleri öfke belirtisiyle parıldadı. “Eğer gidersem, lacivert olanı giyeceğim. Aralarında en yenisi o.”

“En iyi elbisen bu mu?”

“Evet. Ben toplum içinde bir yere gidersem, görünmeyeceğim bir yere oturur ve sadece kısa bir süreliğine orada dururum. Bir kenarda oturmak için pahalı bir elbiseye ihtiyacım yok.”

Simon bakışlarını tavana yükseltti. Çenesini sıkı ve dişlerinin arasından tıslayarak geçen havayı teneffüs etti. “Ben seni sosyete ile tanıştırtırken giymeyi düşündüğün elbise bu mu yani?”

Jessica bir an tereddüt etti. “Gidip gitmeyeceğime karar vermedim.”

“Karar vermedin mi?” İçinde bir bomba kadar şiddetli bir öfke dalgası patladı. “Karar vermek sana düşmez, leydim. Ben senin de gideceğine kadar verdim ve yemin olsun ki gideceksin.”

Jessica ona dik dik baktı, gözlerinde tehlikeli bir pırıltı vardı. “Ne kadar talepte bulunduğunuza dikkat edin, lordum. Tüm kararları geleceğimizi düşünerek veriyorsunuz gibi görünüyor, ancak hareketlerinizdeki ikili niyetlerinizi hiç tasvip etmiyorum.”

“Neden bahsettiğini bilmiyorum.”

“Gerçekten mi? Dün çıktığımız o park gezintisinin asıl nedenini bilmediğimi mi düşünüyorsunuz?”

Jessica öfkesini göstermek için ellerini iki yanında yumruk yaptı. “Ve amacınıza ulaştınız, değil mi, lordum? Dün birçok davet aldınız ve gün bitmeden birçok davet daha alacağınıza şüphe yok. İstediginizi kadarını kabul edebilirsiniz.” Meydan okurcasına başını kaldırdı, ancak Simon iki yanındaki ellerinin titrediğini gördü. “Ama ben sizinle gelmeyi planlamıyorum. Herhâlde gelmemi beklemiyorsunuzdur?”

Simon kaşlarını kaldırdı ve ona baktı. Kahretsin. “Benimle gelmeni beklemediğimi mi düşündün?”

“Evet. Bu riski almanın aptalca olduğunu düşüneceğini sandım, sosyetenin evlendiğin kişinin sağ-”

“Sen benim karımsın!”

“Ben sağırım!” Jessica yumruklarının yatağa vurdu. “Bu riski alamam. Her zaman gittiğim gibi gideceğim, yalnız olacağım ve göze çarpmayacağım.”

“Lanet olsun, kadın! Sen Northcote Kontesi’sin. Artık hiçbir yerde yalnız ve göze çarpmayan bir kişi olamazsın.”

Bir eliyle çarşafı çenesinin altında tutmaya devam eden Jessica, diğer eliyle tekrar yatağı yumrukladı. “Sırf evlendik diye benim yaşam şeklimi değiştirmemi bekleyemezsin. Bir eşte aradığın şeyin bu olduğunu düşünmemiştim.” Yanakları kırmızının koyu bir tonuna büründü.

“O hâlde beni yanlış anlamışsın.” Simon sadece öfkelerini kontrol altına alabildiği zamanlarda duraksayarak, yatağın önünde bir ileri geri yürüdü. “Cuma gecesi, sen ve ben sosyetenin içindeki haklı yerimizi alacağız. Girişimiz sosyete tarafından açıkça görülecek ve kont ve kontes olarak saygı ve onur ile karşılanacağız.”

Simon karısının yüzünün renginin atmasını ve yataktaki örtüleri sıkkan yumruklarının beyazlamış parmak eklemlerini görmezden geldi. “Olağanüstü bir sansasyon yaratacak muhteşem bir elbise giyiyor olacaksın. Her dansı beraber edeceğiz, Lord Milebanke’ye söz verdiğin bir valsini ona saklayacağız ve ikimizin de geçmişi hiç söz konusu olmamış gibi diğer konuklara karışacağız.”

Jessica’nın yüzünün rengi daha da attı.

Simon yatağa doğru birkaç adım daha attı ve göz korkutucu bir vahşilikle onun üzerine doğru eğildi. Dişlerini sıktı ve derin bir nefes aldı. Her zaman kendisiyle gurur duymuştu. Babası ve

evlendiği açgözlü kadın yasal olarak Simon'a ait olan mirası kumarda kaybettiklerinde ve israf ettiklerinde bile, Northcote adı asla onun utanç kaynağı olmamıştı.

Bakışlarını iyice odakladı ve karısının onun söyleyeceği her kelimeyi anlayabileceğinden emin oldu. "Northcote Kont ve Kontesi'ni sosyetenin arasında hak ettikleri yere tekrar yerleştirmeden asla durmayacağım. Cuma günü Milebankelerde bulunmamız bu amacı gerçekleştirmeye yönelik ilk adım olacak."

Simon ona dik dik baktı. Jessica kendisine bir elbise bulmak için üç günü vardı. Tüm Londra'nın ayaklarını yerden kesecek bir elbise.

Kendisini kaplayan gerilim ve endişe dalgasıyla mücadele etmeye çalıştı. Sosyete tarafından kabul göreceklardı. Sosyetenin önde gelen isimlerinin önünde karısı ve zenginlikleriyle gösteriş yapacak, böylece Tanhill geri döndüğünde Jessica ve Simon'un sosyetenin bir parçası olduğu kesin olacağından, Tanhill ikisine de dokunamayacaktı.

Jessica'nın serveti olmadan, Tanhill'in eli kolu bağlıydı. Sadece unvanı olan bir fakir olacaktı ve artık unvanının da pek bir önemi kalmayacaktı.

Karısı planın anahtar noktasıydı. Simon Jessica'nın üvey kardeşini mahvetmek için onun servetini kullanmayı amaçlıyordu. Bunu kendisine ve bir gün sahip olacağı oğluna borçluydu. Bunu Sarai'ye borçluydu.

Cuma gününden sonra sosyetenin önde gelen isimleri Simon'un hakkı olan statüyü almak için geri döndüğünü bilecekti. Ve Jessica, Simon'un ona sunduğu hayatın son birkaç yıldır yaşadığı münzevi hayatından kat kat daha iyi olduğunu fark edecekti.

Simon birkaç defa derin ve sakinleştirici nefesler alarak öfkesini kontrol altında tutmaya çalıştı. "Herkesin hakkında konuşup

durduğu şu bulunması zor elbise tasarımcısının kim olduğunu biliyor musun?”

Jessica'nın gözleri kocaman açıldı. “Ne?” Sesi oldukça gergin çıkmıştı.

“Onun kim olduğunu biliyor musun?”

Jessica kollarını dizlerinin etrafına doladı ve sıkıca sarıldı. Bir elbise tasarımcısı aramak bile onu açıkça geri yordu. “Adını kimse bilmiyor. Oldukça gizemli birisi.”

“Kimliğini ne kadar sıkı sakladığı umurumda değil,” diye bağırdı Simon. “Onun tasarladığı elbiselerden birini alacaksın. Sen Northcote Kontesi’sin. Londra’daki en iyi terzi kim?”

“Madam Lamont.”

Simon ona arkasını döndü ve odanın içinde bir ileri bir geri yürüdü, beyni konuşmayı devam ettirecek en kısa yolu arıyordu. “Bir elbise dikmek ne kadar süre alır?” Gerektiği kadar terzi tutmaya hazırdı. “Sevdiğin bir tarz var mı? Ya da bir renk?” Kadın kıyafetleri hakkında pek bir bilgisi olmamasına rağmen, karısından daha fazla şey bildiği gün gibi ortadaydı. Cuma gününe kadar mükemmel bir elbiseye sahip olması çok önemliydi.

“Simon?”

Jessica'nın sesiyle dalgınlığı bölünen Simon, onunla yüz yüze gelmek için döndü.

“Konuşuyor musun?”

“Evet.”

“O hâlde bana bak.”

Simon kaba kelimeler fısıldayarak yatağa oturdu ve onun yüzüne baktı. “Üzgünüm. Zaman içinde alışacağım.” Jessica'nın elini avucunun içine aldı. Elleri soğuktu. Elini kendine yakınlaştırdı ve Jessica'nın gözlerine baktı. “İra ve Collingsworth birazdan burada olacaklar. Tartışmamız gereken ve bekleyemeyecek

bazı işlerimiz var. İşimiz biter bitmez, seni bu Madam Lamont adlı kişiye götüreceğim.”

Jessica ellerini onun ellerinden çekti, kocaman açılmış gözleri korku doluydu. “Hayır.”

“Neden? Onun işinde iyi olduğunu söylemiştin. Bir sebep mi va-”

“Hayır. O en iyisidir, ama...”

“Ama ne?”

“Ben... Ben sen zaten meşgulken senin canını sıkmak istemiyorum. Bunu tek başıma yapabilirim.”

Simon gardıropta asılı duran acınası elbiseye tekrar baktı ve ürperdi. Bu kadar meşgul olduğu bir günde bir terzi dükkânına gidip kumaş seçecek vakti gerçekten yoktu, ancak karısının oraya tek başına gitmesine izin vermeyeceğinden de adı gibi emindi. Eğer sahip olduğu altı çirkin elbise onun zevkinin bir örneğiye, onun tek başına bir elbise seçmesine asla izin veremezdi.

Simon olduğu yerde durdu. “Eğer yanına Collingsworth Düşesi’ni de almayı kabul edersen ancak o zaman bensiz gitmene izin veririm. Moda konusunda öğrenmen gereken çok şey olduğu oldukça bariz bir gerçek, ki bu da Ekselensların oldukça usta olduğu bir yetenek.”

Jessica onaylarcasına başını salladı. “Pekâlâ. Düşesi de yanıma alırım.”

“Modayı zaman içinde öğreneceksin, Jesse. Neyin modaya uygun olduğunu bilecek algıya sahip olamamanın tek nedeni dışarıya pek çıkmamış olman.”

Simon ellerini arkasında birleştirdi. “Hiçbir masraftan çekinme. Ekselanslarının tasarım hakkındaki görüşlerine güven ve Madam Lamont’a da gerektiği kadar terzi tutması konusunda talimatı ver. Elbise Cuma günü akşamına kadar hazır olmalı.”

Jessica tekrar başıyla onayladı. “Mükemmel bir balo elbisesi bulacağım. Seni utandıracağım diye endişe etme, Simon.”

Simon’un nefesi boğazında takılı kaldı. “Bunun önemli olmasının tek nedeni ben değilim, Jesse. Sosyete Northcote adına sırtına dönmeyecek. Sana da sırtını dönmeyecek. Buna izin vermeyeceğim.”

“Peki, sosyete benim sağır olduğumu öğrendiğinde?”

“Sen benim karımsın. Northcote Kontesi’sin. Sosyetenin seni kabullenmekten başka hiçbir şansı yok.”

Jessica’nın gözlerindeki panik ifadesi Simon’un nefesini vermesini engelledi. Onun yüzünde daha fazla şüphe görmeden arkasını döndü ve birisi diğer taraftan kapıyı yavaşça çaldığı sırada kapıdan çıktı.

“Hanımın banyo yapması için su hazır,” dedi Martha, Jessica’nın yatağının yanındaki sehpa ya bir tepsi taşıırken. “Küvet yan odada. Collingsworth Dükü ve Bay Ira Cambden de sizi alt katta bekliyorlar, lordum.”

“Teşekkür ederim, Martha. Onlara birazdan aşağıda olacağımı söyle.”

“Tabii, lordum.” Martha Jessica’ya döndü. “Banyonuzda size yardımcı olmak için birazdan döneceğim, leydim.”

Simon hizmetçinin odadan çıkışını izledi ve ardından tekrar Jessica’ya döndü. “Elbise seçerken benim yardımına ihtiyacın olmadığından emin misin? Sana yardım edebilmek için toplantı mı erteleme konusunda gönüllü olabilirim.”

“Hayır. Buna gerek yok. Ekselansları benimle gelecektir. Hiç şüphesiz bana en güzel elbiselerin hangileri olduğunu öğretebilir.”

Simon yüzündeki ciddi ifadeye baktı ve midesine bir suçluluk sancısı saplandı. Başını saygınlıkla oldukça yukarı kaldırmış,

gözlerindeki kararlı bakışlarını sertleştirmiş ve odaklamış bir şekilde dimdik tuttuğu sırtı ile asil bir duruşla yatakta oturuyordu. Başını yavaşça sallayarak Simon'un taleplerini kabul etti. Endişe ettiğini belli eden tek şey dizlerinin etrafına sardığı örtüye sıkıcı tutunmuş olan elleriydi.

"Korkman gereken hiçbir şey yok, leydim."

"Öyle diyorsanız, öyledir, lordum." Ses tonu inandırıcılıktan uzaktı.

Boğum boğum bir el kalbinin etrafını sarıyordu. Simon uzun süre onunla göz göze kaldı, sosyetenin üst sınıfının onlara karşı ilk tepkisinin nasıl olacağını konusunda gergin olduğunu kabul etmeyi reddediyordu. Yumruğunu uyluk kemiğine vurdu ve göğsünde sıkışıp kalan nefesi serbest bıraktı. "Ayrılmadan önce çalışma odasına uğra," dedi kapı eşiğinde durup Jessica'nın yüzüne bakarak. "İra'nın seni görmek isteyeceğinden hiç şüphem yok."

Jessica'nın boş gözlerle baktı. "Tabii ki."

Simon, Jessica'nın yüzündeki ifade onu hâlihazırdakinden daha fazla rahatsız etmeden arkasını döndü. Sosyeteye katılacakları akşam için karısının mükemmel bir elbisesi olacaktı ve Collingsworth Düşesi, ya da Simon, ona giyecek bir şey seçmesi konusunda yardım edecekti.

Karısının moda hakkında en ufak bir bilgiye sahip olmadığını açık bir şekilde ortadaydı.

13. Bölüm

Jessica Simon'un çalışma odasının kapısının önünde durdu ve lacivert elbisesinin pilelerini düzeltti. Madam Lamont'un yanına gitmeye hazırdı.

Jessica'ya kendini sosyeteye tanıtması konusunda ısrar ederken kocasının yüzünde oluşan ifadeyi düşündü ve içinde başka bir öfke sarsıntısı daha yükseldi. Hastalığı geçtiğinden beri Jessica'nın hayatının altın üstüne getirmekten başka hiçbir şey yapmamıştı. Şimdi de onun sosyetenin üst kesimindeki kadınların yarısının da orada olabileceği bir yere, Madam Lamont'un yanına gönderiyordu.

Jessica merdivenlerden yukarı koşarak odasında saklanmak için içindeki dürtüyle mücadele etti.

Cebindeki katlanmış kâğıt parçasına yavaşça dokundu ve tasarımının yerle yerinde durması onu memnun etti. Tasarım Jessica'nın haftalar önce hazırladığı ancak bir türlü elden çıkaramadığı özel bir elbiseydi. Şimdi o elbise kendisinin olacaktı.

Mükemmel bir elbiseydi. Elbisenin çizgilerini çizerken onu giyecek özel birini aklında canlandırmıştı. Zarif ve güzel biri olacaktı, Melinda gibi. Tasarımına hakkını verecek biri.

Elbiseyi kendisinin giyeceğini hiç düşünmemişti.

Derin bir nefes aldı. Belki de elbisenin güzelliği Jessica'nın birçok kusurundan bazılarını gölgede bırakırdı.

Yeniden cebine dokundu. Tasarımı bir şekilde Madam Lamont'a vermek için bir yol bulmalıydı. En azından kocası orada olmayacaktı.

Simon karısının, Northcote Kontesi'nin, sıradan bir işçi gibi elbise tasarımları yaptığını öğrense neler olacağını düşünmek istemiyordu. Jessica'nın, kocasının kendisine bir daha hiçbir şey çizdirmeyeceğinden hiç şüphesi yoktu.

Jessica bunu yapmayacaktı. *Yapamazdı*. Güzel elbiselerin tasarımlarını yapmak onun hayatına bir anlam katan tek şeydi. Bu parçasından vazgeçemezdi.

Soğuk bir ürperti Jessica'nın tüm kararlılığını kırıp geçti. Simon'dan önceki hayatı çok yalındı. Çok basitti.

Çok boştu.

Jessica onun kollarında geçirdiği geceyi düşündü ve bir sıcaklık akını damarları boyunca dalgalanmaya başladı. Jessica inatçı bir şekilde bu hisleri bir kenara bıraktı. Neden onunla evlendiğini kendisine unutturmamalıydı. Simon çoktan onun parasına sahip olmuştu. Her şey yolunda giderse, Cuma gecesinden sonra sosyetedeki yerini yeniden kazanacaktı ve Jessica'nın onun çocuğunu taşıdığını öğrendiğinde ise bir daha asla onun yatağına gelmeyecekti. Tüm bunlar olduğunda, Jessica eninde sonunda sahip olduğu tek yetenek olan tasarımlarıyla yalnız kalacaktı. Rahatlık hissini her zaman tasarımlarında bulmuştu.

Cebindeki gizli çizime dokundu ve çalışma odasının kapısının mandalını aradı. Kapıyı çalmayı düşünmedi. Bir yararı olmayacaktı. İçeri girmesini söyleyen komutu duymayacaktı ve kocasını işlerinden alıkoymak istemiyordu.

Odanın içinde durdu. Simon ve Ira meşe ağacından yapma geniş masanın arkasında duruyorlardı, Simon sandalyesinde oturuyor ve Ira'da onun omzunun arkasında durup önlerinde serili duran bazı kâğıtları işaret ediyordu.

Collingsworth Dükü ise masanın önündeki sandalyede arkası Jessica'ya dönük şekilde oturuyordu. Üçü de kendilerini konuşmalarına öyle bir kaptırmıştı ki hiçbiri Jessica'nın odaya girdiğini duymadı.

Onları rahatsız etmek yerine, Jessica yandaki duvarın önündeki sandalyeye oturdu ve onu fark etmelerini bekledi.

Jessica bakışlarını kalemi tutan uzun, güçlü parmaklarından alamayarak kocasını izledi. Jessica'yı saran ve tenini okşayanlarla aynı ellerdi. Kar beyaz gömleği ve orman yeşili ceketinin altındaki, genişliği açıkça fark edilen omuzlarına baktı. Elleri hâlâ Simon'un teninin kendi teni üzerindeki sıcaklığını hissedebiliyordu.

Jessica gözlerini kapattı ve onun güçlü fiziğinden başka bir tarafa yöneldi. Sadece görüntüsü bile Jessica'ya dün gece yaşadıklarını hatırlattı ve midesinin derinliklerinde kavurucu bir his yeniden ortaya çıktı. Jessica uzun, sakın bir nefes aldı ve Simon'un yüzüne odaklandı.

Kızgın görünüyordu. Ira'nın konuşmasını dinlerken çenesinin kenarındaki bir kas seğirdi. Nefes alırken de dişlerini sıkma-ya devam ediyordu.

“Ele geçirebildiğin tüm belgeler bunlar mı?” diye sordu sol elinde iki parça kâğıt tutarak. “Bu evin senedi ve alıcıların Northcote Nakliye'ye dair faturaları?”

“Evet.” Simon masanın bir tarafına doğru kaydı ve Simon'un önüne başka bir kâğıt daha koydu. “Ve bunlar ucuza mâl olma-

dı.” Masanın üzerindeki kâğıdın en altını işaret etti. “Mottley yüzebilen bir gemisi olan her şirketi satın alıyor.”

“Ne kadar para tuttuğu umurumda değil. Northcote Nakliyat kazançlı bir hâle geldiğinde parayı yerine koyabilirim. Ancak idare edecek bir şirketim yoksa hiçbir şey yapamam.” Simon bir kâğıt daha aldı ve ardından onu James’e uzattı. “Ravenscroft ne oldu, Ira? Ravenscroft ve diğer Northcote arazilerinin senedini kim ele geçirdi?”

“Emin değilim,” dedi Ira. “Şimdiye kadar sürdürdüğüm izler beni üç tane sahte şirkete yönlendirdi ve iletişime geçtiğim kredi şubesinin bana söylediğine göre senetleri kimin aldığını bilmiyorlar.”

“Burada ters giden bir şeyler var, Ira,” diye böldü Simon elindeki kâğıtlara vurarak. “Elbette ki birisi senetleri alacaklılardan kimin satın aldığını biliyordur.”

“Bu çok ilginç, lordum. Kimse bir şey bilmiyor, her şey Mottley’e ve kurmakta olduğu Büyük Kuzey Nakliyat adındaki şu yeni nakliyat şirketine çıkıyor.”

“Mottley Ravenscroft’u ya da arazileri neden istesin ki? Onun için hiçbir değerleri yok. Nakliyat değerleri yok.”

“Belki de Mottley Büyük Kuzey Nakliyat’ın kurarken yalnız değildi,” dedi Ira, sanki Simon’a yardımcı olabilecek bir şey arıyormuşçasına parmağını kâğıtların üzerinde gezdiriyordu.

“Ne diyorsun, Ira?”

“Bilmiyorum. Bu sadece bir fıkirdi. Korkutucu bir fikir.”

Collingsworth Dükü konuşuyordu ancak Jessica onun ne söylediğini göremiyordu. Simon’un yüzünün asılmasından anladığı kadarıyla, iyi bir şeyler söylemiyordu.

“Korkarım ki Ekselanslarına katılıyorum,” dedi Ira, bir kâğıt

parçasını Simon'un önüne sererken. "Bu Mottley'in iki ay önce Londra'ya geldiğinden beri satın aldığı ya da satın almaya çalıştığı yerlerin listesi. Bu bilgiyi nereden aldığımı sormayın. Sadece doğruluğuna güvenin."

Simon masanın üzerinde önünde duran kâğıtlara baktı ve Jessica onun gözlerinin gitgide büyümesini izledi. Simon bakışlarını Ira'ya yöneltti, ardından ise tekrar elindeki kâğıda baktı. "Ne haltlar dönüyor böyle?"

Ira başını salladı. "Bilmiyorum, lordum."

Simon tekrar önündeki kâğıtlara baktı. "Mottley'in şu ana kadar satın aldığı her şey benim. Londra'daki iki ev. Ridgeway arazisi. Doğu Sussex'deki ev. Sutterland Köşkü. Southampton yakınlarındaki demir madenleri. Mottley'in amacı beni mahvetmek."

Ira dosyasında duran başka bir kâğıda uzandı. Simon kâğıda baktı ve ardından masaya bıraktı. Ira kâğıdı yeniden aldı ve Collingsworth'e uzattı.

"Lanet olsun bu adama, Ira," dedi Simon. "Cehenneme kadar yolu var."

"Alacaklılara Northcote Nakliyat ve Old Cherry Lane'deki bu ev için paralarını ödeyebilmiş olmam tamamen şans eseri idi. Wellmont Dükü bu alacaklılara karşı babanıza bir miktar para vermişti. Ancak dük geçen sene öldü ve tüm varlığı Fransa'da yaşayan uzak bir akrabasına kaldı. Sizin şansınıza, genç haylaz İngiltere'de bulunan hiçbir şeyi istemediğini söyledi ve bunlar için bir teklifte bulunan ilk kişiye tüm senetleri sattı. Şans eseri, o ilk kişi bendim."

"Olacak şey değil," dedi Simon, parmaklarını koyu renk saçlarında gezdirirken. "Evi ve gemileri de kaybedebilirdim."

Jessica ellerini kucagında birleştirdi. Birisinin Simon'a ait olan her şeyi satın alarak, onun elinde hiçbir şey kalmaması adına uğraştığını anlayabilmek için bir dahi olmaya gerek yoktu. Jessica'nın karnının derinliklerinde bir düğüm oluştu.

"Mottley hakkında ne biliyorsun?" diye sordu Simon. "Ve şu Büyük Kuzey Nakliyat hakkında? Ona arka çıkan kim? Bu adam gelirini nereden sağlıyor? Ne nakliyatı yapıyorlar da bu kadar kazanç sağlayabiliyor?"

Jessica sandalyesinde otururken kıpırdadı ve Simon gözle-rini onun oturduğu noktaya doğru çevirdi. Collingsworth Dükü yüzünde bir şaşkınlık ifadesi ile ona doğru döndü ve Ira masanın yan tarafına doğru geçti.

Jessica kendisine bakmakta olan üç adamla yüzleşti. "Afyon. Mottley afyon nakliyatı yapıyor."

Simon masanın etrafından dolaştı ve Jessica'nın önünde durdu. "Ne kadar zamandır buradasın?"

"Yeterince uzun zamandır."

"Büyük Kuzey gemilerini nereden biliyorsun?"

"Alexander Mottley geçen hafta Lord Stratmore'un balosundaydı ve ben onu baron Carver'in en küçük oğlu Sydney ile konuşurken gördüm. O da bir şekilde bu işin içindeydi."

"Sydney mi?" diye sordu Collingsworth, Jessica onu görebilsin diye Simon'un masasının diğer tarafına geçerek. "Onun karanlık tarafta olduğuna dair dedikodular her zaman dönmüştür ama afyon kaçakçılığı ile bir ilgisi olabileceğini hiç düşünemezdim. Neden?"

"Para için," dedi Jessica, ellerini sıkıca birbirine bağlayarak. "Baron Carver iflas etmiş durumda. Arazilerini kaybetme tehlikesi yaşıyorlar. Arazileri devredilemeyen mülk değilmiş."

Simon elini yüzünde gezdirdi. “İnsanların para için yaptıkları şeyler çok ilginç.”

Jessica’nın omurgasında soğuk bir ürperti hissetti. *Evet.* İnsanların para için yaptıkları şeyler gerçekten ilginçti. Simon da sağır bir kadını sırf parası için kendine eş olarak almamış mıydı?

“Bize başka neler söyleyebilirsin, Jesse?” diye sordu Simon ona doğru bir adım atıp parmağıyla çenesini kaldırarak.

Jessica başını salladı. “Pek fazla bir şey söyleyemem. Şirketin merkezi Hindistan’da-”

Jessica Simon’un tepkisini gördüğünde bir anda durdu. Omuzları dikleşmiş, yüzünün asıklığı daha da belirgin bir hâl almıştı. “Sorun ne, Simon?”

“Hiçbir şey,” dedi. “Devam et.”

“Pekâlâ, afyonun çoğunluğunun daha sonra İngiltere’ye getirecekleri çay karşılığında Çin’e satılacağını söylediler. Ancak İngiltere’ye gelecek afyon nakliyatı sadece bir kere olacakmış.”

“Ne zaman olacağını söylediler mi?”

“Hayır.”

“Bildiğin başka bir şey var mı?”

“Sadece Büyük Kuzey Nakliyat’ın sahibinin Hindistan’da olduğunu biliyorum. Yakın zamanda dönmesi bekleniyor, fakat ne Mottley ne de Carver onun dönüşünü dört gözle bekliyor.”

“Kahretsin, Simon,” dedi Collingsworth Dükü. Endişesi yüzünden açıkça okunuyordu. “Nasıl hemen öğrenebilir ki evlendiğin kişinin-”

“Bu kadar yeter, James.”

Jessica James’e, sonra Ira’ya, ardından tekrar Simon’a baktı. “Sorun ne, Simon?”

“Hiçbir şey, Jesse.” Simon ellerini onun omuzlarına yerleş-

tirdi. “Düşesi de alıp Madam Lamont’a gitmek için yola mı çıkıyorsun?”

“Evet.”

“Güzel. Hiçbir masraftan kaçınma, Jessica. En az bir düzine elbise için anlaşma yap.”

“Ama eğer para-”

“Para bir sorun değil.” Simon Ira’ya döndü. “Söyleyin ona, Bay Cambden.”

Jessica Ira’nın tanıdık yüzüne baktığı an, göğsünde bir şeyler sıkıştı. Arkadaşına doğru bir adım attı ve Ira’nın adeti olduğu üzere ona kollarını açtığını fark ettiğinde onun kollarının arasına doğru yürüdü.

Ira ona olması gerekenden daha uzun süre sarıldı, ancak Jessica hâlimden memnundu. Kollarından ayrılmak konusunda tereddüt etti.

En sonunda Ira onu kendinden uzaklaştırdı ve omuzlarından tuttu. “Para kocanız için hiçbir zaman bir sorun oluşturmayacak, leydim. Eğer isterseniz kendiniz için yüz tane bile elbise siparişi verebilirsiniz.”

Jessica kendini gülümsemeye zorladı. “Bence bugün için bir elbise yeterli olacaktır, Ira.”

Jessica omzunda bir dokunuş hissetti. Bunun Simon olduğunu biliyordu. “Bence bir düzineden daha az sayıda elbise bugün için yeterli olmayacaktır.”

Jessica karşı çıkmaya başladı ancak bakışlarındaki kararlılığı görünce vazgeçti. “Pekâlâ.”

Simon onaylarcasına başını salladı. “O hâlde yola çıkmaya hazır mısın?”

“Evet.”

“Sanjay seninle birlikte gelecek.”

“Pekâlâ.” Jessica Ira ve Ekselanslarına güle güle dedikten sonra Simon ona kapıya kadar eşlik etti.

“Simon?” Jessica Simon kapıyı onun arkasından kapatmadan önce döndü ve hızlıca konuştu. “Üvey kardeşimin bununla bir ilgisi var mı?”

Simon bir parmağını onun dudaklarına bastırdı ve başını salladı. “Hiçbir şey hakkında endişelenme, Jesse. Bu sadece beni ilgilendiriyor. Senin korkman gereken hiçbir şey yok.”

“Ama-”

“Korkman gereken hiçbir şey yok. Satın alacağımı umduğum bir düzine elbise ile ilgilen ve ben de geri kalan her şey ile ilgileneceğim.”

Simon cevap vermesi için Jessica’ya hiçbir süre tanımadan arkasını döndü ve çalışma odasının kapısını kapattı. Sanjay yüzünde bir gülümseme ile orada bekliyordu.

Rahatsız edici bir his Jessica’nın içini kemiriyordu. Jessica’nın Simon ile evlendiğini nereden öğrendiğini bilmiyordu, fakat Colin’in onları mahvetme mücadelesini çoktan başlattığı konusunda emindi. Üvey kardeşinin planı çok açıktı. Önce Simon’u ortadan kaldıracaktı.

14. Bölüm

Yüzündeki gülümsemenin onu hissettiğinden daha kendinden emin göstermesi için dua eden Jessica, titreyen ayağını Madam Lamont'un elbise dükkânının önündeki kaldırım taşına yerleştirdi. Dar kaldırımdan geçti ve açık kapıdan içeriye ilk adımını attı. Hemen yanında yürüyen Melinda'ya rağmen, kendini hiç bu kadar yalnız hissetmemişti.

Kaldırdığı başı ve dik omuzlarıyla kalabalık odaya girişini yaptı. Tüm gözler onun olduğu tarafa yönelirken, yüzlerindeki şaşkınlık ifadesi açıkça görülebiliyordu. Jessica bu kadarını bekliyordu zaten.

Bir adımı diğerini takip eden Jessica, hoş danteller ve örgülerin bulunduğu oval masaya doğru ilerledi. Kumaşları inceleyormuş gibi yaparak durdu. Kanarya sarısı rengindeki en geniş kumaşı ilgisizce eline aldı.

Melinda onun koluna dokundu ve Jessica yukarı baktı.

"Çok hoş bir renk, değil mi, Jess?"

"Ne?"

"Elinde tuttuğun örgüden bahsediyorum. Rengi oldukça güzel."

Jessica örgüyü tutan elini gevşetti, kumaşı ve rengini ilk kez

ark ediyordu. “Evet. Oldukça hoş. Senin renklerinle mükemmel gidecektir.”

“Seninkilerle de,” dedi Melinda gülümseyerek.

Jessica dudaklarının kenarlarını kaldırdı. “Bunu aklımda tutacağım.”

Madam Lamont’un elbise dükkânını dolduran kadınlara bakmak için başını çevirdi. Bu öğlen vaktinde işlerin biraz daha durgun olmasını ummuştı. Ama öyle değildi. Tüm gözler onu izliyor, kocaman açılmış gözlerindeki farkındalık rahatça okunabiliyordu. Zarif eldivenler giydirilmiş elleri ağızlarını kapatırken, yüzlerindeki merak açıkça ortadaydı.

Hoş İrlanda dantellerinin görüntüsüne hayranlıkla bakan, sosyete mensubu üç genç kadın köşede, kadife kaplı masanın önünde duruyorlardı. Geniş odanın öbür tarafında ise orta yaşlı bir kadın, yanında muhtemelen onun kızları olan iki genç kadınla birlikte, kurdele örneklerini, şifondan yapılmış firfırlı yakaları ve kadife kumaş şeritlerini inceliyordu. Kadınlardan oluşan üç ya da dört adet grup ise bir sergiden öbürüne boş boş dolanıyordu. Birkaç tanesi hariç, kadınların çoğunu katıldığı balolardan tanıyorlardı. Hepsi de onu tanıyor gibi görünüyordu. Her biri Jessica’ya üstünkörü bir bakış atıyor ve ardından birbirlerine yaklaşıp fısıldayarak yorumlarda bulunuyorlardı.

Madam Lamont’un dükkânındaki, her biri firfırlı beyaz gömlek ile gri ve bordo çizgili etek giymiş olan asistanlar meşgul bir şekilde bir gruptan diğerine koşturup duruyordu. Yakınlarındaki bir masada, bir asistan Crestwall markizine rengi kayısının çok hoş bir tonu olan pamuklu bir kumaş gösteriyordu. Burnhaven kontesi de onun yanındaydı ve Jessica daha önce ikisiyle de hiç konuşmamış olmasına rağmen, onları tanımıştı. İkisi de sosyetenin itibarlı kadınlarındandı. Tek bir kelimeleri ya da başlarını bir

çevirmeleriyle size bir ün kazandırabilecek ya da ününüzü yerle bir edebilecek kadar itibar sahibiydiler.

Jessica onlardan uzak kalmanın bir yolu olmasını diledi. Ancak öyle bir yol yoktu. Jessica ve Melinda odanın diğer tarafına ilerlerken onların yanından geçmek zorunda kalacaklardı. Onları görmezden gelmek hoş görülemez bir davranış olurdu.

Omuzlarını dikleştirdi ve Melinda ile aynı adımları atarak üzerinde ufak kekler ve sıcak çay bulunan masanın yanındaki, yastıklarla bezenmiş sedirin etrafından yürüdüler ve ardından hayal edilebilecek her renkten ve kumaştan yapılmış güneş şemsiyeleriyle dolu bir tezgâhın yanından geçtiler. Jessica ve Melinda yaklaştıkça markiz ve kontes konuşmamaya başladılar ve Leydi Crestwall'ın elindeki kayısı rengi kumaş göze çarpmadan masanın üzerine doğru süzüldü. Melinda durdu.

Jessica kendini Leydi Crestwall'ın giydiği elbiseyi incelemekten alıkoyamadı. Zümrüt yeşilinin en zengin tonlarından oluşan saten kumaş, etek üstü bölgesinin dar ve toplu bel kısmından dökülüyor, sarının Jessica'nın o ana kadar gördüğü en açık tonundan oluşan iç etekliğini ortaya çıkarıyordu. Jessica Leydi Crestwall'ın sergilediği mükemmel duruşu hakkını vererek tarif edebilecek kelimeleri bulamıyordu.

Çok güzel bir kadındı. Mükemmel bir şekilde toplanmış simsiyah saçları, porselen gibi kusursuz cildi ve kıvrımları hep doğru noktalarda olan hatları ile, hiç şüphesiz Jessica'nın gördüğü en göz kamaştırıcı kadınlardan biriydi.

Ancak söylentiye göre, güzelliği sadece dışındaydı. Gözden kaçmayan ulaşılmazlığıyla bilinirdi ve Jessica onun duruşunun her noktasının soğuk bir mesafe hissi yaydığını görebiliyordu.

Leydi Crestwall eleştiren bakışlarıyla Jessica'yı inceledi, onu tepeden tırnağa değerlendiriyordu. Gördüğü şeyden etkilenmiş

gibi durmuyordu. Bakışlarının ilk durağı Jessica'nın demode bonesi idi. Aşağılayıcı bir tavırla kaşlarını yukarı kaldırdı. Ardından Jessica'nın yıpranmış elbisesine odaklandı. Gözleri dehşetle büyüyen Leydi Crestwall, hem Jessica'ya hem de elbisesine en kınayıcı bakışını attı. Ardından asil bir şekilde çenesini kaldırdı ve dikkatini yeniden Melinda'ya yöneltti.

"İyi günler, Ekselansları," dedi Leydi Crestwall, yeni Northcote Kontesi'nin daha fazla ilgi görmeyeceğini belli ederek.

"Leydi Crestwall, Leydi Burnhaven," diye karşılık verdi Melinda. "Ne kadar hoş bir rastlantı." Melinda Jessica'ya döndü. "Siz ve Leydi Burnhaven Northcote Kontesi ile tanışma zevkini yaşamış mıydınız?"

Neyse ki Burnhaven Kontesi Leydi Crestwall'a Jessica'yı küçük düşürme şansı vermeden bir adım öne çıktı. "Hayır, tanışmamıştık," dedi Leydi Burnhaven. "Seninle tanışmak çok büyük bir zevk, canım."

Jessica gülümsedi. Bakışlarını Leydi Burnhaven'in gülümseyen gözlerinden ayırmadan, "O zevk bana ait," diye cevap verdi. Nazik ve asil bir duruşu vardı, rahat tavırları ise dürüst ve samimiydi.

Yaşı biraz daha ilerlemişti, ellilerinin ortasında ya da daha yaşlıydı. Kendisine çok yakışan ve gayet memnun olduğu tombul bir görüntüsü vardı, yuvarlak hatları ise sergilediği arkadaş canlısı, rahat tutumunu destekler biçimdeydi.

"Taze evliliğiniz için sizi kutlamak isterim, leydim," diye ekledi Leydi Burnhaven, yüzündeki gülümseme dileklerinde samimi olduğunu gösteriyordu. "Kont gerçekten de şanslı bir adam."

"Teşekkür ederim, leydim," diye cevapladı Jessica. "Kendisine böyle söylediğinizi ileticeğim. Arada bir böyle hatırlatmalara ihtiyacı olduğu bir gerçek."

Leydi Burnhaven zarıfçe güldü ve Jessica'nın söylediklerine katıldığını belirterek başını salladı. "Haklısınız. Tüm eşler arada bir kendilerine hatırlatılmasına ihtiyaç duyuyorlar." Tekrar Jessica'nın eline uzandı. "Bir mizah anlayışınız olduğunu görebiliyorum. Eminim ki bu kontun çekici bulduğu zelliklerinizden biridir."

"Emin değilim. Bazen bunun kafasını karıştıran bir şey olduğunu görebiliyorum."

Leydi Burnhaven Jessica'nın eline hafifçe vurdu. "Senin yerinde olsaydım, bu şekilde devam ederdim, canım. Biraz kafa karışıklığı her zaman için bir avantajdır."

Jessica gülümsemesine engel olamadı. "Bu söylediğinizi unutmayacağım."

Leydi Crestwall hafifçe hareketlenince Jessica dikkatini ona yöneltti. Yüzündeki soğuk gülümsemesiyle kibirli ve yargılayıcı bir görüntü oluşturuyor, onu dikkatle denetlediği açıkça görülebiliyordu. Duruşunu daha da sertleştirdi ve Jessica'ya kmse-yen gözlerle baktı. "Ne kadar şaşırdığımızı tahmin edemezsiniz, leydim," dedi yüzündeki kararlı ifadeyi sertleştirerek. "Kont ile evliliğiniz tüm üst seviye sosyete de bir şok etkisi yarattı."

Rahatsız edici bir sessizlik oldu. En sonunda, Leydi Crestwall küstah ve aristokrat burnunu kaldırarak devam etti. "Kocanızın bir önceki talihsiz ilişkisini göz önünde bulundurarak, bir daha hiç evlenmez diye düşünüyorduk."

Jessica duruşunu dikleştirdi. Melinda eliyle Jessica'ya uyarı anlamında hafifçe dokundu.

Bu kadarı Leydi Crestwall'a yetmeyecekti. Gözlerindeki şeytani parıltı sebep olduğu bu gerginlikten ne kadar zevk aldığı gösteriyordu. "Elbette bir önceki evlilik girişimiyle ilgili

skandaldan haberiniz vardır. Onu tanıyan kişiler olarak bu kadar aceleci bir evlilik yapması hepimizi şaşırttı.”

Jessica’nın bakışları Leydi Crestwall’ın art niyetli bakışlarıyla buluştu. “Northcote’un evliliğimizi acele olarak tanımlayacağından şüpheliyim,” dedi çenesini kaldırarak. “Bildiğiniz gibi, hayatınızın geri kalanını birlikte geçirmeyi düşündüğünüz bir kadını... ya da adamı seçmek dikkatlice düşünmeden verilebilecek bir kadar değil.”

Leydi Crestwall’ın dudaklarının hafif kıvrımı Jessica’yı suratını patlatmakla tehdit etti. “Tabii ki.”

Leydi Burnhaven bir şey söylemiş olabilirdi. Jessica onun yaptığı her yorumu görmezden gelmeyi tercih etti, çünkü onun olduğu tarafa bakmak istemiyordu. Düşmanından başını çeviren ilk kişi Jessica olmayacaktı. Önce Crestwall markizi bakışlarının yönünü değiştirmeliydi.

Ki öyle de yaptı.

Bakışlarını indirerek Jessica’nın modası geçmiş elbisesine iğneleyici bir bakış attı. İnceleme yapmasının tek amacı Jessica’nın gözünü korkutmak ve onu utandırmaktı.

Jessica onun soğuk ve kibirli bakışlarını izledi ve en güzel dış görüntünün bile insanın içindeki çirkinliği değiştiremediğini ya da gizleyemediğini fark etti.

“Madam Lamont’u görmeye mi geldiniz?” dedi sordu Leydi Crestwall.

“Evet,” diye cevapladı Jessica, dudaklarına hissetmekten çok uzak olduğu, hafif bir gülücük yerleştirerek. “Kocamın gardırobuma bayıldığı pek söylenemez.”

Leydi Burnhaven güldü. Bu hareketi Jessica’nın ilgisinin yaşlı kadına yönelmesine neden oldu. “Randevunuz var mı?” diye sordu kontes.

Jessica hayır anlamında başını salladı.

“Ah, Tanrım. Madam Lamont’u bugün göremezseniz hiç şaşırmam o zaman. Randevu olmadığı takdirde onu görebilmek neredeyse bir mucize sayılır. Leydi Crestwall Madam’ı görebilmek için iki hafta beklemek zorunda kaldı. Değil mi, Lillian?”

Soruya cevap vermek için bir mazeret bulmaya çalışırken, Leydi Crestwall’ın yanakları koyu bir renkle allandı. “Programlarımız bir türlü uyuşmadı. Problem buydu.”

Leydi Burnhaven kendilerine doğru gelen bir asistanı işaret etti. “O hâlde siz en iyisi bir sorun, canım,” dedi Jessica’ya.

Jessica genç bir dükkân çalışanın onlara doğru gelişini izledi ve kendisini başka bir yüzleşme için hazırladı. Tanrım, bundan yorulmaya başlamıştı. Simon ondan çok fazla şey bekliyordu. Jessica yalnızca elinde karalama defteri ve kalemleriyle odasında oturup tasarımlarının arasında kaybolmak istiyordu. Kimin onunla konuştuğunu anlamak için her yüzü izlemeye çalışmak zorunda kalmadan, sessiz, huzurlu bir hayat geçirmek istiyordu. Sadece sürekli bu tip incelemelere maruz kalmayacağı bir yere kaçmak istiyordu.

Jessica Melinda’ya baktı ve gururlu bir şekilde çenesin kaldırdı. “Gitmeliyi-”

“Ah, bayan,” dedi Melinda, kızın dikkatini çekmek için zarif elini havaya kaldırarak. “Madam Lamont’a Northcote Kontesi’nin onu görmek için burada olduğunu söyleyebilir misiniz?”

“Kontesin bir randevusu var mı?” diye sordu kız Jessica’ya bakarak.

“Lütfen, Madam Lamont’a Northcote Kontesi’nin burada olduğunu ve onunla kısa bir görüşme yapmak istediğini söyleyin,” diye tekrar etti Melinda.

“Tabii, leydim.”

Asistan arkasını döndü ve Leydi Crestwall omuzlarını kaldırarak Jessica'nın dikkatini üzerine çekti. Dudaklarını alaycı bir şekilde kıvrarak, "Korkarım ki hayal kırıklığına uğrayacaksınız, Leydi Northcote," dedi. "Madam Lamont sizinle randevunuz olmadan görüşmeyecektir. Belki düşes için bir ayrıcalık yapabilir," dedi, Melinda'nın olduğu tarafa bakarak, "ama zamanını bir-"

"Leydi Northcote," dedi Madam Lamont, sandık odasından koşarak gelerek. Yanlarına vardığında ise onları gördüğüne memnun olduğunu belli edercesine ellerini bir araya getirdi. "Bu ne sürpriz. Sizi mütevazı elbise dükkânımda görmek ne büyük bir zevk." Ellerini tekrar bir araya getirdi ve başını eğdi. "Hosunuza giden herhangi bir şey bulabildiniz mi? Size bir şeyler göstermemi ister misiniz? Tamamen emrinizdeyim."

Jessica gülümsedi. "Bir elbiseye gerçekten çok ihtiyacım var, Madam Lamont. Aslına bakarsanız, birkaç elbiseye ihtiyacım var."

Madam Lamont heyecanla ellerini çırpı. "Evet."

Jessica terziye doğru eğildi. "Belki de elinizde tüm Londra'nın hakkında konuştuğu şu yeni tasarımcının yaptığı bir şeyler vardır?" dedi, sesini duyulabilecek kadar yükse tutarak.

Madam Lamont yavaşça eğildi. "Sanırım tam da size göre bir elbisem var, leydim. Beni takip edin lütfen."

Jessica diğer bayanlara döndü. "İzninizle."

"Tabii ki," dedi kontes yüzünde memnun bir ifadeyle.

Markiz ise şaşkınlık içinde Jessica'ya bakmakla yetindi.

"Ağzınızı kapatın, Leydi Crestwall," dedi kontes güneş şemsiyesinin tepesiyle onun koluna hafifçe vurarak. "Bu çok yakışıklı bir davranış."

Jessica başka hiçbir söz söylemeden arkasını döndü ve geniş odanın içinden geçerek üzerinde ÖZEL yazan kapıya doğru

ilerleyen Madam Lamont'u takip etti. Arkasına dönerek Leydi Crestwall'ın yüzündeki sersemlemiş ifadenin zevkini bir kez daha çıkarmak istedi ama öyle yapmadı. Yapamadı. Bacakları öyle bir şiddetle titriyordu ki Jessica onu odadan geçerken taşıyabilecek kadar güçlü oldukları için şanslıydı. Eğer dursaydı, Jessica'nın yüzükoyun yere yığılma olasılığı oldukça yüksekti.

“Teşekkür ederim, Madam,” dedi Jessica kapı arkalarından kapanır kapanmaz. Derin bir nefes aldı ve elini odanın ortasında duran çiçek desenli sedirin sırtına dayadı. “Orada olmaya bir dakika daha dayanamayacağımdan korkuyordum. Çok fazla insan vardı. Bir sonraki konuşanın kim olacağını bilemiyordum.”

Melinda onun yanma koştu. “Harikaydın, Jess. Kimse bir şeyden şüphelenmedi. Madam Lamont seni karşıladığında zavalı Leydi Crestwall'ın yüzünü gördün mü? Olduğu yere yığılıp kalmadığı için şanslıyız.”

Jessica yumruk yaptığı elini ağzına götürdü. “Çok kızgındı, benimle bir daha asla konuşmayacaktır.”

“Madam Lamont gelmeden sana payını vermeye çalışıyordu ancak senin tepkilerin bir daha düşünmesine neden oldu.”

Oda etrafında dönmeye başladı ve Jessica gözlerini kapatarak sedirin yastıklarına daha sıkı tutundu.

Madam Lamont kolunu onun omzuna koydu. “Gel, otur, arkadaşım. Bunun senin için çok yorucu bir gün olduğu belli oluyor.”

Jessica sedirin en uç kısmına otururken, Melinda da onun yanma yerleşti. Ellerini kucağında birleştiren Jessica, titremeyi önlemek için de bacaklarını birbirine yapıştırdı.

“Seninle gurur duyuyorum, Jessica,” dedi Madam Lamont ellerini bir defa çırparak. “Corrine bana senin burada olduğunu söylediğinde ne kadar şaşırdığımı hayal bile edemezsin.”

“Pek bir seçme şansım yoktu,” dedi Jessica derin bir nefes alarak. “Kocam gelmem için ısrar etti. Hatta ilgilenmesi gereken bir işi olmasaydı, Melinda yerine kendisi burada olacaktı. Gardırobumu geliştirmem gerektiği konusunda oldukça kararlı.”

“Eşinizin çok iyi bir zevki var. Gördüğüm kadarıyla,” dedi Jessica’nın lacivert elbisesine bakarak, “gardırobunun çok acilen geliştirilmesi lazım. Onunla tanışıp, kendisiyle aynı fikirde olduğumu söylemek için sabırsızlanıyorum.”

Madam Lamont Jessica’nın önüne doğru bir sandalye çekti ve yüzünde kocaman bir gülümseme belirdi. “Bu muhteşem habere ilk başta inanamadım. Çok sevgili arkadaşım Jessica Stanton, Northcote Kontesi olmuştu. Kont seninle evlendiği için çok şanslı.”

Jessica gülümsedi. “Her şey o kadar hızlı gelişti ki neredeyse ben bile değişime tam adapte olabilmiş değilim.”

“Ona şeyi söylediniz mi... Yani, biliyor mu...?”

“Evet,” dedi Jessica. “Northcote benim duyamadığımı biliyor. Bu ondan çok uzun süre boyunca saklayabileceğim bir şey değildi zaten.”

Madam Lamont güldü. “Çok sevgili arkadaşım. Eğer istersen sağır olduğunu sonsuza kadar saklayabileceğinden hiç şüphem yok. İnsanların dudaklarını okumada o kadar iyisin. Ben durumunu fark etmeden önce seninle iki yıl gizlice buluşmuştum. Ve iki yılın ardından fark etmemin nedeni de açık pencereden giren rüzgârın mumu söndürmesi sonucu karanlıkta kalmış olmamızdı.”

Jessica o geceyi hatırlayarak başını salladı. Karanlıktan nefret ediyordu. Hiçbir şey görememek ve duyamamak onu dehşete düşürüyordu. Kendisini asla yaşamak istemediği, tamamen çaresiz bir durumun içinde buluyordu. “Ama sana gerçeği söylediğimde pek de şaşırmış gibi durmuyordun,” dedi Jessica.

“Bu bilgi aklımı karıştıran bir çok sorunun cevabına açılan bir kapı gibiydi. Neden buluşmalarımızın hep gizli olduğu. Neden odanın her zaman tamamen aydınlık olması gerektiği. Neden her zaman seninle yüz yüze oturmak zorunda olduğum.”

“Sağır olduğumu öğrenirsen tasarımlarımı istemezsin diye korkuyordum.”

Madam Lamont güldü. “Tasarım yapmak için duyabiliyor olmak şart değil. Muhteşem tasarımların işte buradan geliyor.” Terzi Jessica’nın kalbini işaret etti. “Böylesine bir yeteneğin burasıyla ilgisi yok.” Bu defa kulaklarını işaret etti. “Ama sen buraya ilk tanıştığımız zamanlardan bahsetmek için gelmedin. Senin için ne yapabilirim?”

“Yardıma ihtiyacım var,” dedi Jessica öne doğru eğilerek. “Bu Cuma’ya kadar hazır olacak özel bir elbiseye ihtiyacım var. Bu mümkün mü?”

“Senin için her şey mümkün, leydim.” Madam Lamont daha yakma geldi. “Yanında özel bir tasarım da getirdin mi?” diye sordu. Gözlerinde bir parıltı vardı.

Jessica cebine uzandı ve orada saklı olan kâğıtlardan birini çıkardı. Kâğıdı Madam Lamont’a uzattı ve Melinda da terzinin omzunun üstünden bakabilmek için arkasına geçti.

“Tanrı aşkına,” dedi Madam Lamont bir eliyle ağzını kapatırken. “Bu şimdiye kadar gördüğüm en güzel elbise. Ne kadar da mükemmel. Detayları ne kadar da zarif.”

“Bu olağanüstü, Jess,” dedi Melinda onun yanına oturup ellerine uzanırken. “Elbisen hangi renkte olmasını istiyorsun?”

Jessica boğazını temizledi. “Beyaz. Kayısı renginin en açık tonuyla hazırlanmış bir iç etek ile kremi bir beyaz.”

Madam Lamont başını aşağı yukarı sallarken, Jessica’nın önünde ellerini çırpı. “Evet. Evet! Üst etek binlerce ufacık inci

ile bezenecek ve elbisedeki tek diğerk renk ise dantelin içinden geçecek olan kayısı rengi kadife kurdele olacak. Elbise harika olacak!”

Melinda Madam’ın sözlerini kaçırmaması için Jessica’nın başını ona doğru çevirdi. “Çok özel olacak, Jess,” diye onayladı.

“Sence Simon’un hoşuna gidecek mi, Mel?”

“Hoşuna gideceğinden eminim. Balodaki en güzel kadın sen olacaksın.”

Melinda’nın yüzündeki ifade Jessica’yı bakışlarını yere indirmeye zorladı. “En güzel kadın olacağımı hiç sanmıyorum ama onu utandırmamak benim için çok önemli.”

Melinda parmağını Jessica’nın çenesinin altına yerleştirdi ve başını kaldırdı. “Onu utandırmayacaksın, Jess. Sen Northcote’u asla utandıramazsın.”

Madam Lamont koluna dokunarak Jessica’nın ilgisini kendi üzerine çekti. “Evlendiğini öğrendiğimde artık senden herhangi bir tasarım bekleyip bekleyemeyeceğimden emin değildim. Ne de olsa Northcote Kontesi artık daha fazla elbise tasarlama ihtiyacı duymaz diye düşünmüştüm.”

Jessica’nın nefesi boğazında takılı kaldı. “Her zaman elbise tasarlama ihtiyacı hissedeceğim, Madam. Tasarımlarım benim kişiliğim. Benim uğraşım. Tek fark, yaptığım şeyi bir sır olarak tutmak benim için artık daha önemli.”

Madam Lamont kocaman gülümsedi ve hafifçe eğildi. “Sırrınız bende güvende, leydim.”

Kapı açılıp, gri ve bordo çizgili etek giyen bir kız odaya girdiğinde, Jessica derin bir nefes aldı.

“Affedersiniz, Madam. Fakat Stratmore Düşesi elbisesini sormak için buradalar ve siz de kendisi geldiğinde onunla konuşmak istediğinizi söylemişsiniz.”

“Ah, evet, evet.” Madam Lamont oturduğu yerden kalktı. Jessica ve Melinda’ya bakarak, “Hemen geri döneceğim,” dedi. “Mary’e hangi renk ve kumaşları istediğinizi anlatın, size istediklerinizi getirecektir. Eminim zihninizde elbisenizi çoktan yaratmışsınızdır,” dedi gözlerinde parıltı ve yüzündeki kocaman gülümsemeyle.

“Evet,” dedi Jessica elbise tasarımının üzerinde parmağını gezdirirken.

Madam Lamont kapıya vardığında onlara döndü. “Düşes ile ilgilenir ilgilenmez geri döneceğim, ardından da Leydi Crestwall ile görüşsem iyi olacak. Sizin de muhtemelen çoktan fark etmiş olduğunuz gibi, kendisi en sabırsız ve en sinir bozucu kadın.” Asistanına yaklaşması için işaret etti. “Ben geri dönene kadar Mary tamamen sizin emrinizde.”

Madam Lamont odadan ayrıldığında Jessica balo elbisesi için materyalleri ve aksesuarlarını seçti. Ardından Madam Lamont’un özel galerisini inceledi. Kendi tasarımlarından birkaçını tanıdı ve içlerinden en beğendiklerini alarak, kimsenin o elbiseleri daha önce gördüğünü hatırlamaması için yapacağı birkaç değişikliği not aldı. Burasına bir yaka eklenecek. Şuraya bir kol. Dantel omuzluklar ve örgü ile şilebezinin yerine firfırlar yerleştirilecekti.

En basit elbiseler Jessica’nın evde geçirdiği sakın akşamlarda giyebileceği günlük elbiseler hâline getirebilirdi. Daha gösterişli elbiseler ise Simon’un Northcote Kontesi’nin dışarı çıkacakları zaman giymesini beklediği tarzdaki elbiselere dönüştürülebilirdi.

Bir saatlik arayışın ardından Jessica, Madam Lamont’dan kendisi için hazırlamasını isteyeceği on bir tane tasarım bulmuştu. On ikincisi ise beyaz hareli kumaş ve kayısının yumuşak tonlarındaki saten kumaştan yapılacak olan özel tasarımıydı. Tasa-

rımına tekrar baktığında hafif bir iç çekti. Gerçekten de çok özel bir elbise olacaktı.

Kumaşların, tasarımların ve renklerin kaleydoskopunda kendini kaybeden Jessica, sevecen bir nezaketle tasarımını bir kenara bıraktı ve diğer elbiselere döndü. Her elbise resminin yanına işlenmiş satenler, pürüzsüz ipekler ve yumuşak kadife kumaşlar bıraktı. Çeşitli sırma kumaşlardan, çok yönlü keten bezine ve zarif dantel örneklerine kadar her iyi malzemeyi birbiriyle eşleştiren, kıyaslayan ve birleştiren Jessica'nın dikkatinden hiçbir şey kaçmıyordu. Yalnız olmadığının neredeyse farkında bile değildi. Görevli odaya her yeni kumaş getirdiğinde Jessica, şeker dükkânına girmiş bir çocuk gibi hepsini büyük bir hevesle inceliyordu.

En sonunda geriye doğru bir adım attı ve seçtiği parçalara baktı. Yanıcı sertliği geçirmek için omuzlarını esnetti ve derin bir nefes verdi. Bitmişti. Kalıp için seçtiği hoş ve düzgün görünen malzemeler terzinin işine başlamasını bekliyorlardı.

Jessica arkasına döndü ve Melinda'ya, "Ne düşünüyorsun?" diye sordu.

Melinda son bir saat ya da daha fazla süredir oturup etrafı gözlemlediği sedirden kalktı ve masaya doğru yürüdü. Açıkça görülebilen bir hayranlıkla gözlerinin içi parladı. "Bir daha sen yanımda olmadan elbise seçmemeyi ya da elbisemin rengine karar vermemeyi düşünüyorum. Bu elbiselerde değiştirmek isteyebileceğim tek bir nokta bile yok." Melinda elini Jess'in omzuna yerleştirdi. "Bunu yapmayı çok seviyorsun, değil mi, Jess?"

"Evet. Başka bir şey yaptığımı hayal edemiyorum. Tasarım yapamamayı düşünemiyorum bile. Bu tam olarak açıklayamayacağım bir şey, Mel ama tasarımlar, renkler ve kumaşlar tam buradalar," dedi, göğsünü işaret ederek, "ve dışarı çıkmayı bekliyorlar."

“Sen tam seyirlik bir mucizesin, Jess. Gerçekten, harikası.”

“Ben öyle düşünmüyorum. Korkarım çoğu insan çıldırmış olduğumu düşünürdü.” Jessica boğazındaki yumruyu yutkundu. “Ya da daha kötüsünü.”

Arkalarındaki kapı açıldı ve Melinda Jessica’ya o tarafa dönmesini işaret etti. Madam Lamont elinde küçük bir çanta ile kapıdan içeriye koşuşturdu. “İşte,” dedi, rahatsız edilmeyeceklerinden emin olmak için kapıyı kapatıp kilitleyerek. “Sana bugün getirdiğin tasarım için yapacağım ödemeyi getirdim. Hiçbir şeyin değiştiğini sanmayın, leydim. Artık soylu bir unvanınız var diye size fazladan ödeme yapmak gibi bir düşüncem yok.”

Parlak bir gülümseme Madam Lamont’un yüzünü kapladı ve hem Jessica hem de Melinda onun mizah anlayışına güldüler.

“Çok şaşırdım, Madam,” dedi Jessica yapay bir şaşkınlık ifadesiyle. “Yeni unvanım nedeniyle ücretimi iki katına çıkaracağınızdan oldukça emindim.”

“Ücretini sadece yeteneğin için iki katına çıkarırım, dostum. Asla unvanının için değil.”

Madam Lamont ufak kadife çantayı Jessica’nın eline yerleştirirken, hepsi tekrar güldüler. “Paranın kocana gidecek olan aşırı yüklü faturayla beraber gelmesini istemezsin diye tahmin ettim.”

Jessica çantayı sıkıca tuttu. “Hayır. Tasarımlarımdan gelen para bana ait. Northcote Kontu’nun bundan asla haberi olmayacak.”

“Yeteneğini benden asla öğrenemez. Fakat onu fatura konusunda uyarmayı unutma.”

“Endişelenme. Northcote hiçbir masraftan kaçınmamamı söyledi. Cuma günü yapılacak olan balo ona göre terziye vereceği birkaç yüz dolarlık cüzi bir miktar için endişelenemeyeceği kadar önemli.”

“Cüzi mi?” dedi Madam Lamont yüzündeki şok ifadesiyle. “Faturayı kocanıza açıklamanız gerektiği zaman size bu sözlerinizi hatırlatacağım, leydim.”

Hepsi birden güldü, ardından Jessica ve Melinda kapıya doğru yürüdüler. Jessica emin olmak için, “Elbise cuma gününe kadar hazır olacak, değil mi, Madam?” diye sordu.

“Evet. O zamana dek hazır olur. Terzilerim ufak incileri ipek kumaşa dikmeye başladılar bile. Bu elbise bitene kadar başka hiçbir şey ile ilgilenmeyecekler.”

“Teşekkür ederim, Madam.”

Madam Lamont Jessica’nın ellerine uzandı ve onları kendi ellerinin arasına aldı. “Hayır, Leydi Northcote. Ben teşekkür ederim. Eğer siz olmasaydınız, ben bir hiç olurdum. Beni sizin tasarımlarınız meşhur etti. Sadece sosyetenin üst sınıflarına değil, kraliçenin kendisiyle bile tanışmış olmamın nedeni sizin kreasyonlarınızdı. Arkadaşlığınız ise dünyadaki en paha biçilemez mücevherlerden bile daha değerli. Ölçülemez boyutlarda zengin birisiyim.”

Jessica ne diyeceğini bilemedi. Madam Lamont ona kollarını açtığı anda ise ona doğru bir adım attı ve terziye sıkıca sarıldı. Jessica’nın çok az arkadaşı vardı, fakat sahip olduğu arkadaşları da çok özel insanlardı. Onu gözlerini ıslatmakla tehdit eden duygularına karşı bir savaş veren Jessica, “Artık gitmeliyim,” dedi. “Yardımanın için tekrar teşekkür ederim.”

“Benim için bir zevkti,” diye cevapladı Madam Lamont onlara kapıya kadar eşlik ederken.

Hâlâ orada olan şok ve hayret dolu şaşkın bakışları ile tüm gözler onların üzerindeydi.

15. Bölüm

Madam Lamont'un dükkânından çıktıklarında, Sanjay faytonun önünde onları bekliyordu. Araca binmeleri için önce Melinda'ya, sonra Jessica'ya yardım ederken, "Gününüz iyi geçti mi, küçük hanım?" diye sordu.

"Evet, Sanjay. Çok güzel bir gündü." Melinda'nın karşısındaki koltuğa oturdu ve eteğini düzeltti. "Eminim efendin de fatu-rayı aldığında çok güzel bir gün geçirdiğimi düşünecektir."

Sanjay güldü. "O hâlde, bu efendinin endişelenmesi gereken bir konu," diye cevap verdi, Jessica'nın yüzünü görebildiğinden emin olarak. "Eve gitmeye hazır mıyız, küçük hanım?"

"Evet," dedi Jessica, fakat Melinda ileri atıldı ve Jessica'nın eline uzandı.

"Hayır. Bekle. El çantamı unuttum. Madam Lamont'un ofisinde bırakmıştım."

Jessica Sanjay'a baktı. "İçeri gidip Leydi Collingsworth'ün çantasını geri getirebilir misin, Sanjay?"

Sanjay yüzünde bir gülümsemeyle eğildi. "Elbette, küçük hanım. Hemen geri dönerim."

Jessica Sanjay'ın arkasını dönerek dükkânın içinde kayboluşunu izledikten sonra bakışları Madam Lamont'un kadınların

sıkılan eşleri ve ayrıca moda ve şıklık konularını tartışan dedikoducu kadın kalabalığına karışmayan kişiler için ayırdığı küçük gölgelik alandaki tahta bir bankta oturan üç adama doğru kaydı.

Adamlardan ikisini tanıyabilmişti, bunlar baron Farley ve vikont Reddington'du. Farley, başındaki keli parlak güneş ışığının altında parıldayan, tombul ve orta yaşlı bir adamdı. Jessica adamın elinde tuttuğu şapkayı başına geçirmezse, kafasının kısa bir süre içinde kıpkırmızı olacağını düşündü.

Reddington ortada oturuyordu ve Jessica onu aslan yelesi gibi olan kar beyaz saçlarından hemen tanımıştı. Vikontun sahip olduğu gibi bir beyaz saça sahip olan yaşlı insan sayısı oldukça azdı.

“Bankın o büyük ağacın altında kalan kısmında oturan adam kim, Mel? Elinde altın başlı bir bastonu olan?”

Melinda oturduğu yerden öne doğru eğildi ve pencereden dışarı baktı. “O Chitwood Kontu. Muhtemelen Leydi Crestwall’a yakınlık göstermek için buradadır. Söylentiye göre kontun, markeze ölen kocası tarafından miras kalan paraya çok ihtiyacı varmış.”

Jessica, adamlar Northcote faytonunu halka açık bir yerde görmenin yaşattığı şaşkınlığı ve son iki saattir güneşin altında bekleyen garip Hint uşağı tartışırken onların ağızlarını izledi.

“*Northcote’un yeni gelinini görebildiniz mi?*” diye sordu baron Farley başının tepesine beyaz bir dantel peçeteyle dokunurken.

“*Terzi dükkânından çıktığı sırada sadece arkasından görebildim.*” Kont bastonunu önüne koydu ve boynundaki kırmızı saten kravatı düzeltmek için elini kaldırdı. “*Lillian’ın söylediğine göre oldukça sıradan biriymiş. Hayal edilebilecek en berbat*

elbiseleri giyiyormuş. Northcote gibi asil ve seviyeli bir adamın kendi özgür iradesiyle evlenmek isteyebileceği birisi olamazmış. Northcote'un onunla evlenmesi için birilerinden baskı gördüğü konusunda oldukça emin."

Reddington omuzlarını dikleştirdi ve diğer iki adam ona baktı. "White's'da bazı konuşmalar duydum," dedi başını sallayarak, "söylenene göre bu küçük utangaç ve münzevi kadının hatırı sayılır bir banka hesabı varmış. Bu hiçbir evlilik isteği olmayan bir adamın bile eş adayındaki birçok kusuru görmesini engelleyecek bir şey. Böylesine büyük bir meblağ kişiliksizlik ya da sıradanlığı da, bir unvan sahibi olmamayı da telafi edebilir."

"Ve şahsen böyle bir paraya Northcote'dan daha muhtaç olan kimseyi düşünemiyorum," dedi kont.

"Bu paraya kendini Tanhill'in üvey kız kardeşine bağlayacak kadar çok mu muhtaçtı?" diye sordu baron şapkasını elinde döndürürken.

Kont elindeki değneği kaldırırma birkaç defa vurdu ve konuşmaya devam etti. "Sağlam bir kaynaktan aldığım bilgiye göre Northcote'un seçim şansı olmamış. Ya onunla evlenecek ya da her şeyini kaybedecekmiş. Gerçi Rosalind ile onu kıyasladığında neler düşünüyordur hiç aklım ermiyor."

"Belki de artık Rosalind'i düşünmüyordur," dedi Reddington. Diğer iki adamın sersemlemiş bakışları Reddington'un bu söylediklerine inanmadıklarını gösteriyordu.

"Her sabah uyandığında başka bir kadınla yüz yüze gelip, o yüz yüze geldiğin kişinin güzeller güzel Rosalind olabileceğini düşünmeden edebilir miydin?" dedi kont.

Baron Farley tekrar alnındaki teri sildi. "Kesinlikle hayır." Bir an duraksadı. "Northcote ve Rosalind yüz yüze geldiklerinde ne olacağını düşünüyorsunuz? Hâlâ karşılaşmamış olmalarına

şaşırdım doğrusu. Rosalind bazı şeylerin eskisi gibi olmasını diliyordu.”

“Fakat Northcote artık evli bir adam,” dedi kont.

Baron Farley kafasını kaldırdı ve kahkaha attı. “Bir nikah yüzüğünün Rosalind’i tereddüte düşüreceğine gerçekten inanıyor musun? Düşürse bile, bu bir ilk olurdu.”

Chitwood Kontu esnettiği elleriyle bastonunun altın kulpunu sıkıca tuttu ve durumu ciddi bir şekilde değerlendirdi. “Northcote’un yerinde olsam ben ne yapardım onu söyleyeyim. Bir vârisim olacağı kesinleştikten sonra karımı bu bölgeden gönderirdim ve böylece Rosalind’i metresim yapma özgürlüğüne sahip olurudum. Dışarıda Rosalind ile güzel vakit geçirirken, rüküş karısını Londra’da ayak altında tutmak isteyeceğini sanmıyorum. Güzel metresinin Northcote servetini ikinci kez harcamaya karşı geleceğini de düşünmüyorum.”

İki adam da güldü. “Bence de,” dedi Baron Farley. “Hem bu sefer evlilik sınırları içinde kalmak zorunda olmadan da istediği her şeye sahip olabilir.”

Jessica’nın göğsündeki ağırlık daha da ağırlaştı. Boğazının işlevini yerine getirebilmesi için iki defa yutkunmak zorunda kaldı. Melinda kolunu çekiştirerek onun ilgisini üzerine çekmeye çalıştı ama Jessica onu görmezden geldi.

Simon başka bir kadına âşıktı. Hem de bir zamanlar karısı yapmak istediği bir kadına.

Melinda tekrar koluna dokununca Jessica başını yavaşça kaldırdı. Sanjay geri gelmişti ve eve dönmek için izin bekliyordu. Önce artık tahta bankın önünde ayakta bekleyen üç adama, ardından da tekrar Jessica’ya baktı. Yüzü asılmıştı.

“Her şey yolunda mı, küçük hanım?”

Jessica cevap vermek istedi ama sesini kullanmayı becereme-

di. Sadece evet anlamında başını sallayarak ellerini birleştirdi ve oturduğu koltukta arkasına yaslandı.

“Jessica. Ne oldu?” dedi Melinda oturduğu yerden Jessica’nın ellerine uzanarak. “O üç adam ne hakkında konuşuyorlardı?”

“Hiçbir şey. Önemli bir şey değil.” Jessica gözlerini kapattı ve güçlkle yutkundu. “Gitmeye hazır mıyız, Sanjay?”

“Evet, küçük hanım. Şimdi hepimizi eve götüreceğim.”

Sanjay sürücü ile birlikte faytonun üstüne sıçradı ve Jessica, araçları ileri doğru hareket ederken bordo renkli yumuşak koltuğunda arkasına yaslandı. Melinda ne olduğunu iki defa daha sordu, fakat Jessica en büyük korkularının az önce yüksek sesle dile getirildiğini ona nasıl söyleyebilirdi ki? Kocasının hayatında başka bir kadın olduğunun az önce Simon’un üç arkadaşı tarafından onaylandığını gördüğünü ona nasıl anlatabilirdi? Ve Jessica’nın metresinin varlığından haberi olmaması için Simon’un onu uzaklara göndereceğini, ya da daha kötüsü, bir yere kapatacağını nasıl anlatabilirdi?

Göğsündeki ağırlık fazla ağırlaşmaya başladı. Kendisine kocası için bazı duygular beslemenin tehlikeli olduğunu söylemişti, fakat kollarında geçirdiği o geceden sonra onu nasıl önemseyebilirdi ki? Onun güçlü, sıcak vücudunun kendi vücudunu sarışını hâlâ hissedebiliyorken ve beraber olduklarında Jessica’ya nazikçe dokunduğu anı tekrar tekrar yaşarken onu nasıl önemsemeyebilirdi? Böylesine özel bir şeyi paylaştığın birisini biraz da olsa önemsemek mümkün olabilir miydi?

Jessica gözleri kapattı ve alt dudağını ısırdı. Kendini kocasına karşı bazı hisler beslemekten alıkoymak için çok geç kalmıştı. Onu çoktan umursuyordu bile, hem de aklı olan birinin umursayacağından çok daha fazla.

Melinda’nın evine giden kısa yolu sessizlik içinde geçtiler.

Eve vardıklarında ise, Jessica yardımları için arkadaşına teşekkür etti ve ardından Sanjay Melinda'ya evinin kapısına kadar eşlik ederken, kapıları kapanan faytonun içinde bekledi. Çok uzun bir süre geçmemiştir ki yeniden yola koyuldular.

Fayton parke taşıyla döşeli yollarda ilerlerken, tanık olduğu muhabbeti zihninde tekrar tekrar oynattı. Üç adamın söylediği her şey doğrudurdu. Jessica sade ve sıradan bir tipti. Simon onunla sadece parası için evlenmişti. Onun yatağına sadece zorunda olduğu için, vârisi olacak bir çocuk yapması gerektiği için gelmişti. Tohumunun Jessica'nın içinde büyüdüğünden emin olduktan sonra da ona bir daha kesinlikle dokunmayacaktı.

Jessica içinde yeşeren öfkeyi sakinleştirmeye çalıştı. Simon'un hayatında kendisinden başka bir kadın olmadığını, Jessica'yı gerçekten istediğini ve kendine eş diye aldığı sağır bir kadından gerçekten memnun olabileceğini düşünmekle nasıl da büyük bir saflık etmişti.

Jessica ellerini kucagında yumruk yaptı. Simon'un birçok arkadaşının metreslerinin olduğu bilinen bir gerçektir. Elbiselerini tasarlamaya devam edip hayatta kalabildiği ve tasarımlarıyla kendi kendine bakabildiği sürece bununla başa çıkabileceğini, böyle bir durumun kendisini rahatsız etmeyeceğini düşünmüştü. Ancak durum böyle değildi. Metresiyle birlikte Londra'da dolaırken karısıyla karşılaşmak, Simon'un alabileceği bir risk değildi. Jessica'yı uzaklara göndermek isteyecekti.

Jessica'nın korkusu arttıkça, kararlılığı da gitgide azaldı. Eğer Simon hâlâ sevdiği bir başka kişiyle birlikte olabilsin diye onu başka bir bölgedeki ücra bir köşke sürgün ederse, Jessica bir hafta bile hayatta kalamazdı.

Kendini koruması gerekiyordu. Simon'un evlenmeden önce Jessica için alacağına söz verdiği eve sahip olmalıydı. Simon onu

Rosalind için terk ederse, terk ettiğinde, benim diyebileceği bir evi olmalıydı.

Fayton Simon'un evinin önünde durduğunda Jessica, Sanjay daha ona yardımcı olma şansı bulamadan neredeyse atlayarak araçtan indi. Hodgekiss'in açık tuttuğu kapıya doğru ve içeri koştuğu sırada, hissettiği umutsuzluk damarlarında hızla yayılıyordu.

"Efendin çalışma odasında mı, Hodgekiss?" diye sordu.

"Evet, leydim. Collingsworth Dükü ve Bay Cambden az önce ayrıldılar. Efendi ise hâlâ çalışıyor."

"Teşekkür ederim," dedi Jessica kapıya doğru yürürken. Bir defa çaldığı kapının kolunu kaldırdı.

Simon yukarı baktı.

Yüzündeki gülümsemenin yerini endişeli bir ifade aldı. "Sorun ne, Jessica?"

Oturduğu yerden fırladı ve masasının etrafından bir adım atmıştı ki Jessica onu durdurmak için elini kaldırdı. "Seninle konuşmak istiyorum. Çok önemli."

Yüzündeki endişe daha belirgin bir hâl aldı. "Bir şey mi oldu?"

"Hayır," diye cevapladı Jessica başını sallayarak. "Sadece seninle konuşmam gerek."

Jessica Simon'un bakışlarının iki tarafında sıkıca yumruk yaptığı ellerine odaklandığını görünce parmaklarını rahatlatmaya çalıştı.

Simon ona doğru bir adım daha attı ve Jessica içgüdüsel olarak bir adım geriye çekildi. Neden böyle olduğunu bilmiyordu. Ondan korkmuyordu. Hiçbir zaman korkmamıştı.

İçinde hissettiği, Simon'un kollarını ona dolayıp sarılmasına

dair isteği bir kenara bıraktı. Bir şey ayrı kalmaları için aralarında belli bir mesafe olması gerektiği konusunda onu uyarıyordu.

“Pekâlâ,” dedi Simon tekrar masasının arkasına geçerek. Jessica’nın oturmasını istediği, masanın ön tarafındaki bir sandalyeyi işaret etti. “Benimle konuşmaya gelmeden önce pelerinini ve eldivenlerini bile çıkarmana zaman tanımayan bu önemli konu nedir?”

Jessica hâlâ ellerinde olan eldivenlerine baktı ve parmaklarını pelerinin pilelerinin altına soktu. Omuzlarını dikleştirerek derin bir nefes aldı. “Sizinle evlenmeden önce talep ettiğim bir şey hakkında konuşmak istiyorum.”

“Talep mi?” Yüzündeki şaşkınlık açıkça görülüyordu. Öfke de öyle.

“Benim için temin edeceğinize söz verdiğiniz evden bahsediyorum.”

“Senin bir evin var, Jesse. Bu ev. Bizim evimiz. Benimle birlikte yaşamadığın bir evde yaşamayacaksın.”

“Bana ait olduğunu söyleyebileceğim bir ev temin edeceğinize söz verdiniz.”

“Lanet olsun,” dedi Simon avuç içlerini çalışma masasının üstüne yerleştirerek.

Ani bir hareketle sandalyesini masadan uzağa itirdi ve ayağa kalktı. Kollarını birleştirdi ve Jessica’nın o zamana kadar gördüğü en tehditkâr bakışlarla ona baktı.

“Buna sebep olan şey ne? Dışarıda sana bir ev talep etmeyi düşündürecek ne oldu?”

Jessica onunla yüz yüze olmak için ayağa kalktı. “Hiçbir şey. Sadece benim olduğunu bildiğim bir eve ihtiyacım var, çünkü... ileride buradan memnun olmayabilirim belki diye.”

“Neden memnun değilsin, Jessica? Evden mi?”

“Evin bir sorunu yok,” dedi Jessica cesur duruşunu koruyarak.

“Mobilyalardan mı memnun değilsin? Çalışanlardan mı?”

“Hayır.”

“Benden mi memnun değilsin?”

Jessica cevaplamadı.

Simon öfkeyle masanın etrafında üç adım attı ve direkt Jessica’nın karşısında durdu. “Bana benden memnun olmadığını söyleme, karıcığım. Dün gece aramızda yaşananlardan sonra bunu söyleyemezsin.”

Jessica alevler içinde yanıyordu. “Bunun konuyla bir ilgisi yok. Dün gece yaşananlar gerçek değildi. Olanlar-”

“Ah, dün gece oldukça gerçekti, karıcığım. Hiçbir taklit bu kadar gerçekçi olamazdı.”

Jessica’nın kalbi daha hızlı çarpmaya başladı. Verdiği sözden dönemezdi. Jessica ona izin vermeyecekti. “Bana söz verdin. Bana ait bir evim olacağına dair bana söz verdin.”

“Ne sözü verdiğimi gayet iyi biliyorum, karıcığım. Unutmadım. Fakat kendine ait bir evin olması fikrinin bir anda bu kadar önem kazanmasını sağlayacak ne yaşadığını bilmek istiyorum.”

“Önemli işte,” diye bağırdı Jessica.

Simon onu omuzlarından tuttu ve aralarında bir kol boyu mesafe bıraktı. “Lanet olsun, bunun arkasında ne var!”

Jessica kocası olmak için yemin etmiş olan bu adama vurmak istedi. “Rosalind kim?”

Simon ellerini iki tarafına düşürdü ve Jessica’dan bir adım uzaklaştı. Simon’un gözlerinde bir öfke alev aldı ve sinirlerinin gerildiği yüz kaslarından belli oluyordu. “Lanet olsun.”

Jessica Simon'un Rosalind'in adını duyduğunda verdiği tepkiyi bir çeşit hüznle izledi. Jessica'ya arkasını dönmeden önce ise Simon'un gözlerini kara bir öfke bürümüştü.

Jessica'nın midesinin derinliklerinde bir düğüm oluştu. Duyduklarının sadece yersiz birkaç dedikodu ve oradaki adamların palavraları olması için dua ediyordu. Ancak şimdi durumun öyle olmadığını biliyordu. Artık Simon'un geçmişte sevmiş olduğu, muhtemelen hâlâ sevdiği, o güzel kadın Rosalind'le ilişkilendiren yorumların doğru olduğunu biliyordu.

Birkaç defa derin nefes aldı. Simon'un onu sevme ihtimalinin çok düşük olduğunu en başından beri biliyordu ama ilişkilerinin zamanla gelişeceğini, hatta duygusal bir yakınlaşma bile yaşanabileceğini umut etmişti. Artık böyle bir şeyin asla olmayacağını biliyordu. Simon başka birisini, Rosalind adında bir kadını seviyordu.

Simon dışarıdaki gün ışığına bakarken bir elini pencerenin çerçevesine dayadı. Gün ışığı onlara vurmuyordu. Bunun yerine, aralarında bulunan mesafeye uğursuz bir karanlık çöküyordu.

Jessica onun çubuk gibi düz omurgasına; sıkı, kaslı bacaklarına ve yumruk yaparak arkasında tuttuğu elinin beyazlamış parmak eklemlerine baktı. Simon hareket etmedi. Jessica Simon'un kafasında kabul edilebilir bir açıklama hazırladığını düşündü. Neticede kaç tane adam metres olarak almayı planladığı kadını karısına anlatmayı kolay bir şey olarak görüyordur ki?

Jessica Simon'un aldığı her nefesle göğsünün kabarıp alçalıldığını görebiliyordu. Simon'un omuzları yükseldi ve beyaz gömleğinin ince kumaşı omuzları ve üst kollarında uzanan kaslarının

üzerinde gerildi. Arkasına döndüğünde ise gördüğü kararlı ve sert duruş Jessica'yı korkuttu.

“Rosalind konusunu kimden öğrendin?”

“Sadece adı geçti.”

Simon'un gözlerindeki kin daha da arttı. “Bir daha asla ondan bahsetmeyeceksin. Anladın mı?”

Simon'un yüzündeki sert görüntü Jessica'yı dehşete düşürdü.

Simon Jessica'ya arkasını döndü ve sanki başka bir yöne bakmak konuştukları konuya bir son verecekmiş gibi tekrar pencereden dışarıya baktı.

“Onu hâlâ seviyor musun?”

Simon onun yüzüne bakabilmek için arkasına döndü, uzun kirpikli gözleri karanlık ve öfkeliydi. “Hayatımın o dönemlerine hiç bulaşma, Jessica. Onun bizimle hiçbir ilgisi yok.”

“Yok mu gerçekten?”

Simon masasının üzerine bir yumruk vurdu. “Hayır! Benim korkunç geçmişimin bir parçasıydı. Artık benim karım sensin. Önemli olan tek şey bu olmalı.”

Tanrı Jessica'nın yardımcısı olsun, konunun öylece kapanmasına bir türlü göz yumamıyordu. Bu konu onun için bir önem teşkil etmiyormuş gibi davranamıyordu. Tüm geleceği Rosalind adında bir kadına ve Simon'un onu hâlâ sevip sevmediği gerçeğine bağlıydı.

“Rosalind senin için ne ifade ediyor, Simon?”

Dimdik, uzun vücudu ve sonunda teslim olmuş gibi görünen sabırlı bir edayla Jessica'nın önünde durdu. Uzun bir süre boyunca cevap vermedi. Cevap verdiğinde ise sergilediği açık sözlülük Jessica'nın ruhunun en derinliklerine kadar işledi.

“Hiçbir şey. O benim için bir hiç.”

Simon'un sözleri gözlerindeki bakışlar gibi soğuktu. Keş-

ke Jessica'ya her şeyi tamamen açıklasaydı. Keşke Rosalind'in onun için ne anlam taşıdığını anlatsaydı. Bu kaçamak davranışlarının tek bir anlamı olabilirdi. Bu onu sevdiğini kabul ettiğinin, ancak onu Rosalind'le evlenmekten alıkoyacak bir şeylerin yaşandığının göstergesiydi. Ve bu muhtemelen Simon'un tüm parasını kaybetmiş olmasıydı.

Jessica duygularının bir taşkınlık yaratmaması için çabaladı. Korkularını kontrol altında tutmaya çalıştı. Para artık Simon için bir sorun oluşturmuyordu. Tek sorunu istemediği karısıydı. Tanrı Jessica'nın yardımcısı olsun.

Jessica Simon ile tartışmasını daha ileriye taşımak, ona ve Jessica'nın inanmasını istediği yalanlarına meydan okumak için kendini hazırladı, fakat Simon bir anda değişti. Sert ve dik duruşu gevşedi, ardından Simon rahat bir teslimiyet hâli ile boyun eğdi. İlk defa yenilmiş görünüyordu. Tereddütle attığı adımlarıyla oda boyunca yürüdü ve Jessica'nın önünde durdu.

Daha yumuşak, daha uysal görünüyordu. Jessica Simon'un yakınlığının onu etkilemesine izin vermeyi reddederek omuzlarını dikleştirdi. Ne ona ne de kendine güvenebilirdi. Simon'un çekiciliğine kapılıp gitmemeliydi.

Simon parmaklarıyla Jessica'nın çenesini kaldırdı. "Rosalind'in aramıza girmesine izin vermeyeceğim. Adını duyduğunu bile unutmanı istiyorum. Onunla aramızda ne varsa uzun zaman önce bitti."

"Ama--"

"Hayır, Jessica. Bu konuda bana güvenmek zorundasın. İnsanların dudaklarından okuduğun her şey tamamen kötü amaçlı dedikodulardan ve kurgudan ibaret. Anlıyor musun?"

Jessica omurgasında boydan boya yayılan soğuk ürpertiye görmezden gelerek başını salladı. "Rosalind geçmişte kaldı ve

orada kalmaya da devam edecek. Artık onu kendine dert etmene gerek yok.”

Jessica kafasının içinde çığlık atan sesleri kontrol etmek için çabaladı. Onu bitirmekle tehdit eden tahribat hissiyle mücadele etti. Kendisi için tehdit oluşturan tek şeyin Colin olduğunu sanıyordu. Kurtuluşunun Simon olması için dua etmişti. Fakat artık sadece kendine güvenebileceğinin farkındaydı.

Simon Jessica’ya uzanarak onu omuzlarından tuttu. Tutuşunda bir kararlılık, gözlerinde ise umutsuz bakışlar vardı. “Evinin alacaksın, Jessica. Sabah ilk iş olarak Ira’yı çağıracağım, onunla detayları istediğin gibi konuşursun. Ama benden asla ayrılmayacaksın.”

Simon Jessica’nın yüzünü ellerinin arasına aldı ve söylediği her şeyi görebilmesi için başını iyice yukarı kaldırdı. “Eğer kendine ait bir evin olması güvende hissetmeni sağlayacaksa, istediğin şeye sahip olacaksın. Ancak ayrı ev, ayrı hayatlar ya da ayrı yataklar konusunu bir daha asla duymayacağım. Sen benim karımsın. Sana göz kulak olacağım ve seni güvende tutacağım konusunda bana güvenmelisin.”

Onu kendine doğru çekti, ardından başını eğerek Jessica’nın dudaklarını kendi dudaklarıyla kapladı. Öpücüğü sert ve talepkârdı. Tutkulu ve yakıcıydı.

Jessica Simon’un kendisini saran ellerinin ve dudaklarına değen dudaklarının yarattığı etkiye karşı koymayı ne kadar denese de başarılı olamadı. Simon onun üzerinde mükemmel bir egemenlik kurmuştu. Jessica’nın Simon’un onu kollarına alması için duyduğu istek çok kuvvetliydi.

Kocası Jessica’nın artık sonsuza kadar ölü kalacaklarını düşündüğü duygularını çoktan uyandırmıştı bile. Jessica’nın dindirilmesi için can attığı arzularını tekrar canlandırmıştı.

Tanrı Jessica'nın yardımcısı olsun. Kendine Simon'a karşı hisler beslemesi için izin verirse, sonunda mahvolmaya mahkumdu.

Jessica kaçınılmaz bir felakete doğru giden bir yolda ilerliyordu, çünkü bu izni çoktan vermişti.

16. Bölüm

Simon baloya gitmek için Jessica'nın aşağıya inmesini beklerken misafir odasını boydan boya yürüdü, sonra döndü ve yürümeye devam etti. Gözünün ucuyla James'in onu izlemekte olduğunu fark etti. Collingsworth Dükü'nün yüzündeki hâlimden memnun ifade daha da belirginleşti ve Simon onu elinden gelen en sert bakışlarına hedef yaptı. Eski dostu, Simon'un bu son derece gergin duruşuna bir kahkaha patlatarak cevap verdi.

"Tanrı aşkına, Simon. Sadece seni seyretmek bile çok yorucu bir şey. Baloya vardığımız zaman, karımla bir defa bile dans edemeyecek kadar yorgun olacağım." Collingsworth bir ayak bileğini diğer ayağının dizine attı ve kolunu oturduğu koltuğun sırtına dayadı. "Sosyetenin yüksek seviyeleri üyelerinin Jessica'nın görüntüsüne verecekleri tepkinin nasıl olacağı konusunda endişelenmiyorsun herhâlde?"

"Sence ben burnu havada bir ahmak mıyım, James? Sosyetenin insanların görüntüleri hakkında ne düşündüğünü hayatım boyunca zerre kadar umursamadım. Ben sadece Northcote Kontesi'ni sosyeteye takdim etmek ve aralarındaki haklı yerimizi almak istediğimizi onlara belli etmek istiyorum."

"Ama karının böyle bir durum için uygun bir görüntü sergileyeceğine güvenmiyorsun?"

Simon bir kadehe çok az miktarda konyak koydu ve bardağın içinde dönen altın renkli sıvıya baktı. “Çok basit bir kıyafet giyerek ve çıplak ayaklarıyla bile gelse onunla gurur duyarım.” Jessica’nın tam da o şekilde giyinmiş görüntüsü gözünde canlandı. Tıpkı dün geceki gibi, yatak odasının ortasında duran, üzerinde çıplak ayak bileklerine kadar uzanan basit, ev yapımı geceliğiyle ve omuzlarından dökülerek beline kadar gelen uzun, kestane rengi saçlarıyla Jessica’yı hayal etti. Jessica’nın kollarını açıp Simon’u kendisine sarışını ve ardından kendini ona bırakışını hatırladığında Simon’un damarlarına bir sıcaklık dalgası yayıldı.

Zihinsel olarak silkelenip kendine gelirken, “Nasıl görüneceği hakkında endişelenmeme gerek yok,” dedi. “Şu ünlü terzi, Madam Lamont, sabahın erken saatlerinde beraberinde bir sürü dikişi ve prova terzisiyle birlikte buraya geldi. Onların işi bitmeden, senin karının saç maşaları, tatlı kokulu sabunlar ve yüz pudralarıyla kuşanmış bayan hizmetçisi geldi. Onun da açık açık söylediği gibi, “zor olan kısımla yüzleşmek için” hazırды.

“Hizmetçiler kullanılması gereken kucak dolusu havlular, sıcak sular ve kadınsı şeyler ile yine kullanılması gereken daha fazla su ve daha fazla süslü şeyleri tüm gün boyunca bir aşağı bir yukarı taşıyıp durdular.”

“Ve bu seni endişelendirdi mi?”

Simon konyağı ağzına attı ve sıvının aşağı doğru giden tüm yolu yakmasına izin verdi. “Tabii ki. Ona ne yapıyorlar böyle? Demode kıyafet anlayışı dışında, Jessica mükemmel bir kadın. Sahneye çıkmak üzere olan bir şarlatan gibi boyanmasına ya da herkesin dokunmaktan korktuğu sahte Çinli oyuncak bebeklere döndürülmesine gerek yok. Olduğu gibi kalması gerekiyor. Değişmesini istemiyorum.”

Collingsworth Dükü kahkahayla gürllediğinde, Simon arka-

daşına en keskin bakışlarını attı. “Yemin ediyorum, Simon. Gördüğüm kadarıyla Jessica ile evlenmek seni çoktan değiştirmiş bile.”

“Biraz olsun değişmiş değilim,” dedi Simon eliyle düzgün çenesini ovalarken. “Sadece onun başka biri hâline gelmesini istemiyorum. Zaten yaşadığı şeylerden sonra başka zorluklar da yaşasın istemiyorum. Bu gece balo katılıyor olmak bile onu zaten yeterince zorluyor.”

Simon arkadaşının yorum yapmasını beklemedi. En uzak pencereye doğru yürüdü, teras ve ilerideki bahçeye baktı. “Ben kendi hayatımda yeterince merhamet görmedim. Annem benim bir kadının şefkatini hatırlamama yetmeyecek kadar erken öldü. Babam ise kumar oyunlarından, içki alemlerinden ve sonu gelmeyen parti ve balolardan nadiren fırsat bulduğunda, benimle sadece uşağıyla ya da valesiyle ilgilediği kadar ilgilenirdi.”

Simon ellerini arkasında bağladı ve derin bir nefes ile ciğerlerini doldurdu. “Babama ve hayat tarzına sinirlenmediğimi söylesem yalan olur. Ondan nefret ettiğim zamanlar bile olurdu. Özellikle de Rosalind’den sonra.”

Simon döndü. “Bu gecenin bu kadar önemli olmasının sebebi de bu. Sosyetenin yüksek seviyeli üyeleriyle yüzleşerek, babam hayatta olduğu zaman yapamadığım şeyi yapmak, gururla karşılarında durmak benim için çok önemli.” Simon ellerini yumruk yaptı. “Ama Jessica’nın ne kadar korktuğunu biliyorum. Bunu yapıyor olmasının tek nedeni benim onu zorlamış olmam. Birisinin onun duyamadığını anlamasından ve onu kendisinin de öyle olduğunu düşündüğü bir ucube olarak etiketlemesinden çok korkuyor.”

Simon James’in karşısındaki koltuğa oturdu. “Sen onu ben-

den daha uzun zamandır tanıyorsun, James. Balolara katıldı, değil mi?”

“Evet. Ama çok uzun süre kalmazdı. Kalabalığa oldukça uzak bir kenarda oturur ve Melinda hariç kimseyle asla konuşmazdı. Çoğu davetli salona varana kadar orada kalıyor, ardından arka kapıdan sessizce ayrılıyordu. Genellikle, baloya katılanların çoğu onun orada olduğunu fark etmezdi bile.”

“Neden balolara gidiyordu ki? İnsanlarla tanışmak için değil. Bir yere ait olma ihtiyacı hissettiği için değil. Ve Tanrı biliyor ki süslü elbiselerini giyebileceği bir yere gitmek istediği için de değil. Şu zamana kadar toplum içinde giymeye değer bir elbisesi bile yoktu.”

Ekselansları bu lafın üzerine gülümsedi. “Hayır. Elbiseleri için gitmiyordu.”

Simon bakışlarını kaldırdı. “Neden, James? İnsanlarla karşılaşmak onu bu kadar korkuturken, neden balolara gidiyordu?”

“Bilmiyorum. Ben de Melinda’ya bu soruyu sık sık soruyorum ama bana asla net bir cevap vermiyor. Herhâlde sadece insanları görmek için gidiyordu. Kimin kimle dans ettiğini, kadınların saçlarını nasıl yaptığını ve nasıl elbiseler giydiklerini görmek için. Ve hayal kurmak için.”

“Hayal kurmak mı?” diye sordu Simon.

“Evet, hayal kurmak. Güzel elbiseler içinde, iyi görünümlü bir adamın kollarında dans edenin kendisi olduğunu düşünmek için. Bilemiyorum. Kadınları anlamak uzmanlık alanım değil. Bazen karım bile hâlâ kafamı karıştırabiliyor.”

Simon dürüstlüğü nedeniyle Collingsworth’e gülümsedi, ardından başını oturduğu koltuğun sırtına dayadı. “Jessica Melinda ile birlikte Madam Lamont’u görmeye gittiği gün bir şey oldu.”

“Biliyorum. Melinda Farley, Reddington ve Chitwood’un Madam Lamont’un dükkânının yanında oturduklarını söyledi. Jessica tamamen onların konuştuklarına dalmış.”

“Oradaki adamlar onlar mıymış?” dedi Simon, elinin kaba-sıyla gözünü ovalarken. “Orada ne olduğunu Sanjay’a sorduğumda tek bildiği Jessica’nın üç adamın konuşmasını izlemiş olduğuydu.”

“Melinda’nın söylediğine göre, oradan ayrıldıklarında karı-nın canı oldukça sıkkin görünüyormuş ama ne olduğunu hiç an-latmamış. Adamların ne konuştuğunu sana anlatmadı mı?”

Simon göğsünü ezen düğümü aşarak nefes almaya çalıştı. “Jessica bana Rosalind’i sordu.”

Odaya ağır bir sessizlik hâkim oldu, en sonunda Collin-gsworth dişlerinin arasından tıslayarak nefesini saldı. “Sen ne dedin peki?”

“Korkarım ki durumu çok iyi idare edemedim. ilk olarak, sorusu beni tamamen gafil avladı. Rosalind hakkında bir bilgisi olduğunu sanmıyordum. Ve senin de hatırlayacağın gibi, en iyi ruh hâlimde de değildim. Bu olay tam olarak sen ve Ira ile olan görüşmemin ardından yaşandı. Ira’nın bıraktığı kâğıtları daha çok inceledikçe, daha çok sinirlendim. Korkarım patlama nok-tasına gelmem için çok da büyük bir kıvılcıma ihtiyacım yoktu ve hiçbir şey beni Rosalind’in bana hatırlatılması kadar hızlı bir şekilde o noktaya getiremez.”

“Peki, ona ne söyledin?”

Simon koltukta dik bir şekilde oturdu ve arkasındaki yastık-ları tuttu. “Ona Rosalind’in bir önem taşımadığını ve bir daha onun adının geçtiğini duymak istemediğimi söyledim.”

Ekselansları koltuğunda geriye yaslandı ve Simon’a dik dik baktı. “Peki anlayış gösterdi mi?”

“Sence? Sen de evlisin. Melinda anlayış gösterir miydi?”

“Mümkün değil,” diye cevapladı Ekselansları keyifsiz bir şekilde gülerek.

“İşte, Jessica da anlayış göstermedi. O üç adamın ne konuştuğunu bilmiyorum ama tahmin edebiliyorum. Üvey annem... konusunu karıma ilk söyleyen kişi ben olmayı umuyordum.” Simon sesindeki hoşnutsuzluğu gizleyemedi.

“Belki de Rosalind’i bir tehdit olarak görüyordur? Onunla evlenmek üzereydin, biliyorsun.”

“Bana bunları hatırlatma,” dedi Simon. “Ama Jessica’nın kendisine bir tehdit olarak gördüğü tek kişinin Rosalind olduğunu sanmıyorum.”

“Kim o hâlde?”

Simon duvarda asılı olan aynadaki yansımasına baktı. “Ben. Ben her zaman hayalini kurduğum şeylere sahip olurken, onu ise en kötü kâbuslarıyla yüzleşmesi için zorluyorum. Sahip olabileceğimi hiç düşünmediğim kadar paraya, sosyete üyeleri arasında hakkım olan statüye ve Northcote isminin hiçbir zaman dışlanan bir isim olmayacağının teminatına sahibim. Peki evliliğimizin ona nasıl bir yararı oldu?”

Collingsworth Dükü sandalyesinde dik bir şekilde oturdu. “Tanhill’e karşı korunma.”

Simon James’in ciddi yüz ifadesiyle çakışana kadar bakışlarını sabit tuttu. “Madam Lamont’un yanından geri döndüğünde benden ne istediğini biliyor musun?”

James hayır anlamında başını salladı.

“Kendisine ait bir ev istedi. Gidebileceği güvenli bir sığınak, eğer kaçmak zorunda kalırsa...” Simon duraksadı. “Kimden kaçacak, James? Colin’den mi? Benden mi?”

“Tabii ki sana karşı bir korunmaya ihtiyacı olduğunu düşünmüyordur, Simon?”

“Hayır.” Simon başını ellerinin arasına indirdi ve derin bir nefes verdi. “Elbette benden korunmaya ihtiyacı yok.” Suçluluk duygusu bir bıçak gibi midesine saplandı. Jessica’nın kim olduğunu ve ne kadar zengin olduğunu öğrendiği günden beri attığı her adımı bir amaca yönelik olarak hesaplıyordu.

Tanhill’i mahvetmek.

Jessica ile sadece onu üvey kardeşinden korumak ya da kendi mirasını kurtarmak için evlenmemiştir. Tanhill’in Jessica’yı bir akıl hastanesine kapatır kapatmaz ondan çalmayı planladığı parayı, düşmanına ne Simon’un ne de İngiltere’nin geri kalanının karşılayamayacağı kadar fazla güç kazandıracak olan parayı kendi üzerine geçirmek için evlenmiştir.

Simon başını tekrar yastığa yasladı. Kendisini yaptıklarının çok geniş alana yayılan Northcote arazilerini kurtarmak gibi, kıs- men daha büyük bir amaca hizmet ettiğine inandırmaya çalışı- yordu. Ve bu bir noktada doğrudur.

Para borçlarını ödemesi için gerekliydi, mirasını yeniden inşa etmek için önemliydi. Fakat Jessica teklifi ile ona gelmeden önce, her şeyi kaybedeceğini kendine kabullendirmişti. Onun- la evlenmek yasal olarak kendisinin olanı korumak için ihtiyaç duyduğu para, babası hepsini yok etmeden önce tadını çıkardığı saygı düzeyi ve saygınlık mertebesi ve Northcote isminden gelen gücü kullanabilme yetisi gibi şeyler için olanak sağlayabilirdi.

Fakat Simon Jessica’nın parasının kendisine Tanhill’i önce finansal, ardından da fiziksel olarak mahvetme kudretini vere- ceğini öğrendiğinde, tüm bu menfaatler ikinci plana düşmüştü.

Peki bunun karşılığında karısına ne vermişti? Artık kendisi- ni koruyacağından şüphe duyduğu soy ismi, istemediği bir kötü şöhret ve kabul etmeyi reddettiği, Simon’a olan bir bağlılık dı-

şında hiçbir şey. Ve Simon bir de onu sağırlığını ortaya çıkarma riskini almaya zorluyordu.

“Affedersiniz, Ekselansları. Lordum,” diye araya girdi Melinda kapıda durarak, “ama ben iki tane güzel ve büyüleyici kadına baloda eşlik edecek iki tane asil ve gösterişli beyefendi arayışımdayım.”

Collingsworth Dükü ayağa kalktı ve Melinda’nın önünde eğildi. “Şanslı gününüzde olmalısınız, Ekselansları. Ben ve arkadaşım da tam da böyle bir olay için giyinmiştik ve büyüleyici güzellikteki iki kadına ihtiyaç duyuyorduk. Ve sen, sevgilim, bu durumu mükemmelleştiren en son parçasın.”

“Ah, ne şans,” dedi Melinda, kocasının en uygunsuz biçimde sarılışını hiçbir utanç duymadan kabul ederek.

Simon kapıya döndü. Karısı görünürlerde yoktu. “Leydi Northcote da seninle beraber aşağı indi mi?”

“Hayır. Ben ona biraz kendisiyle baş başa süre tanımak için önce indim. Tahmin edebileceğiniz gibi, kendisi oldukça gergin.”

Simon kapıya yürüdü. Ayrılmadan önce onunla biraz konuşmanın en iyisi olacağını düşündü. Onu tüm gün görememişti. Karısına eşlik eden hizmetçilerden oluşan engeli geçmeyi iki defa denedi, fakat Madam Lamont başkomutan görevi üstlenmişti ve Simon’u onun yanına yaklaştırmıyordu.

“Lord Northcote?”

Simon Melinda’ya döndü. Hâlâ kocasının kollarındaydı. “Jessica iyi olacak, değil mi? Yani, kimse onun duyamadığını öğrenmeyecek, değil mi?”

“Hayır.” dedi Simon başını sallayarak. “Kimse onun duyamadığını öğrenmeyecek.”

Düşes başını onaylarcasına salladı ve kıvırdığı ellerini ağzına

götürdü. “Dua edelim ki öğrenmesinler. Bu konuda çok gurur yapıyor.”

Simon topuklarının üzerinde döndü ve odadan dışarı çıktı. Geniş salonun ortasına vardığında bakışlarını yukarı kaldırdı.

Nefesi kursağında takılı kaldı. Jessica, Madam Lamont’un Simon’a nefesini keseceğine dair söz verdiği elbiseyi giymiş, balkonda duruyordu.

Terzi yalan söylemişti. Tarif ettikleri onu böylesine mükemmel bir görüntüye hazırlamaya yetmemişti.

Geniş üst eteğin üzerine serpiştirilmiş olan ufak inci taneleri elbiseye basit ve zarif bir seçkinlik katıyordu. Sıkı, kahve rengi saçları başının üzerinde toplanmış olması gevşek buklelerinin yüzünü tamamen açıkta bırakarak kitleler hâlinde sırtına dökülmesine olanak sağlıyordu. Yüzünün etrafında sadece kuaförün lülelerin arasına yerleştirdiği ince, kayısı rengi kadife kurdelelerle süslenmiş ince bukleler bulunuyordu. Stil Simon’un o ana kadar gördükleri arasında gördüğü en sade, fakat en zarıftı.

Boğazındaki yumruyu yutkunan Simon merdivenlerin en alt basamağına doğru yürüdü ve bekledi. Jessica’nın bir eliyle tırabzanı, bir eliyle de elbisesinin kayısı rengiyle uyuşan dantel mendilini sıkıca kavrayarak merdivenlerden inişini izlerken, kalbi kulaklarında atıyordu.

Jessica’nın bakışları Simon’un bakışları ile birleşti, kımıldamadan, öylece durdular. Simon’un gözlerindeki onaylayan bakış ve yüzündeki takdir eden ifade sanki Jessica’ya güç veriyor gibiydi.

Jessica yakınlaştığında, Simon elini uzattı. Simon Jessica’nın sıcak teni kendi tenine değdiğinde nefes almayı ancak hatırlayabildi.

Bir süreliğine Jessica’nın iki elini de tuttu, ardından onları dudaklarına götürdü. “Sen, sevgilim,” dedi Jessica’nın söylediği

lerini kaçırmaması için başını kaldırırken, “hiç şüphesiz ki balodaki en güzel kadın olacaksın.”

“Seni utandırmayacak mıyım yani?”

Simon parmaklarını Jessica’nın yanaklarına değdirdi. Yüzünde yoğun ve ağır bir pudra yoktu. Yanak ve dudaklarında hiçbir parlak, gösterişli renk de yoktu. “Benim gibi sıradan görünümlü birisiyle görünmekten utanç duyacağın konusunda endişelenmesi gereken benim.”

Jessica başını salladı ve utangaç bir tavırla Simon’a gülümsedi. Simon Jessica’nın çenesinin altına parmağını yerleştirdi ve kendisini görebilmesi için başını kaldırdı. “Hiçbir şey olmayacak, Jesse. Hiçbir şey olmayacağını garantiye alacağım.”

Jessica başıyla onayladı ve Simon eğilerek onu alnından yavaşça öptü. “Gerçekten çok güzelsiniz, kontes,” dedi Jessica’ya tekrar bakarak. “Balodaki kadınların hiçbiri senin görüntünün yarısı kadar bile güzel görünemeyecek.”

Arkalarını döndüklerinde, Collingsworth Dükü ve Düşesi’nin yüzleri de Simon’un düşüncelerini onayladı. Karısı mükemmeldi.

Simon bu gecenin de o kadar mükemmel olmasını istiyordu. Bedeli ne olursa olsun, öyle bir gece olmasını sağlayacaktı.

Yerine getirme hayalleri kurduğu her şeyi gerçekleştirmesi için bu gece ilk adım olacaktı. Karısını sosyeteye tanıtacak ve babasının ölümünden sonra üvey annesiyle ilk kez karşı karşıya gelecekti. Rosalind’i tekrar görecektik olma düşüncesi yine damarlarındaki kanın hızla akmasına neden oldu.

Jessica Simon’un ona getirdiği kokteyl bardağını elinde sı-

kıca tuttu ve dudaklarına götürdüğü zaman onu sabit tutabilmek için dua etti. Bardağı ağzına götürdü fakat tamamını içerek kuru boğazını serinletmek yerine küçük, ince bir yudum aldı.

Bir şekilde bu noktaya kadar hayatta kalmıştı.

Kaç defa merdivenlerin tepesinde durmanın ve adı okunduğu sırada o parlak, güzelce süslenmiş balo salonuna girmenin hayalini kurmuştu? Kaç defa Londra'nın en yakışıklı erkeğinin kolunda sosyetenin en yüksek seviyeli üyelerinden oluşan bir kalabalığın arasından yürümeyi hayal etmişti? Sanki onların arasında bir yeri varmış gibi bir insan kalabalığının ortasında durduğunu zihninde kaç defa canlandırmıştı? Bu gece, hepsi gerçekten yaşanmıştı.

İsimlerinin anons edildiği anı tam olarak biliyordu. Merakları yüzlerinden açıkça okunan insanlar, Simon ve Jessica'ya bakmak için hep birlikte onlara doğru dönmüştü. Simon, elleri Jessica'nın ellerini kavrarken merdivenlerin tepesinde durmuş ve hiç kıpırdamamıştı. İçkilerini içerken onları incelemeleri için sosyeteye oldukça uzun bir süre vermişti. Ardından nazik bir şekilde Jessica'nın elini sıktı, bu bakışlarını ona çevirmesi için bir sinyaldi. Jessica başını çevirdiğinde ise Simon'un yüzünde yavaşça beliren çekici gülümseme Jessica'yı ruhunun derinliklerine kadar ısıtmıştı.

Jessica onun gülümsemesine karşılık vermeden edemedi. Ev sahipleri ile buluşmak için merdivenlerde aşağı ilk adımlarını atmadan önce, Simon Jessica'nın elini dudaklarına götürerek parmaklarını öptü. Her şey tıpkı gerçekleşen bir rüya gibiydi, Jessica kendisini gerçekten de beyaz atlı prensinin kollarındaki bir masal prensesi gibi hissediyordu.

Milebanke Kontu ve kontesi ile tanışmaları muammalı bir deneyim olmuştu. Kont orada olmalarından memnun gibi görü-

nüyordu, ancak kontes Simon'u soğuk bir tavır ile karşılamıştı. Leydi Milebanke'nin bakışlarının altında yatan parıltı neredeyse şeytani görünüyordu. Belki de Simon ve kontesin arası her zaman çok da iyi olmamıştı? Ya da kontes Simon'un varlığının balosunun başarısına gölge düşürecek bir felakete sebep olabileceğini düşünmüştü? Ya da belki sosyetenin en büyük dedikoducuları tarafından en çok konuşulan çifti konuk olarak ağırlama riskini almaya değer bulmamıştı? Sebep ne olursa olsun, Simon yarattığı huzursuzluktan zevk alıyor gibi görünüyordu.

Collingsworth Dükü ve Düşesi'nin onları beklediği yere doğru ilerledikleri sırada odadaki tüm gözler onlara odaklandı.

Jessica kocasına, "Görünüşe göre, içeri girdiğinizde bir odadaki tüm hareketi durdurmak gibi bir alışkanlığınız var, lordum," dedi onlara yol veren küçük bir grubun yanından geçtikleri sırada.

Simon gülümsedi. "Sanırım bu sefer baloyu durduran kişi ben değilim, karıcığım. Beni inceleyen sadece birkaç kişi var. Ve Baron Cargille sana bakarken yüzünde oluşan o zampara gülümsemeyi yok etmezse, çok geçmeden kendisiyle konuşmak zorunda kalacağım."

Jessica güldü. Simon Jessica'nın onun kolunda duran elini sarıp vücuduna daha da yaklaştırdığında bir sıcaklık dalgası Jessica'nın tüm vücuduna yayıldı. Jessica kendini güvende hissediyordu ve teras kapısının yanında duran dük ve düşesin yanına doğru ilerledikleri sırada özgüvenle gülümsedi.

"Kesinlikle mükemmel görünüyorsunuz, kontes," dedi Ekselansları öne doğru hafifçe eğilerek. "Herkes size hayranlık ile bakıyor."

"Ah, Jessica," dedi heyecanı yüzünden açıkça okunan Melinda. "Tüm kadınlar elbisene imrenerek bakıyor. Lillian Crestwall

Leydi Stratmore'a senin elbisenin Madam Lamont için çalışan o gizli tasarımcı tarafından özel olarak tasarlandığını söylemiş. Artık herkes ondan bir tasarım edinme konusunda daha da istekli."

Jessica Simon'un o tasarımcıdan bu kadar kısa zaman içinde bir tasarım almayı nasıl başardığını sormaması için dua ederek nefesi tuttu.

Neyse ki sormadı ve muhabbetleri daha az tehlikeli konulara kaydı. Orada bulundukları süre boyunca, Jessica Simon'un sürekli ona yakın durmaya çalıştığını fark etti. Çok geçmeden, Burhaven Kontu ve Kontesi de onlara katıldı ve Jessica bu altılı arasındaki konuşmanın rahatlıkla ilerlediğini gördükçe gülümsedi.

Simon ve Ekselanslarının arkadaşları olan Kont ve Leydi Pepperlaine, ardından Barkley Kontu ve son olarak Westland Dükü ve Düşesi'nin de onlara katılması çok uzun sürmedi. Tabii ki hepsi Jessica'yı da konuşmalarına dâhil eden noktalara da değindiler ve Jessica hiçbir şeyi kaçırmamak için çabalayarak bir kişiden diğerine doğru dönerken nemli ellerini gizleyen eldivenlerine şükretti.

Gruptaki insan sayısı çok artmıştı. Jessica hareket eden her ağzı takip edemiyordu. Vücuduna bir emniyetsizlik dalgası yayılan Jessica, sinirlerini yatıştırmak için birkaç defa derin nefes aldı.

Simon Jessica'nın gitgide artan paniğini fark etmiş gibi ona doğru uzandı ve parmaklarını onun parmaklarıyla iç içe geçirdi. Jessica başını kaldırarak Simon'a baktı.

"Vals yapıyorlar, leydim," dedi yüzünü aydınlatan sıcak bir gülümsemeyle. "İlk vals için bana söz verdiğini hatırlayacağından eminim."

Simon kendisi ve karısı için izin isterken, Jessica elini Simon'un onun için uzattığı koluna yerleştirdi ve ardından Simon

onu dans pistine götürdü. Karanlıkta pratik yaptıkları her gece yaptığı gibi Jessica'yı kollarının arasına aldı ve asil bir gülümsemeyle Jessica'nın artık çok aşına olduğu için düşünmeden gerçekleştirdiği adımları atmasını sağladı.

Simon'un elinin sıcaklığını sırtında hisseden Jessica, kendisini saran güven duygusuna hayret etti. Jessica Simon'un omuzlarını kaplayan çelik gibi kaslarının üzerinde duran elini sıktı ve onun kuvvetinin içinde kayboldu. Simon ile olduğu sürece kendini güvende hissediyordu.

"Az önce rahatsız görünüyordun," dedi Simon dans pistinde ilerledikleri sırada. "Neden?"

Jessica bakışlarını Simon'un yüzündeki yumuşak gülümsemeye odakladı ve onun hareketlerini takip etti. Evlerinde, kendi yatak odalarının gizliliğinde dans ettikleri zamandan hiçbir farkı yoktu. "Kalabalık yüzünden. İzlemem gereken çok fazla ağız vardı. Hangisinin benimle konuştuğunu anlayamıyordum."

Simon onu biraz daha yakınına çekti. "Anladım. Ben bunu düşünmemiştim. Bir daha olmasına izin vermeyeceğim. Gülümse, Jesse," dedi rahatlatıcı bir tavırla Jessica'nın elini sıkarak. "Tüm sosyete bizi izliyor ve onları hayal kırıklığına uğratmak istemeyiz, değil mi?"

Jessica kendini gülümsemeye zorladı. "Evet, lordum. Onları hayal kırıklığına uğratmak istemeyiz."

Simon onu dans pistinde döndürdü. "Ne diyeceğim biliyor musun? Sanırım böyle kalabalık bir dans pistindense, seninle odamızda dans etmeyi tercih ederim. Aramızda bizi bu kadar ayrı tutan kumaş parçaları olmuyor ve dansı da istediğim zaman sona erdirebiliyorum."

Jessica kocasının söylediklerini duymuş olabilecek kadar ya-

kinda dans eden kimse olmadığından emin olmak için etrafına bakındı.

“Kabul et, karıcığım. Sen de aynı şeyi istemiyor musun?”

Jessica utançtan yanaklarının kızardığını hissetti. Tek bir hanımın tüm Londra’nın Jessica’nın sağır olduğunu öğrenmesine neden olabileceği bir yerde nasıl böyle şeyler düşünebiliyordu?

“Çok hoşuna gitmişti,” dedi Jessica’yı kendine daha da yaklaştırmak için. “Öyle olduğunu biliyorsun.”

Simon’un dokunuşu tüm vücuduna sıçrayarak onu uyuşturan titreşimler gönderdiğinde, Jessica nefesini tuttu. Gözlerindeki bakışların dün gece paylaştıkları tutkuyu yansıttığını biliyordu. “Oldukça cüretkâr davranmaya başladın, kocacığım.”

“Eğer seni burada, tüm bu insanlar bizi izlerken öpmemi istemiyorsan, benim küçük, güzel karıcığım, gözlerinde böylesine bir istekle dudaklarıma bakmaya bir son versen iyi edersin.”

Jessica başını hemen yan tarafa çevirdi ve boğazındaki yumruyu güçlkle yutkundu. Jessica’yı çözmesi nasıl bu kadar kolay olabiliyordu?

Simon’un eli çenesine dokunduğunda yukarı bakarak yüzünü çevirdi. “Bana bu şekilde dokunmamalısın, Simon. Herkes bizi izliyor.”

“Tabii ki izleyecekler. Odadaki en güzel kadın sensin.”

“Bu doğru değil. Çoğu kadın seninle ilgilendiğinin yarısı kadar bile ilgilenmiyor benimle.”

“Gerçekten böyle mi düşünüyorsun?”

Simon’un yüzündeki masum ifade, gözlerindeki muzip pırıltı kadar beklenmedik bir şeydi. Jessica için her ikisi de yabancıydı. “Evet. Bence bana baktıklarında, senin bende benimle evlenmeye değer ne bulduğunu düşünüyorlar.”

“Hayır, karıcığım. Sende tam olarak ne bulduğumu biliyorlar ve kendileri buna sahip olmadıkları için kıskanıyorlar.”

Jessica’nın nefesi boğazında takılı kaldı. Simon gerçekten böyle mi düşünüyordu? Jessica kendini silkeledi. Hayır, bir anlığına bile olsa böyle şeyler düşünmek için kendine izin veremezdi. Eğer öyle bir şey yaparsa, incinecekti.

Simon onu etrafında son bir kez daha döndürdü ve durdu. Diğer tüm çiftler dans pistinden ayrılmış oldukları için müzik durdu. Simon Jessica’yı Collingsworth Dükü ve Düşesi’nin beklediği yere geri götürürken Jessica, Simon’un ona hiç değilse böyle peri masalı gibi bir gece yaşattığını düşündü.

Bu birkaç saat boyunca, Jessica’nın güzel, gerekli ve toplumun içine kabul edilen biri gibi hissetmesini sağlamıştı. Ve onu sosyete ile yüzleşmeye zorlamakla kalmamış, aynı zamanda ondan sosyetenin bir parçası olmasını da talep etmişti. Jessica bunun onu hâlâ ölümüne korkutan bir şey olduğunu, tek başına yapmaya asla cesaret edemeyeceği bir şey olduğunu inkâr edemezdi.

Simon ona her sarıldığında, onu her öptüğünde, onunla her seviştiğinde onu biraz daha fazla önemsediyini de inkâr edemezdi.

Simon’un onun üzerinde kurduğu hâkimiyet ise Jessica’yı en korkutan şeydi.

17. Bölüm

Jessica Milebanke Kontu ile ona söz verdiği dansı ederken, Simon bir kenarda durdu. Tanrı aşkına, Jessica gerçekten çok güzeldi. Onu kollarına alan nefes nefese kalmış tombul kara kurbağası adımlara yetişmekte zorlanıyor olsa da, Jessica dans pistinde âdeta süzülüyordu.

Simon'un hiç alışıık olmadığı bir sıcaklık göğsünden başlayarak el ve ayak parmak uçlarına kadar yayıldı. Daha sonra Simon'un bir daha hiçbir kadının ona hissettiremeyeceğine yemin ettiği çok tanıdık ihtiyaçlara dönüşen arsız bir istek midesinin derinliklerine ve daha da aşağılara doğru indi.

Milebanke'nin söylediği bir şeye gülerken Jessica'nın yüzüne yayılan gülümsemeye bakan Simon, ardından bakışlarını kontun Jessica'nın zarif ve ince beline yerleştirdiği tombul eline kaydırıldı. Şiddetli bir kıskançlık dalgası Simon'u direkt göğsünden vurdu.

Tüm gece boyunca etrafına ışıık saçan Northcote Kontesi ile dans etmek isteyen arsız genç züppeleri ve orta yaşlı zamparaları defetmekten başka bir şey yapmamıştı. Jessica herkesin gözünün önünde göz kamaştıran bir kuğuya dönüşen meşhur çirkin ördek yavrusu gibiydi. Simon o tekdüze kıyafetlerin altında neyin saklı olduğunu herkese gösterdiği için kendisine küfretti.

“Harika bir iş çıkarıyor, sende öyle düşünmüyor musun?” dedi Collingsworth Dükü bir kadeh konyağı Simon’a uzatırken.

“Ben eğer saygıdeğer kont elini Jessica’nın belinden bir santim daha aşağı kaydırırsa, gidip onu uyarmayı düşünüyorum.”

Collingsworth Simon’un yorumuna bir kahkaha ile karşılık verdi ve ardından yüzünde daha ciddi bir ifade ile etrafa bakındı. “Hâlâ gelmedi mi?”

“Hayır.”

“Belki de gelmeyecektir.”

Simon başını salladı. “Burada olacaktır. Rosalind’in sosyete-yi altüst etme fırsatını kaçırdığını ne zaman gördün sen?”

Collingsworth gizemli bir şekilde gülümsedi. “Kargaşayı neredeyse şimdiden hissedebiliyorsun değil mi? Şu odada Rosalind’in buraya gelişini kaçırmadığından emin olmak için zamanının çoğunluğunu seni ve Jessica’yı izleyerek geçirmemiş tek bir insan bile yok.”

Simon bakışlarını Jessica’ya çevirdi. “Bunu fark etmemiştim. Şu fazla beslenmiş boşboğazın karımı var gücüyle sağa sola çekiştirdiğini izlemekle meşguldüm.”

Collingsworth güldü. “Korkacak bir şeyin yok, Simon. Dans bitti ve Milebanke karını sana geri getiriyor. Bak. O kadar yorulmuş ki dans pistinden bu tarafa zor geçiyor.”

“Vay canına, Northcote,” dedi nefes nefese yürüyen Milebanke Jessica’yı Simon’un tarafına gönderirken. “Karınız yıllardır dans ettiğim kişiler arasındaki en iyi partnerdi. Bir kez bile sendelemedi.”

Simon kolunu karısının beline sardı ve onu kendisine doğru çekti.

“Karım ondan özel ders almalı,” diye devam etti Milebanke alnındaki büyük ter damlacıklarını silerken. “Kendisi hep ritme

uymadığım konusunda yakınır durur, fakat Kontes hiç böyle bir sorun yaşamadı. Bu tek bir şeyi kanıtlar, müzik kulağı olmayan kişi karım, ben değilim.”

Önce Collingsworth Düşesi, ardından Parker Waite, Bedford markisi ile sevimli nişanlısı ve Leydi Linguist de çok geçmeden onlara katıldı. Bedford Simon’un çocukluk arkadaşıydı ve Simon’un taze evliliği için iyi dileklerini sunmaya en hevesli kişi oydu.

Sosyetenin yüksek seviyelilerinin Simon ile konuşarak güzel eşiyle tanışmak konusunda hâlâ istekli oldukları görülebiliyordu. Aradan çok uzun bir süre geçmeden, mutluluk dileklerinde bulunan insanlardan oluşan çember kalabalık bir topluluğa dönüşmüştü. Simon Jessica’nın rengi atan yüz hatlarına baktı ve onu oradan uzaklaştırma vaktinin gelmiş olduğunu anladı. Eline uzandı ve Jessica’nın gözlerindeki korku dolu bakışlardan neredeyse geç kalmak üzere olduğunu anladı.

“İzninizle lütfen,” dedi herkesin duyabileceği kadar yüksek bir sesle, “sanırım karımla bir kez daha dans etmek istiyorum.”

Simon kolunu Jessica’nın beline sardı ve onu hiç ardına bakmadan dans pistine götürdü. “Neredeyse gerekenden fazla bekledim, değil mi?” dedi Jessica’ya oldukça yakın durarak.

Onu kollarında tutmanın verdiği hissi seviyordu. Gözlerinin içine bakmayı ve saklamaya çalıştığı hisleri görmeyi seviyordu. Ona bu kadar yakın olmayı seviyordu. Bazen bu onu ölümüne korkutuyordu.

“Neredeyse,” diye cevapladı Jessica, Simon’un onun belinde duran elinin altında hissedebildiği bir ürpertiyle nefes verirken. “Seni sıcak bir şekilde karşılamak isteyen çok sayıda arkadaşın var. Buradan ayrılmadan önce çok sevilen biri olmalıydın.”

“Çoğu insan gibi, sanırım,” diye cevapladı iltifat karşısında omuzlarını silkerken.

“Ama insanlar öyle söylemiyor.”

Simon kaşlarını kaldırdı ve ona soru soran gözlerle baktı.”-
Peki neler görüyorsun, Jesse? Bu gece insanların ağızlarında ne gibi bilgiler ve skandal hikâyeler var?”

“Çok fazla şey var, lordum,” dedi Jessica yüzünde bir gülümsemeyle. “Sosyete ikimiz hakkında konuşmakla oldukça meşgul.”

Simon güldü. “Peki senin hakkında ne diyorlar, leydim?”

Jessica bakışlarını yere indirdi ve Simon sıcak, gül rengi kızarıklığın yanaklarını kaplayışını ilgi ile izledi.

“Çoğunluk olarak,” dedi Jessica, “elbisemden oldukça etkilenmişler. Moda konusundaki denetlemelerini geçtiğimi söyleyebilirim ama bunun en büyük sebebinin beni görmeye alıştıklarından çok daha farklı şekilde giyinmem olduğundan eminim.”

“Hayır, leydim. Etkilenmiş durumdalar, çünkü sen çok güzelsin ve seninle kıyaslanabilecek hiç kimse yok.”

Jessica’nın yanakları daha da kızardığında Simon gülümsedi.

“Ancak insanların dudaklarından seninle ilgili okuduğum şeyleri sana aktarmayacağım, kocacığım. Korkarım zaten oldukça burnu havada bir insansın, bu yüzden sana daha sonra geri alınam gerekecek bir yücelik hissi vermek istemiyorum.”

Simon başını geriye yatırarak bir kahkaha attı. “Sen ne kadar da terbiyesiz küçük bir kız oldun böyle.”

“Affedersiniz beyefendi ama ben her zaman bir nezaket ve edep tablosu oldum. Terbiyesizlik değil.”

“Pekâlâ benim mükemmel edepli karıcığım. Bizim hakkımızda başka neler söylediler? Bilmek istiyorum.”

“Pekâlâ. Madem ısrar ediyorsun. Leydi Andover’in söylediğine göre sen her zaman çok ciddi bir insan olmuştun, yaşın çok daha gençken bile. Ve kendisi seni bu gece daha şimdiden en az on kere gülerken gördüğünü anlatarak bitiremiyor.”

“Gerçekten mi?” dedi Simon kendi kendine gülererek.

“Evet. Ve duyma yeteneği benden biraz daha gelişmiş olan Leydi Dewitt ise senin genç bir aptal âşık olduğunu ve bana bakış şeklinin de düpedüz bir rezillik olduğunu düşünüyor.”

“Öyle mi?” Simon duvarın kenarındaki koltukta oturan yaşlı ve dul kontese baktı ve onu en büyüleyici tebessümünüyle selamladı. “Zavallı yaşlı kadın en az doksan yaşında olmalı. Seni tam burada, bu dans pistinde öpsem ne düşünürdü merak ediyorum.”

“Sakin öyle bir şeye kalkışma, Simon. Bir gece için yeterince söylentiye neden olduk zaten. Onların muhabbetlerine daha fazla konu olmak istemiyorum.”

“Bence sosyete için yeterince heyecan yaşatamadık, karıcığım. Ve şu an seni kendime çekip öpmekten daha çok istediğim bir şey yok diye düşünüyorum.”

Simon onu kollarında döndürdü. Jessica’yı valse devam ederek dışarıdaki serin akşam havasına çıkarmak için kullanabileceği çift kanatlı Fransız kapısına yeterince yakın duruyorlardı. Onu sessiz bir köşeye götürdü ve onunla birlikte turuncu renkli kâğıt bir fenerin altında durdu. Bu tüm gece boyunca yapmak istediği şeydi.

Bu gece Jessica’ya baktıkça, içindeki ona sarılma isteği o kadar daha büyümüştü. Kendi dudaklarını onun dudaklarına bastırmayı ve dokunmaması gereken yerlerine dokunmayı daha çok istemişti. Onunla sevişmeyi daha çok arzu etmişti.

Jessica Simon’un maksadını anlayınca daha şaşırmaya fırsat bulamadan, Simon onu kendisine çekti ve ikisinin dudakları bir araya gelene dek başını eğdi. Simon’un vücudunda yükselen tut-

ku ateşi, boğazının derinliklerinden keskin bir inilti çıkarmasını sağlamaya yetecek kadar yoğundu. Jessica'ya sarılmak, dokunmak ve onunla bir olmaktan başka hiçbir şey düşünemiyordu.

Jessica'nın başını yana doğru eğdi ve öpücükleri daha şiddetli bir hâl aldı. Dudaklarını Jessica'nın dudaklarına bastırdı ve güzelliğinin tadına baktı. Jessica'nın ona sunduğunu kabul ederek, kendisi için açılan sıcak ve nemli oyuğu kasıp kavuruyordu. Ona bir türlü doyamıyordu.

Simon, kollarım onun boynuna dolayan Jessica'yı sabit tutmak için ona daha sıkı sarılmaya başladı. Onu bir daha, daha yoğun bir şekilde, ikisinin birden nefesleri kesilene dek öptü. Onu çok istiyordu. Kendisine artık durması gerektiğini söyleyerek, Jessica'yı bir daha öptü.

Şimdi.

Simon acı dolu bir iniltiyle başını kaldırdı ve bacakları birbirine dolaşmış durumda olan Jessica'yı karşısına aldı.

Jessica başını onun göğsüne yasladı ve nefes almaya çalıştıkları sırada Simon ona sıkıca sarıldı. Uzun bir süre boyunca nefeslerinin normale dönmesini bekleyerek, soğuk gece havasında, ışığı yanıp sönen turuncu kâğıt fenerin altında durdular.

En sonunda Simon Jessica'nın çenesini yukarı kaldırdı ve hâlâ tutku ile pırlayan gözlerine baktı. "Seni güzel elbisenin içinde merdivenlerin en tepesinde beklerken gördüğüm andan beri, seni kollarıma aldığımdan ve ilk dansımızı ettiğimizden beri, tüm gece boyunca bunu, hatta daha fazlasını yapmak istedim."

"Biliyorun," dedi Jessica.

Simon onun sesindeki boğukluğu fark etmişti. İşaret parmağını Jessica'nın şişmiş dudaklarında gezdirdi. "Biliyor musun?"

"Evet. Leydi Dewitt öyle dedi. Leydi Andover'e hâlâ beni bahçeye çıkarmamış olduğun için şaşırdığını söyledi."

Simon bakışlarında gökyüzünden onlara göz kırpan yıldızlara çevirdi ve güldü. “Herkesin söylediği her şeyi dudaklarından okuyabiliyor olmandan hoşlanıp hoşlanmadığımdan pek emin değilim,” dedi Jessica’nın ne söylediğini görebilmesi için başını aşağı eğerken. “İnsanların dudaklarından öğrenmemiş olmayı dileyeceğin bir şey ya da yalan yanlış dedikodular okuyabilirsin ve ondan sonra seni tekrar hizaya getirmek benim için zor olabilir.”

Jessica omuzlarını dikleştirdi. “Yani keşfettiğim her şeyi denetleyemeyebileceğinizi söylemek istiyorsunuz, lordum?”

“Hayır. Neyi görüp neyi göremeyeceğini asla denetlemem, karıcığım. Sadece insanların dudaklarından okuduğun çoğu şeyin dedikodudan başka bir şey olmadığını fark etmeni öneririm.”

“Bunu zaten bilmediğimi mi düşünüyorsun, Simon? Ben yıllardır insanların söylediklerini izliyorum ve hangisinin gerçeğe dayalı, hangisinin ise sadece kötü amaçla ortaya atılmış bir dedikodu olduğunu anlamak genellikle çok kolay oluyor.”

“Peki bu gece gördüklerinden hangisinin kötü bir dedikodu olduğunu düşünüyorsun?”

Jessica ona çok önemli bir bilgiyi onunla paylaşabilecek kadar güvenip güvenmediğini sorgularcasına, yüzünde çok ciddi bir ifadeyle Simon’a baktı. “Lord Cardwell’in Dunford Dükü’nün en büyük kızına evlilik teklifinde bulunacağı söylentisinin öyle olduğunu söyleyebilirim.”

“Ama tabii ki öyle olacak, Jess. Beraber oldukları yıllardır bilinen bir durum ve daha bu gece duyduğuma göre nişanlandıklarının açıklanması için sadece birkaç detaya daha son şeklinin verilmesi gerekiyormuş.”

“Hayır, Simon. Beraberliklerine bugün son verdiler ve henüz kimse bunu bilmiyor.”

“Sen nereden biliyorsun?”

“Dunford Dükü’nün en küçük kızının bir arkadaşıyla konuşmasına tanık oldum. Kız kardeşinin perişan bir hâlde olduğunu ve bu yüzden onun bir daha evden çıkabilecek kadar iyi olabileceği konusunda şüpheleri olduğunu söyledi.”

“Ama Cardwell’in bu birlikteliğe ihtiyacı var. Herkesin de bildiği gibi kendisi çok umutsuz bir durumda ve Dunford’un kendisine sağlayacağı finansal desteğe ihtiyacı var. Neden geri adım atsin ki?”

“Bunu söyleyemem.”

“Bence söyleyebilirsin. Beni böyle ortada bırakma, karıcığım.”

Jessica etrafına bakındı ve yakınlarında onları duyabilecek kimse olmadığından emin olduktan sonra anlatmaya devam etti.

“O başka birisini seviyor.”

“Başka birisini mi? Kimi?”

“Leydi Belmont’u. Fakat duygularını henüz açığa vuramıyor. Leydi dul kalalı daha bir sene bile olmadı. Henüz çok erken.”

“Ama Leydi de beş parasız.”

“Oldukça büyük bir skandala sebep olacak, değil mi? Beş parasız bir kontun oğlunun, aşkı uğruna oldukça büyük bir serveti geri çevirerek beş parasız bir dul ile evlenmesi. Sence bu bir hata mıdır?”

Simon ona baktı. “Bence bazen görev, zorunluluk ve sorumluluklar aşk için hiçbir yer bırakmıyor. Kalbimizin yapmamızı istediği şeyleri yok sayıp, hareketlerimizi aklımızın yönlendirmesine izin vermekten başka bir şansımızın kalmadığı zamanlar olabiliyor.”

“Benimle evlenirken yaptığın bu muydu?”

Jessica’nın sorusu Simon’un duraklamasına sebep oldu. “Hayır. Ben seninle evlenirken başka birisini sevmiyordum.”

Gözlerindeki bakışlar Simon'un söylediklerine inanmak istediğini ama Rosalind ile ilgili duyduğu söylentilerin buna izin vermediğini gösteriyordu.

“Kusura bakma ama kalbim kimseye ait değil, Jessica. Asla öyle olmayacağını sana en baştan söylemiştim. Seninle evlenme sebeplerim hiçbir zaman bir sır olmadı ve ihtiyacım olanı almak için hiçbir aşkı feda etmedim. Seninle neden evlendiğime dair bir sebep arıyorsan, sana üç sebep söyleyebilirim. Görev, zorunluluk ve sorumluluk. Daha fazlası değil.” Simon duraksadı. Büyü bozulmuştu. “Artık içeri girmeliyiz.”

Jessica'nın yüzünde gördüğü acıya arkasını dönmek istedi ama öyle yapmadı. Kendisini evlilikleri ile ilgili duygusal eğilimlerle avutmasına izin vermemek en iyisiydi.

“Evet. İçeri girsek iyi olacak,” dedi Jessica arkasını dönerek. İki adım attı ve durdu. “Bir şey daha var, Simon,” dedi tekrar ona dönerek.

“Nedir o?”

“Büyük Kuzey Nakliyat'ın sahibi Hindistan'dan geldi.”

Simon'un ciğerlerindeki hava boşaldı. “Emin misin?”

“Evet. Sydney Carver balonun erken saatlerinde kısa bir süreliğine buradaydı ve çok uzun kalamayacağını, çünkü kaçırma-ya cüret edemeyeceği bir görüşmesi olduğunu söyledi.”

“Belki de başka bir görüşmesi vardır? Belki-”

“Hayır. Büyük Kuzey Nakliyat ofisine gitmesi gerektiğini söyledi ve o şerefs-. Buluşmaya gideceği adamın Hindistan'da kalmış olmasını ne kadar istediğini dile getirdi.”

Buz gibi bir korku dalgası Simon'u iliklerine kadar ürpertti. “Adamın adını söyledi mi?”

“Hayır.” Simon'a baktığında Jessica'nın yüzünde kafasının

kariştığını belli eden bir ifade vardı. “Adamın ismini bildiğini sanıyordum?”

“Biliyorum. Ve bir önemi yok.”

Bu bir yalandı. Adamın ismi Jessica için ne kadar önemliyse Simon için de o kadar önemliydi. Simon gözlerini kapatarak Jessica’nın yüzündeki masum ifadeyi zihninden uzaklaştırdı.

Henüz hazır değildi. Yeteri kadar zamanı olmamıştı. Jessica’ya ona güvenebileceğini kanıtlamak için yeterli zamanı olmamıştı. Simon’un yanındayken güvende olacağına dair onu ikna etmek için yeterli zamanı olmamıştı.

Özellikle de Simon’un onunla evlenme nedeninin üvey erkek kardeşini mahvetmek olduğunu öğrendikten sonra.

18. Bölüm

Simon Jessica ile balo salonuna adım attıkları anda kalabalıktaki değişimi fark etti. Alınan her bir nefes yaklaşan bir kargaşanın ipuçlarıyla yüklü gibiydi.

O buradaydı. Simon bunu hissedebiliyordu.

Bu gece için üç sene beklemişti. Üzerinde cevapsız kalmış bir ton sorunun lanetiyle binlerce kilometre dolaşmıştı. Rosalind kendisine meydan okuyan birisi olmadan bir gün daha geçirmeyecekti.

Simon'un kanı beyninin içinde kükrüyordu. Babasının öldüğü gece neler olduğunu nihayet öğrenebilecekti. Ve onu gerçeği söylemeye zorladığı zaman, tüm sosyete onun itirafına şahit olmak için orada olacaktı. Ve Simon'un babasının ölümüyle ilgili iddialarla tüm ilişkisi kesilecekti.

Simon Jessica'yı odaya yönlendirdi. Ve her adımda, gözleri şaşkın bir şekilde onlara bakan kalabalık insan gruplarını tarıyordu.

"Evet gitmek için henüz çok mu erken, Simon?"

Simon Jessica'ya baktı. Yüzündeki rahatsız ifadeden anladığı kadarıyla kalabalıktaki değişimi o da fark ermişti. Yüzündeki hoşnutsuzluk gittikçe artan Jessica, alt dudağını ısırırdı.

“Kısa bir süre sonra ayrılacağız, Jesse. Çok sürmeyecek.”

Çiftler bir bir kenara doğru çekilirken, Simon elini Jessica’nın beline doladı. Tıpkı Kızıldeniz’in ikiye yarılması gibi, kalabalık da Simon ile Jessica’nın odanın ortasına uzanan yoldan geçmesi için iki tarafa ayrılıyordu.

Kuyruklu ceket giymiş olan erkekler ve muazzam etekleri içindeki kadınlar tıpkı gizli kalan merkezi ortaya çıkarmak için dökülen taç yapraklar gibi iki tarafa doğru yayıldı.

Simon kalabalığa kahkahalarla gülmek istedi. Hepsi paha biçilemez nitelikteki bir hazinenin, yitip gitmiş, ancak hâlâ canlı ve büyüyen bir aşkın ortaya çıkacağı beklentisi içindelerdi. Ancak Simon’un Rosalind hakkındaki düşüncelerini kelimelere dökemediğini bilmiyorlardı. O kadar iğrenç kelimeler bulunmuyordu.

Kalabalık gizlenen hazineyi gözler önüne sermek için iki yana ayrıldı.

Rosalind, Leydi Northcote, karşılarında duruyordu. Simon’un hatırladığı gibi muhteşem bir görüntüsü, etrafındakilerin üzerinde hüküm süren saltanatına yakışır şekilde asil bir duruşu vardı.

Kırmızı saten elbisesi, mükemmel hatları olan vücudu her hareket ettiğinde parlıyordu. Neredeyse beline kadar inen kuzguni siyah buklelerinin arasındaki ıslıl ıslıl elmaslardan oluşan ufak şeritler oldukça gösterişliydi.

Rosalind’in nasıl mükemmel bir görüntüsü olduğunu unutmuştu. Ne kadar güzel bir kadın olduğunu unutmuştu. Ondan ne kadar öğrendiği dışında onunla ilgili her şeyi unutmuştu.

“Merhaba, Simon.” Rosalind küstahça bir özgüven ile onlara doğru bir adım attı. Yüzündeki ayartıcı gülümsemeyi fark etmemek için kör olmak gerekirdi.

Jessica’nın adımındaki tereddüdü gören Simon, bunu onun da fark ettiğini anladı.

Rosalind'in gözlerindeki bakışlarda bariz bir saldırganlık dışında, hiçbir kaygı ve hiçbir vicdan azabı belirtisi yoktu.

Seyircilerden oluşan kalabalık onları çember içine alıp ilgi merkezi hâline getirerek daha da yaklaştı.

Simon'un istediği de buydu, onunla yüz yüze görüşebilmek. Karısına her şeyi daha sonra anlatacaktı. Rosalind, Simon'un babasının öldüğü akşam neler olduğunu anlattıktan sonra. Simon nihayet bu olayda Rosalind'in parmağı olduğunu öğrendikten sonra.

"Leydi Northcote." Simon onu nazik sayılamayacak kadar hafifçe eğilerek selamladı.

Rosalind onun üzerinde işveli oyunlarını oynamaya başladığında Simon küplere bindi.

"Ne hoş bir rastlantı, lordum."

"Öyle mi?"

"Tabii ki, neden olmasın? Sizi ne kadar özlediğimi hayal bile edemezsiniz."

Simon kaşlarını kaldırdı. Rosalind'in bükerek sarkıttığı dudakları midesini bulandırdı. "Bu gece buraya geleceğiniz konusunda pek emin değildim."

"Gerçekten mi? Neden?"

"Ayrı düştüğümüzde aramızın pek de iyi olduğu söylenemezdi. Babamın öldüğü gece-"

Rosalind eldivenli elini kaldırdı. "Böyle tatsız konulardan konuşmayalım şimdi." Rosalind yelpazesini açtı ve yüzüne doğru, dudaklarına doğru salladı.

Jessica'nın kıpırdandığını gören Simon, bu şekilde söylenenleri göremediğini anladı.

"Çok iyi görünüyorsunuz, lordum. Sizi en son gördüğüm zamandan daha da yakışıklısınız." Rosalind siyah eldivenli eli-

ni sanki ona dokunmaya hakkı varmışçasına Simon'un koluna yerleştirdi.

Simon geri çekilmemek için kendini zorlamak zorunda kaldı. Jessica'nın tepkisini görmek için ona bakmasına gerek yoktu. Kolunun etrafındaki elinin gitgide sıkılaştığını hissedebiliyordu.

"Siz de bana ne kadar harika görüldüğümü söylemeyecek misiniz?" dedi baştan çıkarıcı bir şekilde kirpiklerini eğerken.

"Benim onayım sizin için hiçbir zaman önemli olmadı. Şimdi de çok gerekli olduğunu düşünmüyorum."

"Olur şey değil," dedi yelpazesini kapatıp onunla avucunun içine hafifçe vururken. "Bu gece biraz ciddiyyiz sanırım, öyle değil mi? Bunca zaman sonra karşılaştığımızda yaşanmasını hiç istemediğim bir durum." Rosalind diliyle ıslattığı kıpkırmızı dudaklarını şehvetli bir şekilde buruşturdu. "Sizinle özel olarak görüşmem mümkün olabilir mi, lordum? Burası fazla kalabalık da."

Simon gülümsedi. "Hiç sanmıyorum, leydim. Sizin yanınızdayken etrafımızda bir seyirci kitlesi bulunmasını tercih ederim."

"Öyle mi?" Rosalind güldü. "Öyleyse bir seyirci kitlen olsun bakalım. Ama ben bayağı susadım. İçecek masasından kendime bir şey alacağım. Konuşmamıza orada devam edebiliriz."

Simon'un Rosalind'i balo salonunun en uzak duvarındaki girintinin oradaki içecek masasına doğru takip etmekten başka bir şansı yoktu. Şimdi çevrelerinde içecek bir şeyler alan birkaç kişi dışında konuştuklarına kulak misafiri olabilecek başka kimse yoktu. Hiçbiri oradan ayrılmak için bir girişimde bulunmadı ve konuşulanlara kulak kabartmak için orada durdular.

Rosalind bir uşağın ona uzattığı bir kokteyl bardağını aldı ve Simon'a döndü. "Beni özlediniz mi, lordum?" dedi ilk ufak yudumunu aldıktan sonra. "Kabul etmeliyim ki ben sizi özledim."

"Hayır, Rosalind. Seni zerre kadar özlemedim."

Simon Jessica'nın Rosalind'in ağzını görebilmesi umuduyla kenara kaydı. Ama Rosalind daha da yana kaydı. Karısına yarar sağlamak için yapabileceği bir şey olmadığını fark eden Simon, denemekten vazgeçti ve olduğu yerde durdu.

"Yakın zamanlarda kocanın mezarına uğradın mı?" dedi. "Onu anarak bir tane bile olsa çiçek bıraktın mı?"

Rosalind'in sert bakışları onu hedef aldı, yüzünün renginin attığı bariz bir şekilde görülüyordu. "Böylesine neşeli bir ortamda bu kadar acı verici bir şeyden bahsetmek ne kadar da kaba bir davranış. Nasıl perişan olduğum konusunda hiçbir fikrin yok. Kaybımın acısının üstesinden gelebilmek çok uzun zamanımı aldı."

"Birkaç saatten fazla mı sürdü? Böylesine bir hassaslık göstermiş olduğuna inanmıyorum." Simon omuzlarını dikleştirdi. "Belki de iyileşme sürecinizi bu kadar zorlaştıran şey suçluluk hissidir. Söyleyin, Leydi Northcote. O gece olanları hiçbir zaman tam olarak anlayamadım. Babamın yaşadığı kazanın nasıl gerçekleşmiş olabileceğini zihnimde bir türlü canlandırmadım."

Yüzündeki rahatsızlık ifadesi hızlı bir şekilde kaybolan Rosalind, tedirginliğini bir kahkaha atarak defetti. İş rol yapmaya geldiğinde, tam bir profesyoneldi.

Rosalind etrafa saçılmış olan ve parça parça da olsa konuşulanları duyduklarından hiç şüphe etmediği çiftlere baktı. "Böyle tatsız konuları konuşmanın yeri ve zamanı değil, lordum. Bunun yerinde güzel karınızla tanışmayı tercih ederim."

Rosalind Jessica'ya serin bir rüzgâr kadar soğuk bir bakış attı ve ardından yüzünü görememesi için ona tekrar arkasını döndü.

Simon karısının Rosalind'in ne söylediği hakkında en ufak bir fikri olmadığını biliyordu. Dahası, Rosalind'in Jessica'ya

böyle üstünkörü bir bakış atması ve onu böyle hızlıca olayın dışına itmiş olması Simon'u çok sinirlendirmişti.

Simon bakışlarını Jessica'ya odakladı. Gözlerindeki yılgınlığı görmüştü. Korkusunu hissetmişti. Gözlerindeki bakışların şaşkınlığını ve korkusunu ortaya serdiği Jessica, Simon'un kollarında kaskatı kesildi.

Rosalind'in dudakları kıvrılarak net, şeytani bir gülümseme şeklini aldı. "Kendine bir eş seçerken bana danışmadığın için üzül müştüm, Simon." Etraflarındaki kalabalığın onun söylediklerini duymaması için Simon'a yaklaşıp sessizce konuştu. "Hep duvar kenarlarında durmasıyla ün yapmış biriyle evlenip onu kontesin yaptığını öğrendiğimde ise daha çok üzüldüm."

Simon sinirlendi. "Ne zaman cehennemde kar yağarsa, sana ancak o zaman bir şey danışırım. Karıma gelince-"

Jessica onun koluna daha sağlam tutundu ve Simon başını eğerek ona baktı. Göğsündeki hava buz kesildi. Jessica yüzünde güven dolu bir gülümsemeyle ona bakıyordu, ancak gözlerindeki bakışlardan okunan şey saf dehşetti.

Rosalind elini ağzının kenarında koyup kıvrarak yeniden fısıldadı, yüzünü devamlı Jessica'nın göremeyeceği bir yöne çeviriyordu. "Ne şanssızlık ama, Simon. Eğer evlenecek birini bulmak için bu kadar umutsuz olduğunu bilseydim, daha uygun birini bulman konusunda sana yardım edebilirdim."

Simon'un kafasında şimşekler çıktı. Böyle aşağılık bir yaratığı nasıl sevebilmişti? Rosalind Simon'un evlendiği kadınla aynı odada durmaya bile layık değildi.

"Babam seni hak ediyordu," diye tısladı kolunu korumacı bir tavırla Jessica'nın beline sıkıca sararak. "Onu bir nebze olsun sevdin mi, Rosalind? Yoksa peşinde olduğun şey sadece parası mıydı?"

Rosalind duruşunu dikleştirdi, gözleri meydan okuyan bir bakışla parıldıyordu. Kırmızı saten eteğini döndürdü ve bileğinin hafif bir hareketiyle siyah dantel yelpazesini açtı. “Dikkatli ol, Simon. Oynadığın bu oyun iki kişiyle oynanır.”

“Ben oyun oynamıyorum, Rosalind. Babamın ölümü hakkında konuşuyorum. O öldüğünde sen neredeydin?”

Rosalind’in bakışları ölümcül bir hâl aldı. “Eminim böyle bir konu karınızın zerre kadar ilgisini çekmiyordur. Öyle değil mi, Leydi Northcote?”

Rosalind sorusunu herkesin duyabileceği kadar yüksek sesle sormuş, ancak soruyu sorarken Jessica’nın yüzüne bakmamıştı.

“Öyle değil mi?” diye sordu açık bir şekilde Jessica’ya doğru dönerek. Rosalind bir an bekledi, ardından gülümsedi. “Belki de sorumu duyamamıştır?” dedi yüzünde hayal edilebilecek en şeytani gülümseme ile.

Simon’un beynine sıçrayan kan, vahşi ve dizginlenemez dalgalar gibi kulaklarına vuruyordu.

Rosalind Jessica’nın sırrını biliyordu. Jessica’nın on yıldan fazla süredir sosyetedен saklamayı başardığı sırrı bir şekilde öğrenmişti.

Soğuk bir korku hissi vücudundaki her siniri uyuşturmuş ve ciğerlerindeki tüm havayı çalmıştı. Simon eğer babasının ölümlüyle ilgili sorular sormaya devam ederse, Rosalind’in Jessica’yı tüm sosyeteye ifşa edeceğinden bir an bile şüphe duymadı.

Jessica kafası karışmış bir şekilde Rosalind’e baktı ve ardından Simon’a döndü. Simon Jessica’nın irkildiğini, titreyen ellerinin kolunun ön kısmına sıkıca tutunduğunu hissedebiliyordu.

Başını dik tutuyordu ve yüz ifadesi sakindi. Fakat Simon onun içten içe korkmuş olduğunu biliyordu.

Bunu ona yapamazdı. Sağırlığının öğrenilmesi Jessica’nın en

büyük kâbusuydu ve Rosalind onları Londra sosyetesinin yarısının gözleri önünde tam da bunu yapmakla tehdit ediyordu.

Jessica onların yakınında duran çiftleri görmek için etrafına baktı ve ardından Simon'a döndü. Konuşmak için ağzını açtı ama ağzından tek kelime çıkmadı. Sadece güçlkle nefes verebilmişti.

“Önemli bir şey değildi, Jesse,” diye araya girdi Simon. “Eğer izin verirseniz,” dedi, donuk bir aşağılama ifadesi ile Rosalind'e bakarak, “karım ve ben tam da gitmek üzereydik.”

Simon Jessica'yı kapıya götürmek için bir adım attı ancak Rosalind önlerini kesti. Elini Simon'un koluna koyan Rosalind, yüzünde açıkça görülebilen zevki saklamaya çalışmıyordu bile.

“Bir ara beni aramalısın, Simon. Yakın zamanda. Arayı kapatmamız gereken çok şey var.”

Simon korumacı bir tavırla kolunu Jessica'nın omzuna sardı ve onu odadan dışarı çıkardı. Onu buradan götürmeliydi. Onu güvende olacağı bir yere götürmeliydi.

Rosalind.

Jessica Simon ondan uzaklaşırken Rosalind'in baştan çıkarıcı gülümsemesindeki davetkâr tavrı hâlâ görebiliyordu.

Nefesi boğazında takılı kaldı. Simon'un metresinin öylesine büyük bir kalabalığın önünde onlara yaklaşp konuşabilme cüretini gösterebileceğini hiç düşünmemişti. Simon'un tüm sosyetenin önünde onunla herkesin görebileceği bir şekilde konuşacağını hiç düşünmemişti.

Yanlış düşünmüştü.

Jessica kendilerinden beklenen beğeni sözcüklerini söyleyip, ev sahiplerine hoş bir veda sunarken zoraki bir şekilde gülümse-

di. Kapaıya ulaştıklarında, Simon Madam Lamont'un Jessica'nın elbisesiyle uyumlu olması için diktiği kayısı rengi saten şalı aldı ve Jessica'nın omuzlarına yerleştirdi.

Siyah pelerinini almak için uşağa doğru uzandığında elleri Jessica'ya değmemişti bile. Gürültülü bir hışırtı ile siyah sateni omuzlarına yerleştirdi ve çenesinin altındaki düğmesini ilikledi.

Jessica Simon'un uzattığı koluna tutundu ve tüm vücutuna bir endişe dalgası yayıldı. Parmaklarının altındaki kaslar sertleşmiş çelik şeritler gibi şişmiş, gerilmiş ve patlamaya hazırdı.

Nefesi kursağında kalan Jessica, boğazından gitmeyecek gibi hissettiği yumruyu güçlükle yutkundu.

Kapıdan çıktıılar ve merdivenlerden inerek sürücünün onları beklediği yere gittiler.

Simon tek kelime etmedi. Jessica da öyle. Simon faytonun önündeki iki tahta basamağı çıkmasına yardım edene kadar onun yüzüne bakmaya cesaret bile edemedi. Gördüğü şey ise acı verici bir şekilde kalbini ezdi.

Simon'un ortaya çıkmak üzere olan duyguları yüzeye çok yakında duruyordu ve Jessica onun duygularını tercüme etmeye çalıştı.

Yüzünün her iki tarafındaki kaslar sıkıca gerildiği için çenesinde sert bir görünüm vardı. Jessica Simon'un gözlerine baktı, ancak gördüğü hiddet onu çok korkuttu. Simon'un bir şey söylemesini istiyordu. Bu öfkesinin kime yönelik olduğunu öğrenmek istiyordu; Jessica'ya mı, yoksa az önce arkalarında bıraktıkları kadına mı? Fakat Simon hiçbir şey söylemedi.

Korku hissinin soğuk parmakları kalbini sıkıp büküyor, onu boğmakla tehdit ediyordu. Daha önce başka hiçbir insanda böyle bir öfke görmemişti. Ve bu anlayamadığı bir öfkeydi.

Rosalind'in nefes kesen güzelliği gözünün önüne geldi.

Sır olarak saklamayı düşündüğü kadın sadece sosyetenin değil, Simon'un kendisine bir vâris vereceğinden emin olana kadar her şeyden bîhaber tutmak istediği karısının önünde de kendini bu kadar açıkça sergileyecek kadar cüretkâr olduğu için mi bu kadar öfkeliydi?

Yoksa onu sinirlendiren, metresiyle kıyaslandığı zaman, karısının çok büyük bir hayal kırıklığı olması mıydı? Ve artık bunu tüm sosyete biliyordu.

Jessica düşünemedi, nefes alamadı. Bunun olacağını daha önceden biliyordu. Sağırlığını saklayamayacağını biliyordu. Onunla konuşan kişinin dudaklarını göremediği zaman bir aptal gibi, aklını kaçırmış bir sersem gibi görüneceğini biliyordu.

Tanrı aşkına, Simon tabii ki onu istemezdi. Tasarladığı en güzel kıyafetin içindeyken bile, siyah saçlı güzellik ile karşılaştırıldığında çok sade kalıyordu.

Kırmızı saten elbisesi içindeki kadının sureti gözünün önüne geldi. Gözlerindeki baştan çıkarıcı bakışlar Jessica'nın hatırlayabildiği en yakıcı bakışlardı. Yaptıkları Simon'un onu tüm sosyetenin önünde kabullenmesi için bir gözdağı mıydı? Ya da karısının önünde? Ya da her ikisinin de?

Jessica'nın yüzü utançtan kıpkırmızı oldu. Simon onu böyle bir duruma sokmaya nasıl cesaret edebilmişti? Faytona çıkan son basamağın üzerindeyken durdu ve onunla yüzleşmek için arkasına döndü. "Bu gece sen ve Rosalind'in benim sayemde eğlendiğiniz tek gece olarak kalacak, Simon. Sonsuza kadar."

Kocasını onu kendine çevirmek için uzandı. Onun bu talebine kendi talebiyle karşılık vermek istedi. Fakat Jessica buna izin vermeyecekti. Bu defa olmazdı.

Simon'un dudaklarını okumayı reddederek ona arkasını döndü.

Böyle yaptıktan sonra faytona bindi ve bordo renkli yumuşak deri koltukta arkasına yaslandı.

Simon bu defa baloya gelirken yaptığı gibi onun yanına değil, karşısındaki koltuğa oturdu. Jessica'ya değmek çok acı verici bir şeymiş gibi uzun ve kaslı bacaklarını yan tarafa doğru uzattı.

Jessica boş Londra sokaklarında hızla ilerlemeye başladıkları sırada bakışlarını Simon'dan çevirdi ve dışarıdaki karanlığa odakladı. Evlendiklerinden beri Jessica'dan yeteri kadar talepte bulunmamış mıydı? Bu listeye insanların önünde metresiyle yüzleşmesini de eklemek zorunda mıydı? Jessica boğazında oluşan yumruya lanet ederek güclükle yutkundu.

Lanet olsun, Simon. Jessica'nın onu umursamasını sağlayamayacaktı. Tüm sosyetenin önünde metresiyle gösteriş yapması bile Jessica'nın ona önem vermesine neden olamayacaktı.

Jessica Simon'un onunla parası karşılığında evlenmeyi kabul ettiği andan beri, onun kendisini asla sevemeyeceğini biliyordu. Bunu ona söylemişti. Aşk hiçbir zaman yaptıkları pazarlığın bir parçası olmamıştı. Peki Jessica Simon'un onu kollarına aldığı gecelerde, onu öptüğü ya da ona nasıl dans edeceğini öğrettiği zamanlarda bunu neden hatırlayamamıştı? Ya da Simon onun üzerine uzanıp zevk alırken, aynı zamanda zevk verdiği gecelerde? Ya da Jessica onun gerçekten umurundaymış gibi rol yaparak onunla seviştiği gecelerde?

Jessica güzel bir elbise giyip saçına kurdeleler taktığı zaman tıpkı diğer kadınlar gibi olabileceğini düşünerek aptallık etmişti.

Göğsünde bir acı hissetti. Tanrım, gerçekten acı veriyordu. Gerçeklerle yüzleşmek acı vericiydi, fakat Jessica bunları daha fazla göz ardı edemezdi.

Dünya üzerindeki hiçbir moda, hiçbir elbise ya da hiçbir süs onun kusurlu olduğu gerçeğini değiştiremezdi.

Simon parmaklarını çenesinin altına yerleştirdiğinde geri çekilmedi. Buna aldırış edemeyecek kadar uyumuş hâldeydi.

Simon ona bakmasını istiyordu. Belki de Jessica'nın inanaçlığını düşündüğü bir mazeret üretmişti. Belki de Jessica'nın hak ettiğini düşündüğü bir özür dileyecekti. Belki de durumu düzeltmek için önceden provasını çok iyi yapmış olduğu yalanlar söyleyecekti. Sonuç olarak, Jessica hiçbirini görmek istemiyordu.

Jessica çareyi yıllar önce öğrendiği bir hilede buldu. Gözlerini kapattı. Gözlerini kapattı ve kendini ona özel, sessiz dünyasına hapsetti. Kimsenin izinsiz giremeyeceği dünyasına. Göremediği şeyi okuyamazdı. Zaten duyamıyordu da.

Simon parmaklarını tekrar onun çenesine götürdü.

Jessica gözlerini kapalı tutmaya devam etti ve başını başka bir yöne çevirdi.

Üçüncü denemesinde, Simon onu omuzlarından tuttu ve sarsıtı. Çok sert bir sarsıntı değildi. Canını yakacak kadar sert değildi. Sertliği yalnızca Simon'un ne kadar sinirlendiğini göstermeye yetecek kadardı.

Jessica gözlerini açmamakta ısrar edince, Simon onun omuzlarını serbest bıraktı ve Jessica deri koltuğunda geri yaslandı.

Jessica'nın tetikte olmadığı bir anda, Simon yanağını avucunun içine aldı ve baş parmağını kapalı gözlerinin altındaki hassas deriye sürttü.

Bir anda nefesi kesilen Jessica, başını ani bir hareketle başka bir yöne çevirdi.

Kahretsin. Teslim olmasını sağlayamayacaktı. Sağır olması Simon'a karşı tek savunmasıydı.

Sırtını yastığa dayadı ve yolun geri kalanını koyu bir sessizlik içinde geçirdi. Midesi sert bir yumru hâlini aldı ve parke taşlı yollardaki her sekmede sallandı. Ancak faytonları durduğu vakit

gözlerini açtı, fakat o zaman bile Simon'a bakmadı. Jessica'yı ne kadar incittiğini görmenin verdiği zevki tadamayacaktı.

Ne faytondan inmek için yardım edilmesini bekledi, ne de Simon'un ona uzattığı koluna tutundu. Simon'un hemen arkasında olduğu bilerek, fayton ile ev arasındaki kısa mesafeyi yürüdü. Girişe varmadan, Sanjay yüzünde Jessica'nın kötü tuh hâliyle tezat oluşturan kocaman gülümsemesiyle ön kapıyı açtı.

Jessica'nın omuzlarındaki şalı alırken, "Efendi ile baloda güzel vakit geçirdiniz mi, küçük hanım?" dedi.

Jessica güldü. Konuşurken boğulacak gibi olarak, "Mükemmel zaman geçirdik, Sanjay," diye dedi.

Jessica döndü ve Simon'a baktı. Bakışlarındaki kuvvetli öfke Jessica'yı delip geçti. "Öyle değil mi, lordum?" dedi, ardından merdivenlere döndü ve istediğinin aksine merdivenden koşarak değil, basamakları tek tek adımlayarak çıkmak için kendini zorladı.

Lanet olsun, Simon. Jessica'yı ağlatamayacaktı.

Yanaklarındaki ıslaklığı sildi.

Onu ağlatamayacaktı.

19. Bölüm

Yatak odasına açılan kapı aralandı ve Simon'un geniş vücudu içeri giren ışığı kapattı.

Jessica giriş yoluna baktı, Simon'un arkasından vuran ışığın çevrelediği vücudu daha iri, daha etkileyici bir görüntüye bürünmüştü. Simon'un eninde sonunda onun yanına geleceğini biliyordu. Simon'u onun bu gece yaşananların olduğu gibi kalmasına izin vermeyeceğini, sorunla burun buruna yüzleşmek isteyeceğini bilecek kadar iyi tanıyordu.

Derin bir iç çekti. Evet, her şeyi açıklığa kavuşturmak, Simon'un vazgeçemediği metresi hakkında bilgi edinmek ve evliliklerinin nereye doğru gittiğini öğrenmek en iyisi olacaktı.

Simon odanın içine doğru birkaç adım atarak, aralarındaki mesafeyi kapattı. Artık üzerinde ne kuyruklu ceketi, ne yeleği, ne de saten kravatı vardı. Parlak beyaz frak gömleğinin önü neredeyse karnına kadar açık duruyor, göğsündeki tüylerin büyük bir kısmını ortaya seriyordu. Ellерinde en az yarım düzine kadar mum ve mumluk vardı ve mumların bir tanesi yanıyordu. Jessica'nın oturduğu yatağın yanına gelirken elindeki mumun alevi titredi ve parlak ışık Simon'un yüz hatlarının görünmesine neden oldu.

“Surat asmayı bitirdin mi?” dedi Jessica’nın yüzünü görebildiğinden emin olarak.

Jessica cevap vermek istemedi. Yaptığı şey surat asmaktan ibaret değildi. Simon’un durumu bu şekilde gördüğüne inanamadı.

Simon Jessica’nın bu tavrının bir önemi yokmuş gibi omuzlarını silkti, ardından yanmakta olan mumu alıp, Jessica’nın tarafında duran ince mumu yakmak için uzandı. Yanına bir mum daha koydu. Kendi getirdikleriyle birlikte odada zaten bulunan diğer mumları da tek tek yaktı. Mumları yere, sandalyenin, masanın, yakında bulunan her şeyin üzerine koymak suretiyle yatağın etrafına bir çember şeklinde yerleştirdi. Simon mumları ardı ardına yaktı ve en sonunda oda sanki gündüz vaktiymiş gibi aydınlandı. En son mumu da yakarak, yatağın ayak ucundaki sandığın üzerine yerleştirdi.

“Ne yapıyorsun?” dedi Jessica yatağın içinde dimdik oturup sırtını yatak başlığına dayayarak.

Simon onun tarafına geçti, arkasına bir yastık koydu ve örtüleri Jessica’nın çenesine kadar çekti.

“Söylediğin her kelimeyi görebileceğinden emin olmak istiyorum.” Ardından kapıyı kapatarak kilitledi. “Görebiliyor musun?”

“Evet.”

“Güzel.”

Simon sandığın yanında durdu. Ellerini arkasında birleştirdi ve sanki savaşa hazırlanmış gibi bacaklarını iki yana açtı. Gözlerindeki bakışlar Simon’un sadece ufak bir savaştan daha da fazlasına hazırlıklı olduğunu belli ediyordu.

“Artık sakın misin, karıcığım?”

Jessica nefesinin boğazında kaldığını hissetti. “Sakin olup ol-

madığımı mı soruyorsun?” Güldü. “Tek kelime etmeden, rüzgâr gibi faytona koşan ben değilim.”

Ya da metresini gördükten sonra karısına dokunmaya katlanamayan.

Simon ona doğru bir adım attı ve yatağın ayak uyuçundaki direği kavradı. Jessica’nın çenesini tutarak çok yavaş bir şekilde kaldırdı ve omurgasında bir ürperti hissetmesine neden olan bakışlarıyla onu delip geçti. “Gözlerini kapatıp kocasını kendinden uzaklaştıran da ben değilim, Jessica. Kimse tarafından yıkılması mümkün olmayan bariyerler oluşturan ben değilim. Korkaklığı yüzünden sağırlığını kullanan ve adil olmayan şekillerde savaşan ben değilim.”

Gözlerindeki karanlık ve boynunda ortaya çıkan damar Simon’un ne kadar öfkелendiğinin kanıtıydı. Sesinin ne kadar yüksek olduğunu tahmin edebiliyordu.

Simon bir adım daha attı. “Bana bu gece yaptıklarını bir daha asla yapmayacaksın, karıcığım. Anlıyor musun? Birimiz diğerine ne kadar sinirlenmiş olursa olsun, asla gözlerini kapatıp kendini benden soyutlamayacaksın.”

Göğsünde çok nadiren yaşadığı bir öfke patlaması hisseden Jessica’nın nefesi kesildi. Üstündeki örtüleri atarak yataktan fırladı ve Simon ile aralarında bir kol mesafesi bile yoktu.

Buna inanamıyordu. “Gözlerimi kapatıp senin dudaklarını okumayı reddettim diye mi bu kadar kızgınsın?”

“Bir daha kendini benden bu şekilde soyutlamayacaksın, Jesse. Bunu bir daha yaşamayacağım.”

“Bir daha yaşamayacak mısınız?” Jessica ayağını öfkeyle yere vurdu. “Bir daha yaşamayacak mısınız! Senin için benim sorularımı kafana estiği gibi cevapsız bırakmak hiç sorun olmuyor ama işler tersine döndüğünde ve seni görmezden gelen kişi ben oldu-

ğumda, bunu bir daha yaşamayacaksın öyle mi? Bu lanet konuyu bir kere daha gözden geçir derim, lordum.”

“Konuşma şekline dikkat et, karıcığım.”

“Böyle konuşmayı senden öğrendim, lordum. Söylediğim her şey senin ağzından çıkan şeyler.”

Jessica onun öfkesini gördü.

Simon iki tarafındaki yumruklarını sıkarken, gözlerinde en karanlık bakışlarıyla Jessica’ya odaklanmıştı. Kaşlarını çatmasıyla oluşan çizgiler o kadar derinleşmişti ki Jessica kırışıklıklarının arasında bir çeyrek peni saklayabileceğini düşündü. Ve çenesini o kadar sıkı kapatmıştı ki yüzünün iki tarafındaki çene kemikleri gerginlikten titriyordu.

“Kime bu kadar kızgınsın, Simon? Bana mı, yoksa metresine mi?”

Aralarındaki hava birden ağırlaştı. Simon’un gözleri kocaman açıldı ve yüzünde Jessica’nın o zaman kadar gördüğü en belirgin hayret ifadesiyle ona bakakaldı.

Jessica geri adım atmayacaktı. “Yanında sessizce oturup, beni metresinin bu gece baloya gelmesinin tamamen bir kaza olduğuna inandırmak için uydurduğun yalanları itaatkâr bir şekilde dinlemediğim için mi bana kızgınsın?”

Jessica Simon’un dudaklarından okuduğu ilkel kelimeleri görmezden geldi. Bazılarının anlamını bile bilmiyordu, fakat şimdi durup, Simon’un kelimelerin anlamlarını açıklamasına izin verecek hâli yoktu.

“Yoksa karınla aynı baloda bulunacak kadar yüzsüz davranarak seni utandırdığı için metresine mi kızgınsın?”

Jessica gözlerinde yaş oluşmaması ve dudağının titremesini durdurmak için alt dudağını ısırıldı.

“Evlenmek üzere olduğun ama benim sana vereceğim kadar

büyük miktarda parası olmadığı için evlenmediğini tüm Londra'nın bildiği o kadınla yüz yüze gelmemi nasıl beklersin?"

Kocası tekrar küfretti, bu defa Jessica tüm sözlerin anlamını biliyordu.

"Benimle bu şekilde konuşmak zorunda değilsin, Simon. Bu konuşma tarzından etkilenmiyorum da korkmuyorum da."

"Sana söyleyeceğim hiçbir şeyden etkilenmeni beklemiyorum, Jessica. Benim hakkımda düşünülebilecek en kötü şeyleri düşündüğün ortada zaten."

Jessica onu gözlerinden dökülmekle tehdit eden duygularını bastırdı. "Onunda baloya geleceğini biliyor muydun? Bu şekilde mi planlamıştın?"

"Tanrı yardımcımız olsun, Jesse. Gerçekten böyle mi düşünüyorsun?"

"Ne gördüğümün farkındayım." Jessica ağrısını durdurmak için kollarını midesinin üzerinde bağladı. "Etrafımızdaki insanların ne söylediğini biliyorum."

"Tabii ki. Ve duyduğun dedikoduların her bir kelimesine inanmayı seçtin. Bir yabancıнын sözüne bile benimkinden daha çok güvenecek hâdesin."

"Lütfen, Simon. Yalan söyleme. Her şeyi açığa çıkaralım ve o şekilde çaresine bakalım."

"Pekâlâ, Jessica. Bence de her şeyi açığa çıkarıp çaresine bakalım." Simon bir sandalye çekti ve oturdu, Jessica'yı yargılamaya hazırlanıyormuş gibi kollarını göğsünde birleştirdi. "Bu gece gördüğün kadının benim metresim olduğunu sana kim söyledi?"

Jessica yatağın kenarına oturdu, sonra tekrar ayağa kalktı. Ayakta durmanın kendisine verdiği hafif üstünlüğü tercih etmişti. "Chitwood Kontu'nun dudaklarını okudum. Söylediğine göre

senin Rosalind'e âşık olduğunu herkes biliyormuş, fakat para yüzünden benimle evlenmek zorunda kalmışsın."

"Ve sen de ona inanıyor musun?"

Jessica parmaklarını başına yerleştirdi ve şakaklarını ovdu. "Bilmiyorum."

"Sana benim bir metresim olduğunu düşündürecek bir sebep mi verdim? Sana karşı sadakatsiz olduğumu düşündürecek düşüncesiz bir harekette mi bulundum?"

Jessica başını salladı. "Hayır. Kont muhtemelen ben sana bir vâris verene kadar tedbirli davranacağını söyledi."

Simon ayağa fırladı ve sandalyenin sırtına bir yumruk salladı. Sandalye geriye devrildi ama Simon onu yerden kaldırma zahmetinde bulunmadı. "Kahretsin, Jessica. Senin lanetin sağır olman değil, aksine çok fazla şey duyuyor olman. Ve duyduklarının çoğu duymaya değer bile değil."

Simon parmaklarını saçlarının arasında gezdirdi ve ardından Jessica'ya bir adım daha yaklaştı. "Dudaklarımı izle, karıcığım. Ve söylediğim her kelimeyi iyi anla, çünkü bunu sana tek bir defa söyleyeceğim." Jessica'yı omuzlarından yakalayarak tuttu. "Bu gece gördüğün kadın benim metresim değil."

Jessica başını başka bir yöne çevirdi ve göğsünün derinliklerinde gömülü olan acı feryadın oradan kaçtığını hissetti. "Ah, Simon," diye yakındı. "Yapm--"

Söylediklerinin devamını getiremeden, Simon yüzünü avuçlarının içine aldı ve kendisine doğru çevirdi. Kendini belli eden damar yine boynunda gözüküyordu. "O benim metresim *değil*."

Jessica'nın göğsüne bir sancı saplandı. "Benim gördüğüm bu değildi. Sana bakışları böyle söylemiyordu, Simon."

"Bana nasıl baktığının bir önemi yok. Ben seninle evlendim.

Benim karım sensin.” Simon onu omuzlarından sıkıca tuttu. “Rosalind geçmişte kaldı, Jessica. O artık önemli biri değil.”

“Bunu nasıl söyleyebiliyorsun? O hâlâ önemli, Simon. Çok önemli.”

“Benim için değil!”

Simon’un koyu renkli kaşları sert bir çizgi oluşturacak şekilde bir araya geldi ve simsiyah gözlerinde de bariz öfke kıvılcımları yanıp sönüyordu. Jessica’nın umurunda değildi. Tek düşünebildiği şey şehvet dolu bakışları Simon’un sadece onun olacağına dair meydan okuyan, kırmızı elbiseli o güzel kadındı.

Jessica onun kollarından kurtuldu. Şiddetli panik dalgaları bütün sakinlik duygularını alıp götürerek tüm vücuduna yayıldı. “Bu gece oraya gitmek bir hataydı,” dedi kollarını tekrar midesinin üzerinde birleştirerek. “Böyle bir felaket olacağını biliyordum. Keşke seni asla dinlemeseydim.”

Jessica sözleri yüksek sözle söylediğinden pek emin değildi ama Simon ellerini omuzlarına kenetleyerek onu kendisiyle yüzleşmesi için döndürdüğünde, yüksek sesle söylemiş olduğundan emin oldu.

“Bu gece mükemmel geçti,” dedi sıkıdığı dişlerinin arasından, gözlerindeki bakışlar yine öncekiler gibi Jessica’ya odaklıydı. “Hem benim eşim, hem de Northcote Kontesi olarak sosyete de hak ettiğin yere kavuştun. Ve tüm gece mükemmeldi.”

“Hayır. Mükemmel değildi,” diye karşı çıktı Simon’un gömleğinin açık kısmına dokunurken. Derin bir nefes almaya çalıştı ama nefesi boğazında takılı kaldı, ardından düzensiz bir titremeye dönüştü. “Benim duyamadığımı biliyor. Elindeki yelpazenin arkasından konuştuğu zaman ona cevap veremediğimi gördü. Biliyor,” diye haykırdı Jessica, “ve artık herkes senin sağır bir kadınla evlendiğini bilecek.”

Jessica'nın aklında canlandırdığı her şey zihninde dönüyor, ona neden kendini herkese normal gibi göstermeye çalışmamış olması gerektiğini hatırlatıyordu.

Simon söylediklerini görebilmesi için Jessica'nın çenesini kaldırdı. "Rosalind onlara hiçbir şey söylemeyecektir. Buna cesaret edemez."

"Evet, edecektir." Rosalind'in gözlerindeki aç bakışlar yaklaşan trajediye dair bir uyarı gibi gözlerinin önünde belirdi. Jessica kalbini kaburgalarına çarpıp ezen kuvvetli korkuyla mücadele etti. O zaman ne düşünüyordu ki?

Kollarının arasından kurtulmak için çabalayarak, ellerini Simon'un göğsüne bastırdı. Kaçıp gitmek istiyordu. Güvenli bir yerde olmak istiyordu. Dışarıdaki dünyanın onu incitemeyeceği bir yerde.

Kollarının arasından sıyrıldı fakat Simon'un kolları sertleştirilmiş çelik şeritler gibi ona kenetlendi. "Bırak gideyim, Simon," diye haykırdı Jessica gözlerindeki ıslaklığı görmemesi için yüzünü çevirerek. "Artık rol yapmana gerek yok."

Jessica onu göğsüne bastırarak sertçe ittirdi ama Simon onu kendisiyle doğrudan yüzleşmesi için ani bir hareketle kendine çekti. "Sen benim karımsın. Öyle değilmişsin gibi davranma yolu yok."

"Beni umursuyormuş gibi davranmaya ne kadar devam edebilirsin ki? Yanında olmasını istediğin kişi benmişim gibi davranmaya ne kadar devam edebilirsin?" Boğazında bir yumru oluştu ve Jessica yutkunabilmek için çabaladı. "Ne kadar, Simon?"

Nefesleri kısa ve düzensizdi. Göğsündeki sancı daha acı verici bir hâl aldı. Simon'un gözlerindeki açık, samimi bakışlar kalbinin çok hızlı atmasına sebep oluyordu. Simon yanaklarını

güçlü ellerinin içine alarak onu direkt olarak kendisine bakmaya zorladığında Jessica'nın teni ürperdi.

“Sen benim karımsın.” Baş parmağını Jessica'nın dudığına sürttü. “İkimiz de bunu unutmayacağız.”

Jessica daha soluklanmaya fırsat bulamadan, Simon onu kendisine bastırarak, dudaklarını onun dudaklarına götürdü. Öpücüğü nazik ve sevgi dolu olmaktan çok, sert ve hükmediciydi. Simon Jessica'dan ona itaat etmesini talep ederek her hareketini kontrol ediyor, dudaklarını onun dudaklarından ayırmıyordu. Jessica tüm gücüyle ona karşı koymaya çalıştı ama Simon'un istekleri Jessica'yı onun hâkimiyetine boyun eğmek zorunda bıraktı.

“Kendini bana bırak,” dedi Simon Jessica'mn gözlerine bakarak. “Hiç olmazsa şu durumda kendini bırak.”

Jessica mümkün olduğu kadar mücadele etti, fakat en sonunda pes etti. Bu istediğı şeydi, hiçbir zaman elde edemeyeceğini düşündüğü şey. Kudretine sırtına dayayabileceğı, onu koruyabileceğine dair gücüne güvenebileceğı ve ona sarılması için kendini kollarına bırakabileceğı bir adam.

Jessica kollarını Simon'un boynuna sardı ve onu kendine çekti. Simon ağzını işgal ettiği anda, Jessica içinde sıcak duygular patlaması yaşadı. Simon ne verirse, Jessica daha fazlasını istiyordu. Ona dokunmaya, ona sarılmaya ve onu içinde hissetmeye ihtiyaç duyuyordu. Simon'un onu asla sevmeyeceğini söylemesinin nedeninin kalbini çaldırmaktan korkması olduğunu düşünmeye ihtiyaç duyuyordu.

Çoktan çaldırıldığını ve kalbinin Rosalind'e ait olduğunu değil.

Simon onu sert bir şekilde öperken, Jessica onu kendine doğ-

ru çekti ve parmaklarını onu sık ve koyu renkli saçlarında gezdirdi. Tanrı yardımcısı olsun ama onu çok istiyordu. Acı verici bir düşünce kalbine dokundu. Gözünde baştan çıkarıcı güzel kadın Rosalind'in bardağını kaldırdığı sırada, şehvet dolu bakışları ve ayartıcı görüntüsü ile Simon'u yanına çağırdığı bir görüntü canlandı.

Simon'un elleri dokunduğu her yeri yakarak teninde gezindi. Jessica'nın onu istediği kadar, o da Jessica'yı istiyordu. Jessica bunu onun öpücüklerinden, teninin her santiminde kendinden geçişinden ve parmaklarının altında hissettiği gergin kaslarından anlayabiliyordu.

Simon'u kendisinin yapmak adına hissettiği çılgın istek daha yoğun bir hâl aldı. Jessica ellerini Simon'un açık gömleğinin altındaki göğsüne yasladı ve ardından omuzlarına, parmaklarının altında dalgalanan her kasın üzerine doğru ilerletti. Simon dudaklarını onun dudaklarından kaldırarak, değdiği yeri yakan dudaklarını Jessica'nın boynundan aşağı doğru indirmeye başladığında Jessica'nın ciğerlerinden bir hava yükseldi.

Uzman bir edayla, Simon ince muslin kumaştan yapma geceliğini Jessica'nın omuzlarından aşağı itti, ardından onu yatağa taşıdı.

Jessica yalnızca Simon'u ve birbirlerine yaşattıkları zevki düşünmek istiyordu, ancak gözünün önüne sürekli içinde parlak siyah saçlı ve kırmızı elbiseli güzel bir kadının şuh bir şekilde parmağını kıvrarak, ayartıcı bir şekilde gülümsediği bir tablo geliyordu. Jessica görüntüyü zihninden uzaklaştırmak istiyordu, fakat Rosalind'in görüntüsü kaybolmamakta ısrar ediyordu.

"Sana sahip olmak istiyor," dedi Jessica sözleri yüksek sesle söylediğini fark etmeden. Simon aniden durdu, Jessica'nın yü-

zünü ellerinin arasında aldı ve ona baktı. Gözlerinde garip ve dizginlenemez bir öfke vardı.

“Onun hakkında konuşmayacaksın, Jesse. Rosalind’in ikimizi arasında hiçbir yeri yok.”

Jessica Simon’a korktuğu şeyin ne olduğunu anlatmak istedi. Balodaki herkesin ne gördüğünü anlatmak istedi. Rosalind’in Simon’u Jessica’dan almak istediğini. Ve kalbinin derinliklerinde, Jessica Rosalind’in istediğini elde edene kadar pes etmeyeceğini biliyordu.

“Sev beni, Simon.”

Nezaket ya da şefkat istemiyordu. Sevişmeleri birbirlerinin üstündeki egemenliklerini kanıtlamak için yaptıkları bir savaştı. Kocasının üzerindeki hâkimiyetini koruyabilmek için çabalar-ken, Jessica her türlü engelle karşılaşmış ve her birini aşmaya çalışmıştı.

Yükseldiler ve daha da yükseklere çıktılar, ta ki Jessica ulaştığı zirveden atlayarak, ağırlıksızmış gibi hissettiği varlığını havada daireler çizerek süzüldüğü ucu bucağı olmayan dipsiz bir boşluğa bırakana dek. Şiddetli bir titremeye sırtı yay gibi gerilen Simon da doruğa ulaşırken Jessica’yı takip etti.

Birkaç dakika boyunca Jessica’nın üzerinde kaldı, nefes nefese kalan vücudu ona güven veriyordu ve mükemmel bir ağırlığı vardı. Simon üzerinden ayrılmaya çalıştığında, Jessica ona daha sıkı tutunarak, gitmesini engelledi.

Simon bir kolu Jessica’nın omzuna, diğeri ise beline sarılı hâlde yatakta sırt üzeri uzandı, Jessica’yı oldukça yakınında tutuyordu.

Jessica bir elini onun göğsüne düşürdü ve başını da boynunun kıvrımına yerleştirerek ona iyice sokuldu. Simon’un uykuya

daldığından emin olana kadar, onunla aynı anda nefes alıp vermeye devam etti.

Simon uyurken, “Senden savaşımadan vazgeçmeyeceğim,” diye fısıldadı Jessica yüzünü onun boynuna gömerek.

Kalbine acı verici bir sancı saplandı ve Jessica kirpiklerini kırıştırarak onu gözlerinden dökülmekle tehdit eden gözyaşlarını geri çekti. “Lütfen, sen de benden vazgeçme.”

Rosalind odasına çıkan merdivenlerden çıktı ve oturma odasının kapısını açıp salınarak içeri girdi. İrkilen baş hizmetçisi oturduğu yerde sıçradı ve gözlerini kırıştırdı, ardından oturduğu yerden ayağa fırladı. Rosalind’in üzerinden attığı şalı yere düşmeden yakalayabilecek kadar hızlı hareket edemedi.

Yarı uykulu hizmetçinin şalı yerden alması için zaman tanımadan, Rosalind parlak siyah saçlarını omuzlarından çekti ve yarım akıllı hizmetçisi beceriksizce elbisesinin arkasındaki düğmeleri açmaya çalışırken sabırsızlıkla bekledi. Son düğme açılıp, dantellerin de işi görüldükten sonra bir el hareketiyle hizmetçisini yanından gönderdi ve yatak odasına gitti.

Yatağının başında bir mum yanıyordu ve yatak örtüleri de emrettiği şekilde katlanmıştı. Hava çok soğuk olmadığı hâlde, şöminesinin ateşi yanıyordu. Rosalind hiçbir şekilde üşümeye gelemiyordu.

İnkâr edilemez bir zarafet ile, ağır adımlarla makyaj masasına yürüdü ve tüm mücevherlerini tek tek Çin malı bir tepsiye dizdi. Ardından siyah ve kırmızı renklerden oluşan elbisesini omuzlarından iterek yere düşmesine izin verdi. Kırmızı saten iç

çamaşırları da yavaşça, ayartıcı bir şekilde yere düşen elbisesine katıldı.

Göz kamaştırıcı bir hâlde çıplak kaldıktan sonra Rosalind uzun ve ince bacaklarını kaldırarak, ayak bileğini çevreleyen saten yığınının dışına bir adım attı. Kollarının başının üstünde esnetirken, rahat ve hâlimden memnun bir sokak kedisi gibi iniledi. Yavaşça kollarını indirdi ve ellerini vücudunun hayat dolu kıvrımlarında gezdirdi.

Rosalind gülümsedi. Hiçbir şişlik ya da fazladan birkaç gram et yoktu. Ellerini dolgun göğüslerine, ardından belinin en ince oyumuna, en sonunda da mükemmel kıvrımlı dudaklarına götürdü. Vücudu hâlâ her zamanki kadar gençti. Her zamankinden daha çekiciydi.

Memnuniyetle derin bir iç çekerek, gardırobuna uzandı ve hayal edilebilecek en saf fuşya tonundaki geceliğini aldı. Belindeki saten kuşağı bağladı ve aynada kendine baktı. Gördüklerini onaylayan gülümsemeyi yüzünden eksik edemiyordu. Elbisesi o kadar transparandı ki hiçbir şey giymemiş görüntüsü ile eşdeğer bir görüntü oluşturunuyordu.

“Ee, onu gördün mü?”

Rosalind başını yavaşça çevirdi ve omzunun üstünden yatağın yanındaki yumuşak koltukta tembelce uzanan sarışın Adonis’e baktı. “Güzel bir akşam geçirdiniz mi, lordum?” diye sordu Rosalind yüzünde oluşan yumuşak ve baştan çıkarıcı gülümsemeyle.

“Senin hiç acele etmediğin ortada. Bu gece eve gelmek gibi bir niyetin olmadığını sanmışım.” Adam oturuşunu değiştirdi.

“Onu gördün mü?”

“Evet, Jessica’yı gördüm.”

“Ve?”

Rosalind âşığının uzun, kaslı bacaklarına odaklanarak, daha yakınına yürüdü. Yarıları dolu olan bir konyak bardağını parmaklarının arasında döndürürken, bacaklarını öne uzatmış, ayaklarını rahat bir şekilde üst üste atmıştı.

Rosalind bardağı elinden aldı. “Hiç de senin anlattığın gibi birisi değil,” dedi bardağın arkasından. “Buradan gitmeden önceki zamandan hatırladığın gibi gösterişsiz, sırik bacaklı bir ucube değil.” Rosalind konyaktan bir yudum alarak bardağı geri verdi.

“Northcote onu insan içine mi çıkarmış?”

Rosalind küçük şeyin Simon’un koluna girmiş olduğunu hatırladı ve damarlarında şiddetli bir kıskançlık dalgası kabardı. Simon’un karısının ona anlatıldığı gibi vahşi bir hayvana benzeceğini umuyordu, ancak hiç de öyle olmadı. Oldukça düzgün görünüyordu. Masum.

Mükemmel.

“Bir şey söyledi mi? Konuştuğunu duydun mu?”

“Hayır. Söylediğim hiçbir şeyi duyamadı. Simon’un yanında duruyordu ve ben varır varmaz onunla birlikte oradan ayrıldı.”

Adam bardağını boşalttı, ardından kristal içki sürahisine uzandı ve bardağını yeniden doldurdu. “Bu her şeyi açıklıyor. Onun eğitilmiş bir hayvandan daha fazlası olduğunu sanmıyorum. Tasmalı ayılara bile sahibinin yanında yürümek öğretilabiliyor.”

Jessica ayağını kaldırdı ve bacaklarını açarak onun kucağına oturdu, uyluklarındaki sıcaklığı hissedebiliyordu. Adamı göğüslerinin tadını çıkarmaya bırakarak, bardağını aldı ve dudaklarında götürdü. Adonis’in bakışları daha aşağılara kayarken, Rosalind gülümsedi.

Uzun parmakları şarap rengi çizgili koltuğun kenarlarına sa-

rılmışken, beyaz saten gömleğinin önündeki açıklık karnına kadar iniyordu.

Rosalind erkekler üzerinde yarattığı etkiyi biliyordu. Nefeslerinin ağırlaşarak şehvet ile dolmasını, gözlerinin tutku ile karmasını seviyordu. Bu çok az kadının sahip olduğunun farkında olduğu bir güçtü. Hayal edebildiği her şeyden daha kuvvetli bir güç. Adamın sesi Rosalind'in düşüncelerinden sıyrılmasına neden oldu.

“Peki ya Northcote? Onu gördüğünde kanın kaynadı mı, Rosalind?”

Rosalind yavaşça, doğal bir şekilde gülümsedi. Adamın Simon'u yeniden gördüğünde ona ne kadar ısındığını bilmesine izin vermeyecekti. Ama etkilenmediğini düşünmesine de izin vermeyecekti. “Kont çekiciliğini kaybetmemiş,” dedi, bardaktan akan damlayı yakalamak için dilini bardakta yavaşça gezdirirken. “Ama Londra çekiciliğini kaybetmeyen adamlarla dolu.”

Adam başını arkasındaki yastığa dayadı ve güldü. Bu gece iyi bir ruh hâlindeydi. Son zamanlarda bu ruh hâline pek sık rastlanmıyordu. Bu ruh hâlinde olmasının sebebinin tükettiği alkol miktarı ve istediğini elde etmeye artık çok yakın olduğundan hâli hazırda zaten kutlama yapması olduğuna şüphe yoktu.

Rosalind bu ender rastlanan iyi ruh hâlinden istifade etmenin kendisinin iyiliğine olacağını biliyordu. “Parayı ne zaman alabileceğiz?”

“Açgözlülüğün yine kendini gösteriyor, Rosalind,” dedi adam, kahkahası sertti. “Merak etme, gerekli olandan daha fazla para var. O kadar parayı yüz kere yaşasan sen bile harcayamazsın.” Konyaktan bir yudum aldı, gözleri çok derin düşüncelere dalmışçasına uzaklara odaklanmıştı. “Biraz zaman alacak. Her

şeyin mükemmel olduğundan emin olmalıyım. Her saniyesinin tadını çıkarmak istiyorum.”

Rosalind elini onun omzuna koydu ve parmağını tüm gövdesinde gezdirdi. “Olay paradan ibaret değil. Bunu biliyorsun,” dedi dudaklarını büzerek.

Adam Rosalind’i aşağı çekerek kucağına oturttu ve bir elini onun beline yerleştirdi. “Sabırlı ol, Rosalind. Northcote benim ne yaptığımı öğrenene kadar her şey yerli yerinde olmalı. Henüz yeteri kadar acı çekmedi.”

“Neden acı çekmek zorunda? O hiçbir şey yapmadı ki.”

“Neler yaptığının yarısından bile haberin yok.”

Rosalind onun gözlerine baktı. Gözlerinde Rosalind’in daha önce görmediği garip, şeytani bir bakış vardı. Rosalind’i korkutacak kadar nefret dolu bir bakış. “Tek yaptığı parası için senin üvey kardeşin ile evlenmek. Bu hiç görülmemiş bir şey değil. Aynı sebepten dolayı birçok evlilik gerçekleşiyor.”

Colin başını koltuğun arkasına doğru yatırarak güldü. “Seni aptal. O Jessica ile parası için değil, intikam almak için evlendi.”

Rosalind kendini geri çekti. “Buna inanmıyorum.”

“Sence üvey kardeşim İngiltere’de parası için evlenebileceği tek kadın mıydı? Sence Northcote Kontu o kıymetli Ravenscroft’unu kurtarabilmek için sağır bir ucubeden başka evlenecek kimseyi bulamayacak durumda mıydı? Hiç sanmıyorum.” Güldü. Kahkahası bile tuhaftı.

Elini Rosalind’in vücudunda yukarı doğru kaldırarak, göğsünü avucunun arasına aldı. Sert bir şekilde sıktı ve Rosalind irkil-di. Kahretsin. Yarın yine yara bere içinde kalabilirdi.

“Onun hayatını bir cehenneme çevireceğim. Daha önce onun olan bir şeye bir daha asla sahip olmayacağını bilmenin yaşatacağı öfkeyi hissetmesini istiyorum. Tıpkı benim olması gereken her

şey onun olduğu gibi, onun olması gereken her şeyin de benim olduğunu bilmesini istiyorum. Artık yiyip içemeyecek ve uyuyamayacak hâle gelene kadar, içinin içini yiyip tükettiğini bilmek istiyorum. Dünyadaki tüm paraya sahip olsa da, en çok istediği şeye, Ravenscroft'a sahip olamayacağını bilsin istiyorum.”

Diğer elini Rosalind'in diğer göğsüne götürdü ve acı verici bir şekilde ovaladı. Acıdan nefesi kesilen Rosalind, onun parmaklarını üzerinden kaldırmaya çalıştı. Bunun yerine Colin başını eğerek onu ısırdı. Rosalind nefesini tuttu ve bekledi. Colin daha önce daha beterlerini yapmıştı.

“Northcote hiçbir umut kalmadığını fark ettiğinde, her şeyini kaybettiğini anladığında, işte o zaman onu öldüreceğim. Hasarlı üvey kardeşimi hak ettiği yere kapatacağım, ardından Northcote'un sırtına bir kurşun sıkacağım ve çürümelerini izleyeceğim.”

Tanhill Rosalind'in göğüslerindeki ellerini gevşetti ve gülümsedi. “Ancak o zaman tatmin olabilirim.”

Rosalind omurgasında bir ürperti hissetti. Tanrı Rosalind'in yardımcısı oldun, Colin Simon'u öldürmek istiyordu. “Northcote'u öldürmenin bir hata olabileceğini düşünmüyor musun? Sonuç olarak o bir asilzade. Ölümü elbette incelenecektir.”

“Tek yaptığım hata, şansım varken onu öldürdüğümünden emin olmamaktı.”

Rosalind geriye doğru yaslandı ve Colin'in göğüslerinde duran ellerine vurarak kendinden uzaklaştırdı. “Simon'u öldürmeye mi çalıştın?”

Tanhill kakhaha attı. “Evet. Hindistan'da. Asil kontun onun yerlilerinden birine tecavüz etmeme sinirlenmişti. Onun Northcote'un ev halkından biri olduğunu, ona bakan ailenin en ufak kızı olduğunu bilmiyordum. Oldukça güzel bir parçaydı, on dört yaşlarındaydı ve bakireydi. Bu onu çok iyi bir ödül hâline getirmişti.”

“Ne oldu?”

“Kızın ılıkları Northcote’un koşarak gelmesine neden oldu. Eğer arkamda gizlediğim kılıcım olmasaydı beni öldürürdü. Tam saldırmak üzere olduğu sırada döndüm ve omzundan beline kadar koca bir yarık açtım. Ondan sonra nasıl hayatta kalabildi bilmiyorum.”

Tanhill gözlerini kapattı ve başını arkasındaki yastığa dayadı. “Eğer ölmüş olduğundan emin olsaydım tüm bunlar hiç yaşanmayabilirdi. Aynı hatayı bir daha yapmayacağım.”

Rosalind’in ensesindeki saçlar diken diken oldu. Oynadığı oyun çok riskliydi, fakat Colin’den bir adım önde olduğ u sürece, ona bir şey olmayacaktı. Her şey bittiğinde, Simon’u kendi âş ığı yapabilir ve harcayabileceğ inden çok daha fazla paraya sahip olabilirdi. En başından beri böyle olmalıydı. Simon yıllar önce onun olmalıydı. Simon’un babasıyla evlenmek bir hataydı.

“Bir sonraki adımımız ne olacak?” dedi Rosalind Colin’in vücudunda gezen ellerini görmezden gelerek.

“Kont ve karısının davetli listesinde olduğ u her sosyal etkinliğ e senin de davet edildiğ inden emin olacaksın. Onu akıl hastanesine kapatmamı engellemeye yönelik girişimler olacağı kesin olduğ undan, o zaman geldiğ inde onun gariplikleriyle ilgili tanıklık etmen gerekebilir.”

“Ama onu gördüğ ümde hiç de garip görünmüyordu.”

“O hâlde bazı örnekler ortaya çıkarman gerekecek. Zamanı gelene kadar bu konuda endişelenmeye gerek yok.”

“Yakın zaman içinde Simon ile karşı karşıya gelmenin akıllıca bir davranış olacağından ş üpheliyim,” dedi Simon’un gözlerinde gördüğ ü hiddeti hatırlayarak. “Hâlâ babasının ölümüyle ilgili saçma ş üpheleri var.”

Tanhill Rosalind’in çenesini baş parmağı ve işaret parmağı-

nın arasına aldı ve sıkıca tuttu. “Onunla baş edebileceğine inanıyorum. Artık hiçbir şey bizi engelleyemez. Northcote ölmediği ve üvey kardeşim de kimsenin onu bulamayacağı bir yerde kilit altına girmediği sürece bana uyku yok.”

Rosalind küçük sevimli kızın bir akıl hastanesine kapatıldığını düşünerek titredi. Fakat başka bir seçeneği yoktu. Eğer Simon’a sahip olmak istiyorsa, bu konuda yapılabilecek bir şey yoktu.

“Eğer tüm bu törenlere katılmam gerekecekse, gardırobumu zenginleştirmem de gerekecek,” dedi Rosalind Colin’in vücuduna sertçe dokunmasını önemsemeyerek. “Giyecek pek bir şeyim yok.”

“Tabii ki.” Ellerini Rosalind’in geceliğinin boyun noktasına götürdü ve şeffaf kumaşı yırtarak ikiye böldü. “Yeterince konuşun,” dedi golf pantolonunu çıkarırken. “Artık senin için satın almamı istediğin tüm o elbiselerin bedelini ödeme vaktin geldi.”

Elleri Rosalind’i belinden yakaladı, yukarı kaldırdı ve sert bir şekilde aşağı indirdi.

Rosalind derin bir nefes aldı, ardından gözlerini kapattı ve zihninde Simon’un yakışıklı yüzünü resmetti.

20. Bölüm

Simon, kapısında altın işlemelerle C yazılı olan dük aracına bindi ve Collingsworth Dükü'nün karşısındaki bordo renkli deri koltuğa oturdu. Yüksek sesle iç çekerek gözlerini kapattı ve iki aydır kendini etkilemesine izin vermemeye çalıştığı bitkinlik dalgasının vücudundaki her yorgun kemiğe sızmasına izin verdi.

“Bu geceki yardımın için teşekkür ederim, James,” dedi arkadaşına. Tüm geceyi Ira Cambden ile birlikte bazı evrakların üzerinden geçerek harcamışlardı. Bütün bilgiler hep aynı ürkütücü yönü işaret ediyordu.

Simon derin bir iç çekti. Acı gövdesinin derinliklerine ulaşmıştı. “O adama lanet olsun, James. Bunu nasıl yaptı? Tanhill hiçbir iz bırakmadan babamın bu kadar çok senedine ulaşmayı nasıl başarabildi? Jessica'nın parası beni Londra'daki en zengin adamlardan birisi yapıyor ama yine de tamamen sahip olduğum şeyler sadece evim ve Northcote Nakliyat - ve onları da benden almaya her geçen gün daha da yaklaşıyor.”

Simon başını koltuğun arkasına yasladı ve her şeyini kaybetmeye ne kadar yakın olduğunu bilerek öfke dalgasıyla savaştı. Haftalar boyunca birisinin Northcote Nakliyat'ı yok etmeye çalışması tehdidi ile uğraştı. Gemileri ilk yükleri ile sefere çıkabilecek duruma getirmek için sayısız saatlerini harcamasına rağmen,

bir gemide kasıtlı çıkarılan yangın, başka bir gemideki undan buğday biti çıkması, üçüncü bir gemideki yelkenlerin yırtılması gibi, şirketin ilerlemesine engel olacak ardı ardına kazalar meydana gelmişti. Bir önceki gün kendisine isyan eden bir işçi grubunu işi bırakıp gitmekten vazgeçirmek zorunda kalmıştı, çünkü birisi onları paralarına alamayacakları konusunda ikna etmişti.

Fırtına bulutları sürekli toplanıyordu ve Simon en kötü durumla karşılaşmalarının an meselesi olduğunun farkındaydı.

Hasarlı gemilerin sürekli tamirlerini gözden geçirmek, güvenilir bir müfettiş ve itibarlı işçiler kiralamak, nakliyat beyannamelerini ve kargo stoklarını kontrol etmek çok fazla zamanını alan şeylerdi. Senetleri kontrol eden kişi her kim ise, ondan mülkiyetini geri almak için bir yol bulmaya çalışarak geçirmeyi tercih edeceği zamanını.

“Hiçbir kanıtım olmadığı hâlde,” dedi Simon yumruklarını iki yanında sıkarak, “senetleri elinde tutan kişinin Tanhill olduğunu biliyorum. Derinlerde bir yerde bunu biliyorum.”

Collingsworth Dükü bacak bacak üzerine attı. “Senetleri nasıl bu kadar çabuk ele geçirebildiğini anlamıyorum. Jessica ile sadece iki aydır evlisin. Bu kadar kısa zamanda bu kadar çok şeyi nasıl başardı?”

Simon önce biraz tereddüt etti ve ardından cevapladı. “Tanhill beni mahvetmeye ben Jessica ile evlenmeden çok önce karar verdi. Benden her şeyimi almak üzerine kurulu olan intikam planı ben Jessica ile tanışmadan önce başladı.”

Collingsworth ayağını indirdi ve koltuğunda dimdik oturdu. “Açıklama yapmak istersin herhâlde?”

Simon bakışlarını araçları önlerinden geçtiği sırada camdan görünen dışarıdaki evlere odakladı. “Çok uzun bir hikâyeye ve Hindistan’da olduğum zamanlara dayanıyor.”

“Oradayken Tanhill’i tanıyor muydun?”

Simon başıyla onayladı. “Çok iyi tanı mıyordum. Sadece ufak bir tanışmış lığı m oldu. İnsanların pek uğraşmak istemediğı bir grupla sağlam ilişkiler içerisindeydi.

“Bir gün, birlik komutanım tarafından çağırıldım ve bana bir liste isim gösterildi. Listede ordunun yasa dışı işlere karış tığını düşündüğü askerlerin isimleri vardı. Tanhill’in ismi de o listedeydi.” Simon derin bir nefes verdi. “O askerlerin faaliyetleri ile ilgili neler yapabileceğimi öğrenmem konusunda emir verildi.”

“Peki ne öğrendin?”

“Listede ismi geçen adamlar İngiltere ve Çin’e afyon kaçakçılığı yapıyorlardı. Tanhill bu grubun lideriydi.”

“Onu ihbar ettin mi?”

Simon başını olumsuz anlamda salladı. “İst edim ama birlik komutanım devriyede ydi. Bu tam en öfkeli ayaklanmaların çıkmasından önceydi ve günlük devriyeler oluyordu. Tanhill’in onun nelere karış tığını öğrendiğimi bildiğinden korkuyordum ama emin değildim. Bulduklarımı ihbar edemedem, ayaklanmaların en şiddetlisi Cawnpore’ye ulaştı. Tanhill ben bildiklerimi kimseye anlatamadan, beni susturmak için isyanı kullandı.”

Simon öne doğru eğimli oturdu ve dirseklerini uyluklarına dayadı. “Tanhill ve grubundan birkaç kişi evime zorla girdiler. O zaman evde değildim ama onlar gelip, onlara karşı elinden geldiğince savaş an Sanjay ile karşılaştıktan hemen sonra eve vardım. Sanjay’ın annesi ve kız kardeşlerine tecavüz etmek istiyorlardı. Biri hariç hepsini kurtardı. Tanhill ona tecavüz etti ve ardından öldürdü.”

Simon güç lükle yutkundu. Sarai’nin ç ığ lıklar ını hâlâ duyabiliyordu. “Sadece 14 yaş ındaydı.” Simon arkasındaki yastığa

yaslandı. “Onu kurtarmaya çalıştım ama Tanhill’in kılıcı vardı. Onu fark ettiğimde çok geç kalmıştım.”

“Kahretsin, Simon,” dedi Collingsworth Dükü sıkıdığı dişlerinin arasından.

“Birlik komutanıma öğrendiklerimi anlatabilecek kadar iyileştiğimde, bana artık Tanhill’i aramadıkları söylendi. Ölmüştü.”

“Ölmüş müydü?”

“Evet. Kendini ölmüş gibi göstermişti. Katliamın ardından üzerinde bazı kanıtlar olan bir ceset bulmuşlar. Tabii asker tanınmayacak hâle gelmiş, ancak o kanıtlar ölen askerin Tanhill olduğunu göstermiş.”

“Hâlâ Tanhill’in afyon ticareti ile bir ilgisi olduğunu düşünüyor musun?”

“Sahip olduğum her kuruşa bahse girerim ki öyle.” Simon arkadaşına baktı. “Bu konuda bir orta nokta yok, James. Beni mahvedip her şeye sahip olana kadar durmayacaktır. Jessica’nın mirasını korumam bu yüzden bu kadar önemli. O mirasa sahip olmak için ne gerekiyorsa yapacaktır.”

Simon parmaklarını saçında gezdirdi. Tanhill’in Jessica’ya ulaşabilmesi korkusu midesine çifte yumruk yemiş gibi hissetmesine neden oldu. Sarai’nin kanlar içindeki cansız vücudunun görüntüsü gözünün önüne geldi. Jessica’nın mutlu ve gülümseyen yüzü ise zıt yöndeydi. O gülücüklerin bir anda nasıl kaybolabildiğini biliyordu ve bunun yaşanmasını önlemek için elinden gelen her şeyi yapacaktı.

Bunun ne zaman ya da nasıl olduğunu bilmiyordu. Kesinlikle istememişti de ama onu önemsemeye başlamıştı, hissettikleri önemsemekten fazlasıydı. Birbirlerine karşı çok rahatlardı ve ondan uzak geçen her saat eziyet gibiydi. Boştu, eksikti.

Jessica'nın doğal kahkahasını ve sessiz sabrını özlemişti. Zarif dokunuşunu ve Simon'a her bakışında onu kendisine tutsak etmesini özlemişti. Belki de artık aralarında hiçbir sırrın bulunmayacağı günler de olacaktı. İkisinin de daha önce paylaşmaya gönüllü olmadığı sırlar.

Bir uyarı dalgası omurgasına doğru ilerledi. Jessica hâlâ Simon'un onunla evlenmesinin gerçek sebebini bilmiyordu. En tehlikeli sır buydu.

Araç evinin sokağına giren köşeden döndü ve Simon öne eğildi. "Sana ne kadar teşekkür etsem az olur, James," dedi araç evinin önünde dururken. "İyice dinlen. Bunu hak ediyorsun."

"Sen de öyle, dostum."

Simon araçtan inmeye hazırlandı ama Collingsworth Dükü'nün parmakları kolunu sıktı.

"Onu durduracağız, Simon. Jessica için ne kadar endişelendiğini biliyorum ama ona bir şey olmasına izin vermeyeceğiz. Güvende olacak."

Simon başıyla onayladı, ardından yere atladı ve araç uzaklaşırken koşar adımlarla yürüdü. Jessica'nın Simon'un çalışma odasındaki büyük koltuğa kıvrılmış şekilde onu beklediğini düşündü. Her zaman öyle yapardı. Bu onun alışkanlığıydı. Ona hiçbir sırrın aralarına giremeyeceği şekilde sarılmak ve onu kendisine yakın tutmak için sabırsızlanıyordu.

Adımları hızlandı. Muhtemelen uyuyordu ama Simon onun yanağını öper öpmez hafifçe mırıldanır ve ona doğru dönerdi. Daha tam olarak uyanmadan bile kollarını uzatır ve--

Evin sol tarafındaki çalıların içindeki bir hareketlenme Simon'un dikkatini çekti. Bir kolun havaya kalktığını görecektim zamanda oraya dönmüştü, ardından kulağında susturulmuş silahın ateşlenme sesini duydu.

Yeterince hızlı hareket etmemişti. Güçlü bir sarsıntı omzunu vurmuş, dengesini kaybetmesine neden olmuştu. İç güdülerini ve Hindistan'daki savaş alanlarında yıllarca aldığı eğitim yere yatmasına sebebiyet vermişti.

Merdivenlerin önündeki büyük meşe ağacının arkasına yuvarlandı. Kurşunun atıldığı yere doğru dikkatlice baktı ve saldırmanın daha yakındaki bir saklanma noktasına doğru koştuğunu gördü. Simon başka bir ağacın arkasına geçti. Kaçacak hiçbir yeri kalmayacak şekilde tuzağa düşürülmesi an meselesiydi.

Eli silahlı adam tekrar hareketlendi, uzun ve geniş vücudu gölgelerin arasında inceliklerle ilerliyor, upuzun saçları ise ay ışığında parılıyordu. Kolundaki acıdan daha şiddetli olan öfkesi Simon'u yiyip bitiriyordu. Silahı tutan adamın Tanhill olduğunu anlayabilmek için dahi olmaya gerek yoktu.

Simon iyice sindi ve bir dizi açelya çalılığına daldı. Kısa otların üzerinde yuvarlandığı sırada bir el silah sesi daha çınladı ve kurşun tam başının yukarısında bir şeye isabet etti. Omzu cehennem ateşleriyle yanıyordu ama Simon bunu görmezden geldi.

Tanhill tekrar hareket etti, ancak evin kapısı açılıp, Sanjay ve Hodgekiss ellerinde başlarının yukarısında tuttukları kâğıt fenerlerle ön basamaklara doğru koştuklarında durdu.

"Yardım yolda, efendim," diye bağırdı Sanjay. "Olduğunuz yerde kalın."

Simon yeniden çalılarının arasına yuvarlandı ve çimlerin üzerinden parke taşlı sokağa doğru gerileyen adımları dinledi. Tanhill'in gittiğinden emin olduktan sonra ayağa kalktı ve yüzündeki teri sildi.

"İyi misiniz, efendim?" diye sordu Sanjay Simon'un eve girmesine yardım etmek için merdivenlerden aşağı koşarken.

Simon Sanjay'ın yardımını istemedi, attığı her adımda kendi-

ne küfrediyordu. Tanhill'in kullanacağı taktiğin bu şekilde pusu kurmak olacağını neden düşünememişti?

Hodgekiss kapıyı açtı ve Simon hayatında hiç olmadığı kadar sinirli bir şekilde hızla içeriye girdi. Sinirliydi, çünkü omzu çok acıyordu. Sinirliydi, çünkü Tanhill'in böyle korkakça bir harekette bulunacağını tahmin edememişti. Ve sinirliydi, çünkü neredeyse Jessica'yı hayal kırıklığına uğratiyordu.

Simon çalışma odasına girdi, karısının yüzündeki şok olmuş ifadeye neredeyse hiç bakmıyordu bile. İkisinden birinin can güvenliğinin olmadığını o ana kadar fark etmemiş olduğunu söyleyen ifadeye.

Öfkesi daha farklı bir boyuta yükseldi. Yaptığı bu aptallık Jessica'nın üvey kardeşiyle tek başına yüzleşmesine sebep olabiliyordu.

O anda herkese karşı sinirliydi. Özellikle de kendine.

Odanın karşısına yürüdü ve konyak ile dolu içki sürahisinin yanında durdu. Likörü bardağa dökmek yerine, şişeyi kaldırıp dudaklarına götürdü. Sıvı boğazından geçerken yanarak aşağı inen bir yol oluşturdu ve Simon bu sıcak rahatlığı hoş karşıladı. Hiç bakmadan, Jessica'nın arkasında bekliyor olduğunu biliyordu. Yüzüne bakmadan onu odadan çıkarabileceği bir yol olsa, çıkarırdı. Ama yapamadı. Bir büyük yudum daha aldı ve Jessica ile yüzleşmek için arkasına döndü.

“Yatağa git artık. Saat çok geç.”

Jessica Simon'un ceketindeki kana baktı. “Sen yaralısın.”

“Önemli bir şey değil. Sadece beni yalnız bırak.” Simon çalışma masasına dayandı. Yara ağır değildi, kurşun sıyrıp geçmişti. Ama nelerin yaşanmış olabileceğini hatırlatmaya yetecek kadar acı vericiydi.

“Ama sen-”

“Yatağa git, Jesse. Sanjay bunun çaresine bakacaktır.”

Jessica başını salladı, inanamayarak bakan gözlerinde şok ortadaydı. “Neden? Colin neden seni öldürmek istesin?”

Simon’un yüzü donup kaldı. “Bunu yapanın üvey kardeşin olduğunu nereden biliyorsun?”

“Onu pencereden gördüm.”

“Kahretsin.”

“Anlamıyorum. *Seni* neden incitmek istesin?”

“Neden olabilir sence? Para için.”

“Ama artık parayı alamaz. Para artık benim değil.”

“Evet. Artık benim,” diye fısıldadı Simon.

Simon Jessica’nın gözlerine baktı ve bekledi. Ne demek istediğini anlamasının çok uzun sürmeyeceğini biliyordu.

Jessica’nın gözleri kocaman açıldı. Simon Jessica’nın durumu anladığı anı biliyordu.

“Aman Tanrım,” diye inledi Jessica elleriyle ağzını kapatarak. “Parayı ona ver, Simon.”

“Hayır.”

“Eğer ölürsen paranın her ikimize de bir yararı dokunmaz.”

Simon onu omuzlarından yakaladı. “Yapma, Jesse-”

Jessica onun kollarından kurtuldu. “Üvey kardeşimin neler yapacağını benimle evlenmeden önce de biliyordun, değil mi?”

Simon onun sesindeki titremeyi ve rengi atmış yüzündeki suçluluk ile karışık şaşkın ifadeyi görmezden geldi.

“Öyle değil mi?”

“Evet.”

“Neden evlendin benimle? Eğer biliyorsan, neden evl-”

“Nedenlerim hiçbir zaman bir sır olmadı. Paraya ihtiyacım vardı. Bu riske değirdi.”

Simon kelimeler ağzından çıkar çıkmaz söylediklerinden piş-

man oldu ama onları geri almak için artık çok geçti. Jessica'nın başını kaldırdı ve bembeyaz suratına baktı. Midesinde sert bir yumru düğüm oluştu. "Yatağa git. Saat çok geç oldu. Yarın haftanın geri kalanı boyunca katılmamız gereken yerlere özürlerimizi gönderirsin. Bu iş rayına oturmadan evden ayrılmayacaksın."

"Peki bu, Tanrı bilir, ne zaman olacak? Ne zaman öleceksin de Colin beni tımarhaneye kapatmanın bir yolunu bulacak?"

Simon ona her zaman üvey kardeşinden güvende olacağını söyleyemeden, Jessica döndü ve odadan çıktı; Simon'a evlenme teklifinde bulunmaya geldiği gece gibi, çenesi yukarda ve omuzları dikti. Tek farkı artık elbisesinin yakasının ve manşetlerinin yıpranmış olmaması, saçlarının ensesinde o eski korkunç topuz şeklinde sıkıca toplanmamış olması ve Jessica'nın artık Simon için bir yabancı olmamasıydı. Eğer Jessica'ya bir şey olursa, Simon'un hayatının bir anlamı kalmayacaktı.

Onu korumak için gerekli olan her şeyi yapardı.

21. Bölüm

Rosalind kendisine kapıyı açan ürkek hizmetçinin yanından hızla geçerek evine girdi ve pelerini ile eldivenlerini çıkararak üst üste yere fırlattı. Hızlı adımlarla konuk odasına ilerledi ve Colin ardından kapıyı kapatırken ona döndü. Tanrım, ondan nefret ediyordu.

“Seni adi! Seni aptal, cahil adi! Onu öldürmüş olabilirdin!”

Colin kendini beğenmiş bir tavırla omuzlarını silkti ve kollarını göğsünde bağladı. “Amacımın ne olduğunu sanıyordun, hayatım? Ona sosyal bir çağrıda bulunmak mı?”

“Onu sadece tehdit etmek istediğini söylemiştin.”

Colin gülümsedi. “Öyle yaptım. Ancak maalesef, hayatta kalmayı başardı.”

“Anlaşmamız bu değildi.”

“Anlaşmamızın nasıl olduğu zerre kadar umurumda değil. Northcote’un ölmesini istiyorum ve onun üzerine iki metre kadar bir toprak yığını koyulana kadar da durmayacağım.”

“Hayır!”

Rosalind kendini korumaya fırsat bulamadan, Colin onu pençeleri arasına aldı. Parmakları kollarını öyle sıkı yakalamıştı ki Rosalind çığlık attı.

“Bana neyi yapıp neyi yapamayacağımı söylemeye kalkma, kaltak. Kararları alan kişi sen *değilsin*. Benim.”

Rosalind ortaya koyabildiği tüm cesaretiyle ona kafa tuttu. Bu zamana kadar bu akıl hastasından korkup çekinerek gelmemiştir. Şimdi bir zayıflık gösterirse kendisi için hiç iyi olmazdı. “Hiçbir şeyin kontrolü sende değil, Colin.” Pençelerinden kurtuldu. “Eğer öyle olduğunu düşünüyorsan, kendini kandırıyor-sun. Ben olmadan hiçbir şey başaramazsın. Simon’un senin her hareketini izleyen bir sürü habercisi var, Boar’s Head Inn’deki o iğrenç fahişeyi bile Simon senin onu tam olarak kaç kere kullandığını bilmeden ziyaret edemezsin.”

“Kapa çeneni!” Rosalind’e vurmak için elini kaldırdı.

Rosalind çenesini kaldırdı ve ona güldü.

Colin’in eli havada asılı kaldı.

“Sorun nedir, Lord Tanhill? Northcote’un her defasında sana üstün gelmesinden bıktın mı yoksa?”

“Kapa çeneni!”

“Artık Northcote’un önceden haberi olmadan bir adım bile atamazsın. Ve üvey kardeşinin mirasına el koymak konusunda o kadar gözün dönmüş ki hatalar yapmaya başladın.”

Colin ona sert bir tokat attı ve ardından kendine doğru çekti. “O para benim olmalıydı.” Yüzü öfkeden şekilden şekle giriyordu. “İhtiyar öldüğünde o para bana kalmalıydı.”

Colin onu ittirdi ve Rosalind tökezleyerek masanın köşesine çarptı. Colin odanın bir tarafından diğer tarafına doğru hızla yürüdü. “Daha fazla bekleyemem. Sermayeye ihtiyacım var, hem de hemen.”

Bir bardak konyak doldurmak için durdu ve sıvıyı boğazından aşağı boşalttı. Borç aldığı adamın senetleri için peşinat is-

tiyorlar, yoksa o senetleri alması için Northcote'un avukatı olan o sinsi adama teklifte bulunacaklar." Bardağını tekrar doldurdu.

Rosalind elbisesinin kollarını düzeltti, ardından Colin'in elindeki bardağa uzandı. "Bana bu yüzden ihtiyacın var."

Colin sabırlı bir adam değildi. Ne yazık ki Simon Colin'i kendine onun kaldırılabileceğinden çok daha uzun bir süre oynayacak etmişti. Colin her geçen gün daha da kızgınlaşıp, vahşileşiyordu. Patlak vermesine çok az bir zaman kalmıştı. Bu gece çok ileri gitmişti.

"Yarın daha önce de yaptığım gibi tüm sorunlarınla ilgilemeyeceğim." Rosalind elini Colin'in gömleğinin üstünde gezdirdi, içkiden biraz içti ve bardağı geri verdi. "Senetlerinin süresi belli bir miktar karşılığında uzatılır, Colin. Bunu garantiye alacağım."

Colin başını geriye atarak güldü. "Sen soylu bir fahişeden başka bir şey değilsin, Rosalind."

Rosalind bir tokat patlattı. Colin'in yüzündeki şaşkın ifade almış olduğu riske değerd. O bir fahişe değildi. O en sonunda hep sağ kalan kişiydi. Hayatta kalmak için gerekli olan ne ise onu yapıyordu. Her zaman öyle yapmıştı.

"Bana ihtiyacın var," diye tısladı. "Ve şunu unutma. Ben olmadan o senetlerin her birini kaybedersin." Rosalind'in dudaklarında durumdan tatmin olduğunu belirten bir gülümseme oluştu. Tanhill'i köşeye sıkıştırmıştı ve Tanhill bunun farkındaydı. "Sen kurtarabilecek tek kişi benim."

"O para benim, *sen* de bunu unutma."

"Senin hiç paran yok, Colin. Sahip olduğun tek şey borçlarımdır."

Colin öfkелendi. "Paraya sahip olmama çok uzun bir zaman kalmadı. Afyon nakliyatım çok geçmeden buraya ulaşacak. Şim-

diye kadar çoktan gelmiş olması gerekiyordu.” Bardağından bir yudum aldı. “Ve herkesin çok kâr yapacağını düşündüğü yeni bir şirkete bazı yatırımlar yaptım. Afyon satışından ve o yatırım yaptığım yeni şirketten gelecek kâr ile, senetlerin her birini temizlemek ve kaçık üvey kardeşimin icabına tümünden bakabilmek için yeterli paraya sahip olacağım.”

Colin ona doğru bir adım attı ve yanağını avucunun içine aldı. “İşte o zaman, arkanı kollasan iyi edersin, tatlı şey,” dedi Rosalind’in çenesini baş parmağı ve işaret parmağı arasında sıkarak.”O zaman geldiğinde benim için hiçbir değer kalmayacak.”

Parmaklarını Rosalind’in boynuna doğru indirdi ve parmaklarını boğazına doladı.

Rosalind kolunu yakalayarak onu kendinden uzaklaştırmaya çalıştı ama Colin’in verdiği tek tepki yüzünde oluşan şeytani gülümseme oldu. “Üvey kardeşim bir akıl hastanesinde çürürken, Northcote da toprağın yedi kat dibinde olacak. Mirasın her kuruşu istediğim her şeyi yapabilmem için bana kalacak.”

Colin elini Rosalind’in ince boynunda bir aşağı bir yukarı gezdirdi, ardından aklını kaçırmış bir adamın umulmadık bir anda baş gösteren zorbalığı ile Rosalind’in elbisesinin yakasından tutarak, kumaşı Rosalind’in göğüslerini açığa vuracak şekilde ikiye böldü.

Rosalind kendisini örtmeye çalıştı ancak onun ellerini üzerinden çekebilecek kadar güçlü değildi. Colin onu masaya doğru ittirdi ve bir eliyle belini tutarken, diğer eliyle de Rosalind’in kolunu arkasına doğru kıvırdı. Gözlerindeki bakışlar vahşiydi, şeytaniydi - çılgıncaydı. Rosalind’in ondan korkmak için bir nedeni vardı.

“Bırak beni, Colin. Canımı yakıyorsun.”

“Northcote bir ölü. Eğer bana karşı onun yanında olursan, sevgili üvey kardeşimden alacağım paranın hiçbir kuruşunu harcayabilecek kadar uzun yaşayamazsın.”

Rosalind kendini onun kollarından kurtarabilmek için Colin’i göğsüne bastırarak ittirdi. Ondan her geçen gün daha fazla korkuyordu. Onu öldüreceğinden korkmuyordu - henüz. Rosalind’e ihtiyacı vardı. Ancak daha fazla işe yaramayacağı zaman geldiğinde...

Rosalind hayatında daha önce hiç korkmadığı kadar korkuyordu.

22. Bölüm

Simon bahçede tek başına durmuş, önceki gece uğradığı saldırıyı düşünüyordu. Tanhill az kalsın yeniden galip gelecekti.

Omzunu ovaladı, hissettiği ağrı bir gece önce hayatını kaybetmeye ne kadar yaklaştığının acı bir hatırasıydı.

O şerefsiz ölecekti.

Jessica'nın ikisinin de güvende olmadığını fark ettiğinde yüzünde oluşan şok ifadesi ve solgun suratı gözlerinin önüne geldi. Jessica'nın üvey kardeşinin ikisinin de yaşamasına izin vermek gibi bir niyeti olmadığını şimdiye kadar fark edememiş olduğuna inanamıyordu.

Ama artık biliyordu.

Simon Jessica'nın bu sabah uyandığında ne kadar solgun olduğunu hatırladı. Sanki tüm gece uyumamış gibi, gözlerinin etrafına koyu halkalar çevrelemişti. Ve sanki yaşananlar onun suçuymuş gibi çekingen davranıyordu. Sanki tetiği çeken kendisiymiş gibi.

Simon Jessica'yı birkaç defa ona bakarken yakalamıştı, gözleri kendisini suçladığı için pişmanlıkla doluydu. Lanet olsun, Simon ile evlendiğini öğrendiğinde üvey kardeşinin ne yapacağını düşünmüştü ki?

Simon dün gece asabiyeti ve düşüncesiz laflarını telafi etmeye çalışmıştı. Sanjay omzuyla ilgilendikten sonra yatağa gidip Jessica'ya doğru uzanmıştı. Yakınında olmaya ihtiyaç duyuyormuşçasına, ona sarılmak ve kollarını kendisine sararak yanında yatırmak istiyordu.

Jessica'nın tepkisi Simon'u ürkütmüştü.

İstekli bir şekilde ona yanaşmıştı ama vücudundaki gerginliği atamamıştı. Jessica kollarının arasında uzandığında hissettiği soğukluk apaçık ortadaydı. Kendini Simon'dan ayırmak için aralarına diktiği duvar kadar ortada.

Kahretsin, Tanhill. O ölene kadar Jessica rahat edemeyecekti.

Ayak seslerini duyan Simon arkasına döndü. Collingsworth Dükü, hemen arkasındaki Ira ile ona doğru geliyordu.

James daha Simon'un oturduğu beton banka varmadan onu sorguya çekmeye başladı. Yüzünde endişeli bir ifade vardı.

“İyi misin? Ira senin vurulduğunu duymuş ve bu yüzden bana geldi.”

“Yaşayabileceğim.”

İki adam da endişe dolu sessizlikle ona baktı.

“Görünüşe göre Tanhill son zamanlardaki faaliyetlerime oldukça kızmış.”

“Ne faaliyeti?” diye sordu James Simon'un karşısındaki bankta otururken.

“İkimizin oynadığı bir oyundu. Sanıyorum kendisi bu oyundan sıkılmış.”

“Ne yaptın, Northcote?”

Simon ellerini birbirine kenetledi. “Onu izleyen adamlarım var. Benim haberim olmayan tek bir hareketi bile olmadı. Ödenmemiş senetleri için ödenek oluşturmak adına yeterli sermayeyi bulmak için uğraşıyor ve yardım isteyebileceği insanlar oldukça

azaldı. Doğru yerlerde kullandığın tek bir kelime rastgele borç dağıtan birisinin bile gözünü korkutmaya yetiyor.” Simon derin bir nefes aldı. “Ayrıca sahte bir şirket kurdum ve bu şirkete yatırım yapan herkesin yatırdıkları sermayenin iki katı kadar paraya neredeyse hemen sahip olacakları bilgisini yaydım. Colin eline geçirebildiği her kuruşu bu şirkete yatırdı. Bu şirket boşa çıkınca, Colin beş parasız kalacak.”

“Neden hiçbir şey anlatmadın?” diye sordu Collingsworth. “Yardımcı olabilirdim. İkimiz de olabilirdik,” dedi Ira’ya bakarak.

Simon başını salladı. “Bu iş çok tehlikeli.”

“Ne kadar tehlikeli olduğu umurumda değil. Tüm bunları tek başına daha fazla idare edemezsin. Yardımaımıza ihtiyacın var.”

Simon tereddüt etti, ardından uyluklarına bir yumruk indirdi. “Onun durdurulması gerek, James. Kendisini her gün daha çok borca sokuyor, ancak bu yeterli olmuyor. Benim Doğu Sussex, Ridgeway Eyaleti ve Sutterland’daki arazilerim için borç para almıştı. İlk elden çıkacak olan onlar.”

“Peki Ravenscroft?” diye sordu James.

Simon başını salladı. “Ravenscroft da öyle.”

“Söylentiye göre,” dedi Ira, “Baron Tanhill finansal olarak çoktan çökmüş durumda. Hiç kimseden borç alamaz. Tüm Londra’da bir borçlar dizisi bırakmış durumda. Şu ana kadar nasıl idare edebildiğini ise kimse bilmiyor.”

“Onunla çalışan birisi var, para hamili parasını almak konusunda ne zaman gerginlik çıkarsa kredilerinin süresini uzatmayı başaran biri,” dedi Simon.

İki adam da başlarını kaldırdı ve suratlarını astılar. “Sydney Carver olabilir mi, ya da Mottley?” dedi Collingsworth.

“Hayır. Onları izleyen adamlarım da var. Başka biri olmalı.

Alacaklılarla gizlice buluşup kredilerin şartları konusunda pazarlık yapan biri. Ne zaman senetlerimden birazını ele geçirebileceğimi düşünsem, Tanhill vadelerinin süresinde bir uzatma yaptırmış oluyor.”

“Bu sürekli yapabileceği bir şey değil. Sadece sabırlı olun, Lord Northcote,” dedi Ira. “Tanhill iflasın eşiğinde.”

“Eğer afyon nakliyatının buraya varmasını engelleyebilirsem. Eğer o nakliyat Tanhill iflas etmeden önce buraya varırsa, ben bittim. Esrar satışından elde edilen parayı eline geçirirse, benimle Tanrı bilir daha ne kadar uğraşabilecek güce sahip olacaktır. Tekrar beni öldürmeye çalışmaya ya da Jessica’yla uğraşmaya yetecek kadar.”

Simon elini saçlarında gezdirdi. “Jessica ile Colin’in ona ya da mirasına asla dokunamayacağından emin olmak için evlendim ama o nakliyat buraya ulaşırsa...” Endişeli bir şekilde elini çenesine götürdü. “Ben ölünceye ve Jessica akıl hastanesine kapatılincaya kadar durmayacaktır. Jessica güvende değil.”

“Nakliyatın ne zaman burada olması gerektiğine dair bir fikrin var mı?”

“Haftalardır tersanede çalışan muhbirlerim var ve hiçbiri şu ana kadar herhangi bir afyon nakliyatı ile ilgili en ufak bir şey duymamışlar.”

Collingsworth Dükü öne doğru eğildi. “O konuda ne yapabilirim bir bakacağım. Ira da Colin’in mali durumu hakkında daha derin bir araştırma yapacak. Belki sana yardımı dokunacak bir şey bulabiliriz.”

Üç adam bir süre sessizce durdular, ardında James yüzünde endişeli bir ifadeyle Simon’u sorgulamaya başladı. “Başka bir şeyler daha var mı, Simon?”

“Tanhill’in bir metresi var.”

Collingsworth gülümsedi. “Bırak olsun. Bu parasının daha hızlı tükenmesine neden olur.”

“Metresi Rosalind.”

Collingsworth’ün gözleri kocaman açıldı. “Kahretsin. Emin misin?”

Simon yanılıyor olmak için dua etti. Colin’den intikam almak zaten bir olaydı. En başından beri planı buydu. Tanhill Simon’a ve Sarai’ye yaptıklarının bedelini ödeyecekti. Eğer durdurulmasaydı Jessica’ya yapacak olduklarının da.

Ama Rosalind’i bu işe karıştırmak başka bir olaydı.

Tüm sosyete geçmişteki ilişkileri yüzünden ondan intikam aldığı zannedecekti. Aşk küçümsendiği için. Rosalind Simon’un yerine, onun babasını tercih ettiği için.

Simon yapması gerekeni kabullenerek doğruldu. Rosalind kendi çukurunu kazmıştı. Simon’un artık ona yardım edebilmek için yapabileceği bir şey yoktu.

“Acele etmeliyiz,” dedi Simon. “Zamanım azalıyor. Dün gece yaşananlar Tanhill’in ilk girişimiydi. Jessica’nın peşinden gitmeye kalkarsa Tanrı yardımcımız olsun.”

Simon bunun dışında her şeye göğüs gerebileceğini biliyordu. Jessica’ya bir şey olacak olursa, buna dayanamazdı.

James eve doğru baktı. “Jessica nerede?”

“Son zamanlarda pek iyi uyuyamadı. Ben buraya çıkmadan önce dinlenmek için odasına çekildiğinden emin oldum. Henüz bilmesini istemediğim çok şey var.”

“Ne gibi?”

Kelimeler boğazını yakıyor ve gerçekleri söylemek bunları kabullenmeyi daha az acı verici kılmıyordu. “Jessica ile parası için değil, Tanhill’in kardeşi olduğu için evlendiğim gibi. Ona

karşı duyduğum nefret o kadar derinlerde ki Jessica sağır olmasının yanı sıra deli bile olsaydı onunla evlenirdim.”

Simon sözlerinin kulağa ne kadar sert geldiğini biliyordu ama gerçekler bunlardı. Tanhill yaşıyor olduğu sürece, ne Jessica ne de kendisi hayatta kalamazdı.

23. Bölüm

Jessica anahtarını özel odasına açılan kilidin içinde çevirdi ve arkasına döndü - ve kocasıyla yüz yüze geldi.

Simon yavaşça kolunu kaldırdı ve avucunu açtı. “Anahtarı bana ver, karıcığım.”

Jessica elindeki anahtarı parmaklarıyla sıkıştırdı ve boğazında oluşan yumruyu güçlkle yutkundu. “Neden?” diye sordu anahtarı elbisesinin katları arasına sokuştururken.

“Çünkü kendini sana ulaşamayacağım şekilde bir odaya kilitlemene izin veremem. Ya tehlikede olsaydın?”

Jessica yüzünü ondan başka bir tarafa çevirdi ve gözlerini kapattı. Çok yorgundu. Ona olabilecekler konusunda o kadar endişeliydi ki ona karşı gelecek cesareti bulmaya çalışmadı bile. Tasarımlarını öğrendi mi diye umursayacak cesareti bulmaya çalışmadı. Kapıyı açıp açmadığını neden umurundaydı ki? Artık çok geçti.

Kolunu yavaşça kaldırdı ve anahtarı uzattı.

Simon anahtarı cebine koydu, ardından elini onun beline yerleştirerek onu tüm geceleri paylaştıkları odaya götürdü. Kapıyı arkalarından kapattıktan sonra ona doğru yürüdü ve yanaklarını avuçlarının içine aldı. “Sorun ne, Jessica? Konuş benimle.”

Jessica’nın hoşuna giden bir sıcaklık Simon’un onun tenine

dokunduğu noktadan midесinin derinliklerindeki bir yere doğru sıçradı. Simon'un dokunuşu bunu Jessica'ya her zaman yapıyordu. Simon'un onun üzerinde böyle bir etki yaratmasına izin verdiği için hain vücuduna küfretti.

Jessica başka bir yöne dönmek istedi ama Simon onu sıkı sıkı tutuyordu. "Başka bir yere dönmeyeceksin. Bana sorunun ne olduğunu söyle."

Vücudundaki her kas savunma dürtüsüyle iğne gibi batmaya başladı. Geri doğru adımlar attı ve sırtı duvara değince durdu. "Neyi bilmek istiyorsun, Simon? Söylememi istediğin şey ne?"

"Neden böyle davrandığını bilmek istiyorum. Neden benden uzak durmaya çalıştığını. Sana ne zaman sarılısam kollarımın arasında neden gerildiğini. Beni bu gizemler konusunda aydınlatmakla başlayabilirsin."

Jessica yere baktı. "Yorgunum. Hepsi bu."

Simon onun çenesinin altına dokundu ve kendisiyle direkt yüz yüze gelene kadar yüzünü yukarı kaldırdı. "Hepsi bu değil. Lütfen, Jess. Konuş benimle."

Simon'un vurulduğu gecedен beri söylemediği pişmanlık sözcükleri Jessica'nın zihninde toplanarak, onu vücudundaki tüm nefesi yok etmekle tehdit etti. Onunla yüzleşemezdi. Yaşananların kendi suçu olduğunu, onun karısı olarak geçirdiği her saniyenin Simon'u tehlikeye soktuğunu ve evliliklerinin bir oyun olduğunu bilerek ona bu kadar yakın olamazdı.

bir sersemlik dalgası tüm vücuduna yayıldı. Jessica kolunu kaldırdı ve destek olması için duvara yaslandı. Yüce Tanrım, canı yanıyordu.

Omuzlarında hissettiği güçlü elleri görmezden gelerek, evlendiklerinden beri paylaştıkları odaya sığınarak ondan uzaklaştı. "Yalnız kalmak istiyorum, Simon."

Döndü ve Simon'un durduğu noktaya odaklandı.

“Hayır.”

Jessica'nın gözüne her zaman kocaman gözüken oda etrafında küçük, patlamaya hazır bir kibrit kutusu gibi daraldı. Aylardır bir şekilde tutunmaya çalıştığı tehlikeli hayatı paramparça olmuş, onu korumasız bir şekilde ortada bırakmıştı.

Jessica Simon'un yüzündeki uzlaşmaz ifadeye baktı. Simon ona hiçbir seçenek bırakmıyordu.

“Pekâlâ. Sanırım şeyden önce... her şeyi açıkça konuşmalıyız.”

Jessica onun yüzüne bakamadı. Söyleyeceği hiçbir şeyi görmek istemiyordu. Pencereye doğru yürüdü ve Simon'a arkası dönük şekilde durdu.

“İnan bana, Simon. Eğer yaptığı şeyi geri alabilecek olsaydım, alırdım. Sana geldiğim o akşamı yeniden yaşama şansım olsa, yapardım. Şu anda yaşananlar benim suçum ve artık bir şeyleri değiştirmek için çok geç.”

Güçlü bir çift el onu omuzlarından yakaladı ve kendine doğru çevirdi. Yüzündeki karanlık ifade Jessica'yı ürküttü. “Hiçbir şey senin suçun değil, Jessica.”

Jessica kendini onun kollarından kurtardı ve güldü. “Tam bir aptaldım, Simon. En baştan beri o kadar saftım ki hiçbir şeyden şüphelenmedim bile. Sana özel bir şeyler verdiğimi, asıl bir fedakârlık yaptığımı düşündüm. Eğer ortada yeteri kadar para varsa, sağır bir kadını karın yapmayı sorun etmezsin diye düşündüm. Ama olay hiçbir zaman paradan ibaret değildi. Değil mi? Benimle Tanhill'in üvey kardeşi olduğum için evlendin. Üvey kardeşimi mahvetmek için beni ve paramı kullanmak istedin. Niyetin her zaman bu oldu.”

Jessica Simon'un söylediği her kelimeyi ortaya dokerken, Simon parlayan gözleriyle ona bakakaldı. "Lanet olsun. Bizi izliyordun. Collingsworth ve Ira'yı bahçede benimle birlikte gördün."

Jessica kulağa delice geldiğini bildiği bir şekilde güldü. "En azından deli olmadığımı düşünüyorum. Böyle bir utançtan kurulmuş oldun."

"Kahretsin, Jesse. Ben -"

Jessica elini kaldırdı. "Böyle olduğu iyi oldu, Simon. Eninde sonunda öğrenecektim nasılsa."

Pencereye doğru yürüdü ve sonra Simon'un yüzüne bakmak için arkasına döndü. "Şu herkese gösterdiğimiz mükemmel evliliğimiz zırvalığını daha ne kadar devam ettirmeyi düşünüyordun? Sanki beni yanında bulundurmakla gurur duyuyormuşsun gibi, beni arkadaşlarıyla tanıştırmaya daha ne kadar katlanmayı planlıyordun? İstediğinin kişinin ben olduğum konusunda daha ne kadar rol yapmayı planlıyordun? İstediğinin aslında..."

Jessica sorusunu tamamlayamadı. Kendisine bıçak gibi saplanan pişmanlık duygusunu savuşturdu. "Üvey kardeşimin seni öldürmeye çalışacağını bilmiyordum, Simon. Hiçbir şeye inanmasan bile, buna inan."

Jessica bakışlarını yukarı kaldırdı, ancak Simon artık karşısında durmuyordu. Şömineye doğru yürümüştü ve kollarını uzatarak başını eğmiş bir hâlde orada duruyordu.

Göğsündeki ağrı daha da acı verici bir hâl aldı. Yüce Tanrım, onu seviyordu.

Jessica boğazında oluşan yumruyu yutkundu. "Eğer soyadı-na sahip olursam, her şeyi çözeceğimi düşündüm. Sen mirasını kurtarabilecek kadar parayı elde edecektin. Ben senin korumana sahip olacaktım. Üvey kardeşim artık canımızı sıkamayacaktı.

Senden nelerden vazgeçmeni istediğimi bilmiyordum. Rosalind hakkında bir bilgim yoktu.”

“Hayır!”

Simon, Jessica ile yüz yüze gelmek için, doğu kültürüne ait el boyaması bir vazoyu şömine rafından yere devirerek arkasına döndü. Vazo ayaklarının dibinde bin parçaya ayrıldı. “Rosalind’i buna karıştırma!” dedi, gözlerindeki düşmanca bakış korkutucuydu. “Rosalind ikimizin arasına girmeyecek.”

“O zaten aramızda, Simon. Seni seviyor.”

“Rosalind kimseyi sevmez. O sadece elde edemeyeceği şeyleri ister.”

“Ve seni istiyor. Bunu sana ilk baktığı anda gördüm.”

“Bir zamanlar bana sahip olabilirdi ama bunun yerine babamı seçti. Onu o unutmam mümkün olmayan öğlen saatlerinde babamla birlikte yatakta yakalayana kadar Rosalind ve ben nişanlıydık, evlenecektik, ancak bu olaydan sonra yapılacak onurlu hareketi yapmak zorunda kaldılar ve evlendiler.”

Jessica elini ağzına kapattı.

“Bu kadar şaşırma, Jesse. Sosyete onları yatakta basma kısmı hariç, tüm bunları olay yaşandığı andan beri biliyor. Collingworth hepsini bilen tek kişi, çok şükür o küçük sahneyi görmek için bir seyirci kitlesi mevcut değildi. Sosyete Rosalind’in öylece babamı seçtiğini, parayı devralmak ve bir unvan kazanmak için beklemek istemediğini düşünmekle tatmin olmuş durumda. Beni geri çevrilmiş bir âşık olarak görmeyi tercih ediyorlar.”

“Ve Rosalind şimdi de üvey kardeşimi seçti.”

Jessica sözlerinin bir tepkiye neden olacağını biliyordu. Fakat Simon’un tepkisinin büyüklüğüne de hazırlıklı değildi.

“Kahretsin, Jesse. Rosalind zerre kadar umurumda değil.” Simon odayı boydan boya yürüdü, sadece bir şey söylemek için

ağzını açıp Jessica'ya bakacağında duruyor, ardından ağzını kapatıp yeniden yürümeye başlıyordu. "Ama ne söylersem söyleyeyim, bana inanmayacaksın, değil mi?"

"Bilmiyorum. Neye inanacağımı bilmiyorum. Kalbin üvey kardeşime duyduğun nefretle o kadar dolu ki orada başka duyguların da yeşermesi için yer yok. Evlendiğimiz zaman bunu söylemiştin ama düşünmüştüm ki belki de zamanla..."

Jessica'nın vücudundaki tüm sinirler ve duygular uyuştu. Artık Simon'un itirafının neden olduğu anlamsız boşluk hariç hiçbir şey hissedemiyordu. Dizleri titriyordu ve Jessica ellerini kucığında birleştirerek yatağın kenarına oturdu.

"Tanhill'den neden bu kadar nefret ettiğini bilmek istiyorum, Simon. Onu mahvetmek için her şeyi feda etmene neden olacak ne yaptığını bilmek istiyorum. Onu Londra'dayken tanıyor muydun?"

Simon başını salladı. "Hayır. Buradan ayrılmadan önce üvey kardeşini pek tanımıyordum. Bir kız kardeşi olduğunu bile bilmiyordum."

"Bunu bilen pek kişi yoktu," diye kabul etti Jessica.

"Rosalind babamla evlendikten sonra her şeyi su üstünde tutmak için çok çabaladım ama babam ve yeni karısı parayı benim kazandığımdan daha hızlı harcıyordu. Bir yerden sonra buna daha fazla katlanamadım ve Kraliçe'nin ordusunda görev alarak Hindistan'a gittim."

"Onunla orada mı tanıştın?"

Simon başıyla onayladı. "Hindistan'a ayaklanmaların başlamasından bir yıl önce gittim. Tanhill ile gayriresmi olarak birkaç kere görüştüm ama onunla çok da sıkı ilişkilerim olmadı."

Simon elini saçlarından gezdirdi ve Jessica'nın önünde yürüdü. Söylediklerine devam etmek için durdu. "Cawnpore'deki

karakola atandım. Sanjay ile orada tanıştık. O, annesi ve üç kız kardeşi ordunun bana verdiği evin bakımını üstlendiler. Oraya varmamdan bir yıl sonra kıyamet koptu. Meerut'ta başlayan Hint isyanı ve Haziran ayında Cawnpore'ye ulaştı. Savaş çok şiddetliydi ve iki tarafın zulmü de korkunç seviyedeydi. Ama hiçbir masum kadınların ve çocukların katledilmesi kadar kötü değildi.”

Jessica Simon'un yüzünün beyazladığını gördü ve tüm bunları geçmiş ile beraber gömmek için çok çabalamış olduğunu anladı.

“Tanhill için, bu katliam dünyayı barbar Hintlilerden olabileceğince temizlemek ve öldürmeye olan açlığını gidermek için bir bahaneydi. Erkek, kadın, genç, yaşlı, çocuk... bebek, umurunda değildi.”

Yaşadığı dehşet Jessica'nın midesinin bulanmasına neden oldu. Simon kolunu yatağın ayakucundaki direğe dayamış duruyordu. Yüzündeki keder Jessica'nın kalbini parçaladı ve Jessica kollarını ona sararak onu rahatlatmak istedi. Ama öyle yapmadı.

Bunun yerine, Simon Jessica'nın sarsıcı olduğunu düşündüğü karanlık bir kararlılıkla ona baktı.

“Tanhill ve onun sarhoş, gaddar tayfası dünyayı düşmanlarından temizlemek adına yollarına çıkan herkese işkence ederek, tecavüz ederek ve onları öldürerek bir evden diğer eve geçtiler. Benim evime girdiklerinden biraz sonra eve geldim. Sanjay annesini ve iki kız kardeşini küçük bir sandığın içine gizleyerek, ailesini elinden geldiğince korumuştur. Elinde bahçeden aldığı bir çapadan başka bir şey olmadığı hâlde, en büyük kardeşine tecavüz etmeye yeltenen üç adamı ondan uzak tutmuştu. Eve geldiğimde, alt kattaki adamların icabına bakmak zor olmadı. Zaten sarhoş oldukları için baş etmek kolaydı.”

Jessica'nın ne olduğunu çözemediği bir karanlık Simon'un gözlerini kaplayarak, yüzünde sert bir ifade oluşturdu.

“Zorla içeri girdiklerinde Sanjay'ın küçük kardeşi üst kattaymış ve yeteri kadar hızlı bir şekilde güvenli bir yere kaçamamış. Tanhill onu buldu. Tecavüz etti, dövdü ve...”

Simon elini saçında gezdirdi ve yatağın direğine bir yumruk attı. “Onun çığlıklarını hâlâ duyabiliyorum. Uzun koridordan delirmişçesine koştum. Tek düşünebildiğim Tanhill'i ondan uzaklaştırmaktı. Yan tarafında tuttuğu silahı görmemiştim. Kendimi korumaya fırsat bulamadan, kılıcını kaldırdı ve üzerime salladı.”

Jessica'nın nefesi kesildi. Simon'un göğsündeki asla iyileşmeyecek olan yaraya baktı. “Peki ya Sanjay'ın kardeşi?”

“İsmi Sarai'ydi. Sadece on dört yaşındaydı. Sadece bir çocuktuk.” Simon uzun bir süre boyunca boşluğa baktıktan sonra bakışlarını Jessica'ya çevirdi. Gözlerindeki bakışlar acı ile doluydu. “Tanhill onu öldürdü. Hiçbir şey yapamadan yerde yattım ve Tanhill suratıma bakarak güldü. Ardından elindeki kılıcı onun boğazına dayadı ve onu öldürdü.”

Jessica elleriyle ağzını kapattı. *Yüce Tanrım*. Sarai oydu.

“Senin Tanhill'in kardeşi olduğunu öğrendiğimde, ne yapmam gerektiğini biliyordum. Sen benim cevabımdın, düşmanımı mahvetmem için ihtiyacım olan piyondun.”

Simon eliyle Jessica'nın yanağına dokundu ve parmaklarını onun dudaklarında gezdirdi. “Benim için bu kadar önemli biri hâline geleceğini hiç düşünmemiştim. Anlamıyor musun? Seninle evlenmek zorundaydım, böylece Tanhill o paraya asla sahip olamayacaktı. Seni ondan korumak için yapabileceğim tek şey seninle evlenmektir. Bana gelmene neden olan sebepten çok da farklı değildi.”

Gerçekler canını yaktı. Simon doğru söylüyordu. Jessica ona

gerçek sebebi söylemeden, üvey kardeşinin o para için Jessica'nın evlendiği kişiyi öldüreceğini hiç düşünmeden, kendisiyle evlenmesi için ikna etmeye gitmişti.

Jessica'nın Simon'a yaptıkları, Simon'un ona yaptıklarından farklı değildi.

"İkimiz bir pazarlık yaptık. Bu konuda geri adım atamazsın," dedi Simon onun yüzüne dokunarak.

"Pazarlığın üzerime düşen kısmını yaptım. Ben-"

"Hayır. Yapmadın. Sen benim karımsın. Kendine benden saklamaya daha ne kadar devam etmeyi düşünüyorsun?"

Jessica'nın vücudundaki tüm kaslar gerildi. "Seni paylaşabileceğimden emin değilim. Senin istediğin-"

"Hayır! Ben sadece seni istiyorum! Sen beni bu hâle getirdiğin için ben böyleyim. Benim tüm nefretim ve intikam hırsımın ötesine baktın ve onu korumam için bana kalbini verdin. Hayatımın geri kalanını seni severek geçirmekten başka bir şey istemiyorum."

Jessica'yı omuzlarından tuttu ve gözlerinin içine baktı. "Senden başka hiç kimseyi istemiyorum," diye tekrar etti ve ardından dudakları onun dudaklarıyla buluştu.

Simon Jessica'yı ürküten bir gözü dönmürlük ile ona sarıldı, Jessica'nın dudaklarına sıkıca bastırıldığı dudakları sıcak ve ısrarcı, şehvet dolu ve sahipleniciydi.

Simon'un dudakları, Jessica'nın da ona uyum sağlamasını bekleyerek, onu kabul etmesini talep ederek onun dudaklarının üstünde aralandı. Onu nasıl reddedebilirdi ki? Onu bu şekilde kollarında tutacak bir adam bulmak için hayatı boyunca beklemişti ve şimdi kendini ona ne kadar bırakırsa bıraksın yeterli olmuyordu. Jessica onu takip etti, Simon daha kolay ulaşım sağla-

mak için başını yana eğdiğinde, Jessica da onunla hareket etti ve Simon'un işgalini bekledi.

Dili Jessica hırsla inleyene kadar onunla oynayarak, işkence ederek Jessica'nın dudaklarında dolaştı. Jessica'nın vücudundaki tüm sinirler Simon'un dilinin onun diline değerken yaşattığı ipeksi hissi bekliyordu, bir de hâkimiyet ve kontrol için aralarında yaşadıkları bitmek bilmeyen savaşı.

Jessica daha fazla bekleyemedi. Onu o kadar çok istiyordu ki kendisini onun vücuduna bastırarak, Simon'u tutkusunu onunla paylaşmaya zorladı. Kollarını onun boynuna daha sıkıca bağlayarak, Simon'un yün ceketinin yumuşaklığının kendi ince kumaşlı geceliğine sürtünmesine izin verdi. Emsalsiz bir gözü dönmürlük ile onu hemen istiyordu. Bugün ona her zamankinden daha fazla ihtiyacı vardı. Eğer Simon onunla birlikte olmazsa, Jessica ölürdü.

Jessica bunları yüksek sesle söyledi, onu istemesi ve onu öpmesi için Simon'a yalvarıyordu. Simon'un dili onun sıcak ve Simon'un bekleyen oyuğuna giriş yaptığıında, Jessica kafasında cınlayan, ağıt gibi, hafif bir inilti sesi çıkardı.

Simon öpücüklerini yoğunlaştırdı, sonra geri çekildi, ardından Jessica arzularına yenik düşene kadar onu tekrar öptü.

Jessica'nın elleri Simon'un ceketinin kumaşını kavradı, destek için ona tutunuyordu, ceketin altında dalgalandığını bildiği kaslara dokunmak için ona bastırıyordu. Ona dokunmaya, onun kendisine dokunduğunu ve sıcaklığının tüm bedenine yayıldığını hissetmeye ihtiyacı vardı.

Simon onu bir daha öptü. Sonra bir daha. Ve bir daha, ta ki nefesleri bir olana dek. Jessica'nın haşın ve düzensiz solukları Simon'un nefesinin sertliğine uyum sağlayana dek. Simon izin vermediği sürece nefes alamıyordu.

Dudaklarını Jessica'nın dudaklarından ayırmadan, elleri Jessica'nın elbisesinin düğmelerine doğru ilerledi ve aceleci tavrına uyum sağlamayan ne varsa yırtarak, düğmeleri açtı. Simon kumaşı onun omuzlarından ittirdi ve elbise düşerek Jessica'nın ayaklarının etrafında toplandı.

Tenini öpen serin hava Jessica'nın arzularını daha da artırdı. Ardından Simon onu kollarına aldı ve yatağın orta yerine yerleştirdi.

Oldukça vahşi bir akıntı geçtiği yeri yakarak önce midesinin derinliklerine, ardından daha da aşağıya ilerleyerek Jessica'nın tüm vücuduna dağıldı.

Simon'un elleri ona dokunarak, onu okşayarak ve içinde bir alevin hiddetlenmesine sebep olarak Jessica'nın üzerinde gezindi. Onu tekrar öptü, tutkuyla, sert ve talepkâr bir şekilde. Dili Jessica'nın diliyle bir oldu ve Simon onun sıcaklığını işgal ederek, Jessica'nın verdiği ne varsa alıyordu. Başını kaldırdı ve Jessica'ya baktı, cam gibi gözleri tutkuyla kaplıydı.

Jessica ondan tüm kontrolünü alıp götüren bir arzuyla Simon'u kendisine doğru çekti ve onu kendisine yakın tutmak için kollarını Simon'un boynuna doladı.

Simon, Jessica onun kollarında titreyene dek, onu insani zaaf- ların dünyasının zirvelerine taşıırken, Jessica ona sımsıkı sarıldı.

Simon Jessica'nın üzerinde şiddetle titreyerek, ona doruğa ulaşırken eşlik etti, ardından sert ve düzensiz bir soluma düze- niyle Jessica'nın üzerine yığıldı.

Jessica onu asla kaybetmemeyi dileyerek Simon'a sarıldı.

Parmaklarını Simon'un omuzlarında, kollarının aşağı kısımlarındaki gergin kaslarda ve sevişmelerinden dolayı nemlenmiş olan pürüzsüz teninde gezdirdi. Simon'un nefesi yavaşlayana

kadar bekledi ve o yan tarafa kaydığında, onunla birlikte hareket etti.

“Kardeşimin seni asla incitemeyeceğine söz ver,” dedi Simon’un yüzüne bakarak. “Söz ver bana.”

Simon elini Jessica’nın yanağına koydu ve nazıkçe dokundu. “Söz veriyorum. Yetkililer afyon nakliyatını ele geçirdikleri zaman, tüm bunlar tamamen sona erecek.”

“Nakliyatın ne zaman gerçekleşeceğini biliyor musun?”

“Hayır. Colin’in yanı sıra nakliyatın hangi gün, saat kaçta olacağını bilen muhtemelen tek kişi var.”

“Peki, kim olduğunu biliyor musun?”

Kocası başını salladı. “Hâlâ Tanhill’in kendi adına pazarlık yaptıracak kadar güvendiği kişinin kim olduğunu öğrenmeye çalışıyorum.”

Jessica başını Simon’un göğsüne yasladı ve yumuşak kalp atışlarını yanağında hissetti. Kolunu Simon’un karnına sardı ve ona sıkıca sarıldı.

Bir şeyler yapmak zorundaydı. Simon’u kaybedemezdi. Kaybedecek olursa ölürdü.

Kafasında bir plan belirmeye başladı. Tam olarak ne yapması gerektiğini biliyordu, çünkü Colin ile birlikte çalışanın kim olduğunu biliyordu. Simon’un vurulduğu gece, onu at arabasında görmüştü.

Jessica her detayı dikkatlice listeledi, böylece tek bir hata bile yapmayacaktı. Kardeşini hafife almak ölümcül sonuçlar doğurabilirdi.

İlk adımı nasıl atacağı üzerine konsantre olmuştu ama Simon ellerini onun üzerinde gezdirmeye başladığında, tüm düşüncelerini unuttu.

Simon onun üzerine gelerek dudaklarını onun dudaklarına

doğru indirdiğinde, Jessica kollarını onun boynuna doladı ve onu kendine doğru çekti.

Jessica bu gece Simon'u sevecekti.

Yarın ise onu kurtarmanın bir yolunu bulacaktı.

24. Bölüm

Jessica paha biçilemez tablolar, kıymetli Çin vazoları ve pahalı Fransız mobilyalarından oluşan bir hazine bolluğu ile çevrelenmiş şekilde, Rosalind'in konuk odasında ayakta bekliyordu. Her eşya ev sahibesinin elinin altında bitip tükenmez miktarda paraya sahip olduğunu işaret eden bir savurganlık göstergesiydi. Jessica Rosalind'in o kadar parası olmadığını biliyordu.

Hiçbir şeye dokunmamaya çalışıp, narin kristaller ve kırılan porselenlere de dikkat ederek odanın içinde dolaştı. Bu ev kendini rahat hissedebileceği bir ev değildi ve Jessica bu tüyler ürpertici bolluğu değerlendirdiğinde, Simon Rosalind ile evlenmiş olsaydı, bu eşyaların arasında olmaktan mutlu olur muydu diye merak etti.

Gönül rahatlığıyla bir iç çekti. Simon'un öyle bir durumda hiç de rahat olmayacağını bilmenin verdiği memnuniyet onu tuhaf bir huzur hissi ile doldurdu ve ona daha önce hiç hissetmemiş olduğu bir güven duygusu verdi.

Bahçeyi yukarıdan gören pencereye doğru yürüdü. Nefes kesici bir manzara vardı. Rosalind'in savurganlığa olan eğilimi evin dışına kadar taşmıştı. Taş kaldırımlar, mermerden yapılmış bank ve masalar ile çıplak heykeller nadir bulunan çiçek fidanla-

rıyla donatılmış olan mükemmel düzenlenmiş bahçeyi dolduruyordu. Jessica bu aşırı savurganlığa arkasını döndü.

Rosalind kapı eşiğinde duruyor, Jessica'yı izliyordu.

Şık elbisesinin zümrüt yeşili rengindeki hareli ipek kumaş koyu renk saçlarını ve porselen gibi olan cildini kırmızı elbisesinden daha fazla ortaya çıkarıyordu. Yavaşça kırtığı uzun, koyu renk kirpiklerinin ardındaki zümrüt rengi gözlerinin göz alıcı yeşili saf bir ihtişamla parılıyordu.

Değerlendirme yaparak, yargılayarak ve birbirlerinden hoşlanmayarak sonsuzluk gibi gelen bir süre boyunca bakiştılar.

İlk konuşan Rosalind oldu. "Beni görmeye geldiğiniz söylediğinde yaşadığım şaşkınlığı hayal bile edemezsiniz, Leydi Northcote. Ne ilginç bir senaryo. Simon'un karısı, Simon'un eski nişanlısı ile birlikte. Sosyete bu anı görmek için neler vermezdi."

Rosalind kapı eşiğinden geçti, Jessica'nın yanından geçerken göz dağı vermek amacıyla ona hafifçe sürtünerek çarpıcı bir gösteri ortaya koydu. Durdu ve tüm güzelliğini ortaya koyarak, duruma yön veren kişi olmak istediğini belli eden bakışları ile Jessica'yı hedef aldı.

"Ne söylediğimi anlayabiliyor musun?"

Jessica düşünceli bir bakışla onu inceledi. "Evet. Ne söylediğini anlayabiliyorum," diye sakin bir şekilde cevap verdi.

Rosalind gülümsedi. "Tanhill senin bir ahmak olduğunu düşünüyor. Etrafında neler olduğundan haberin olmadığına ve bir hayvan gibi bir şeylere yönlendirilme ihtiyacı duyduğuna inanıyor." Odadaki varlığına vurgu yapmak istercesine, büzgülü bol eteğini hışırdattı ve bordo renkli kadife pelüş sedirin etrafında yürüdü. "Ben öyle düşünmüyorum." Bir elini yanan şöminenin rafına poz verircesine bir endamla yerleştirdi. Ortaya koyduğu

görüntü muhteşemdi. “Bence oldukça zeki birisisin. Simon için mükemmel bir eş. Haklı değil miyim?”

Jessica Rosalind’in gözlerine baktı ve hafifçe gülümsedi. “Sanırım öyle.”

Saniyeler uzadıkça uzadı. Rosalind’in derin kesim korsesinden başlayan hafif bir kızarıklık yavaşça boynuna yükseldi ve yanaklarını renklendirdi. Rosalind’in ellerini sürekli kenetlemesinden yola çıkan Jessica, odadaki gergin havanın Rosalind’i onu ettiğinden daha fazla rahatsız ettiğini anladı.

“Lütfen, otur.” Rosalind kadife koltuğu işaret etti ve ardından bir hizmetçinin dantel kaplamalı masaya bırakmış olduğu aşırı süslemeli Çin ürünü çay setinden iki bardak çay doldurdu. Bir tanesini Jessica’ya uzattı. Tarif edilemez bir ihtişamlı, 14. Louis zamanından kalma ince sandalyeye giderek Jessica’nın karşısına oturdu.

“Düşün,” dedi elbisesinin hatlarını düzeltirken. “Üvey kardeşin senin zekâsı bir hayvandan çok az yüksek olan sağır ve dilsiz biri olduğunu düşünüyor. Ve sen de zarafet ve mükemmellik timsali olarak buradasın. Onun haksız olduğunu biliyordum tabii. Seni Simon ile birlikte Westawald’ların balosunda gördüğümde, hiç de Tanhill’in bana anlattığı gibi görgüsüz bir yabaniye benzemiyordun.”

Jessica kırılğan bardağı ve bardak altlığını sıkıca tuttu. Bu çok tuhaftı. Simon’un metresi olduğunu düşündüğü kadınla yüzleşirken korkacağını düşünmüştü ama korkmuyordu. Hissettiği bir şey varsa, o da Rosalind’e acıma hissiydi.

Rosalind’in gözlerinin ve ağzının kenarında çizgiler belirliyordu ve Jessica dikkatle incelediğinde Rosalind’in teninde pudranın gizlemeyi başaramadığı küçük lekeler gördü. Zenginlik ve

popülerlik edinebilmek adına güzelliğine güvenen bir kadın için, gençliğinin solup gittiğini görmek korkunç bir duygu olmalıydı.

“Üvey kardeşin Simon’un seni kaçırdığını ve seninle senin rızan olmadan evlendiğini düşünüyor. Ama durum hiç de böyle değil, değil mi?”

“Hem de hiç,” dedi Jessica bakışlarını Rosalind’in yüzünden ayırmayarak.

“Onu seviyor musun?”

Jessica soruya cevap veremeyecek kadar şaşırmış durumdaydı.

Rosalind gülümsedi. “Tabii ki seviyorsun. Onu sevmemek imkansız, öyle değil mi?” Çayından bir yudum aldı. “Geri döndüğümünden beri, benim katıldığım hiçbir törene katılmıyor olman beni oldukça üzdü,” dedi Rosalind. “Hatta söylentiye göre, adının konuk listesinde olup olmadığını araştırıyor ve eğer aynı etkinliklere ben de davetliysem bütün davetleri geri çeviriyor-muşsun.”

“Bu konuyu Lord Northcote ile konuşmalısın. Bu onun tercihiydi.”

Rosalind başını salladı. “Ne yazık. O ve ben bir zamanlar oldukça yakındık, biliyorsun zaten.”

“Sanırım o... yakınlığınızın kendisine hatırlatılmasını istemiyor.”

Rosalind’in gözlerindeki bakış ölümcül bir atağa dönüştü ve Rosalind küçümser bir tavırla kavisli kaşlarını kaldırdı. Jessica bardak altlığını dikkatli bir şekilde masanın üzerine bıraktı ve arkasına yaslandı. “Sanırım artık bu küçük konuşmamızı bir kenara bırakmanın ve benim buraya geliş sebebimi açıklamamın vakti geldi.”

“Kesinlikle.” Rosalind bardak altlığını Jessica’nın yanına

na bıraktı ve dudaklarına yapay bir gülümseme kondurdu. “Neden burada olduğunu tahmin edemiyorum.”

“Seni uyarmak için geldim.”

“Beni uyarmak mı?”

“Oyunun açığa çıkmış durumda. Senin ve Tanhill’in oyunu. Yetkililer üvey kardeşimin yasa dışı esrar operasyonunu çözmüş durumda.”

Rosalind kaskatı kesildi. “Neden bahsettiğin hakkında en ufak bir fikrim yok.”

“Afyon nakliyatını biliyorlar. Ve Tanhill’in Büyük Kuzey Nakliyat, Lord Mottley ve Sydney Carver ile olan bağlantısını da biliyorlar.”

Rosalind’e hakkını vermek gerekti, yüzünde mükemmel bir şaşkınlık ifadesi oluşturmuştu. “Bunun benimle ne alakası olduğunu anlayamadım.”

“Bilmedikleri şey ise yardımcısının kim olduğu. Üvey kardeşimin açıkça yapamayacağı şeyleri yaptırmak için beraber çalıştığı kişi.”

Rosalind gözlerini kısarak durakladı. “Bu ne cüret.”

“Üvey kardeşimin Simon’u öldürmeye çalıştığı gece seni o at arabasında gördüm. Senin onun metresi olduğunu ve onun açık açık yapamayacağı ayarlamaları senin yaptığını biliyorum.”

Rosalind ellerini kucağında kenetleyerek Jessica’ya baktı. Yüzündeki kin dolu ifade oldukça çirkin görünmesine yol açmıştı. “Ne istiyorsun?”

“Afyon nakliyatının buraya ne zaman varacağını söylemeni istiyorum.”

Rosalind başını kaldırdı ve güldü. “Beni aptal mı sanıyorsun? Bu bilgiyi sana verdiğimi öğrendiği takdirde Colin bana neler yapar biliyor musun?”

Jessica cevabını patlattı. “Yetkililer seni tutukladığında neler olacak biliyor musun? Esrar kaçakçılığının cezasının ne olduğundan haberin var mı?”

“Bu ne cüret!” Rosalind sandalyesinden sıçradı ve odada pencereye doğru hızla yürüdü. Arkasına dönmeden önce uzun bir süre boyunca bahçeye baktı. “Bana bunları neden anlatıyorsun?”

“Çünkü Tanhill durdurulmazsa, hepimizi mahvedecek.”

“Sen belki hayatta kalamayacaksın ama ben-”

“Hiçbirimiz hayatta kalamayacağız! Unutma, ben onunla birlikte büyüdüm. Onu tanıyorum. O hiçbir şeyini paylaşmaz. Canını kurtarabilirsen şanslı sayılırsın.”

“Hayır.”

Jessica’nın pes etmeye niyeti yoktu. Rosalind Simon’u korumak için tek şansıydı. “En çok korkması gereken sensin, Rosalind, çünkü çok fazla şey biliyor ve çok fazla şey talep ediyorsun. Etrafına bir bak. Kardeşimin sen bu şekilde harcamalar yap diye cüzdanına ücretsiz erişim sağlamana izin vereceğine gerçekten inanıyor musun?”

Rosalind ona dik dik baktı ve koltuğa oturdu. Sakin gibi görünmeye çalışarak başını ve omuzlarını dik tutuyordu ama sakin değildi. Korkuyordu. Her zaman hayata tutunan kişi olmasına rağmen, Tanhill’in ona yapabilecekleri onu korkutuyordu.

“Sana istediğin bilgiyi verirsem benim bundan çıkarım ne olacak?”

“Elli bin pound. Bana yardım et ve ben de senin hiçbir zaman para sıkıntısı yaşamamanı sağlayayım. Bana afyon nakliyatının gerçekleşeceği günü ve saati söyle, ondan sonra her zamanki hayatını yaşa.”

Rosalind bir ileri bir geri yürüdü, içinde bulunduğu zor durum üzerinde kafa yorduğu belliydi. “Simon’a giderek ona aynı

teklifte bulunmamam için beni durduran şey ne? Hatta belki Simon'u ona senden daha uygun olduğuma bile ikna edebilirim.”

Jessica gülümsedi. “Denemekte özgürsün.”

“Kendinden oldukça eminsin, değil mi?”

Jessica kaşlarını kaldırdı ve başını hafifçe yana eğdi. “Kaba konuştuğum için beni bağışla ama çok geç kaldın. Eğer babasının yatağından uzak durabilseydin şimdi Simon'a sahip olabilirdin.”

“Bak sen. Ağzından çıkan şeyler tehlikeli ve beklenmedik olabiliyor.” Rosalind'in yüzü sanki Jessica ona bir tokat atmış gibi kızardı. “Görüyorum ki sen ve Simon bütün kirli küçük sırlarımızı paylaşmışsınız.”

“Bu kendini kurtarmak için tek şansın, Rosalind. Ya Simon'a ihtiyacı olan bilgiyi verirsin ya da şansını Tanhill ile denersin.”

Jessica göğsünün içinde kalbinin ezildiğini hissetti. Bir anlığına Rosalind'in doğru seçimi yapmayacağını düşündü.

Rosalind zümrüt yeşili ipek eteğini hışırdatarak döndü ve bir kraliçe asaletiyle Jessica'nın karşısında durdu. “Colin bugün kendisini nakliyat tarihi ve saatiyle ilgili bilgilendirecek bir kurye bekliyor. Mesaj burada verilecek ve ben de nakliyatın buraya varışı konusunda Colin'i bilgilendireceğim. Bu akşam saat sekizde tekrar gel ve istediğin bilgiyi al.”

Jessica derin bir oh çekti.

“Bilgiyi edindiğinde, Simon hızlı hareket etmek zorunda kalacak. Colin nakliyatın her an varabileceğini düşünüyor.”

Jessica başıyla onayladı ve ayağa kalktı.

“Beni seviyordu, biliyorsun,” dedi Rosalind yüzünde bir gurur ifadesiyle, “ama ben genç ve aptaldım. Tek düşündüğüm Simon'un babasının yaşadığı gibi bir hayat yaşamak ve onun harcadığı gibi para harcamaktı.” Durakladı. “Ve bir kontes olmak. Simon'un babasının daha çok uzun süre yaşayacağından

ve başka biriyle evleneceğinden, böylece Simon'a ve bana tadını çıkarabileceğimiz bir miras kalmamasından korkmuştum."

Gözlerindeki bakışlar yumuşadı. "Paranın o kadar çabuk tükenmesi inanılmaz bir şeydi. En sonunda, dolabını mükemmel elbiselerle doldurmak için unvanının yeterli olmadığını fark ediyorsun. Simon'dan ayrılmak bir hataydı."

Bir pişmanlık belirtisi gösterir göstermez, Rosalind omuzlarını dikleştirdi ve yüzündeki her türlü uysallık ifadesini yok etti. "Düzeltmek için yapılabilecek hiçbir şeyin olmadığı bir hata." Çenesini kaldırdı. "İstediğin bilgiyi bu akşam saat sekizde elde edeceksin. Yarın sabah benim adıma yazılmış elli bin poundluk bir banka çeki bekliyor olacağım."

Duraksadı. "Kimsenin buraya geldiğini görmesine izin verme. Colin'den korkan tek kişi sen değilsin. Ben de onunla birlikte yaşadım. Onun ne kadar kötü biri olduğunu biliyorum."

Jessica Rosalind'e baktı ve neredeyse onun adına üzüldü. Zenginlik için kendini Tanhill gibi bir adama fahişe edecek kadar çaresiz olmak nasıl bir şeydi acaba?

"Gerekli bilgiye bu akşama kadar ulaşabileceğinden emin misin?"

"Evet. Kuryenin bugün öğleden sonra gelmesini bekliyorum. İster inan ister inanma, Simon'a karşı hâlâ bir şeyler hissediyorum. Colin'in kazanmasının kimseye bir yararının dokunacağını sanmıyorum. Özellikle de senin, Leydi Northcote. Şimdi, kimse senin burada olduğunu öğrenmeden git buradan ve bu akşam gelirken kimsenin seni görmediğinden emin ol."

Rosalind bahçeye bakan pencereden dışarı bakmak için döndü ve uzak bir tavırla Jessica'yı odadan gönderdi.

Jessica daha fazla bir şey söylemeden oradan ayrıldı. Siyah

beyaz mermerleri olan koridordan yürüdü ve kapıdan çıktığında asık suratlı bir uşak onu uğurladı.

Jessica onu bekleyen faytona doğru ilerleyerek dar merdivenlerden indi.

“Efendi buraya gelmenizi hiç hoş karşılamaz,” dedi Sanjay faytonun kapısını açarken.

“Ona hiçbir şey söylememelisin, Sanjay. Simon buraya geldiğimi asla öğrenmemeli.” İçinde bir panik dalgası yükseldi. “Bu onun için çok tehlikeli olur.”

“Peki, sizin için tehlikeli olmuyor mu?”

“Hayır. Ben tehlikede değilim ama Simon buraya geldiğimi öğrenirse, o tehlikede olacak.” Jessica ona doğru bir adım attı. “Ona söylemeyeceğine dair bana söz ver.”

Sanjay bir parmağını yanağına dayadı ve Jessica’yı inceledi. Jessica onun gözlerindeki bakışlara güvenemedi.

“Belki de bu seferlik ona söylemem. Belki.”

Jessica bir oh çekti. Rosalind paraya sahip olabilirdi. Jessica her kuruşunu kaybetse de umurunda değildi. Ama Simon’u kaybedemezdi. Colin’in onu öldürmesine izin vermeyecekti.

Jessica bu gece Simon’un son iki ayını onu bulmak için çabalayarak geçirdiği bilgiyi elde edecekti. Jessica’yı korumak için hayatını riske atmasının karşılığını verecekti.

Jessica o akşam Rosalind’in evine tekrar giderken hiç de kendinden emin hissetmiyordu. O an hissetmediği bir cesaret gösterisiyle, pirinç kapı tokmağını vurdu ve meşeden yapma ağır kapı kendiliğinden açıldığında olduğu yerden sıçradı. Çekinerek, titreyen eliyle kapıyı tamamen açtı, ardından içeri yürüdü.

Ev boştu. Pelerinini almak için bekleyen bir uşak yoktu. Konuk odasına kadar ona eşlik etmek için hiçbir hizmetçi gelmedi. Yolu gösteren tek şey içinde titrek ışıklı ve yarısı yanmış mumların bulunduğu şamdanlardı.

Jessica antre boyunca yürüdü, attığı her adımda tüyleri daha da ürperiyordu. Bir şeyler ters gidiyordu. Bunu hissedebiliyordu.

Jessica konuk odasının kapısının yanındaki masadan bir mum aldı ve onu yukarı kaldırdı. Giriş kapısından gördüğü kadarıyla, şöminede yanan bir ateş ve karanlığı aydınlatan mumların olması dışında, oda en son giderken bıraktığı gibi görünüyordu.

Ve Rosalind orada Jessica'yı beklemiyordu.

Jessica tenine batıp çıkan iğnelenme hissini hafifletmek için ensesini ovaladı. Bir saniye içinde, oradan ayrılmaya ve kiraladığı at arabasıyla eve dönmeye karar verdi.

Odadan kaçıp gitmek için arkasına döndü ama bir adamın önüne geçmesiyle bir anda durdu.

Bu Colin'di.

Onu son gördüğünden beri geçen on senede hiç değişmemişti. Geniş omuzları ve Jessica'ya bakarken yüzüne kazınan o nefret ve tiksinti dolu bakışlarıyla hâlâ ayrıldığı zamanki gibi tehditkârdı.

Öne doğru bir adım attı ve Jessica'nın çıkış yolunu kapattı. Onu geçip gitmek için hiçbir yol yoktu. Kan Jessica'nın beynine sıçradı.

"Uzun zaman oldu, ucube. Beni gördüğüne sevinmedin mi?"

Jessica'nın elindeki mum Colin'in yüzüne dalgalanan bir gölge düşürüyordu. Ürkütücü bir görüntüydü.

Colin ona doğru bir adım attı ve Jessica arkasındaki duvar daha fazla geri gitmesine izin vermeyene dek geri çekildi. O aç-

dan baktığında yerde kırılmış bir vazo ve çalışma masasının arkasında ise yere devrilmiş bir sandalye gördü.

Burada bir boğuşma yaşanmıştı. Saf korku Jessica'nın içinde aktif bir volkan gibi patladı. Jessica ona tıpkı Colin'in düşündüğü gibi sağır ve dilsiz biriymiş gibi baktı.

“Rosalind özürlerini iletmemi istedi ama kendisi şu anda seninle buluşabilecek durumda değil.”

Jessica gerçek bir korku dalgası daha hissetti. Rosalind neredeydi? Kafasını içindeki binlerce farklı ses ona kaçmasını söyleyerek, onu Colin'den uzaklaşması konusunda uyaran çığlıklar atıyordu ama bacakları bir türlü kıpırdamadı. Buraya neden yalnız gelmişti ki? Nereye gittiğini en azından bir kişiye neden haber vermemişti?

“Ne söylediğimi anlayabiliyor musun?”

Colin Jessica'ya sanki eğitimli bir hayvanmış da, ondan bir numara sergilemesini bekliyormuş gibi bakıyordu. “Rosalind söylediğim her şeyi anlayabileceğini söylemişti ama anlayamıyorsun, değil mi?” Küçümseyen bakışlarla gözlerini kıstı. “Beni anlayabiliyor musun?”

Jessica çenesini kaldırdı. “Evet, seni anlayabiliyorum.”

Colin'in yüzündeki şaşkın ifade yaşadığı hayreti ve dehşeti ortaya koyuyordu. Jessica Colin'in onun hâlâ buradan ayrıldığı zamanki gibi olduğunu sandığını anlayabiliyordu.

“Buna inanmıyorum,” dedi Colin başını geri yatırarak gülerken. “Bunca zamandır ne kadar aptalmışım. Gerçekten düşündüğüm kadar itici olsaydın, intikam duygusunun bile Northcote'un seninle evlenmesi için yeterli olmayacağını bilmeliydim.”

“Bırak gideyim, Colin,” dedi Jessica korktuğunu belli etmeyerek. “Çok geç kaldın. Ben Lord Northcote'un karısıyım ve senin hiçbir hakkın-”

Üvey kardeşi Jessica'nın kolunu tuttu. "Hak mı? Sen hak ne demek nereden biliyorsun ki? Tüm o paranın sağır bir ucubeye kalması mıdır hak?"

Jessica kendini onun kollarından kurtardı. "Bu paranın sahibi babamdı," dedi kendini savunarak. "Sana ait değildi."

"Bana ait olmalıydı. Plan gayet mükemmeldi. Baban bir kazada ölecek ve parası da anneme kalacaktı."

Jessica'nın neredeyse kalbi duruyordu. "Babamı sen mi öldürdün?" Az önce söylediklerine inanamayarak Colin'in dudaklarına baktı. "Neden, Colin? Babam sana ne yaptı?"

Yüzündeki kuşkulu ifade açık bir nefret ile karardı. "Ne mi yaptı? Beni mahvetmelerine izin verecekti. Borçlarımı ödemek için paraya ihtiyacım vardı ve bana o parayı vermeyi reddetti. Beni sosyeteden dışladı. Elimde olmayan parayı talep eden alacaklılar sabah akşam peşimdeydiler. Ve baban onların beni borcumdan dolayı hapse atmalarına izin verecekti."

Colin bir elini yumruk yaparak diğer elinin avuç içine vurdu. Unutmayı tercih edeceği bir şeyi hatırlamış gibi başını salladı. "Ve bir de şu kadın barmenle yaşanan talihsiz olay var. Kimsenin beni onun odasından çıkarken görmediğini düşünmüştüm ama birisi görmüş olmalı. Bana şantaj yapılıyordu ve baban parayı ödemeyi reddetti."

Colin geri adım attı ve gülümsedi. Ancak bu Jessica'nın hatırlamak istediği bir gülümseme değildi.

"Böyle olmasına izin veremezdim, ben de babanın küçük bir kaza geçirmesi için bazı ayarlamalar yaptım."

"Ama o kaza senin annenin de ölmesine neden oldu."

Colin başını salladı. "Ben öyle planlamamıştım. Hafta sonu için şehir dışında olacağını sanıyordum. Onu öldürmek gibi bir niyetim hiç olmadı. Parayı alabilmem için onun hayatta olması gerekiyordu."

Kelimeler Jessica'nın boğazında düğümlendi. "İkisini de öldürdün."

Colin Jessica'nın daha önce kimsede görmediği bir sertlik ile ona baktı. "Ölmemesi gerekiyordu," diye tekrar etti. Boynunda bir damar kabarmıştı. "Neden babanla birlikte gittiğini bilmiyorum. Benim gibi, o da babanın etrafında olmaya katlanamazdı. Ondandır nefret ediyordu. Onunla sadece parası için evlenmişti. Bunu herkes biliyordu."

Jessica başını olumsuz anlamda salladı.

Colin tekrar güldü. "Tam bir aptalsın. Annemin onu umursamadığı gibi, baban da annemi umursamazdı. Aptal adam sevgili küçük kızının bir kadının şefkatine, sevgi dolu ilgisine ihtiyacı olduğunu ve ciddi ciddi annemin, Leydi Tanhill'in, unvanını ve sözünün geçerliğini bir ucubeyi sosyeteye karıştırmak için kullanacağını düşünmüştü."

"Ondan sonra para sana kaldı. Sen yirmi beş yaşına gelene kadar güvendeydi. Evlendiğin zaman kocana kalacaktı."

Colin tekrar ona uzandı ve Jessica ondan uzaklaştığında güldü. Onunla bir kedinin öldürme vaktinin geldiğine karar verene kadar işkence ettiği ürkek bir fareyle oynadığı gibi oynuyordu.

"Northcote ile evlendiğini öğrendiğimde yaşadığım hayal kırıklığını hayal bile edemezsin. Benim mirasımı ona bıraktığını öğrendiğimde çok sinirlenmişim. Onunla birbirimize düşmanız, biliyorsun. Hindistan'dayken onu neredeyse öldürmüştüm. O işi yarım bırakmış olmam ne yazık. O günden beri başıma bela olmaktan başka hiçbir şey yapmadı."

Colin ona uzandı. Jessica sıyrıldı ama onun ulaşabileceği bölgeden kaçamamıştı. Colin onun yüzünü baş parmağı ile işaret parmağı arasında tutarak kendine doğru çekti ve yanaklarını o kadar sıkıştırdı ki Jessica çenesinin kırılacağını sandı.

“Gerçekten o kadar parayı kendine saklamana izin vereceğimi mi sandın? Öylece durarak o kadar paranın ellerimden kayıp sana gitmesine göz yumacağımı mı sandın?”

Colin ürkütücü bir alaycılık ve kibir ile yukarı doğru kıvrılan dudaklarıyla Jessica’ya gülümsedi. Mum ışığının altında Colin’in gözleri delice bir bakışla parladı ve Jessica’nın buz gibi soğuk bir korkuyla tutuşan yüreği ağzına geldi. Ondan uzaklaşması gerekiyordu.

“Ne yaptığının farkında bile olmadan tüm mirası Northcote’a verdin. Seni aptal sürtüğ. Ona vücudunu da vermişsindir, değil mi?”

Jessica aklını toplamak için başını salladı. Düşünmesi gerekiyordu.

“Henüz yatağına gelmedi mi?”

Jessica bir tepki vermedi. Simon’un yatağına gelmiş olduğunu Colin’in bilmesine izin vermeyecekti.

“Artık bir önemi yok.” Colin kibirli bir şekilde gülümsedi. “Gitmek üzere olduğun yerde ona bir vâris vermek gibi bir şansın olmayacak.”

Jessica konuşmak için ağzını açtı. Belki de onunla anlaşabilirdi. Belki de gitmesine izin vermesi için onu ikna edebilirdi. Son derece korkmuş olduğu için ağzından hiçbir kelime çıkmayacağını fark etti.

“Ah, Tanrım. Nasıl da acınası bir durum,” dedi sanki Jessica’ya bakmaya bile tahammül edemiyormuş gibi başını çevirerek. “İyi ki buradayım.” Dudakları kötü niyetli bir şekilde yukarı doğru kıvrıldı. “İyi ki sana yardım etmek için buradayım... *kardeşim*.”

Jessica’nın kulaklarına panik dalgaları vuruyordu. Colin’in dokunduğu her nokta acıyordu. Acı vermekten hoşlanıyordu,

Jessica bunu onun gözlerinde görebiliyor, yüzündeki keyif dolu ifadeden anlayabiliyordu. Uzaklaşmaya çalıştıkça Colin onu daha sıkı tutuyordu.

“Sana göz kulak olmaya geldim. Seni uzaklara göndereceğim ve böylece sosyete seni daha fazla hor göremeyecek. Seni bir akıl hastanesine kapattıracağım; ardından mirasımı çalan adamı bulup, onu öldüreceğim.”

Jessica tüm gücüyle ona karşı koydu ama Colin çok güçlüydü. Kolları Jessica’nın çenesinin altına yerleşerek onu duvara zımbaladı.

“Neredeyse sona erdi,” dedi Jessica’ya bakarak, tiksintisi ve nefreti o kadar belirgindi ki Jessica’nın omurgasında bir ürperti hissetmesine neden oldu. “Bu gece sona ermeden, ikiniz de hak ettiğinizi bulacaksınız ve ben ise hayatım boyunca harcasam da bitiremeyeceğim kadar paraya sahip olacağım. Oldukça yerinde bir durum, sence de öyle değil mi?”

Jessica ellerini onun kollarına sardı. Onu kendinden uzaklaştırmaya çalışırken tırnaklarını Colin’in etine sapladı ama Colin kolunu Jessica’nın boğazına doğru daha sert bastırdı. Tanrı yardımcısı olsun, nefes alamıyordu.

“Benimle mücadele etmeye çalışmanın bir faydası çok, kardeşim. Burada olduğunu kimse bilmiyor bile. Rosalind hariç.” Dudakları kıvrıldı, gözleri memnuniyet ile parılıyordu. “Zavallı Rosalind. Bana ihanet etmemesi gerektiğini bilmeliydi.” Jessica’yı daha sıkı kavradı. “Beni bir daha asla oyuna getiremeyecek.”

Jessica nefes almaya çalıştı. Rosalind ölmüştü. Colin onu öldürmüştü.

Colin Jessica’yı bırakmadan kapıya döndü ve bağırdı. “Frish.”

Karanlığın içinde beliren iri yarı, dev gibi bir adam, Colin'in Jessica'yı duvara dayalı tuttuğu noktaya doğru yürüdü. Etrafa vücudunun kokusu ile birlikte güçlü bir sarımsak kokusu da yayıyor ve sanki Jessica'nın ondan korktuğundan çok, onun Jessica'dan korkması gerekiyormuş gibi Jessica'ya bakıyordu.

"Ona ne yapman gerektiğini biliyorsun, Frish," dedi Colin Jessica'yı öne doğru ittirerek. İğrenç dev elini uzattığında, Jessica'yı itirmeyi kesti.

"Para nerede, kıl herif? Paranın sende olacağını söylemiştin. Param ödenene kadar onu bir yere götürmüyorum."

"Hayır! Bunu yapamazsın, Colin!"

Jessica'yı bir akıl hastanesine kapatacaktı. Jessica'yı bu kabadayıya teslim ederek, akıl hastanesine kapatılmasını sağlayacaktı.

Frish Colin'e birçok erkeği korkutacak türden bir bakış attı. "Anlaşmamız bu şekildeydi. Param ödenmeden hiçbir yere gitmeyeceğim."

"Endişelenme, Frish. Paranı alacaksın. Yarın yanımda getireceğim."

"Parayı bu akşam elde edeceğini söylemiştin."

Colin'in öfkesi patlak verdi. "Bir sorun çıktı. Paran yarın bende olacak."

"Öyle olsa iyi olur, Bay Yüce ve Kudretli. Yoksa bu küçük hanımın nerede saklanmış olacağını başkaları da öğrenir. Parası olan senden başkaları da var. Eğer onu nereye götüreceğimizi bir sır olarak tutmak istiyorsan, bizi kandırmaya kalkmazsın."

Colin adama baktı. "Oldukça iyi bir para alıyorsun, Frish. Bana oyun oynamayı aklından bile geçirme. Öyle bir şey yaptığın gün, bu dünyada geçirdiğin son günün olur."

"Hayır!" Jessica çılgılık attı, yutkunarak paniğini azaltmaya çalıştı. "Bunu yapamazsın, Colin."

“Beni kim durduracak, ucube? Northcote mu?” Colin kahkaha attı. “Sabah olduğunda ölmüş olacak.”

Jessica ondan kurtulmak için daha çok mücadele etti. Colin’in içindeki nefret o kadar güçlüydü ki Jessica nefes almakta zorlanıyordu.

“Artık yola çıkın,” dedi Jessica’yı öne ittirerek. “Onu Bayan Broadly’e götürerek bir yere kapatmasını ve orada olduğunu unutmasını söyle. Anlaşıldı mı?”

“Tabii, ahbap.”

Frish adlı adam Jessica’yı arkasından yakaladı ve onu havaya kaldırarak kendine doğru çekti.

Jessica en azından bir kolunun serbest kalmasını sağlayana kadar sürekli dönerek daha çok mücadele etti. “Lütfen,” dedi adamın yüzünü görene kadar kollarının arasında dönerek. “Onu dinleme. Ben Northcote Kontesi’yim. Gitmeme izin verersen sana Colin’in vadettiği paranın iki katını veririm.”

“Daha neler göreceğim. Kadın Northcote Kontesi olduğunu iddia ediyor.”

“Öyleyim,” diye ısrar etti Jessica. “Ben Northcote Kontesi’yim.”

“Onu dinleme,” diye araya girdi Colin. “Akıl sağlığı yerinde değil. Ailesinin neden onun akıl hastanesine kapatılmasını istediğini sanıyorsun?”

“Hayır! Colin, lütfen. Bunu yapma!” Jessica aldığı her nefeste Frish ile savaşıyordu ama adam çok güçlüydü.

“Her zaman kendinle gurur duyardın,” dedi Colin Jessica’nın çırpınışlarını izlerken. “Bir çocukken bile herkesten daha iyi olduğunu düşünürdün. Bir hiç olduğun zamanlarda bile sanki çok önemli biriymişsin gibi her zaman burnun havada gezerdin.” Colin ona yaklaştı ve yüzüne karşı bağırdı. “Bir hiç! Babanın sana

asil bir unvan kazandırmak için yapabileceği en iyi şey seni hâli hazırda o unvana sahip biriyle evlendirmektir.”

Jessica’dan uzaklaştı. “Götür onu buradan!” diye bağırdı.

Jessica bunun kaçabilmek için son şansı olduğunu biliyordu. Yukarı kaldırdığı ayağını Frish’in ayağının üst kısmına vurdu, ardından döndü ve dizini elinden geldiğince sert bir şekilde kaldırdı. Frish Jessica’nın üzerinden çektiği ellerini kasıklarına götürdü ama Jessica daha kaçamadan, Colin onu kolları arasına aldı.

Jessica hiç tereddüt etmeden kollarını mümkün olduğunca sert bir şekilde kaldırdı ve Colin’in gövdesini ittirerek serbest kalmaya çalıştı. Tüm gücüyle mücadele etti ve Colin kolunu Jessica’nın boğazına bastırmak için kaldırdığında, Jessica ağzını açtı ve dişlerini Colin’in ipek gömleğinin ince kumaşına geçirdi.

Colin geri çekilerek kendini ondan uzaklaştırdı, yaralı kolunu önünde tutuyordu. Jessica bunun ardından Colin’in ne yapacağını görmek için beklemeyerek elinden geldiği kadar hızlı şekilde odanın karşı tarafına doğru koştu. Konuk odasının kapısına ulaşmasının ardından onu özgürlüğüne kavuşturacak olan çıkış kapısına giden antreye doğru hızla koşarak ilerledi.

Tam antreye ulaştığında ise Colin’in eli onu omzundan yakaladı ve kendisi ile yüzleşmesi için Jessica’yı döndürdü. Gitgide genişleyen bir kan çemberi gömleğinin temiz kolunda da benek benek kan lekeleri oluşturdu ve Jessica başını kaldırıp ona baktığında, Colin aşırı bir öfke ile dolu gözleriyle dik dik ona bakıyordu. “Seni kaltak!”

Jessica darbeyi hissetmeden önce onun kolunun hareketlendiğini gördü, ardından Colin’in yumruğu yüzüne indi. Jessica sersemledi ve ardından huzurlu bir karanlık onu yavaşça tüketirken bilincini kaybetti.

25. Bölüm

Simon faytonundan atladı ve evine giden yolda üç adım büyüklüğünde adımlar atarak ilerledi. Yanında getirdiği iri yarı iki adam da tam arkasından yürüyerek ona yakın duruyorlardı. Yapmaları gerekenin farkındaydılar.

İlk adam merdivenlerin yanındaki yerini alarak, giriş kapısını herhangi bir davetsiz misafirden korumak için dışarıda durdu. İkinci adam ise Sanjay'ın onlar için açık tuttuğu kapıdan geçen Simon'un peşinden gitti, Sanjay kapıyı kapatıp ağır meşe sürgüyü arkalarından kapatmak istediğinde kapıyı neredeyse Sanjay'ın ellerinden çekip alacaktı.

"Hanımın nerede?" Simon konuk odasına girdi, Jessica'nın orada kendisini bekliyor olacağını ümit ediyordu. Oda bomboştu.

"Küçük hanım odasında dinleniyor," diye cevap verdi Sanjay. "Çok yorgun olduğunu söyledi."

Simon merdivenlere yöneldi, sanki bir koşudaymışçasına uzun adımlar atıyordu. Sonunda oluyordu. Büyük Kuzey Nakliyat'ta çalışması için tuttukları habercilerden birisi bu gece çok önemli bir nakliyatın olacağı haberini almıştı. Simon'un bunun afyon nakliyatı olduğu konusunda hiçbir şüphesi yoktu. Tüm işaretlemler bunu gösteriyordu. Kalbi göğsünde hızla atıyordu. Her şey çok yakında sona erecekti.

Collingsworth ve Ira tersanede kalmıştı. Yetkililer durum hakkında bilgilendirilmiş ve yola çıkmıştı, ancak Simon'un Jessica'nın güvende olduğundan emin olması gerekiyordu. Simon'un içinde çatışma hâlinde olan hisleri tüm vücuduna yayıldı. Her türlü ihtimale karşı Jessica'nın yanında olması gerekiyordu.

Merdivenlerin tepesine çıktığında döndü ve aşağıya, ön kapıda nöbet tutan adama baktı. Baskın gerçekleştiği zaman, Tanhill'in onu arayıp bulacağını biliyordu. Ve eğer Simon onu durduramazsa, Tanhill Jessica'ya ulaşmak isteyecekti. İkisi arasındaki bu nefret hiçbir sınır tanımıyordu.

Simon güvenle bir iç çekti ve odalarına çıkan uzun koridorda yürüdü. Jessica'nın onu duyamayacağını bildiği hâlde, ona seslenmemek için kendini zor tutuyordu. Umurunda değildi. Onu görmek için duyduğu ihtiyaç Simon'da her şeyi göze alma eğilimi yaratıyordu. Sadece bir defa ona sarılmak istiyordu.

Simon kapıdan hızla dalarak içeriye girdi. Karanlık gölgeler belli başlı tuhaf motifler oluşturarak duvarlarda dolanıyordu. Simon küçük kare masanın üzerinde duran lambayı yakmak için yatağın olduğu tarafa doğru gitti.

Hafif bir ışık o bölgeyi aydınlatırken, Simon lambayı yukarı kaldırdı. Yatak boştu. Lambayı gezdirerek her köşeyi aradı. Jessica hiçbir yerde yoktu.

“Hanımının buraya geldiğinden emin misin, Sanjay?”

“Evet, efendim. Martha da kontrol etmişti ve küçük hanım buradaydı. Belki de diğer odaya geçmiştir.”

Simon lambayı yerine koymadı ve koridorun sonundaki diğer odaya, Jessica'yı ne zaman arasa onu hep orada bulduğu yere taşdı. Alçak sesle söyleniyor, eğer Jessica kapıyı yine kilitlemişse, bu sefer o kapıyı kıracağına dair yeminler ediyordu. Boşa harca-

yacak vakti yoktu. Colin'in nakliyatı oraya varmadan tersaneye geri dönmesi gerekiyordu.

Kapı mandalına uzandı. Mandal kolayca döndü ve Simon kapıyı açmak için ittirerek, içerideki tehlikeli bir uyarı niteliğinde olan karanlıkla yüz yüze geldi.

Simon lambasını kaldırdı ve odayı taradı. Oldukça tuhaf bir odaydı. İçeride bir yatak yoktu. Komodin yoktu. Elbiselerini doldurduğu bir gardırop da yoktu. Odanın her tarafında sadece üzerinde bazı malzemelerin yığılı olduğu masalar ve sadece her masanın üzerine karışık bir düzenle dizilmiş parlak renkli kumaşlar vardı.

Simon ikinci ve üçüncü lambayı da yaktı. Oda iç ısıtan bir parıltıyla aydınlanırken, Simon odanın ortasına doğru ilerledi ve etrafına baktı. Lambayı havaya kaldırıp kendi etrafında tam bir daire çizerek döndü. Tüm duvarlar karakalem elbise çizimleriyle kaplıydı.

Her birini kimin giymiş olduğunu hatırlayamasa da, daha önce bu elbiselerin birçoğunu gördüğünü biliyordu. Jessica bu elbiselerin çizimlerini ne yapacaktı ki? Neden başka kadınların ne giydiğiyle bu kadar ilgileniyordu ki o tasarımları duvarına asıyordu?

Simon elbiselere tekrar baktı. Bu elbiselerin Madam Lamont'un meşhur tasarımcısı tarafından hazırlanmış olduğundan emindi. Şu herkesin hakkında konuştuğu gizemli tasarımcı tarafından üretilen elbiselerdi. Jessica ne diye onun...?

Simon masaların üzerindeki kumaş örneklerine baktı.

Lanet olsun.

Bu olamazdı. Tabii ki o gizemli kadın Jessica değildi? Londra'daki her kadının elbiselerini tasarlamasını istediği o gizemli tasarımcı o değildi?

Simon çalışma masasına doğru yürüdü ve masanın üzerinde dağınık olarak duran birçok kâğıttan en üsttekini aldı. Yarım kalmış bir balo elbisesiydi, geniş eteği dantel fırfırlarla süslenmişti ve korse kısmında ise eksik, tamamlanmamış kesik kesik çizgiler vardı.

Köşesine farklı kumaşlar tutturulmuş olan bir diğer kâğıtta ise yine yarım kalmış bir etek çizimi vardı. Bir diğerinin üstünde “Canterwall Markizi için Günlük Elbise” yazan bir etiket vardı. Diğerinde ise “Leydi Preston için Balı Elbisesi” yazıyordu. İkisinin de Jessica’nın zarif elleriyle yazılmış olduğu aşikârdı.

Simon arkasına döndü. Jessica neredeydi? Duvarlardaki tasarımlara baktı ve içinde alevlenen öfkesiyle mücadele etmeye çalıştı. Jessica tüm bunları Simon’dan neden saklamıştı? Ona bu sırrını paylaşabilecek kadar güvenmiyor muydu?

“Sanjay.”

Hangi cehennemdeydi bu kadın?

“Sanjay!”

Sanjay bir koşuda odanın kapısında belirdi. “Evet, efendim.”

“Hanımın nerede?”

“Bilmiyorum, efendim. Her yere baktık. Kendisi burada değil.”

“Ne demek burada değil? Burada bir yerlerde olmalı.”

Simon kapıya doğru yürümeye başladı. Hissettiği öfke yok olmuş, yerini Simon’un benliğine kadar uzanan tarif edilemez bir korkuya bırakmıştı. “Tüm evi arayın. En ufak bir noktayı bile atlamadan tüm odalara bakın.”

“Hizmetliler şu an zaten arıyorlar, efendim, ancak korkarım bunun bir yararı olmayacak. Küçük hanımın burada olmadığını düşünüyorum.”

Simon olduğu yerde durdu. “Ne demek istiyorsun?” San-

jay'ın yüzündeki ifade neredeyse kalbinin durmasına neden olacaktı. "Ne oldu, Sanjay?"

Sanjay ellerini birleştirdi. "Küçük hanım bugün öğlen saatlerinde dışarı çıktı."

"Nereye gitti?"

"Leydi Rosalind'i görmeye."

Simon duvara bir yumruk geçirdi. "Kahretsin! Bana neden söylemedin?"

"Küçük hanım bana size söylemeyeceğime dair söz verdirtti. Leydi Rosalind'in afyon nakliyatının ne zaman gerçekleşeceğini bildiğini söyledi. Sizin için bunu öğrenmeye gitti."

Yüce Tanrım, Jessica neden Simon ile konuşmamıştı? Simon merdivenlerden hızla inerek çalışma odasına girdi. Bir çekmeceyi açtı ve cebine fazladan bir tabanca yerleştirdi. "Sanjay, Collingworth Dükü'ne bir mesaj götürmesi için tersaneye birini gönder. Ona benimle Rosalind'in evinde buluşmasını söylesin. Ona ihtiyacım olabilir."

"Hemen, efendim."

Simon uzun ve kararlı adımlarıyla evden çıkarak onu bekleyen faytonuna bindi. Simon'un yanında getirmiş olduğu iki adam şöförün yanındaki yerlerini almışlardı bile. Simon kapıyı kapatmadan önce bağırarak gidecekleri adresi verdi.

Başaramamıştı. Onu güvende tutmayı becerememişti.

İçine buz gibi bir ürperti çöktü. Fayton Londra'nın parke taşlı sokaklarında ilerlerken sallanıyordu ve Simon başını arkaya atarak gözlerini kapattı. "Yüce Tanrım," diye dua etti, "lütfen onu bulmama yardım et. Lütfen onun iyi olmasına izin ver."

Eğer Jessica'yı kaybederse, kendisi de hayatta kalamazdı. Eğer ona bir şey olursa kendini asla affedemezdi. Eğer Tanhill Sarai'yi bulduğu gibi, onu da bulursa...

Fayton bir köşeden döndü ve yavaşladı. Araç daha tam olarak durmadan, Simon kapıdan hızla çıktı ve hızlı adımlarla ön kapıya doğru ilerledi. Yanında getirdiği, onu aşılabilir bir duvar gibi kuşatan iki adam da hemen arkasındaydı. Kapı açıktı, Simon koşarak içeri girmeden önce kapıyı geri ittirdi.

“Jessica!”

Geniş giriş yolunun orta yerinde durdu ve etrafı dinledi. Sadece sessizlik vardı. Ürkütücü bir sessizlik. Ön kapı tamamen açıktı. Mumlar yanıyordu. Çalışma odası, konuk odası ve hemen yanındaki küçük salonda bulunan lambalar yanıyordu. Ama onları görmek için ortaya çıkan bir kişi bile olmadı.

Eve kimin geldiğini görmeye gelen bir uşak yoktu. Korkuyla koşuşturan alt kat hizmetçileri de, yukarıdaki barınaklarından gizlice bakan üst kat hizmetlileri de yoktu. Hiçbir şey yoktu.

“Jessica!”

Simon ceketindeki tabancayı çıkardı ve çalışma odasına doğru ilerledi. Tanhill onu tekrar gafil avlayamayacaktı. Simon odanın içine bir adım attı ve etrafına bakındı. Aldığı nefes kursağında takılı kaldı. Bu odada bir boğuşma yaşanmıştı.

Sandalye olması gerektiği gibi çalışma masasının arkasında değildi ve yere devrilmişti. Masanın üzerinden yerlere saçılmış olan kâğıtların arasında ışıksız, kırık bir lamba duruyordu. Bir pencerenin perdeleri sökülüştü ve kırılan bir penceren dökülen cam parçaları ise yerlere saçılmıştı.

Simon odadan koşarak çıktı. Dudaklarındaki hafif ve zarif gülümsemesi, gözlerindeki sıcak ve güven dolu bakışları ile Jessica'nın yüzü gözünün önünde belirdi. Yüce Tanrım. Neredeydi o?

Konuk odasının kapısı aralık duruyor, arkasından parlak bir ışık huzmesi süzülüyordu. Simon kapıyı tekmeleyerek açtı ve bakışları odanın içerisinde Jessica'ya dair herhangi bir iz aradı.

Kırık bir kristal alkol sürahisi, ters dönmüş bir masa, bir kadın cesedi...

“Hayır!”

Odada yankılanan kükreme sesi kafasının içindekiyle aynıydı. Ses kendisinden geliyor olmalıydı. Öyle olduğunu düşündü ama emin olamadı. Devrilmiş bir sandalyeyi yolundan çekerek odanın karşısına koştı. Sedirin arkasında, yerde yatıyor, terlikli küçük ayağı yerde normal olmayan bir açıyla duruyordu. Yeşil ile beyaz çizgili eteği dizlerinde toplanmıştı ve...

İnledi.

İki koruma sediri kenara doğru kaydırıldığı sırada, Simon telaşla ona doğru uzandı ve yerde yatan vücuda baktı.

Bu Jessica değildi. Rosalind'di. Yaşadığı rahatlama Simon'u neredeyse felç etti.

Yüzündeki ve kollarındaki yaralar çoktan morarmıştı ve elbisesinin önünde de kan izi vardı. Bıçaklanmış ve dövülmüştü. Simon Rosalind'in nasıl hâlâ hayatta olduğunu anlayamadı.

Yanında duran iki adama baktı. Yüzlerinde gördüğü şaşkınlık ifadesi Simon'un midesinde hissettiği gitgide artan bulantıya eşlik ediyordu. “Bir doktor çağırın,” diye emretti ve adamlardan biri odadan ayrıldı.

Simon Rosalind'in yanına diz çöktü, ona dokunmaya korkuyordu. Ne kadar süreliğine böyle kalacağını bilmiyor olsa da Rosalind hayattaydı.

“Rosalind?” Elini tuttu ve kaldırdı.

Rosalind uyandı.

“Rosalind, beni duyabiliyor musun?”

Rosalind şişmiş gözlerini açtı. “Simon?”

“Evet, Rosalind. Benim. Jessica nerede?”

“Colin...öğrendi. Ah... Tanrım.”

“Biliyorum, Rosalind. Jessica şu an nerede?”

“Simon...beni...bırakma...”

Bir öksürük krizi Rosalind’in konuşmasını kesti ve Simon içinde yükselen panik dalgasıyla baş etmeye çalıştı. Tanhill dışarıda bir yerdeydi, Jessica da öyle. Eğer onun saçının teline dokunduyorsa...

Buz gibi bir korku midesine bir bıçak gibi saplandı. “Jessica nerede, Rosalind?”

“Beni...bırakma. Korkuyorum.”

“Seni bırakmayacağım. Buradayım işte. Ama bana Jessica’nın nerede olduğunu söylemen gerekiyor.”

Simon bekledi ama Rosalind hiçbir şey söylemedi. Aldığı sığ nefesler artık daha fazla çaba gerektiriyor gibi görünüyordu ve Simon Rosalind’in kalbi hâlâ atıyor mu diye bakmak için elini onun boğazına yerleştirdi. Zar zor atıyordu.

“Seninle...evlenmeliydim...Simon. Babanla...evlenmekle...aptallık ettim.”

Simon sabırsızlıkla iç çekmemek için kendini tuttu. “Bunun artık bir önemi yok. Doktor birazdan burada olacak. Seninle ilgilenecek.”

Simon arkasındaki adım seslerini duydu. Yukarı baktığında, Collingsworth Dükü ona doğru geliyordu.

“Tanrım,” diye fısıldadı Collingsworth Rosalind’in şiddet görmüş vücuduna bakarak.

Simon tekrar Rosalind’e döndü. “Rosalind,” dedi baş parmağıyla onun başını ovarak. “Rosalind. Beni dinle. Tanhill’i bulmak zorundayım. Bu yaptığı yanına kalmamalı.”

“O öldüğü için...üzgünüm, Simon. Bunu...yapmak...istemiştim.”

“Kim öldü, Rosalind?” Simon’un kalbi göğsünde daha hızlı atıyordu. Colin ölmüş müydü? “Kim öldü, Rosalind?”

“Baban.”

Simon’un kalbi kaburgalarına çarptı.

“Tartışıyorduk...ve...onu ittirdim... Sarhoştı...ve...düştü. Onun...ölmesini...istememiştim.”

Simon James’in elinin omzunu sıkıldığını hissetti ve derin bir nefes alarak kendine hâkim olmaya çalıştı. Çok uzun süredir babasının ölümünün ardında Rosalind’in olduğundan şüphe ediyordu ama hiçbir kanıtı yoktu. Şimdi kesin olarak bildiğine göre, artık bunun bir önemi yoktu. Sadece Jessica’yı bulmak ve hâlâ hayatta olduğundan emin olmak istiyordu.

“Bu geçmişte kaldı, Rosalind. Bana sadece Jessica’nın nerede olduğunu söyle.”

Rosalind bir öksürük kriziyle iki büklüm oldu ve Simon onu düzelene kadar bırakmadı. “Gitti. Colin...onu yakaladı.”

Simon’un nefesi kesildi. Kafasının içinde çılgınlıklar atan ızdırabı ile mücadele etmeye çalışırken, kalbi göğsünde küt küt atıyordu. “Rosalind, lütfen. Lütfen Colin’in onu nereye götürdüğünü söyle.”

“Simon...”

“Buradayım, Rosalind.”

“Artık...çok geç.”

“Hayır.”

Rosalind’in vücudu Simon’un kolları arasında gevşedi ve Simon yere bırakmadan önce ona bir süre baktı. Düşünemiyordu. Rosalind’in son sözlerini hatırlamak istemiyordu.

Sersemlemiş bir hâlde ayağa kalktı ve dengede durabilmek için elini duvara dayadı. Hissettiği dehşet duygusu daha önce yaşadığı hiçbir şeye benzemiyordu. O olmadan yaşayamayacağı bir parçasını kaybetmiş olma korkusuydu bu. Jessica’nın fark ettirmeden sahiplendiği parçasını.

26. Bölüm

Simon'un Jessica'yı nerede arayacağı konusunda hiçbir fikri yoktu. Karanlıkta çıldırmış bir şekilde tersaneyi boydan boya do-landı, Tanhill'in ortaya çıkmasını ya da nakliyat gemisinin oraya varmasını bekledi. Jessica'nın hayatta olup olmadığını bilmiyordu. Tanhill'in onu nereye götürdüğü hakkında en ufak bir fikri yoktu.

Simon Rosalind'in evinden yanında Jessica olmadan ayrılırken yaşadığı ezici korkuyu hayatı boyunca yaşamamıştı. Jessica o evde bulunmuştu. Simon bunu sakın onu hâlâ görebiliyormuş gibi biliyordu. Varlığını hissedebiliyordu. Korkusunu hissedebiliyordu.

Simon elini saçlarında gezdirdi ve Tanhill'in oraya gelmesini beklerken en büyük korkularının ortaya çıkmaması için çabaladı. Eğer Jessica'nın saçının tek bir teline dokunduyorsa, onu öldürürdü.

Tanhill'i açığa çıkaracak olan geminin gelmesini bekleyerek, yumruk yaptığı ellerini iki yanına düşürdü ve karanlığın içine baktı.

"Tanhill geldi," diye fısıldadı Collingsworth Dükü. "At arabası şimdi buraya vardı." Ekselansları Simon'un kolundan tuttu.

“Dikkatli ol.” Simon’un kolunu daha da sıktı. Bu sabah nehirde Mottley ve Sydney Carver’ın cesetlerini buldular. İkisi de sırtından vurulmuş.”

Simon James’in sözlerini aklından çıkardı. Tanhill yüzünden iki insan daha ölmüştü. “Nakliyat gemisi de geldi mi?”

“Daha değil. Jason yukarıda nöbet tutuyor.” Collingsworth limana demir atmış gemilerden birinin direğinin tepesindeki gözcü yerine bir bakış attı. “Bir şey görür görmez bize haber verecek.”

Simon başıyla onayladı ve bir iç çekti. “Biz Jessica’yı nereye götürdüğünü öğrenmeden, Tanhill’e hiçbir şey olmayacak. Yetkililerin durumu anladığından emin ol, James.”

“Anlıyorlar, Simon. Memurlara durumu çoktan anlattım. Biliyorla-”

James’in kelimeleri ağzından dökülemedi.

Tanhill tersanenin uç kısmına gelmiş, gemisine dair bir ize rastlamak için karanlığı izliyordu. Karaborsada satılacak afyonu kaçak olarak buraya getirecek olan gemiyi.

James tekrar Simon’un koluna hafifçe vurdu ve gözcü yerini işaret etti. Orada bekleyen adam kollarını sallayarak denizi işaret ediyordu. Gemiye görmüştü.

Simon cebindeki tabancaya dokundu ve yetkililer bir adım atana kadar bekleyeceği pozisyonunu aldı. O zamana kadar Tanhill’i gözden kaybetmeyecekti.

Tanhill gemiyi görene kadar geçen zaman sonsuz gibi gelmişti ve gemi en sonunda limana yanaşana kadar da başka bir sonsuzluk geçti. Her şey olması gerektiği gibiydi. Colin için çalışan tersane işçileri yükleme rampasını aşağı çekti ve ardından akşam vakti yemek arayan fareler gibi etrafta koşturarak yasa dışı kargolarını gemiden indirdiler.

İşaret beklediği sırada Simon'un kanı beyninin içinde fırtınalar koparıyor, kulaklarında uğulduyordu. Bakışlarını Tanhill'in sarışın kafasından bir saniyeliğine bile olsa ayırmamıştı. Nerede olduğunu tam olarak biliyordu.

Yetkililerin ortaya çıkması için gerekli çağrı geldi. Üç farklı noktadan saldırı emri veren sesler duyuldu ve çok sayıda üniformalı adam saklandıkları yerlerden fırlayarak tahta kalaslardan yukarı çıkıp güvertedeki kaçakçıları yakalamak için koştular. Yüzlerindeki şaşkınlık açıkça görülebiliyordu. Tanhill'in yüzündeki ifade ise Simon'un beklediğine değmişti.

Yetkililer gemiye çıktıkça Simon daha da yaklaştı. James de onun yanında duruyordu.

Tanhill'in çalışanları sayıca önemli derecede azınlıkta kalmalarına rağmen, savaşmadan teslim olmayı reddediyorlardı. Kılıçlar çekildi, silahlar ateşlendi ve iskele merdiveninden güverteye çıkmaya çalışan üç adam yolun yarısını bile göremedi.

Yaralanan ve ölmek üzere olan adamların feryatları havayı doldurdu. Cesetler ya güverteye düşüp kalıyor ya da denize atılıyordu.

Simon kaçakçı kölelerin yakalanmasıyla ilgilenmiyordu. İnsanların acıyla inlemelerini görmezden gelerek Tanhill'e odaklandı.

Tanhill geminin yan tarafına doğru ilerledi ve küçük bir botun en ucuna bağlanmış olan halattan bir merdivene uzandı.

Simon yanında James ile birlikte rıhtım boyunca onu takip etti.

“Nereye gidecek, Simon?”

“Yanaşacak güvenli bir bölge bulana kadar iç kısımlara doğru gidecek. Ondan sonra da kendine yakışanı yapacak ve değersiz bir süprüntü gibi kaçacak.”

İkisi de büyük kasa yığınının arkasında çömeldi ve Tanhill'in bir manevra ile botunu çevirerek tüm bu şiddet ve karmaşadan uzaklaşmasını izledi. Karanlığın ve gölgelerin içinde, Simon ve James ona onu kaybetmeyecek kadar yakın ama onun göremeyeceği kadar da uzakta duruyordu.

Simon elini kaldırdı ve James durdu. "O benim hedefim, James. Onu istiyorum."

James onaylayarak başını salladı ve gölgelerin arasında saklanmaya devam etti. "Dikkatli ol, Simon. O tehlikeli bir adam."

"O her zaman tehlikeli bir adamdı," diye cevapladı Simon, Tanhill'in küçük botunu limana yanaşmış iki geminin arasına yanaştırmasını izliyordu. Simon daha yakına ilerledi, başı eğikti ve eli cebindeki tabancasındaydı. Tanhill rıhtıma ilk adımını attığında, Simon öne çıktı. "Bu mesafe oldukça iyi, Tanhill."

Tanhill döndü ve elini kaldırdı. Tabancasının namlusunu Simon'un göğsüne doğrulttu ama Simon daha Tanhill ateş etmeden oradan kaçmıştı. Kurşunun arkasında bir yere çarptığını duydu. Tanhill yeniden ateş etmeye fırsat bulamadan Simon üzerine atlayarak onu yere devirdi.

Sert tahta bordaların üzerinde yuvarlandılar. Tanhill Simon'un karnına sert bir tekme attı ve ardından ayağa kalktı. Simon'un çenesine gelecek şekilde yumruğunu salladı. Simon da yumruğunu Tanhill'in suratına çarparak, onun hamlesine karşılık verdi. Elinin altında çatırdayan kemikleri hissedenden Simon'un nefreti biraz yatışmıştı ama içinde kaynayan öfkesini yumuşatacak bir şey yaşamamıştı. Hissettiği suçluluk ve hiddet yok olmamıştı ama öfkesi birazdan yerini derin bir kine bırakacaktı. Jessica'nın sevecen yüzü gözünün önüne gelen Simon, Tanhill'in suratına bir yumruk daha indirdi. Ardından bir tane daha. Bir tane daha. Ve bir tane daha.

“Simon!”

James’in sesi Simon’un o ana geri dönmesini sağladı ve Simon durdu. Tanhill’in kravatını eline dolayıp onu kendine doğru çekerek bağırdı. “Onu nereye götürdün?”

Tanhill Simon onu bıraktığında güçten düşmüş bir şekilde sersemledi ve geniş tahta fiçinin üzerine yığıldı.

Simon tekrar ona doğru ilerledi, paltosundan yakalayarak onu kendine çekti. “Onu nereye götürdün?”

Tanhill’in burnundan ve kaşındaki derin yarıktan kan akıyordu ama gözlerindeki parıltıda öyle bir nispet vardı ki kontrolü dışındaki bir hiddet dalgası Simon’un tüm vücuduna yayıldı. “O nerede?!”

Tanhill başını geri attı ve güldü. Gülüşü soğuk ve duygusuzdu. Şeytaniydi. “En az senin kadar iyi dövüşüyor, Northcote,” dedi Tanhill burnundaki kanı ceketinin koluna silerken. “Senin kadar güçlü olmadığı hâlde.”

Simon’un içinde kör, azgın bir öfke patlaması oldu. Kan kafasında fırtınalar koparırken, gözlerinin önünde parlak beyaz bir ışık belirdi. Kontrolünü kaybetmişti. Jessica’yı kaybetmişti. Onu koruyamamıştı. Yumruğunu tekrar Tanhill’in yüzüne geçirdi. “Bana onu nereye götürdüğünü söyle,” diye tısladı sıkıdığı dişlerinin arasından, “yoksa seni hemen burada öldürürüm.”

“Hayır, öldürmezsin, Northcote. Onunla ne yaptığımı öğrene kadar beni öldürmeyeceksin. O artık yok. Jessica’yı onu bulma ihtimalinin olmadığı bir yere sakladım.”

“Nereye!”

“Onu asla bulamayacağın bir yere. Sen onu ararken, daha fazla dayanma gücü kalmayana dek karanlık ve pislik içinde yuvarlanacak.” Tanhill o aşağılık, şeytani gülüşüyle güldü. “Dahası ne biliyor musun? Benden gelecek ikinci bir emre kadar ona

su ya da yemek verilmemesi konusunda talimatlar verdim. Onu ararken bunu aklında bulundur, Northcote.”

İçinde bir öfke patlaması oldu ve Simon yumruğunu kaldı-
rarak Tanhill’e tekrar tekrar vurdu. Yumrukları sert ve yıkıcıydı.
James onu durdurmasa, Tanhill’i öldürebilirdi.

“Jessica nerede?” diye sordu Collingsworth Dükü, Simon’u
itti ve Tanhill’in gevşek vücuduna destek sağladı. “Leydi Nort-
hcote’un nerede olduğunu gizli tutmakla eline bir şey geçmeye-
cek. Yetkililer kaçakçılık operasyonunu biliyorlar ve esrar nakli-
yatına da el koydular. Artık bitti. İşlediğin suçlar listesine adam
kaçırmanın da eklenmesine gerek yok.”

“Öyle mi?” dedi Tanhill, patlak dudaklarında şeytanca bir
gülümseme oluşturarak. “Hindistan’da şansım varken onun öl-
düğünden emin olmalıydım.” Tanhill bakışlarını Simon’a odak-
ladı. “O ucubeyle sadece parasına sahip olabilmek için evlendi.
O para benim olmalıydı. Eğer o araya girmeseydi, olacaktı da.
Tek yapmam gereken onu bir akıl hastanesine kapattırmaktı ve
ülkedeki her mahkeme bana onun serveti üzerinde kontrol hakkı
verirdi. Simon her şeyi mahvetti.” Tanhill bakışlarını Simon’a
çevirdi. Gözlerindeki bakışlar nefret ile parılıyordu. “Bunun be-
delini ödeyeceksin. İkiniz de ödeyeceksiniz. Ve hayatınızın sonu-
na kadar onun ölümüyle yaşamak zorunda kalacaksınız.”

Karanlıkta uzun, sağır edici bir sessizlik oldu ve ardından
Simon Tanhill’e doğru ilerleyerek kan lekesi olmuş beyaz ceke-
tinin önünden tuttu. Onu tahta kasa yığınının çarptı ve cebinde
taşıdığı tabancanın namlusunu Tanhill’in başına dayadı. Simon
konuştuğunda, yumuşak kelimeleri bir kılıcın keskinliğini barın-
dırıyordu. “Bana onun nerede olduğunu söyle, yoksa seni hemen
burada öldüreceğim.” Simon silahını kullanıma hazır hâle getir-
diğinde çıkan çıt sesi sessizliğin içinde yankılandı.

Tanhill'in boğazından boğuluyormuş gibi bir ses geldi, bir şeyler düşündüğü ve korkusu yüzünde açıkça görülüyordu. "Ondan, inatçı gururu ve asil tavırlarından ne kadar süredir nefret ettiğimi biliyor musun? O yaşamayı hak etmiyor. Ondan kurtulabilirsin. Neden onu kurtarmak istiyorsun ki?"

Simon onu daha da sıkı tuttu. "Bana onun nerede olduğunu söyle!"

Tanhill bir kaşını kaldırdı, patlamış dudaklarında uğursuz bir gülümseme vardı. "Buna inanamıyorum. Ona âşık olmuşsun."

Simon yumruk yaptığı ellerini iki yanına düşürerek bir adım geri attı, onları tekrar Tanhill'in suratına geçirmemek için kendini tutmaya çalışıyordu. Tanhill'e olan nefretinden daha güçlü olan tek duygusu Jessica'ya olan aşkıydı. "Bana onu nereye götürdüğünü söyle," diye tekrar etti tehditkâr bir ses tonuyla. "Eğer söylemezsen, seni şu an öldürmekten ve onu kendi başıma aramaktan çok büyük bir zevk alacağım."

Tanhill omuzlarını kaldırdı ve dik durdu. Hâlâ elini yakındaki bir varile dayaması gerekiyordu ama yaşadığı memnuniyetin yüzündeki yansıması olan gülümsemesi Tanhill'in tüm acizliğiyle bir tezat oluşturuyordu. Simon onu boğarak öldürmek istedi.

Tanhill rahatça omuz silkti. "Pekâlâ. Sana onun nerede olduğunu söyleyeceğim ama bir bedeli olacak."

Simon o anda beyninin ortasına bir kurşun sıkabilecek olmayı dileyerek düşmanına baktı. Ama bunu yapamazdı. Jessica'yı nerede bulabileceğini bilmiyordu.

"Yüz bin pound istiyorum, Northcote, bir de özgürlüğümü."

"Seni aşağılık herif," diye tısladı Simon.

"Onu bulmak istiyor musun, istemiyor musun?"

Simon dişlerini sıktı. Başka bir şansı var mıydı ki? "Jessica nerede?"

“Önce söz vermeni istiyorum.”

Simon teslim olarak bir adım geri attı ama tabancası hâlâ Tanhill’in kafasına nişan almış durumdaydı. “Söz veriyorum. Şimdi bana onu nereye götürdüğünü söyle.”

Tanhill’in dudaklarında hafif bir gülümseme belirdi. “Karını bulabileceğin yer-”

Yüksek sesli bir patlama etraflarındaki havayı tuzla buz etti. Simon sesin geldiği yere, Baron Carver’ın elinde bir silah ile durduğu yere, ardından tekrar Tanhill’e döndü.

Göğsünde kırmızı bir daire gitgide büyürken, Tanhill’in yüzünde büyük bir şaşkınlık ifadesi vardı. Ağır çekimde dizlerinin üzerine düştü ve ardından yerdeki tahta levhaların üzerine devrildi.

“Hayır!” Simon Tanhill’e uzandı. Çok geç kalmış olmamak için, ölmüş olmaması için dua ediyordu.

Simon düşmanının başını kaldırdı. Ağzının kenarından ve burnundan ince ince kan akıyordu. “Jessica nerede, Tanhill? Onu nereye götürdün?”

Tanhill konuşmak için ağzını açtı. Ağzındaki kanda boğulacak gibi olarak başını yana doğru çevirdi ve ardından ellerini göğsüne kenetledi. Vücudu kaskatıydı. “Artık...çok...geç.”

“Cehenneme kadar yolun var, Tanhill! Sakın öleyim deme!”

Simon Tanhill’in yüzüne baktı. Alaycı bir gülümseme suratına yayılırken, boğulurcasına acı bir kahkaha attı. “Onu...asla...bulamayacaksın. Asla.”

Tanhill iç çekti, ardından başını yana doğru yatırdı ve vücudu Simon’un kollarında hareketsiz kaldı.

Simon dehşet içinde Tanhill’in cansız bedenine baktı. Jessica’yı nereye götürdüğünü nasıl öğrenecekti? Jessica’ya nasıl göz kulak olacaktı?

Vücudundaki tüm kaslar titredi. İçinde bir parça öldü. Jessica ona yemek ya da su verilmemesi için talimat verilmiş bir akıl hastanesinde kilit altındaydı. Tanrı Simon'un yardımcısı olsun. Jessica Simon onu koruyamadığı için en büyük kâbusunu yaşıyordu.

Baron Carver onlara doğru geldiğinde Simon bakışlarını kaldırdı. Onu öldürmek istiyordu. Jessica'yı bulmak için ellerinde olan tüm şansı yok etmişti. Simon'un Jessica'yı Tanhill'in onu içine attığı cehennem çukurundan çıkarmaya dair bütün umutlarını çalmıştı.

Simon ellerini yaşlı adamın boynuna dolamak için öne uzatarak ayağa fırladı. Ve durdu. Tanhill'in hareketsiz bedenine bakarken adamın gözlerinde gördüğü boş bakışlar Simon'un ciğerlerindeki havayı boşalttı. "O benim oğlumu öldürdü, Northcote. Evladımı. Sydney'i sırtından vurdu ve cesedini de nehre attı. Bu sabah cesedini nehirde yüzerken buldular."

Simon başını arkasına attı ve gözlerini kapattı. Tanhill daha ne kadar acıya sebep olacaktı? Daha kaç tane masum insan onun acımasızlığı yüzünden acı çekecekti?

Simon oraya toplanan kalabalıktan uzaklaştı. Yetkililer de oradaydı ve Simon onlara hiçbir şey açıklayarak zamanını boşa harcamak istemiyordu. Baronun onlara anlattıklarıyla istedikleri sonuca varabilirlerdi.

Göğsündeki gerginlik acıyla sancıdı. Onu korumayı başaramamıştı.

"Onu bulacağız, Simon." Aynı kararlılıkla uzun adımlar atan Collingsworth onun arkasından geldi. "Sabah olduğunda onu eve götürmüş olacağız."

Simon faytonuna doğru yürüdü. Bu gecenin hayatının en uzun gecesi olacağını biliyordu.

27. Bölüm

Jessica'yı bulamadan geçirdikleri ertesi gün sonsuzluk gibi görünmüştü. Ve bir sonraki gün ise Simon'u aklını kaybetmenin eşiğine getirdi.

O, Collingsworth ve Ira bir sürü yanlış yoldan gitmiş, ardından onlara Jessica'nın nerede olduğunu söyleyebilecek herhangi bir ipucu bulmaları için sayısız adam tutmuşlardı.

Çok belirgin olan yerlere gitmenin onlara bir şey kazandırmayacağını bilerek Londra'daki her akıl hastanesine gitmişlerdi. St. Luke's, Bedlam ve daha birçoğu. Tanhill Jessica'yı Simon'un onu bu kadar kolay bulabileceği bir yere göndermiş olamazdı.

Girdikleri her kurum çok kalabalık, çok ürkütücü ve çok kasvetli yerlerdi. Bazıları acımasız ve insanlık dışıydı. Pislik, ilgisizlik ve zalimlik buralarda kuraldı, şartları ise insan terbiyesine yapılan iğrenç bir hakaret gibiydi. Ne zaman Jessica'nın katlanmak zorunda kaldığı eziyetleri düşünse kanı beynine sıçırıyordu.

Gece gündüz demeden araştırdılar ve yine de elle tutulur bir bilgiye ulaşamadılar. "Biraz dinlen, Simon," dedi James at arabası Simon'un evinin önünde durduğunda. "Ve Tanrı aşkına, bir şeyler ye. Eğer kendine bakmazsan yüz üstü yere yığılacaksın. Hastalanırsan Jessica'ya bir iyiliğin dokunmayacaktır."

Simon parmaklarını saçlarının arasından geçirdi ve ardından James ile birlikte araçtan indi. Bir hüsrana dalgası vurduğunda, Simon durakladı. Eve girmek istemiyordu. Umut içinde iyi haberleri bekleyen hizmetlilerin yüzündeki gözü yaşlı, umut dolu ifadelerle bakmak istemiyordu. Simon'un eve eli boş döndüğünü gördüklerinde yüzlerindeki ifadelerin yerle bir olmasını görmek istemiyordu.

“O nerede olabilir, James? Her yere baktık ve elimde daha fazla ipucu yok. Bakabileceğimiz başka yerler de yok.” Simon onu içten içe kemiren korkuyla savaştı. Böylesine bir korkunun var olabileceğini hiç düşünmemişti.

“Bir şeyler bulacağız, Simon. Belki de onu gözümüzden kaçırmışsınız. Londra'daki bu kurumları yarın tekrar araştırırız ve-”

“Hayır. O Londra'da değil. Tanhill onu şehir dışında bir yere götürdü. Bunu biliyorum. Tersaneye geri dönmesi çok uzun zamanını almıştı.”

“O zaman belki-”

“Efendim! Efendim!” Sanjay açık olan ön kapıdan çıkmış, elinde bir kâğıt sallıyordu. “Hemen gelin! Hemen gelin!”

Kalbi göğsünde küt küt atan Simon, merdivenlerden koşarak çıktı. Belki Jessica eve gelmişti. Belki birisi onu bulmuştu. Belki...

“Bir mesaj var. Kapının altından atılmış olarak buldum. Kapıda kimse yoktu. Sadece kâğıt vardı.”

Simon kâğıdı kaptığı gibi en yakındaki ışığın altına geçti. Kâğıdı açtı ve hızlı bir şekilde kelimeleri gözden geçirdi. Göğsünde atmakta olan kalbi durdu.

Sayın Lord,

Eğer karınızı geri istiyorsanız, Marberry Parkı'na beş bin pound getirin. Parayı ön avludaki üçüncü taş banka bırakın. Onu bulacağınız yer taşın altında bulacağınız bir kâğıtta yazıyor olacak.

Bu bir numara değil. Elimde kanıt var.

Bir kumaş parçası masanın üzerine düştü ve Simon parçayı alıp kaldırdı. Ve nefesi kesildi.

“Faytonunuzu sizin için hazırda bekletiyorum, efendim,” dedi Sanjay. “Sanırım bir sonraki hayatıma bir kartal olarak geleceğim, böylece sizi nereye gitmeniz gerekiyorsa oraya taşıyım.”

Simon notu James'e verdi ve çalışma odasına koştu. Çalışma masasının arkasındaki kasayı açtı ve siyah bir deri çantaya koymadan önce tam beş bin poundu tek tek saydı.

“Bundan emin misin, Simon?”

Simon kumaş parçasını James'e uzattı. “Bu Tanhill'in onu kaçırdığı gün Jessica'nın üzerinde olan elbisenin bir parçası.”

Collingsworth onaylayarak başını salladı. “Ne yapmamı istiyorsun?”

“Benimle birlikte parka gel ve parayı almaya gelecek kişinin kim olduğunu görmek için bekle. Onu durdurma. Sadece nereye gittiğini izle. Eğer bu bir hileyse, onu daha sonra buluruz.”

Simon, arkasında Collingsworth ile birlikte, kapıdan koşarak çıktı ve hızla faytonuna doğru ilerledi. “Seni görmesine izin verme, James,” diye uyardı Simon, ardından kapıyı kapattı ve hızla Marberry Parkı'na ilerledi. Kalbi tekliyordu. Sonunda olmuştu. Orada bulacağı şey her neyse, onun kendisini Jessica'ya ulaştıracağını biliyordu. Kalbinin derinliklerinde bunu biliyordu.

Fayton parkın girişine doğru döndü ve Simon içinde para olan siyah deri çantaya dokundu. Jessica'yı geri almak için aynı

paranın yüz katını, hayır, elindeki tüm parayı verirdi ve bundan pişmanlık duymazdı. Boğazında bir yumru oluştu ve Simon yutkunmaya çalıştı ama başarılı olamadı. Yüce Tanrım, Jessica'nın o an yanında olması için, onu kollarının arasına almak ve onu hissetmek için, ona onu ne kadar sevdiğini göstermek için her şeyini verirdi. Simon kirpiklerini kırıştırarak onu gözlerini doldurmakla tehdit eden ıslaklığı geri çekti. Jessica'nın yanında olmasını istiyordu, her zaman.

Fayton yavaşladı ve Simon yol boyunca taş bankları saydı. Bir. İki. "Dur," diye emretti şoförüne ve aşağı atlayarak banka doğru koştu. Deri çantayı geniş taşın üzerine bırakarak taşı kaldırdı. Altındaki kâğıdı aldı ve faytonun yanlarında asılı duran fenerlerden birinin altına geçip mesajı okuyabilmek için sokağa koştu. Aynı el yazısıydı.

Simon kâğıdı şoförüne gösterdi ve şoförü kâğıtta yazan yeri bildiğini söylediğinde, Simon yeniden faytona atladı ve oradan ayrıldılar.

Gökyüzünde hiç yıldız yoktu ve karanlığın üzerine düşen hafif sis geceyi daha da kasvetli bir görünüme sokuyordu. Her kilometre sonsuzluğa doğru uzanıyordu ve atların toynaklarının yere her çarpışında, Simon Jessica'yı bulacağı anı düşünüyordu.

Tanhill'in onu incitmemiş olması için dua ediyor, ona yemek ve su verilmemesine dair talimatı konusunda yalan söylemiş olmasını umuyordu. Kalbi atarken kaburgaların çarpıyordu. Aradan üç gün geçmişti. Birisinin ona iyi davranmış olması ve onunla ilgilenmiş olması için dua ediyordu.

Terli avuç içlerini pantolonuna sürdü ve fayton yavaşladığında bir anda durdu. Karşılarındaki devasa beton malikanenin pencerelerinden ışıklar saçılıyor, zaten kasvetli olan görüntüsü çiseleyen yağmurla daha kasvetli bir hâl alıyordu.

Fayton durdu ve Simon aşağıya atladı. “Benimle gel, George,” dedi şoförüne ve birlikte kapıya doğru koştular. Simon paslı metal tokmağı kapıya hızla vurdu ve bekledi.

Lekeli bir elbise ve elbisesinden daha da pis bir önlük giymiş olan bir kadın kapıyı Simon’un ikinci çalışında açtı.

Simon, “O nerede?” diye kükredi.

Kadın, Simon ve şoförü davet edilmedikleri hâlde içeriye daldıklarında, şaşkınlık içinde eliyle çürümüş kahverengi dişlerini kapattı. Kısa zamanda kendine geldi ve konuştu.

“Gittiler, lordum. Frish ve diğerleri tüm bu insanlarla ilgilenmemiz için Frieda ve beni burada yalnız bırakarak, bugün öğlen saatlerinde buradan ayrıldılar.”

Simon etrafa göz gezdirdi. Yirmi ya da daha fazla hasta sefalet içinde ve kendi pisliklerinin ortasında oturuyordu. Simon’un midesi bulandı.

“Bu konuyla hiçbir ilgimiz yoktu. Frieda ve ben onu buraya getirdikleri zamana kadar o bayan hakkında hiçbir şey bilmiyorduk.”

“O nerede?” diye tekrar sordu Simon, etrafındaki tüm pislik, kötü koku ve iğrenç yaşam şartlarına dair bütün algılarını kapatarak. Bu mekân son üç gündür içine girmek zorunda kaldığı tüm mekânlar arasında açık ara farkla en kötüsüydü. Kalbinin atmaya devam etmesini umuyordu. “O nerede!”

“Orada, lordum. Onu oraya kapattılar.” Kadın odanın en ucundaki bir kapıyı işaret ediyordu. “Anahtarı da işte bu halka da asılı.”

Kolunu kaldırdı ve Simon’a üzerinde birkaç büyük pirinç anahtar bulunan halkayı uzattı.

Simon anahtarları aldı ve odanın karşı tarafına koştu. İkinci anahtar kapı deliğine uydu ve kapı zift gibi bir karanlık tarafın-

dan yutulmuş gibi görünen dik bir merdiven dizisine açıldı. Simon köşeye doğru uzanarak kancada asılı duran bir feneri aldı. “Başka bir fener bul ve beni takip et, George.”

Simon ışığı yukarı kaldırdı ve merdivenlerden indi. Hava ağır ve rutubetliydi ve koku da yukarıda olduğu kadar kötü değildi. Ama hiç ışık yoktu. Ah, Jessica karanlıkta olmaktan nefret ederdi.

Simon feneri kaldırdı ve baktı. Jessica’dan iz yoktu, bu dehşet zindanında sadece başka bir kilitli kapı vardı. Simon oraya doğru koştu ve anahtarı kilide yerleştirdi. Anahtarı çevirdiğinde gürültülü bir çıt sesi karanlığın içinde yankılandı. Simon kapıyı iterek açtı ve içeriye bir adım attı.

Odada hiçbir şey yoktu. Ne bir karyola, ne bir bank, ne de oturulabilecek bir sandalye. Sadece sert, soğuk beton zemin ve deliklerine doğru çılgınca koşan fareler vardı. Boğazında yutkunamadığı bir yumru oluşan Simon, fenerini daha yukarı kaldırdı.

İşte oradaydı.

Jessica’nın ufak, kırılgan vücudu iki büklüm olmuş bir hâlde yerde yatıyordu. Yüzünün etrafındaki saçları darmadağınık olmuştu ve dizleri de göğsüne doğru iyice çekilmişti. Jessica sanki böyle yaparak dünyayı kendinden uzaklaştırabilecekmiş gibi tüm çevresine gözlerini kapatmıştı.

Simon feneri yere bıraktı ve ona doğru yürüdü. Titreyen elini yavaşça ona doğru uzattı ve olabildiğince nazik bir şekilde Jessica’nın omzuna dokundu.

“Jessica, hayatım,” diye fısıldadı Simon Jessica’nın onu duyamayacağını bilerek. “Benim. Seni eve götürmeye geldim.”

Ona tekrar dokundu, saçlarını yüzünden çekmek için uzandı. Hava boğazında tıkılıp kaldı, buz gibi bir el kalbini göğsünün

içinde ters çevirdi. Yüzündeki yeşil ve mor yaralar vardı, elleri, bilekleri ve parmakları kurumuş kanla kaplanmıştı.

“Aman Tanrım! Hayır!” diye feryat etti, sesindeki acıyı duya-bilen tek kişilerin kendisi ve Tanrı olduğunu biliyordu. Jessica hiçbir şey duymadı. Hiçbir şey duymak için gözlerini de açmıyordu.

Simon dizlerinin üzerine çöktü ve kollarını ona dolayarak, onu kendisine doğru çekti. “Jesse,” dedi tekrar dudaklarını onun alınına ve yanaklarına sürterek. “Benim için aç gözlerini, hayatım.” Tek duyduğu Jessica’nın boğazından gelen hafif iniltiydi.

George elinde çok parlak iki fenerle içeri girdi. Simon’un arkasında durdu ve lambaları havaya kaldırdığında oda sanki gün ortasındaymışlar gibi aydınlık oldu. Simon Jessica’nın yüzünü gördüğünde fısıldayarak kötü küfürler eden şoförünü görmezden geldi.

“Faytonda birkaç battaniye var. Onları getir. Ve biraz da su.”

“Hemen, lordum. Hemen.”

George odadan koşarak çıktı ve Simon ilgisini tekrar Jessica’ya yöneltti. Teni buz gibi olan Jessica’nın dudaklarında da hafif bir morluk vardı. Üç gündür hiçbir örtü ya da battaniyesi olmadan bu soğuk, rutubetli odada kalıyordu. Simon soğuğun Jessica’nın iliklerine kadar işlemiş olduğunu görebiliyordu.

“Jesse, lütfen. Aç gözlerini, hayatım. Artık her şey iyi olacak. Seni eve götürmeye geldim.” Simon ellerini Jessica’nın parmaklarına sardı ve ellerini tutup kendi yüzüne doğru kaldırdı.

Onun incecik ellerinin avuç içlerini ve daha önce halatla bağlandığı belli olan bileklerinin iç kısımlarını nazik bir şekilde öptü. Jessica’nın dudaklarından hafif bir inilti yükseldi ama Simon ona baktığında, gözleri hâlâ kapalıydı. Ardından Jessica’nın ellerini yanaklarına dayadı ve yüzünün sıcaklığının onları ısıtmasına izin vererek, ellerini kendi elleriyle kapladı.

Simon ondan çok fazla şey istemişti. Onunla kendi intikamı için evlenmiş ve servetini de kendi mirasını kurtarmak için kullanmıştı. Onu sosyetenin elitleriyle yüzleşmeye ve sağır olduğunun sosyete tarafından öğrenilmesi riskini almaya zorlamıştı. Ve...

Çaresizliğin soğukluğu ciğerlerindeki havayı çaldı. Simon ona verdiği tek sözü yerine getirememişti. Onu her zaman güvende tutacağına söz vermişti. Tanhill'den gelecek her türlü zarara karşı onu koruyacağına dair söz vermişti.

Simon kesiklere, çiziklere ve yaralara bakarak içini kasıp kavuran kederiyle mücadele etmeye çalıştı. Başaramamıştı. Onu güvende tutamamıştı. Görüntüdeki izlerin zamanla iyileşeceğini bilse de, Simon Jessica'nın içinde sebep olduğu acıların da bir gün yok olacağından şüpheliydi.

Duygularını daha fazla gizli tutamadı ve yüzünü Jessica'nın yaralı elleri arasına gömerek ağladı. Uzun zamandır emniyette tuttuğu gözyaşlarından oluşan nehir artık yüzeye çıkıyor, keder, suçluluk ve pişmanlıktan oluşan bir sel gibi taşıyordu.

Simon sebep olduğu, gördüğü ve katlandığı tüm acı ve ızdıraplar için; içinde babasına ve babasının ölümüne neden olan kadına karşı barındırdığı kötü hisleri için ağlarken, şiddetli hıçkırıklar vücuduna eziyet ediyordu. Kısa hayatı süresince çevresindekilere sevgiden başka hiçbir şey vermeyen sevimli, küçük Sarai için ve kollarındaki, Simon'dan onu korumasından başka hiçbir şey beklemeyerek, onu ona inanıp güvenecek kadar çok seven kadın için ağlarken, kollarını Jessica'nın narin omuzlarına doladı ve onu kendine doğru çekti.

Simon'un omuzları titredi ve güçlü bir el zaten kırılmakta olan kalbini iyice büktü. Sıcak ve ıslak gözyaşları yüzünden aşı-

ğıya doğru aktı. Onu hayal kırıklığına uğratmıştı. Jessica ona en çok ihtiyaç duyduğu anda, onu hayal kırıklığına uğratmıştı. Eğer Frish denen bir adamın açgözlülüğü olmasaydı, Simon Tanhill'in onu nereye götürdüğünü hâlâ bilmiyor olacaktı.

Simon bu küçük hapis hücrelerinde Jessica'nın inlediğini hiç duymamıştı ama gözyaşları ile ıslanmış yüzünü kaldırdığında, Jessica'nın gözleri açıktı.

Konuşmaya çalıştı ama konuşabilecek gücü yoktu.

"Her şey yolunda, Jesse. Buradayım bak. Güvendesin. Colin öldü. Bir daha asla sana zarar veremez."

Jessica Simon'un yanaklarından akan gözyaşlarına dokunmak için parmaklarını kıpırdattı.

"Seni seviyorum, Jesse. Seni çok seviyorum. Lütfen bana inan. Seni seviyorum."

Jessica başını hafifçe kıpırdatarak ona yaslandı. Simon, George elinde battaniye ve suyla içeri girene kadar Jessica'ya sarıldı. İlk önce suyu aldı ve Jessica'nın dudaklarına götürdü. Jessica yutkunmaya çalıştı ama boğulacak gibi öksürdüğü için su ağzından geri döküldü. Simon Jessica tekrar nefes alabilene kadar ona sarıldı ve mendilini suya batırarak Jessica'nın dudaklarına götürdü.

Jessica konuşabilecek hâle gelene kadar her seferinde bir damla içecek şekilde kumaşı emdi. "Beni bulacağımı biliyordum," diye fısıldadı, gözleri yaşlarla doluydu.

Simon boğazındaki yumruyu yutkunarak başını salladı. "Evet. Buldum seni."

"Çok korkmuştum."

"Biliyorum, hayatım. Ben de öyle. Ama artık her şey yolunda."

Simon Jessica'nın omuzlarına bir battaniye sardı ve yanaklarını avuçlarının içine alarak başını yukarı doğru kaldırdı. "Seni seviyorum, Jesse. Sana bir şey olsaydı, yaşayamazdım."

Jessica onaylarcasına başını salladı ve kocaman gözyaşları yanaklarından aşağı aktı. "Seni seviyorum, Simon."

Simon onu kendisine doğru çekerek, kavrulmuş dudaklarını öptü. Ona bir daha bir şey olmasına asla izin vermeyeceğine dair yemin etti.

Onu kollarına alıp kaldırdı ve Simon onu merdivenlere taşımadan önce, George Jessica'nın etrafına başka bir battaniye daha sardı. Jessica ise başını tam olarak ait olduğu yere, Simon'un çenesinin altına yerleştirdi.

"Bu insanlara banyo yaptır ve onları güzelce giydir," diye bağırdı Simon onlara kapıyı açan kadına. "Sabah onları almak için birisi gelecek. Dua edin de yetkililer kötü davranışlarınız yüzünden hakkınızda dava açmasın."

Simon Jessica'yı Tanhill'in onu ölüme terk ettiği bu cehennem çukurundan dışarı çıkardı ve fayton onları eve götürürken onu kucağına alarak oturdu. Onu Jessica ile evlenmeye teşvik eden nefretini hatırladı. Her hareketini motive eden intikam arzusunu.

Tanhill'e karşı duyduğu intikam isteği ona paha biçilemez bir hediye vermişti. Simon kollarının arasında uzanan Jessica'ya baktı. Neredeyse Tanhill'e borçlu bile sayılırdı.

Son Söz

Simon odaya girdi ve Jessica'nın çalışma odasına getirtmiş olduğu geniş berjer koltuğa oturdu. Tersaneden yeni gelmiş olduğu için hâlâ deniz ve dışarısı gibi kokuyordu ama Jessica'nın bunu sorun etmeyeceğini biliyordu. Hiçbir zaman etmemişti, bunun yerine Simon'u tüm gününü onu bekleyerek geçirmiş gibi karşılıyordu. Simon'un günü ne kadar zor geçmiş olursa olsun, Jessica tüm sıkıntılarını unutturabiliyordu.

Simon Jessica'nın sosyetenin tüm elitlerinin kendilerine bir elbise tasarlaması için yaygara kopardıkları o ünlü tasarımcı olduğuna da, bu sırrı ondan saklayabildiğine de inanamıyordu.

Bu sırrı sosyetedен hâlâ saklayabilmesine akıl sır erdiremiyordu. Evleneli bir seneden fazla olmuştu ve tek bir kişi bile bir şeyden şüphelenmemişti. Birilerinden saklamak konusunda bir sorununun olmadığı tek sır buydu. Karısını çok sevdiği gerçeği ise İngiltere'deki herkese haykırarak söylemek istemek istediği bir şeydi.

Jessica'yı o cehennem çukurundan çıkardıktan sonra onun kendini toparlayabilecek kadar güçlü olmadığını düşündüğü zamanlar olmuştu. Jessica'nın üvey kardeşinin mezardan bile onlara ulaşp daha fazla acı ve işkenceye sebebiyet verebileceğinden korktuğu zamanlar da. Ama artık bitmişti.

“Ne üzerinde çalışıyorsun?” diye sordu Simon Jessica çiziminden başını kaldırıp ona baktığında. Jessica’nın yüzündeki tebessümün içinde oluşturduğu hisler onu daima çok etkiliyordu.

“Bu bir sürpriz.”

Simon karısının yeni tasarımını görebilmek için hareketlendi.

“Hayır, Simon. Henüz görmeni istemiyorum. Tamamlanana kadar bekle.”

Simon koltuğunda geri yaslandı ve bir ayak bileğini diğer bacağındaki dizine yerleştirdi. “Pekâlâ, Jesse ama tasarımını beğenmesem de beğendiğimi söylememi bekleme.”

“Sen narin duygularımı incitmemek adına ne zaman yalan söyledin ki?” dedi iğneleyici bir tavırla tek kaşını kaldırarak.

“Daha geçen hafta mesela.” Simon yüzündeki sırıtmayı gizleyerek ciddi görünmeye çalıştı. “Leydi Westawald’a giydirdiğin o berbat, mor elbiseyi gördüğümde. Kendinden utanmalıydın.”

“Bu benim suçum değildi ve bunu sen de biliyorsun. Madam Lamont’a kontese mor ya da pembe rengi seçtirmemesini söyledim, ancak kontesi fikrinden bir türlü vazgeçirememiş. Elbisenin hiçbir kusuru yoktu, Simon. Leydi Westawald’ın denizde alabora olmuş bir gemi gibi görünmesine neden olan şey elbisenin rengiydi.”

Simon güldü ve duvardaki sayıları gün geçtikte artan tasarımlara baktı. Jessica bu işte gerçekten çok yetenekliydi.

Jessica’nın şarap rengi dolgun dudaklarına baktı ve yanına gidip onu öpmek için kendini tuttu. Öpücükleri Simon onun yaptıklarını izlemeye ne zaman gelse cereyan eden bazı şeylerin başlangıcı oluyordu. Jessica o yanındayken elbiselerini tasarlamadığından yakınıyordu ama Simon sadece gülümsedi ve hâlinen memnun bir şekilde iç çekti. O an bu odadayken çıkardığı en iyi işlerden birini yaptığını düşündü.

Jessica başını kaldırıp Simon'a baktı, huzursuz bir tavırla elindeki kalemi sallıyordu. "Bu sabah Melinda uğradı. O ve Collingsworth önümüzdeki Cuma günü özel bir yemek vereceklermiş ve bizim de katılmamızı istiyorlar."

Simon Jessica'nın asık yüzünü inceledi. "Ve bu seni kaygılandırıyor mu?"

Jessica başını eğerek masasının üzerine dağılmış kâğıtlara baktı ve birkaç hat daha çizdi. "Melinda çok heyecanlı. Ünlü piyanist Franz Liszt de orada olacakmış. Weimar'dan başladığı turnesi kapsamında İngiltere'deymiş ve kendisinin Macar Rapsodileri'nden birkaçını sahnelemeyi kabul etmiş."

Simon Jessica yukarı bakana kadar bekledi. "Ve bu senin canını mı sıkıyor?"

"Tüm sosyete benim sağır olduğum biliyor, Simon. Eğer böyle bir şeye katılırsam, beni bir aptal olarak görürler mi?"

Simon elini uzattı. "Gel buraya."

Jessica yanına gelene kadar bekledi, ardından onu kollarına aldı ve kucağına yerleştirdi. "Kimse senin bir aptal olduğunu düşünmeyecek, Jesse. Tıpkı sağır olduğunu öğrendikleri andan beri olduğu gibi, sana hayran kalacaklar. Aralarında senin zekândan ve dudak okuma yeteneğinden etkilenmemiş olan bir kişi bile yok."

"Ama müzisyenin çaldıklarının hiçbirini duyamayacağım."

"O zaman sen de müzik için değil, Liszt ile bizzat tanışmak için geldiğini söylersin. Söylentiye göre bu Macar piyanist kadınların gözdesiymiş."

"Kıskanmayacak mısın?"

Simon nu öpmek için eğildi. "Elbette kıskanacağım," dedi parmaklarının tersiyle Jessica'nın saten gibi tenine dokunurken. "Seni bulmak için uzun bir zaman bekledim. Ve bir kadın avcı-

sının gelip, güzel bir şarkı ile seni benden alıp götürmesine izin vermeye de niyetim yok.”

“Korkman gereken bir şey olduğunu sanmıyorum. Hangi müzisyen yaptığı müziğin tek bir notasını bile duyamayacak birisi için güzel şarkılar bestelemek ister ki?”

“Ben isterdim,” dedi Simon, “eğer kalbimdeki insan sen isen.”

“Ah, Simon. Senin sesinin tonunu, gülüşünü ya da iç çekişlerini duyabilmek için tasarladığım her elbiseden vazgeçebilirdim. Beni sevdiğini söylediğini duyabilmek için sahip olduğum her şeyi verirdim.”

Simon onun yanaklarını avucunun içine aldı. “Kelimeleri duyamıyor olman, o kelimelerin gerçekliğinden bir şey kaybettirmiyor. Seni seviyorum, Jesse. Seni her zaman seveceğim.”

Simon onu öpmek için eğildi. Öpücükleri her zaman tutkulu ve istekli oluyor, paylaştıkları ihtiyaçlar ise dokunmanın çok ötesine geçiyordu. Bu gece paylaştıkları ise çok daha yoğundu. Jessica’yı kendine doğru çeken ve ona nazik bir şekilde dokunan Simon, onu tekrar öptü. Bu muhteşem bir senfoninin giriş müziği idi. Simon onu bir daha öptü. Ve bir daha.

“Hayır,” dedi Jessica derin bir nefes alarak, kitleler hâlindeki solukları yarışırcasına vücudundan çıkmaya çalışıyordu. “Önce tasarımı bitirmek istiyorum.”

“Şimdi mi?”

“Evet, şimdi.” Jessica Simon’un kucağından indi ve çalışmaya doğru koştu.

Simon başını koltuğun arkasına yatırdı. O anda, Jessica’nın onu bu hâlde bıraktığında vücudundan yükselen iniltiyi duyabilmesi için her şeyi verirdi. Bu acı dolu bir işkenceydi ve bu işkencenin sebebi de Jessica’ydı.

Simon ona biraz zaman verdi, ardından çalışma masasına doğru yürüdü ve orada durdu. “İşin bitti mi?”

“Neredeyse bitti,” dedi Jessica son birkaç çizgi daha atarak. “İşte.” En son tasarımını Simon’a uzattı. “Ne düşünüyorsun?”

Simon kâğıda bakakaldı. Vücudunda hızla yayılan duyguları açıklaması çok zordu. Mutluluk. Gurur. Sevgi. Hiçbir tanım bu hissin yanına bile yaklaşmıyordu.

“Eee?” dedi Jessica, yüzünde çok hafif bir şüphe belirmişti. “Beğendin mi?”

“Evet, beğendim.” Simon güçlükle yutkundu. “Bunu tasarlar- larken aklında belli birisi var mıydı?”

“Aslına bakarsan, bunu kendim için diktiririm diye düşünüyordum.”

Simon onaylarcasına başını salladı. “Böyle bir elbiseye ihtiyacın olacağından emin misin?”

Jessica gülümsedi. “Evet. Oldukça eminim.”

Simon masanın etrafında hızla ilerledi ve Jessica’yı kollarının arasına aldı. İlk öpücükleri o anda hissettikleri duygulara kıyasla çok sönük kaldı. “Seni seviyorum, Jesse.”

“Bu kelimeler hayatım boyunca duyabileceğim en güzel sözler, Simon. Ben de seni seviyorum.”

Simon onu tekrar öperken, Jessica’nın son tasarımı süzülerek yere düştü. Çok zarif, günlük bir elbise giymekte olan hamile bir kadın yüzündeki kocaman gülümsemeyle onlara bakıyordu.

- Son -